

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHERIDAN ANNE

WAR GAMES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

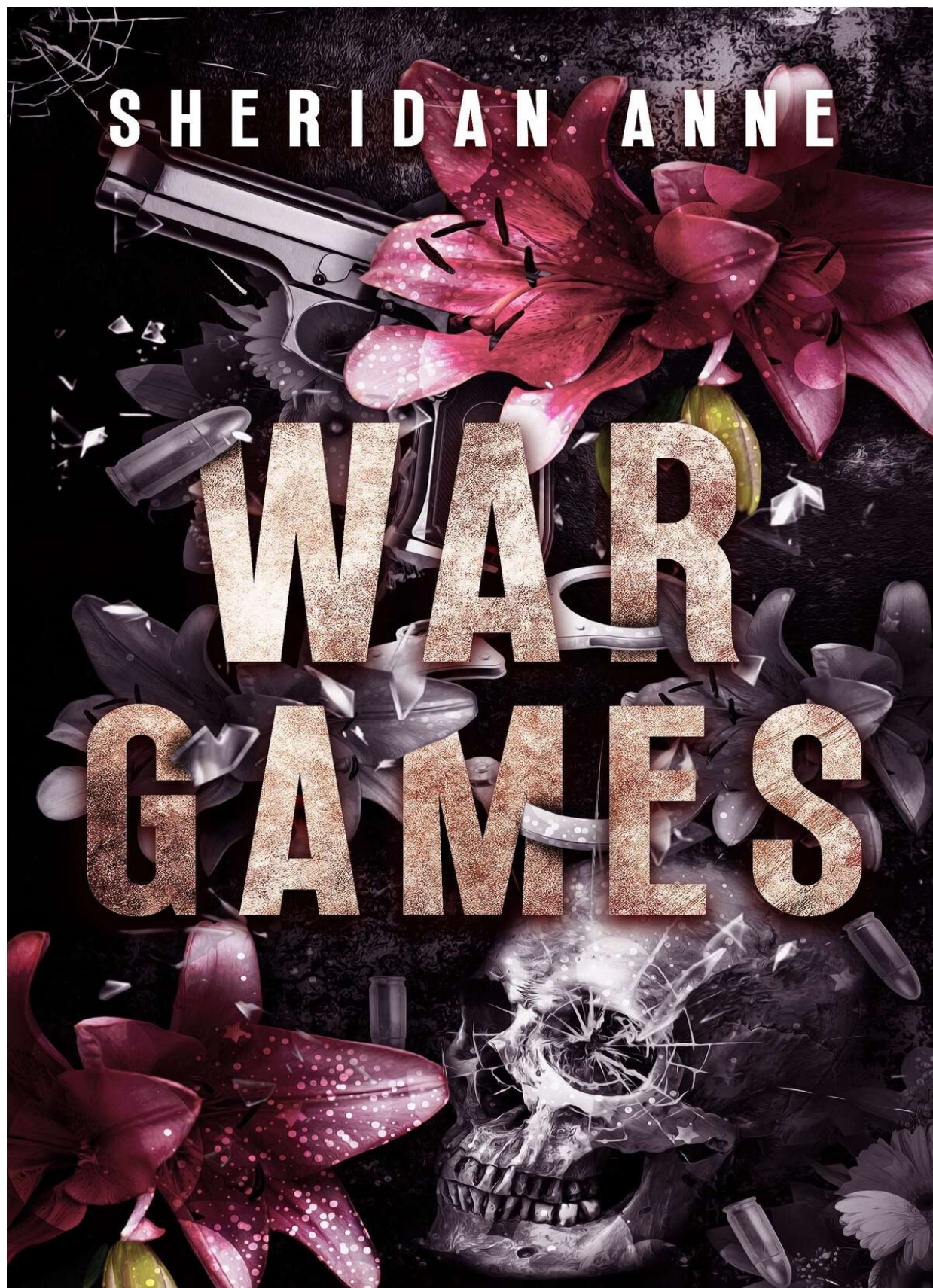
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Sheridan Anne

MAR OYUNLARI

Copyright © 2025 Sheridan Anne

Tüm hakları saklıdır

İlk Yayınlanma Tarihi 2025

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir biçimde dağıtılamaz.

Kapak Tasarımı: Artscandare

Düzenleme: Fox Kurgu

Düzenleme Biçimlendirme:

Sheridan Anne

CONTENTS

[İthaf İçerik Uyarı](#)

[Bana Çevrimiçi](#)

[Katıl Giriş](#)

[1. SİREN](#)

[2. REAPER](#)

[3. SİREN](#)

[4. SİREN](#)

[5. SİREN](#)

[6. REAPER](#)

[7. SİREN](#)

[8. REAPER](#)

[9. SİREN](#)

[10. REAPER](#)

[11. SİREN](#)

[12. SİREN](#)

[13. REAPER](#)

[14. SİREN](#)

[15. REAPER](#)

[16. SİREN](#)

[17. REAPER](#)

[18. SİREN](#)

[19. SİREN](#)

[20. REAPER](#)

[21. SİREN](#)

[22. REAPER](#)

[23. SİREN](#)

[24. SİREN](#)

[25. SİREN](#)

[26. SİREN](#)

[27. REAPER](#)

[28. SİREN](#)

[29. SİREN](#)

[30. MILA](#)

[REAPER](#)

[Okuduğunuz için](#) -

[teşekkürler! Sırada Ne Var?](#)

[Daha](#)

[fazlasına mı](#)

[ihtiyacınız](#)

[var?](#)

[Stalk Me!](#)

[Sheridan Anne Yazarının Diğer Kitapları](#)

*Ŗu anda yatakta kıvrılmış, yanınızdaki elektrikli testereyi dinleyenler, diğeri
adılla horlayan kocanız için.*

*Onu yastığınla boğmayı hayal ettiğini biliyorum ama ikimiz de biliyoruz ki
sabah olduğunda onu özleyeceksin.*

*Tamamen alakasız bir konu. Eğer bir mazerete ihtiyacın olursa, ben senin
kızınım!*

İÇERİK fAgninC

SAVAŞ OYUNLARI karanlık bir seri katil/suikastçı romantizmidir ve on sekiz yaşından küçük okuyucular için uygun değildir.

Ruh sağlığınız benim için önemlidir, bu nedenle lütfen bu kitabın sizin için uygun olup olmadığına karar verirken bu tetikleyicileri dikkatlice değerlendirin.

MAR OYUNLARI İÇERİR:

Olası yamyamlık Seri
katiller Suikastçılar
Kiralık katiller
Kundakçılık
Grafik cinayet Grafik
şiddet Grafik seks
sahnesi Merhamet
cinayetleri
Takip/avcılık Su
tahtası girişimi
Neredeyse cinsel bir boğulma

Eğer beni yakalarsan, sık beni
Hafif kink keşfi Nefes oyunu
Çocuk istismarı tartışması Bebek
kaçırma tartışması Çocuk
suikastçıları/casusları

BE QNLINE'A KATILIN

SAVAŞ OYUNLARI ve diğ er tüm çalışmalarım hakkında daha fazla bilgi için
Facebook grubuma katılın -
www.facebook.com/SheridansBookishBabes

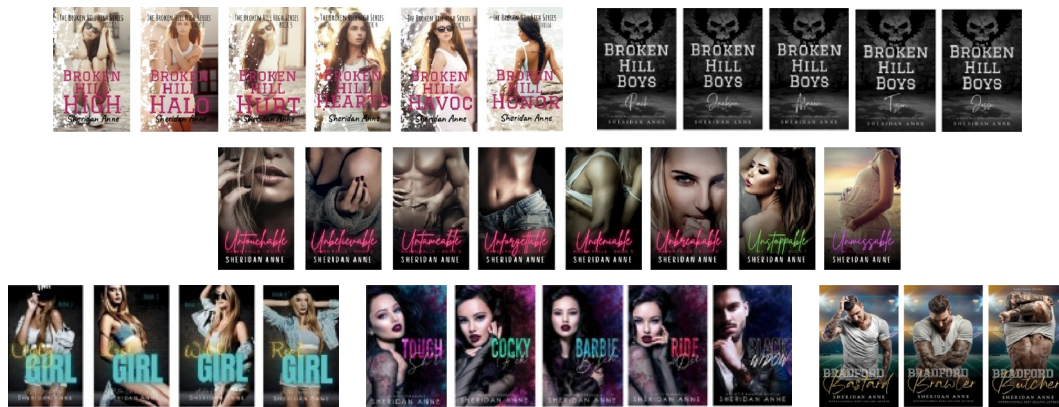
DARK ROMANCE STANDALONES

REVERSE HAREM DARK ROMANCE

HIGH SCHOOL ROMANCE

KONTEMPORARY SPORTS ROMANCE

KONTEMP STANDALONES İ

\$NTGODUCTION

Katiller oyun için ortaya çıktığında ne yaparsınız? Ya avlanacaksınız ya da avlanacaksınız?

Bıçaklarınızı bileyin ve kana bulanmaya hazırlanın çünkü kimse bunu kanıtlayacak bir şeyi olan hor görülmüş bir kadından daha iyi yapamaz.

Adrenalinin yüksek, kanın taze ve intikamın en iyi soğuk servis edildiği 23. yıllık seri katil savaş oyunlarına hoş geldiniz.

Montana'nın Blue Springs kasabasına inen en kurnaz ve yetenekli yirmi katil ve suikastçı, bir ay sürecek bir savaş için bir araya gelecek ve besin zincirinin tepesindeki yerlerini almak için mücadele ederek nihai zafere ulaşacak.

Bu duygusuz, zalim ve acımasızca. Avlanacaklar. Av olacaklar. Ve zamanı geldiğinde, savaşmaya hazır olsalar iyi olur. Çünkü sadece biri hayatta kalacak.

Bu bir dayanıklılık oyunu. Ahlaksızlık ve dehşet oyunu. Ama erken bir mezar ile zafer arasında duran adam, sizi dizlerinizin üzerine çöktürebilecek tek adamsa ne olur

Senin olanı almak ve her zaman hak ettiğin unvana sahip olmak için cesaretin olacak mı, yoksa onun iki ucu keskin bıçağının ucunda bocalayacak mısın?

t

S\$GEN

H Lanet olsun, götüm!

Yürümeye başlayan çocuk bedenindeki şekillendiriciyi yerine yerleştirirken gözlerim doluyor. Ne düşünüyordum ki ben? Bana belimi toparlama sözü vermişti ama tek elde ettiğim travma oldu. Yani, lanet olsun! Bu şeyin içinde nefes almak neden bu kadar zor?

Tanganın arkası bağırsaklarıma yakın bir tur attırırken attığım her adım elektrikli testerenin beni şiddetle ikiye ayırması gibi hissettiriyor. Bu çok fazla. Reklamdaki model kesinlikle hayatı emiliyormuş gibi görünmüyordu ve o piç kurusunu vücudunda tırmalarken tırnaklarından dolayı kalçasında kırmızı çizikler olmadığı da kesindi.

Bu, yanlış reklamdan çok daha fazlasıdır; şekillendirici giysi formunda bir ölüm cezasıdır.

Çılgınca vücudumdan yukarı çekmeye çalıştığımda kumaş belimde toplanıyor ama o kadar dar ki ciğerlerimin özgürlük için çığlık attığını hissedebiliyorum. Kumaş kendi üzerinde yuvarlanarak daha da sıkı hale geliyor ve delicesine kol deliklerini bulmaya çalışıyorum, tırnaklarımı kullanarak şekillendiricinin altını kazmak ve esnetmek zorunda kalıyorum.

"Oh, Tanrım. Oh Tanrım. Oh Tanrım. Ölüm böyle bir şey işte."

Kol deliklerini bulup tulumu yukarı çekiyorum ama kumaş göğüslerimin altına takılıyor ve lanet olsun, hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar pişman olmamıştım.

Kumaşı iki elimle sıkabildiğim kadar sıkıyorum, dışarı çekiyorum ve sonunda serbest bırakmadan önce göğüslerimin üzerinden geçiriyorum ve sıkı bir şaplaqla etrafımda tekrar sıkışırken ağlıyorum.

"Lanet olsun."

Bu kadar terlemem mi gerekiyordu?

Kendimi dik tutmak için çaresizce rafı sıkarken dolabımın kapısına doğru düşüyorum. Nefesimi tutmaya çalışıyorum, eğer düşersem bir daha asla kalkamayacağımdan eminim. Ama beni asıl dehşete düşüren, kendimi bu şeyin içinden çıkarmaya çalışma düşüncesi. Kesinlikle mümkün değil. Zıbın ve ben artık hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeye mahkûmuz. Umarım değersiz televizyonu ve paket servisi onaylar çünkü bundan sonra dört gözle beklemesi gereken tek şey bu.

Kendimi kapıya yaslayarak, organlarımla yeni evlerine alışması için birkaç acı verici an bekledikten sonra nihayet düzgün bir nefes alabiliyorum. Kendimi boy aynasının önünde sabitliyorum ve ellerimi tulumun ön kısmına sokarak göğüslerimi doğru görünüme kadar ayarlamak için elimden geleni yapıyorum. Lanet olsun. Neden görünüşünü bu kadar çok beğenmek zorundayım?

Güzellik acıdır, değil mi? Böyle fotoşoplanmış görünmek varken kimin nefes almaya ihtiyacı var ki? Eğer bu şekilde görünüyorsam, kığımın bir ip parçası tarafından ihlal edilmesine her gün katlanırım.

Sağa sola dönerek kendimi kontrol ediyor, yeni keşfettiğim kıvrımlarıma ağzımın suyu akararak bakıyorum. Bunlardan birini yıllar önce almalıydım. Gerçi yıllar önce muhtemelen ihtiyacım yoktu. Ne diyebilirim ki? Kokteyllere karşı derin bir sevgi geliştirdim ve bağımlılığımı sürdürmek için bir zamanlar tonlu olan belimi feda etmem gerekiyorsa, seve seve fedakarlık yaparım.

Telefonum yatak odamın karşısında çalışıyor ve yatağımın ucundan hızlıca almak için dolabımdan aceleyle çıkıyorum. Arayanın kimliği yok ama kim olduğunu çoktan biliyorum. Numarama sahip olması için güvenebileceğim tek bir kişi var, o da Mila - dünyanın en iyi hacker'ı ve arkadaşı.

"Benimle edepsiz konuş."

"Sesin neden bu kadar gergin geliyor?" diye soruyor, genç bir kızken ABD'ye taşındığından beri üzerinden atamadığı hafif Rus aksanıyla. Taşınmaktan kastım korkunç ailesi tarafından burada terk edilip kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılması. Bu arada bu konuda olağanüstü bir iş çıkarmış. O kadar olağanüstü ki, ilk bağ kurduğumuz şey buydu. İki arkadaşı bir araya getirmek için çocukluk travması gibisi yoktur.

İkimiz de berbat durumdayız, birimiz diğlerinden çok daha fazla, ama başka türlüünü istemezdik. Mila'nın baba sorunları benimkilerle kıyaslandığında tatil gibi görünüyor ve bu çok şey ifade ediyor. Babamın annemi öldürüp peşimden gelmesini izledikten sonra küçük bir kızken yetim kaldım. Beni karnımdan iki kez vurdu ve kan kaybından ölmemi izledikten sonra işimin bittiğini düşünerek silahı kendine çevirdi. Meraklı komşular polisi aramasaydı, uzun zaman önce ölmüş olacaktım ve bazen olması daha mı iyi olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Hastanede haftalar geçirdikten sonra koruyucu aile sistemine atıldım. Yeni hayatım her birkaç ayda bir yeniden başlamak, sonunda kadar istismarcı bir evden istismarcı bir eve atlamak anlamına geliyordu. Sonunda terk edilmiş bir ofis binasında yaşayan bir kaçak oldum, ama Mila ile ilk kez orada tanıştım.

Henüz on altı yaşındaydık ve o şimdiden şeytani bir bilgisayar korsanı olma yolunda ilerliyordu ve ben onun bu yönünü seviyordum. Güvenlik seviyesi ne olursa olsun, dünyanın her yerindeki herhangi bir sisteme girebilirdi. Mila her zaman bir yolunu bulurdu ama akıllıca davranır ve içine kapanırdı, benim gibi değildi. Bela bulma konusunda her zaman bir yeteneğim vardı.

Ne diyebilirim ki? O çocukluk yılları beni gerçekten etkiledi. Ama şimdi yirmi dört , dünyanın en iyi kiralık katillerinden biri olduğumu iddia edebilirim ve bu sadece benim egomun konuşması değil. Mila ve ben mükemmel bir takım oluşturuyoruz ve birbirimizin ailesi olarak, diğerrinin düşmesine asla izin vermedik.

"Sen neden bahsediyorsun?" Yatağımın kenarına uzanarak soruyorum, yeni tulumum rahat etmemi imkânsız kılıyor.

Mila dehşet dolu bir nefes almadan önce "Ağır nefes alıyorsun," diyor. "Kardiyo mu yapıyorsun?"

Cevap vermeme fırsat vermeden önce, klavyede gezinen parmaklarının tanıdık sesini duyuyorum. İçimi çekiyorum, ya ev güvenliğime ya da dizüstü bilgisayarımın kamerasına girdiğinden ve saniyeler içinde yatak odamı mükemmel bir şekilde göreceğinden hiç şüphem yok.

Sonra, tam da beklendiği gibi, Mila'nın kahkahası telefonda yankılanıyor. "Vay anasını. Bodysuit, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve yüzümde aptal bir sırıtış belirirken bunu göstermek için kendimi ayağa kaldırmaya çalışıyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum, ekranımın üst kısmında kameramın açıldığını bildiren yeşil bir ışık belirdiğinde dizüstü bilgisayarıma daha iyi bakmak için dönüyorum. "Ne düşünüyorsun? Bu bir meydan okumaydı

ve eminim ki kıcını kaldırıp gelip beni bu şeyden kurtarman gerekecek, ama yalan söyleyemem. Takıntılıyım."

"Atıştırmalık gibi görünüyorsun."

"Oh dur! Beni ."

Mila alay ediyor, beni kızartmak için basit bir iltifattan çok daha fazlası gerektiğini biliyor. Ama bana saçma sapan bir hakaret savurmaya fırsat bulamadan nefesini içine çekti. "Vay anasını. E-postanı kontrol et."

"Ha? Neden?" Dizüstü bilgisayarına doğru ilerlerken kaşlarım çatıldı. "Bekle," diyorum, doğrudan küçük kameraya bakarak. "Yine e-postalarımı mı girdin?"

"Acele et ve kontrol et," diyor, boğazını temizliyor ve konu satırını yüksek sesle okuyor. "Yirmi Üçüncü Yıllık Savaş Oyunları'na hoş geldiniz."

Dizüstü bilgisayarına doğru yolun geri kalanına dalarken gözlerim açılıyor, kemik kıran zırh artık beni tutamıyor. "Lanet olsun! Sen ciddi misin?" Parmaklarım tuşların üzerinde yeterince hızlı hareket edemediği için acele ediyorum.

Kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyor. Oyunlara gerçekten katılma fikri aklımı başımdan alıyor. Kendimi bildim bileli en büyük hayalimdi bu. Kendimi gerçekten kanıtlamak, yaptığım işte en iyisi olduğumu kanıtlamak için gerçek bir şans. Elbette, bir ya da iki risk söz konusu olabilir ve ölüm olasılığı yüksektir, ancak bir şeyi riske atmıyorsanız, o zaman gerçekten uğruna savaşmaya değer mi? Ayrıca, on milyon dolarlık bir ödül olabilir de olmayabilir de.

E-postalarım nihayet ekranıma geliyor ve hızla en yenisine gidiyorum. Gönderen bilgileri yok ama olmasını da beklemiyordum. War Games, "işlerini" yürütmek için ağırlıklı olarak karanlık web'i kullanan bir organizasyon tarafından kuruldu ve sadece Mila ve onun çılgın hackleme becerileri sayesinde onlar hakkında herhangi bir bilgi edinebildik. Bilinecek özel bir şey yok, sadece annesinin bodrumunda yaşayan bir adam ipleri elinde tutuyor, ama beni heyecanlandıran bu oyunlara getirebildiği insanlar.

E-postayı açıp, Mila'nın yaptığı gibi konu satırını hızlıca taradım.

Yirmi Üçüncü Yıllık Savaş Oyunları'na hoş geldiniz.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Yapabileceklerimin farkına varılmasını bekliyordum ve katılmaya davet edilmek büyük bir onur, ama oyunları gerçekten kazanmak? Vay be. Yıllardır bunun hayalini kuruyordum. Beklenti çok fazla, bu yüzden e-postayı açıp her kelimesini taradım.

Bir aylık saf çılgınlık için lütfen bize katılın.

Montana'nın Blue Springs kasabasında 23. Geleneksel Seri Katil Savaş Oyunları başlayacak.

Siz, kariyerlerinin zirvesinde olan diğer on dokuz seçkin katille birlikte, nihai ödül için savaşmak üzere Blue Springs, Montana'ya ineceksiniz. Sadece bir kişi kalacak ve en saygın unvanı kazanacak - 23. Yıllık Seri Katil Savaş Oyunları'nın galibi.

Kazanan on milyon dolar nakit para ve resmi olarak sektörün en iyisi seçilmenin nihai ödülünü alacak!

Oyunlardaki yerinizi kaybetmeden önce bu davete yanıt vermek için yetmiş iki saatiniz var.

Oyunların hüküm ve koşullarını incelemek için buraya tıklayın

Bu daveti kabul etmek veya reddetmek için buraya tıklayın

"Lanet olsun!"

Yüzümde geniş bir sırtış beliriyor ve beni kabul sayfasına götürecek bağlantıya hemen tıklıyorum, bu işe balıklama dalmaya fazlasıyla hazırım.

Dizüstü bilgisayarım uzaktan farem daveti kabul etmek için düğmenin üzerine geliyor. "bakalım, kovboy kız," diye Mila. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne demek istiyorsun? Daveti kabul ediyorum."

"Cehennem gibisin," diye bana karşılık veriyor. "Gerçekten delirdin mi sen? Son birkaç yıldır oyunları kazanmakla ilgili büyük bir fantezin olduğunu ve kişiselleştirilmiş davetiyeni beklerken lanet hayatının her günü e-postalarını taradığını biliyorum, ama ciddi olamazsın. Kabul et tuşuna basmadan önce bunu düşünmeyi planlıyor muydun?"

"Bugün sana ne oldu? Düşünecek ne var? Kendimi bildim bileli bunu yapmak istiyordum."

"Aman Tanrım. Kendi hayatına hiç saygı duymuyor musun?" Mila azarlıyor.

Omuz silkiyorum. İkimiz de bunun cevabını biliyoruz ve dürüst olmak gerekirse, bu aramızdaki hassas bir nokta. Yaptığım işi sadece zevk aldığım ve bu işte iyi olduğum için değil, kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı için yapıyorum. Mila benim tek ailem. Erkek ya da kız kardeşim, yeğenlerim yok ve babam beni öldürmeye teşebbüs ettikten ve koruyucu aileye verildikten sonra, geriye kalan tek büyükanne ve büyükbabam beni almayı reddetti ve beni korkunç koruyucu ailelerin elinde acı çekmeye bıraktı.

Diğer tarafta beni neyin beklediğini tam olarak bilmiyorum ama bildiğim tek şey bundan daha iyi olması gerektiği.

Ölümünden korkmuyorum.

Yani, elbette. Bunun dayanılmaz bir şekilde gerçekleşmesi, çılgın bir psikopatın en kötüsünü yapması ve beni kalbimde dehşetle diğer tarafa göndermesi olasılığından korkuyorum, ancak bundan sonra olacıklardan korkmuyorum ... tabii ki bundan sonra bir şey olacağını varsayarsak.

Mila gökkuşakları, çiçekler ve tek boynuzlu atlardan ibarettir. Benim tam zıttım ama birbirimizi dengeliyoruz.

"Gerçekten bunu yapmamı istemiyor musun?"

"Tabii ki bunu yapmanı istemiyorum," diyor. "Ama her zaman ne kadar çok istediğini biliyorum, bu yüzden yoluna çıkmayacağım. Sadece acele etmeden önce en azından biraz uyuman gerektiğini düşünüyorum. Belki Blue Springs'in neler sunduğuna bakar ve başka kimlerin yarışmaya davet edildiğini öğrenmeye çalışırız. Beni yanlış anlama, başaracağını biliyorum. Sen en iyinin en iyisisin ve bu işten on milyon dolar daha zengin olarak çıkacağına inanıyorum, ama bu diğer on dokuz yarışmacı boşuna seçilmedi. Onlar da en az senin kadar iyiler. Ölümünden korkmayacaklarından bahsetmiyorum bile."

İçimi çekerek yatağıma uzandım ve onun çok gerçek, çok geçerli bir noktaya parmak basmasından nefret ettim.

Bu oyunlar kalbi zayıf olanlar için değil. Acımasız, vahşi ve kanlıdırlar.

Her biri eşit derecede yetenekli yirmi seri katil ve suikastçıdan oluşan bir karışım olacak. Bunlar manşetlere çıkmış katiller, kendilerine isim yapmış katiller ve genel nüfusta en çok korku uyandıran katiller olacak. Bunlar en az benim kadar berbat durumda olan insanlar. Bazıları casusluk eğitimi almış ve silahları vücutlarının bir uzantısı.

Bu, hiç kimsenin en azından yansımalarını düşünmeden balıklama dalması gereken bir şey değildir.

Vahşice öldürülebilir miyim? Evet.

Tüm dünyam Blue Springs, Montana'da sona erebilir mi? Evet.

Ama hayatımın en güzel zamanını geçirip on milyon dolar daha zengin olur muydum? O da var.

Davetiyede de belirtildiği gibi, Savaş Oyunları bir ay sürecek ve bu süre zarfında yirmi katil tek bir yere bağlanacak. Savaşmak zorundalar

bir ay boyunca. Sonunda öldürmeden önce avlanacak, iz sürecek ve takip edecekler. Her yarışmacı sınırlarına kadar zorlanacak, kandırılacak, tuzağa düşürülecek ve kafesteki hayvanlar gibi katledilecekler. Daha heyecanlı olamazdım.

Her yarışmacı kendi takma adını kullanarak oynayacak ve gerçek kimliğini gizli tutacak. Benimki Siren, Mila'nın bana yeni tanıştığımız ve ne kadar berbat biri olduğumu fark ettiği zamanlarda verdiği bir isim. Kötü adamları tuzağa çekmeyi severim, tıpkı bir deniz sireninin denizcileri ölüme sürüklemesi gibi. Bu isim o zamandan beri aklımda ve gerçek ismim artık tanımadığım biri haline geldi.

Avınızı öldürdüğünüzde, avınızın kimliği size verilir. Eğer avınız zaten öldürülmüşse, siz de onun üzerinde hak iddia edersiniz. Amaç, ay sonuna kadar ayakta kalan son kişi olmak ve on dokuz kimliğin tamamını sahiplenmektir. Oyunların sonunda birden fazla yarışmacı kalırsa, kimse kazanamaz ve hepiniz elenirsiniz ... sadece oyunlardan değil, kalıcı olarak.

Ne yanlış gidebilir ki?

Ya avlanacaksın ya da avlanacaksın. Kelimenin tam anlamıyla seri katiller için gerçek hayattaki Açlık Oyunları.

Oyunların sonunda, toplanan tüm teşhisler, her birini birçok suçla ilişkilendiren kanıtlarla birlikte FBI'a teslim edilir. Düşüğünüzde sizi tekmelemenin hastalıklı bir yolu - yeterince iyi olmamanın bedeli. Şahsen, ölmemenizi sağlamak için en iyi teşvikin bu olduğunu düşünüyorum. Ölmüş olacağınızı düşünürsek bunun pek bir önemi yok. Ancak tüm hayatınız boyunca radarın altında uçmak ve kendinizi gizlemek için çalıştıysanız, öldüğünüz anda tüm sırlarınızın ortaya dökülmesi tam bir tekmedir.

"Pekâlâ," diyorum sonunda, kendimi yataktan kaldırıp dolabıma geri dönüyorum. "Diğer yarışmacıların kim olduğunu bulmak için ne kadar zamana ihtiyacın var?" Dolabımın tepesine uzanıp bavulumu aşağı çekerek soruyorum.

"Bana bir gün verebilir misiniz? En azından yirmi dört saat?"

"Sanırım," diye mırıldanıyorum, açık valizimi yatağıma fırlatıp dolabıma geri dönüyorum.

"Bekle," diyor Mila. "Nesin sen? . . Toplanıyor musun?"

Dolgun ellerim bavulun üzerinde duraksıyor. "Uhhhhhh ...

hayır." Kahretsin.

Giysi yığınınını bırakıyorum ve daha fazlasını bulmak için arkamı dönüyorum.

"Sakin bana yalan söylemeye kalkma," diye azarladıktan sonra parmaklarının klavyesinde evimin güvenlik sistemini hacklediğini duyuyorum. "Lanet olsun, Siren. Öylesin!"

"Lanet olsun. Peki, tamam. Kabul ediyorum. Ama yemin ederim, siz araştırmanızı yapana kadar daveti kabul etmeyeceğim. Bu arada, biraz toparlanmakta bir sakınca görmüyorum. Hazırlıklı olmaktan zarar gelmez."

En iyi arkadaşımdan yayılan onaylamama duygusunu hissedebiliyorum ama dolabımın raflarını kapattığım ve gizli silah odamı -diğer adıyla mutlu yerimi- göstermek için gizli kapıyı geri ittiğim anda tüm onaylamama düşünceleri dağılıyor.

Savaş Oyunları'na gidiyorum ve hiç şüphesiz hayatımın en güzel otuz günü olacak.

GEAPEG

P *Blue Springs, Montana'ya Hoş Geldiniz* yazılı tabelaya bakarak polis telsizimin kadranına uzanıyorum ve Blue Springs Polis Departmanını bulana kadar ayarlıyorum. Büyük Elma'dan buraya uzun bir yolculuk oldu ama zamanımı harcamaya değer.

Umarım.

War Games'in arkasında kim varsa altı yıldır bana ulaşmaya çalışıyor ve ben her yıl memnuniyetle reddediyorum. Hayatımda bu saçmalığa ihtiyacım yok. Yaptığım işte iyi olduğumu kanıtlamak için *Savaş Oyunları Şampiyonu* olma unvanına ihtiyacım yok. En iyisi olduğumu biliyorum ve bu egomdan kaynaklanmıyor.

Bu yılki daveti neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Bu benim sahnem değil. Sanırım sıkılıyorum ve kışımın altında bir kıvılcım yakacak bir şeye, beni ayak parmaklarımda üzerinde tutacak gerçek bir meydan okumaya ihtiyacım var. Bu yüzden davetiye gelen kutuma düştüğünde kendimi hemen kabul ederken buldum.

Blue Springs şehir hayatının karmaşasından uzak bir turizm kasabası ve Savaş Oyunları için mükemmel bir yer. Organizatörlerin hakkını vermek lazım; harika bir yer seçmeyi biliyorlar. Blue Springs pitoresk bir manzaraya sahip küçük bir kasaba. Etkileyici dağlardan, muhteşem bir gölden, geniş bir mağara sisteminden bahsediyoruz ve bunların hepsi kasabanın kendisinin neler sunabileceğini düşünmeden önceydi.

Kullanacağımdan emin olduğum bir sanayi bölgesi var. Ne de olsa, bu seyahatten en iyi şekilde yararlanacaksam, biraz eğlenebilirim. Hayatımda biraz eğlenceye ihtiyacım olduğunu biliyor. Film gibi olağan yerler var.

tiyatrolar, bir alışveriş merkezi, parklar ve ekonomik oteller var, ancak kasabadan geçerken bu yerler beni çağırmıyor.

Oyunlar için ilk temas noktasını oluşturacağımız depodan beş dakika uzaktayım ve arabayı sürerken yerel şerif departmanını dinliyorum. Huzurlu kasabalarına inmek üzere olan saçmalığın zaten tepesinde olduklarını görünce şaşırmadım, ancak bir sorun olmayacakları da komik bir şekilde anlaşılıyor. Oyunların başlamasına daha günler olduğunu düşünüyorlar.

Geldiğimizi biliyorlar ama ellerindeki az sayıdaki kaynak bile bizi durdurmaya yetmiyor. Blue Springs'te toplam altı polis var ve önümüzdeki birkaç gün içinde cesetler ortaya çıkmaya başladığında destek çağıracaklarını garanti edebilirim, ancak herhangi bir kanıt bulduklarında, oyunlar çoktan gitmiş olacak.

Çoğunlukla, oyunların katı kuralları vardır.

Blue Springs kasabasına eziyet etmek için değil, oyun oynamak için buradayız ve geçmişte bazı hatalar yapmış olsak da, insanlarla uğraşmayacağız. Onlar bu saçmalık için kaydolmadılar ve çoğunlukla, kasabayı ilk geldiğimiz zamanki gibi ışıltılı bırakacağız. Birkaç küçük rahatsızlık dışında tabii ki.

Sanayi bölgesini bulduktan sonra, arabamı buluşma noktasından uzakta karanlık bir sokağa çekiyorum, arabamın etiketlenmesini veya diğer yarışmacılardan herhangi birine tanidik gelmesini istemiyorum. Motoru durdurduktan sonra gecenin karanlığına karışıyor, sessiz sokaklarda sessizce ilerliyor ve gölgelerde kalıyorum.

Sokaklarda, kendilerini gizleyemeyecek kadar yeteneklerine güvenen diğer yarışmacıların depoya doğru ilerleyen ayak seslerini duyuyorum. İlk elenecek olanlar böyle insanlar. Ama benim tarafımdan değil. Kendilerini kolay hedef haline getiren insanlar ilgimi çekmiyor. Öldürmek için beni zorlayanları severim. Bir hayaleti takip etmenin, onu ortaya çıkarmanın, kör etmenin zorluğunu seviyorum ve Yirmi Üçüncü Yıllık Seri Katil Savaş Oyunları tam da bunu vaat ediyor. Yine de sabırlı olmam gerekecek. Peşinde olduğum avı bulmak kolay olmayacak. Bu sapkın oyunda zamanlarını bekleyecekler.

Sanayi bölgesinde ilerlerken, eski binaların arasından kayıyor, yıkık dökük mülklerin arkasından geçiyorum ve sonunda kendimi son bir çitin üzerinden fırlatıp deponun yanındaki yan sokakta duruyorum.

Caddenin aşığısına park etmiş birkaç araba var, her biri sanki arabalarından inip doğrudan depoya girip kendilerini yarışmacılardan biri olarak göstermeyeceklermiş gibi ihtiyatlı olmaya çalışıyor.

Oyunlar resmi olarak başlangıç toplantımızdan sonraya kadar başlamayacak olmasına rağmen, yüksek alarmdayım ve etrafımdaki insanları hissedebiliyorum. Bu şerefsizlerden herhangi biri bir anda saldırabilir, özellikle de on milyon dolar söz konusu olduğunda. Ve kesinlikle katı kurallar olsa da, piç organizatörlerin görmezden geleceğı birkaç kural da var.

Şahsen, para umurumda değil.

On beş yılı aşkın süredir kiralık katillik yapıyorum. İstedığım ücreti alıyorum ve beni işe alacak kadar hasta olan pislikler işin yapılması için ne gerekiyorsa ödemeye hazırlar. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var, dünyanın dört bir yanındaki hesaplarda saklı. Ne kadar olduğunu tahmin bile edemem ama bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağımdan emin olmak için fazlasıyla yeterli. Emekli olmakla ilgili tek sorun, çalışmaktan hoşlanıyor olmam.

Ama önümüzdeki ay, bu iş değil. Bu oyun.

Saatime bakıp zamanı değerlendiriyorum. Saat 11:59. Bir dakika kaldı.

Yarışmacılar depoya her yönden yaklaşıyor, zihinsel olarak saldırı planları yaparken birbirlerine şüpheyle bakıyorlar. Hepsi en zayıf halkayı arıyor.

Seri katillerin aksine kiralık katillerin kim olduğu benim için zaten açık. Aralarında farklı bir gizlilik anlayışı var. Suikastçıların eğitimi var. Gölgede kalıp diğer yarışmacıları av gibi izlerken, seri katiller ay ışığında dümdüz yürürler, egoları kendi iyilikleri için çok büyüktür. İlk giden onlar olacak. Aslında, son yirmi iki yıldır, bir seri katilin bu oyunları kazandığını hiç sanmıyorum. Her zaman bir kiralık katil kazanmıştır.

Depoya doğru ilerlemeye başladılar ve yeterli görüş açısına sahip olmadığım için çitin üstünden kayarak yere düştüm ve tam deponun yanına geldim. Sonra hiç vakit kaybetmeden binaya doğru ilerliyor, dirseğimi sığ bir kavisle yukarı kaldırıyor ve yan camı paramparça ediyorum.

İçeri uzanarak, parmaklarım soğuk metal kilide değene kadar pencerenin mandalını yokluyorum. Sonunda pencereyi kaydırarak açmadan önce kilidi hızla açıyorum. Hiç vakit kaybetmeden, terk edilmiş bir ofis alanı gibi görünen bir yere inmeden önce kendimi yukarı ve pencereden içeri çekiyorum.

Eski bir masa toz içinde duruyor ve raflar sklp küçük ofise gelişigüzel atılmış. dolaşıp i kapıya ilerliyorum ve bir an bile tereddüt etmeden kapı koluna uzanıp kendimi eski deponun ana katına bırakıyorum.

Pencerelerin çoğu tahtalarla kapatılmış ve havada birilerinin burada bir şeyler pişirdiğini düşündüren belirgin bir amonyak kokusu var. Onları suçlayamam. Burası mükemmel bir yer. Kalabalık caddelerden uzak, gözetleme yok ve mükemmel bir kurulum için fazlasıyla yeterli alana sahip. Her iki durumda da, gerçekten umurumda değil.

Etrafımdaki insanları hissederek ilk hamleyi ben yapıyorum, gölgelerden çıkıp kendimi gösteriyorum. Sonra teker teker diğer on dokuz yarışmacı da aynısını yapıyor ve deponun ortasında büyük bir daire oluşturuyoruz.

İnisiyasyon sürecinin bu kısmı basittir. Kendinizi gösterin.

Bir ember oluşturmaliyiz ve son yarışmacı geldiğinde saat başlayacak. Kırk beş dakika boyunca ayakta duracağız ve herkese avlamaktan sorumlu olacakları diğer erkek ve kadınların yüzlerini öğrenme şansı vereceğiz. Bu süre zarfında öğrenebildikleri kadar çok ayrıntıyı ğrenmeliler çünkü bu, karşılarında kim olduğunu öğrenmek için sahip oldukları tek şans. Sonra, bu kırk beş dakika içinde bir noktada, takma adlarımızı aıklamaliyiz.

Saat durduğunda, oyunlar resmen başlamış olacak ve kimse güvende . lm kalım meselesi, geri durmak yok. Zamanımızı akıllıca kullanmamız, rakipleri okumamız, kafalarının içine girmemiz ve kim olduklarını anlamamız şart. Aksi takdirde, oyunlardan ilk elenen siz olursunuz.

Kr edici bir ışık parlamasıyla, tepedeki bir spot ışığı uzaktan açıldı ve gölgeler depodan dışarı atılırken, etrafımdaki katillerin yüzleri gerçek oldu.

Çemberin ortasında oyunların başlamasına son kırk beş dakika kala geri sayım yapan büyük bir saat var ve ben hemen yüzlerini hafızama kazımaya başlıyorum.

İlk hızlı taramam bana on üç erkek ve yedi kadın olduğunu söylüyor, sadece bakışlarım bir kadın ... ya da *kız* zerinde duruyor ve ilk değerlendirmeme devam edemeyecek kadar şok oluyorum. Bu mavi gözlü, siyah saçlı kız sadece bir ocuk. On iki ya da on üç yaşından büyük değil. Gözlerinde, bir çocuğun tanık olması gerekenden çok daha fazlasını gördüğünü söyleyen bir karanlık var. Bununla birlikte, yüz hatlarının geliğinin aksine, bu neredeyse itici.

Bu çocuk bir oyuna girerken ne düşünüyor? Etrafındaki kadın ve erkeklerin onun hayatını acımasızca sona erdirmekten çekinmeyeceklerini anlamıyor mu? Benim ahlaki bir pusulam var ve çocuklara zarar verme konusunda çizgiyi çekiyorum, ama etrafımdaki pislikler bunu yapmıyor.

Bu oyunları kazanmak için gereken deneyime sahip olmak için çok genç ve şüphesiz, en sonunda ben ya da o söz konusu olsaydı, onun hayatta kaldığını görmek için kendimi feda etmekten başka seçeneğim olmazdı. Kazanmak için yapılması gerekeni yapsaydım, sonrasında kendimle yaşayamazdım.

Sikeyim.

Bu kesinlikle işleri değiştirir.

Midemin derinliklerinde acı veren bir ağrı hissederek bakışlarımı kızdan ayırıyor ve yarışmadaki diğer yarışmacılara odaklanmaya çalışıyorum. Ancak diğer katillerin kıza kolay bir hedef olarak bakmaya devam ettiklerini görmek ellerimi yumruk haline getiriyor.

Bebek bakıcılığı için kaydolmadım ama içimden bir ses önümüzdeki ayın tam olarak geçeceğini söylüyor.

Damarlarımda öfke dolaşıyor. Bu oyunlara öylece kaydolmuyorsunuz. Seçiliyorsunuz, yani annesinin bodrumundaki bir pislik onu karanlık internette takip etmiş, onunla nasıl iletişime geçeceğini bulmuş ve sonra ona bir davetiye sunmanın ne olacağını görmenin eğlenceli olacağını düşünmüş.

Siktiğimin piçi.

Beni yanlış anlamayın, yaptığınız işte iyi olmayı ve kendinizi kanıtlamak istemeyi anlıyorum, ama burada neler oluyor? Böyle bir saçmalığa katılmayı kabul etmeden önce birkaç yıl bekleyemez miydi? Önünde koca bir hayat var.

Bir iş yapmak için burada olduğumu çok iyi bildiğim için bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalışıyorum. Öldürmem gereken kadın ve erkeklerin yüzlerini ezberlemem gerekirken bu çocuğun sağlığına ve refahına odaklanamam.

On beş dakika sonra, çemberde tam karşımda duran adam hafifçe öne doğru bir adım atıyor. Gözlerinde çok iyi anladığım bir gerginlik var ama gerekli bilgileri verirken başını dik tutuyor. "Adım Stone."

Yerine geri dönerken kaşlarım çatılıyor. İsim bana tanıdık geliyor, gerçi çoğu tanıdık gelecektir. Şehrin sokaklarında başka hangi canavarların pusuda beklediğini, kimin benim için tehdit oluşturduğunu ve kimin kendi iyiliği için ele alınması gerektiğini bilmem gerektiğinden, tüm bu saçmalıklardan haberdar olmak için elimden geleni yapıyorum.

Eğer bu benim düşündüğüm Stone ise, o zaman bir sorun olmayacaktır ve bu oyunların başlarında hedef alınacağını varsayıyorum.

Bir sonraki yarışmacı öne çıkmadan önce en az otuz saniyelik bir sessizlik oluyor; solumda duran bir kadın. "Gümüş," diyor, gözleri sanki birini bir şey denemeye cesaretlendiriyormuş gibi çemberin etrafında zıplıyor.

Elleri sıkı yumruklar halinde, kendisine doğru gelebilecek herhangi bir tehlide karşı hazır, ama o düzene geri dönmeden önce, parlak kıvılcı saçlı başka bir kadın öne çıkıyor, Silver'ı lazer keskinliğinde bir bakışla delip geçerken yüzünde pis bir sırıtma var. "Benzin."

Silver'ın bakışları şaşkınlıkla genişliyor, ardından saf öfke bakışlarını karartıyor ve ikisi arasında bir geçmiş olduğu açıkça ortaya çıkıyor ki bu durum muhtemelen en kötü senaryo. Bu odadaki diğer tüm pislikler artık birbirlerini alt etmeye o kadar odaklanacaklarını biliyor ki gardları düşecek, işte bu noktada hata yaparsınız. Ve azıcık bile hata yaparsanız, ölmüş sayılırsınız.

Bir sonraki yarışmacı öne çıkıyor. "İnfazcı." Sonra, bir dalga gibi, diğerleri onu takip eder.

"Boneyard Katili," diyor iri yarı bir adam, gözleri odanın içinde dans ediyor. Ses tonundaki ukalalık, onun yakından izlemem gereken biri olduğunu gösteriyor.

"Blade."

"Grim."

Bu ikisine çok az dikkat ediyorum. Zayıflar. Gecenin sonuna kadar gitmiş olacaklar.

Sırada başka bir kadın var. "Crimson Rain."

Bunun bir potansiyeli olabilir. Duvarları yüksek ve kimsenin onu iyi okumasına izin vermiyor. Bu hoşuma gitti. Bu onun lehine olabilir, ama gözlerindeki gerginlik onun düşüşü olabilir. Buna göz kulak olmam gerekecek.

"Slasher."

"Raven."

"Boston Maneater."

Bu beni duraklattı, midem huzursuzlukla çalkalanıyor. Boston Maneater mı? Ciddi olamaz. Çoğumuz takma adlarımızı kolluk kuvvetlerinden ya da medyadan alırız ve bunlar genellikle işlediğimiz suçlarla bağlantılıdır. İsim bir kez medyada fısıldanmaya başladı mı, ömür boyu onunla kalırsınız. Umarım burada bir yanlış anlaşılma vardır.

Çünkü şu anda bu adamın avının başında köpek gibi kemiğini kemirdiğini hayal ediyorum.

Çemberin etrafındaki her yüz benim tiksintimi taklit ediyor ve kayıtsızlığımızı açıkça hisseden Boston Maneater bir şey söylemeye hazırlanıyor, ağzı açılırken eli yukarı kalkıyor, muhtemelen bir tür savunma hazırlıyor, ama hemen tereddüt ediyor. Şimdi ve burada bu konuya girmenin zamanı değil.

Yolun yarısını geçmiştik ki sağ tarafımdaki hareket bakışlarımın kaymasına neden oldu. Siyah saçlı, yeşil gözlü, minyon bir kadın öne doğru adım atıyor ve kendine olan güveni beni tedirgin ediyor. "Ben Siren," diyor en ufak bir gerginlik belirtisi göstermeden. Ses tonu buraya hayatının en iyi zamanını geçirmek için geldiğini gösteriyor.

Siren, ha? Bu ismi biliyorum.

Çok büyük bir tehdit, belki de şimdiye kadarki en büyük tehdidim, ama bana karşı hiçbir şeyi yok. O bir kiralık katil ve işinde fazlasıyla etkili. Bazıları onun bu alanda en iyisi olduğunu söylüyor, ama bunun nedeni çoğu kişinin benim gerçek bir adamdan ziyade bir efsane ya da hayalet hikayesi olduğumu düşünmesi.

Siren'in bakışları çemberin etrafında dönüyor, odadaki her katille göz göze geliyor ve o yeşil gözler benimkilere geldiğinde elektrik çarpıyor içime. Bu kadın sadece dikkatli olmam gereken biri değil; o bir bela, ama hiç bu kadar ilgimi çekmemişti.

Belki de bu oyunlar daha da ilginçleşmiştir.

Uzun süren bakışlarımı hisseden Siren, düzene geri dönerken beni izliyor, kim olduğumu ve neden herkes gibi başka tarafa bakmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bakışları daralıyor. Beni tanımaya çalışıyor ama bunu başaramayacak. Etrafımdaki çoğu pisliğin aksine ben kapalı bir kitabım.

Çocuk bir adım öne çıkıyor ve odanın tüm dikkatinin ne kadar çabuk onun üzerinde toplandığını fark etmeden edemiyorum. "Gölge," diyor daha önce hiç başıma gelmemiş, tüylerimi diken diken eden bir ses tonuyla.

Kız sanki okulda çok ileri seviyede olduğu saçma sapan bir sınavdaymış gibi odaya bakıyor ve buraya nasıl geldiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu özgüven seviyesi ancak deneyimle gelir, bu da beni onun nasıl bu hale geldiğini merak etmeye itiyor.

Bunu ona biri mi yaptı? Çünkü hiçbir masum çocuk bir sürü travma yaşamadan böyle bir yola girmez.

Herkesin takma adını duymak dışında, depo girdiğim andan beri sessizdi, ancak Shadow'un adını ağzından duyduktan sonra, sessizlik aniden daha ağır geliyor. Neredeyse ürkütücü.

Bir sonraki yarışmacının öne çıkması için iki dakika geçmesi gerekiyor. "343," diyor ve odadaki herkesin gözlerinde şaşkın bir bakış uyandırıyor. Bu adam lisede beden dersini zar zor geçmiş gibi görünüyor, kesinlikle yanlışlıkla buradadır. Ya da belki de bir teknik elemandır. Her iki durumda da, odaklanmam gereken biri değil.

Sırada, hayatının her gününü ya kendisine ya da bir hippie minibüsünün tavanına kalıcı olarak bağlı bir sörf tahtasıyla bir plajda geçirmiş gibi görünen bir adam. "Sharkbait," diyor hızla geri çekilmeden önce.

On beşi gitti, beşi kaldı.

Bakışlarım kalan yarışmacıların üzerinde geziniyor -dört erkek ve bir kadın -Her biri tereddüt ediyor, en son kendi ismini söylemek istiyor ama saat ilerliyor ve sadece yedi dakika kaldı ve lanet olsun ki son söylenen ismin benimki olacağını biliyor.

Altı dakika.

Beş dakika.

Tüm gözler odada, ilk kimin pes edeceğini görmek için dönüp duruyor. Ne de olsa, ilk görüşmemizde verilmeyen bir isim oyunlardan otomatik olarak atılma anlamına geliyor ve otomatik atılmanın bedelinin hayatınızla ödendiğini söylemeye gerek yok.

Dört.

Üç.

"Kahretsin," diyor kadın sonunda öne çıkmadan önce yüzünü buruşturarak. "Kartal."

Tekrar düzene girerken onu yakından izliyorum ve bir tehdit oluşturmaya çalışmaya çabucak karar veriyorum.

İki dakika.

Adamlardan biri kıpırdanmaya başlıyor, bakışları geri kalanımızla saat arasında gidip geliyor, eli yanında titriyor. O kadar dikkat çekmiyor ki, etrafımdaki bazı insanların bunu fark etmeyeceğini bile söyleyebilirim, ama ben fark ediyorum. Ben her şeyi fark ediyorum.

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve sonunda rahatlayıp öne doğru adım atıyor; kazanmak için oyunda olmak istediği açık ama adını vermek gibi basit bir görev için her şeyi riske atacak kadar aptal değil. "The

Geceyarısı Katili," diyor, sonunda düzene geri dönmeden önce dudakları hayal kırıklığıyla bükülüyor.

Fena biri değil ve Kuzey Amerika'da adından oldukça söz ettirdi. O bir seri katil ve bu oyunları kazanmak için gereken eğitimden yoksun. Yine de iyi bir mücadele ortaya koyacaktır.

Saat işlemeye devam ediyor ve tam bir dakika kala sıradaki yarışmacı öne çıkıyor. "Bana Graves derler," diye homurdanıyor ama ukala ifadesine rağmen tıpkı Geceyarısı Katili gibi. İnandırıcılıktan yoksunlar. Graves bir tehdit olmayacak, bu sonuncusu olsa da . . . Bilmiyorum.

Sadece ben ve bir kişi kaldık ve o sanki bir şekilde beni kırabilecekmiş gibi bana bakıyor ama kırmayacağım. Ben asla kırılmam. Bu benim DNA'mda yazılı değil.

Otuz saniye.

Tavırları çatırdamaya başladı. Yirmi.

"Siktir."

Pislik herif bir adım öne çıkıyor ve içimden bir ses, sağımdaki güzel Siren'in yanı sıra, bu pisliğin bu oyunlar sırasında ağır bir vurucu olacağı konusunda beni uyarıyor. "Teksaslı Azrail."

Hayatta olmaz.

Bir sırtış dudaklarımın kenarlarını tehdit ediyor. Bu adamı daha önce de duymuştum. Sahneye ilk çıktığında ben olduğunu iddia etmişti. Ancak yaptığı iş özensiz ve orijinal olmadığından, onun farklı bir adam olduğunu çabucak anladılar ve Teksaslı Azrail adını aldılar. İlk başta bir hayranım olduğu için gururum okşandı ama şimdi sadece kızgıyım. Başkasının kuyruğuna takıl.

Gözüm Teksaslı Azrail'in üzerinde, kafamdaki saati geri sayarak on saniye daha geçmesine izin veriyorum.

Sekiz. Altı.

Dört. İki.

Bakışlarını tutarak öne çıkıyorum ve nihayet bu odadaki herkesin öğrenmek için can attığını bildiğim ismi söylüyorum.

Sesim, etrafımdaki daha düşük seviyedeki katillerin tüm dikkatini ve saygısını emrediyor çünkü şu anda sadece başka bir yarışmacıyla değil, en kötü kabuslarıyla tanışıyorlar.

"Azhail."

S\$GEN

A Hassiktir.

Bu saçma gece yarısı buluşmasından çok şey bekliyordum, ama terk edilmiş bir depoda orijinal Azrail'den başkasıyla durmak o değildi. Depodan gelen soluk seslerine bakılırsa yalnız değilmişim.

Azrail tanımlanamaz.

O bir hayalet. Bir efsane. Kendimi gerçekte var olmadığına ikna ettiğim biri. Ama işte karşımda, kanlı canlı, üç metre ötemde duruyor. Buna inanmakta güçlük çekiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu her şeyi değiştiriyor. Bu oyunlara davet edildiğim andan beri en ufak bir korku hissetmemiştim. Ta ki şu ana kadar.

Reaper bu depodaki çoğu kadın ve erkek gibi kiralık katil değil. O bunun ötesinde. Bir hayaletin ortadan kaldırılması gerektiğinde ya da otuz yıldır ortalıkta görünmeyen savaş lordlarının yok edilmesi gerektiğinde çağırdıkları kişi o. O en iyilerden daha iyi ve bir ay sürecek bu duruşmaya katılacağını bilseydim, diğer tarafa kaçar ve asla arkama bakmazdım.

Boku yedim. Boktan da öte. Reaper davetini kabul ettiği anda hepimiz ölmüş sayıldık. Şu anda oyunların sonuna kadar olan her şey saf eğlenceden başka bir şey olarak görülüyor - Reaper'ın biraz stres atması ve birkaç yeni teknik denemesi, belki de bazı becerilerini tazelemesi için bir yol.

Onu beklemiyordum ama ondan inanılmaz derecede etkileneceğimi de beklemiyordum. En ölümcül şekilde muhteşem. Uzun boylu, en az 1.80 boyunda, koyu renk asi saçları ve odadaki insanların ruhlarını sadece onlara bakarak emen daha da koyu gözleri var. Depo karanlık, ama buna rağmen, zeytin tenindeki sıcaklığı açıkça seçebiliyorum, bu da sıcak güneşte çok zaman geçirdiğinin bir göstergesi ve siyah gömleğinin altındaki kaslarının şişkinliği, bana vücuduna bakmaktan daha fazlasını yaptığını söylüyor.

Kendini tutuş şekliyle bir askere benziyor, sanki bir tür resmi eğitim almış gibi, ama bu adam hakkında bildiklerimin hiçbirisi buna işaret etmiyor ve bu da beni meraklandırıyor. Ama kollarını saran ve gömleğinin yakasının üstünden görünen dövmelemin beni meraklandığı kadar değil.

Diğer yarışmacıların gözlerindeki korku, benim gözlerimdeki korku ve pişmanlıkla eşleşiyor ama ortadaki büyük geri sayım saati sıfıra ulaşmadan önce bunun üzerinde duracak bir saniye bile yok. Terk edilmiş depoda yüksek sesli bir zil çalıyor, ses duvarlardan yansıyor ve göğsümde gürleyen ürkütücü bir yankı yaratıyor. Sonra, Reaper yüzümü ezberlemek için bir milisaniye daha bulamadan, şimşek gibi havalanıyorum.

Depodaki kadın ve erkekler hamamböcekleri gibi dağılıyor, bazıları binanın önüne koşarken diğerleri arka tarafa yöneliyor. Bir avuç yarışmacı binanın derinliklerine süzülüyor, eski ofis alanlarında saklanıyor, ama ben? Ben yukarı çıkıyorum. Ben hep yukarı çıkarım.

Binanın derinliklerine daldığımda bir acil çıkış kapısı buluyorum ve eski pleksiglas pencereden bakarak arkada gizlenmiş bir merdiven boşluğu görüyorum.

Bingo. Daha da iyi bir bakış açısına sahip iyi, sağlam bir çatıdan daha çok sevdiğim bir şey yoktur.

Kapı eski ve açmadan önce eski kilidi yerinden oynatmam gerekiyor. Sonra, kışımı sıcak sudan uzak tutmak için, arkamdan çarparak kapatıyorum ve sıkıştırmak için elimden geleni yapıyorum. Kapının arkasında çalışırken bakışlarım pleksiglas pencereye kayıyor ve hamamböceklerinin yerlerini kontrol ediyorum. Şimdiye kadar, biri hariç çoğu gözden kaybolmuştu.

Reaper.

Etrafındaki kaosu izlerken deponun ortasından bir milim bile ayrılmadı ve depo seri katiller ve suikastçılarla dolu olmasına rağmen, bu gece burada sadece bir gerçek avcı var.

Kaçmanın ne anlamı var? Oyuncak askerler gibi sıraya girip Azrail'in bizi teker teker öldürmesine izin verebiliriz. Otuz gün boyunca bizimle oynamasına izin vermek yerine bu işi bitiririz. Ama bunun neresi eğlenceli? Reaper gibi bir adam Savaş Oyunları'na davet edilmeyi ancak canı sıkıldığında kabul eder.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldüğünde kapıyı sıkıştırmaya geri dönüyorum ve yukarı baktığımda Reaper'ın ölümcül bakışlarının bana kilitlendiğini görüyorum. Hareket etmiyor, en ufak bir kas kıpırtısı bile yok ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ürkütücü şey. Kimse bu kadar hareketsiz kalamaz. Gecenin içinde bir heykel gibi.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve aceleyle onu yutmaya çalışıyorum, beni bu kadar huzursuz etmesinden nefret ediyorum. Ama bundan da öte, neden dizlerimin üzerine çöküp beni bir BJ şeklinde öldürmemesi için ona yalvarma ihtiyacı duyuyorum?

Reaper gibi bir adamın nasıl geldiğini merak ediyorum. Bana sessiz, düşünceli bir tip gibi geliyor. Bunu çok net hayal edebiliyorum. Çözülmek üzere olduğuna dair tek ipucu, korkunç gözlerinin hafifçe kısılması. Yanlışlıkla akışınızı kaybedip onu kenara çekmek istemezsiniz. Sonunda boğazınız kesilebilir. Ama ya hiç de öyle biri değilse? Ya elini bir kadının saçlarına dolayan ve ne kadar iyi bir sürtük olduğunu fısıldarken kendini boğazının derinliklerine doğru zorlayan bir tipse?

Sikeyim. Şimdi ıslandım.

Benim neyim var böyle? Her zaman en kırmızı bayraklar ilgimi çekmiştir. Savaş Oyunları'nın ilk birkaç saniyesi ve ben buradan siktir olup gitmeye odaklanmak yerine Reaper'ın edepsiz konuşmalarını hayal ediyorum. Ama kahretsin. Reaper gibi bir adamın ağzımın içinde parçalanmasını sağlamak hayatımın en önemli olayı olurdu.

Maçları kazanmanın canı cehenneme. Bu artık asla olmayacak. Uyum sağlamanın ve kendime daha ulaşılabilir bir hedef koymanın zamanı geldi. Kim bilir, belki de karşılığında ona bir şeyler verebilirsem Azrail bana merhametli bir son verebilir. Bu noktada tek umudum bu, ancak bu önümüzdeki otuz günün tadını çıkarmaya çalışmamam gerektiği anlamına gelmiyor. Tabii otuz günüm kaldıysa.

Buraya kan dökmeye geldim ve Azrail sonumu getirme zamanımın geldiğine karar verene kadar da tam olarak bunu yapmaya niyetliyim. Sonuçta, ben sadece basit bir hayali olan bir kıyım.

Reaper'ın delici bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaparak eski metal kapının kilidini sıkıştırmayı bitiriyorum. Sonra pencereden son bir kez daha onun unutulmaz bakışlarıyla karşılaştıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlerden yukarı koşuyorum,

Beni bu gece öldürmek isteseydi, bir şekilde bunu çoktan yapmış olacağından eminim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, tepeye ulaşmadan önce kendimi olabildiğince hızlı itiyorum ve çatıya açılan bir sonraki kapıdan içeri giriyorum. Dış kapıyı açtığım anda rüzgar uğulduyor, uzun siyah saçlarımı soğuk bir hava dalgasıyla arkama savuruyor. Binanın kenarına doğru ilerlerken bunun beni korkutmasına izin vermiyorum, çatının sunduğu en iyi görüş alanına gizleniyorum, eski bir havalandırma deliğinin arkasına saklanırken kapıya sırtımı dönmeye cesaret edemiyorum.

Gözlerimi dört açıp deponun önünde gelişen sahneyi izlerken kimsenin beni burada yakalayamayacağından emin oluyorum. Komşu mülke yeterince yakını, eğer biri beni aramaya karar verirse, bir sonraki çatıya atlayabilir ya da yangın merdiveninden aşağı inebilirim. Buraya herkesten bir saat önce geldim ve çevredekileri kontrol etmeden önce mülkü araştırdım. Olası her kaçış yolunu biliyorum ve buradan, gölgelerde gizlenmemi sağlayacak en az üç çıkış yolu var.

Bir motosikletin sesi gecenin içinde kükreyerek ıssız caddeden aşağı iniyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Sadece bir aptal Savaş Oyunları'na yerini milisaniyeler içinde ele verebilecek bir araçla gelirdi. Arka sokaklarda her biri biraz daha ihtiyatlı birkaç araba daha var ve onlar buradan hızla uzaklaşırken dikkatimi aşağıdaki kaosa veriyorum.

En az on kişi var. Bazıları gölgelerde saklanarak oyunların ilk tanımlamalarını yapmak için fırsat kolluyor, diğerlerinin ise onları bekleyecek sabrı yok.

Sokak lambaları olmadığı için dışarısı karanlık ama aşağıdaki kadın ve erkeklerin yüzlerini seçebilecek kadar ay ışığı var. Grim ve Blade ilk dikkatimi çeken iki kişi. İlk karşılaşmamızda ikisi de bana bir tehdit olarak görünmemişti ve ikisinin de yerinde durmadığına bakılırsa, çılgınlığa ilk atlayanların onlar olmasına şaşırmadım. Sabır bir erdemdir ve egonuzun sizi alt etmesine izin vermek sizin lehinize çalışmayacaktır.

Blade cılız bir adam ve ceketinin içindeki kılıftan uzun bir bıçak çıkardığında şaşırmadım. Ne de olsa çoğumuz takma adlarımızı bir sebepten dolayı alıyoruz ve bu da Blade'in tarzı. Öte yandan, Grim tek kelimeyle bir vahşi. Lisede kızlar tarafından hep reddedilen aptal sporcular gibi iri ve öfkeli. Ben olsam şaşırmazdım.

Eğer bu adam steroid kullanıyorsa. Hiçbir spor salonu süresi bir insanı doğal olarak bu kadar büyük yapamaz.

Blade'in gözlerinde korku parlar ve Grim'e doğru hamle yaparak iri piçin ön koluna temas eder, ancak adrenalin Grim'e tekila gibi vurur ve Blade'e doğru ilerlemeye devam eder, bu kararın ne kadar zararlı olduğunun farkında bile değildir.

Grim, Blade'in elini aşırı büyük olan elinin içine alır ve sıkar. Kırılan kemiğin tanıdık sesi sessiz sokağı doldurur ve hemen ardından acı dolu bir çığlık gelir.

Grim, Blade'i kendine doğru çeker, bu sırada Blade'in cılız sırtını etli göğsüne bastırarak şekilde döndürür. Bıçağının ucu boğazının dibine dayanana kadar Blade'in elini kaldırır.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır," diye kükrüyor Blade, gözleri dehşetle irileşmiş, ama o daha itiraz edemedi Grim keskin bıçağı narin derisine saplıyor, bıçağın ucu boynunun arkasından çıkana kadar, anında omurgasını kesiyor.

Grim Blade'i serbest bırakır ve vücudu cansız bir şekilde yere düşer, bıçak yanındaki soğuk betona takırdar. Grim öldürdüğü adama bakıp sırttıktan sonra ön kolunun uzunluğundaki derin kesiğe bir göz atar. Ayaklarının üzerinde sallanmaya başlamadan önce bir an için ona bakar, tam bu sırada başka bir oyuncu sohbete girer.

Taş.

Diğer birkaç yarışmacı gibi gölgelerden izliyordu, ancak Grim'in bu kadar çabuk kan kaybetmesiyle, Blade'in ölümüne de sahip olacak şekilde öldürmeyi talep etmekten kendini alamadı.

Stone, Grim daha orada olduğunu bile anlamadan arkasından koşar ve çenesinin önünü kavrar. Stone şiddetle bükülür ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla Grim'in cansız bedeni Blade'inkinin yanına düşer.

Neredeyse şiirsel. Her zaman karmanın bir sürtük olduğuna inanmışımdır ve buradaki de bunun kanıtı.

Stone etrafın temiz olduğundan emin olmak için aceleyle etrafına bakınıyor ve ben onun atlayıp avı ele geçirme cesaretine hayran olsam da, etrafta başka kimsenin olmadığına inanması aptallık. Şu anda çantada keklik ve en ufak bir ipucu bile yok.

Kurtulduğuna karar verince Grim'in cebine dalar ve kimliğini bulmak için cüzdanını çıkarırken el yordamıyla bir şeyler arar. Sonra da aradığını buluyor,

Blade'inkini aramaya başladı, ancak deponun geniş girişinden bir ses hem benim hem de Stone'un bakışlarını o yöne çevirdi.

İçi boş bir inilti geceyi dalgalandırıyor ve kendine Graves dediğini düşündüğüm adamın, koyu bordo saçlı minyon bir kadın olan Crimson Rain tarafından fena halde dövülmesini keskin bir gözle izlemeden önce karanlığı araştırıyorum. Kadın defalarca adamın üzerine gidiyor, sivri muştalar parmaklarına dolanıyor ve her yıkıcı darbeye adamın derisine saplanıyor. Ancak bu yumruklar sadece oyunu kazanmakla ilgili değil, kişisel ve aradaki bağlantının ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Graves inliyor, derisi hızla parçalara ayrılıyor, tüm bunlar olurken Stone gizlice gölgelere geri dönmeye çalışıyor. Ancak aptallığı sınır tanımıyor ve geri çekilmeye devam edince kendini Boston Maneater'ın kollarına bırakıyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Sanırım bu yamyam bu gece iyi bir yemek yiyecek.

Bir anda ay ışığında bir bıçak parlıyor ve Stone'un boğazının ön tarafını kesişini şaşkınlıkla izliyorum. Bu hamle onu anında yarışma dışı bırakıyor ve betonu sıçrayan bir kan dalgasıyla süslüyor. Boston Maneater oyunun ilk üç ölümünü elde etti. Cesur bir hamleydi ama iyi bir hamleydi ve onun yerinde olsaydım benim de aynısını yapacağımdan şüphem yok.

Stone'un sıçrayan kanı Crimson Rain'in dikkatini bir saniyeliğine acımasız saldırısından uzaklaştırır ama Graves'in üstünlük sağlamak için ihtiyacı olan tek şey, kanın kıyafetlerini ıslatmasına rağmen budur. Onu iterek dengesini bozar ve yüksek bir gümbürtüyle yere yuvarlanmasına neden olur.

Gözlerindeki öfke itici, nadiren tanık olduğum bir şey, ama böyle katiller arasında bu alışılmadık bir şey değil. Bir kez kanın tadını aldılar mı, ne yapacakları belli olmaz.

Crimson Rain geri çekilmek için ayağa kalkar ama adam açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu takip eder ve herhangi bir çekiş gücü kazanmasına izin vermez. Savaşmaktan başka çaresi yok. Çılgınca silah olarak kullanabileceği bir şeyler ararken bacaklarına tekmeler atarak onu çelmelemeye çalışıyor. Yalan söylemeyeceğim, bu kesinlikle eğlenceli ve bana bu insanların gerçekte kim oldukları hakkında iyi bir fikir veriyor. Özellikle bu ikisinde bir şeyler var. Belki de bu onların ilk karşılaşması değildir ve kadının o sivri muştalarla adama saldırma şekline bakılırsa, adamın onun kalbini muhteşem bir şekilde kırdığını varsayabilirim.

Onu takip etmeye devam ederken, eski deponun yanındaki yan sokaktan başka bir figür atlıyor. Onu hemen tanıdım. Slasher. Bu isim, zavallı kışını benim bölgemde dolaştırdıktan ve çok fazla dikkat çeken bir tür kaosa neden olmaya başladıktan sonra yıllarca aklımda kaldı. Sert bir uyarı göndermekten başka çarem kalmamıştı ve bir şekilde her iki diz kapağını da tam olarak kullanabilecek kadar iyileşmiş olması gerçekten mucizevi. Yalan söyleyemem, onu depoda o çemberin etrafında dururken gördüğümde şaşırmıştım ama onun beni gördüğünde şaşırdığı kadar değil. Onu öldürmek çok hoş olurdu ama içimden bir ses bu onuru elde edemeyeceğimi söylüyor. Şansım varken onu öldürmeliydim.

Slasher bir elinde sıkıca kavradığı hançeriyle Graves'e doğru koşuyor ama bir başka ceset kargaşasının ortasında dikkatsizce süzölmeye başladığında tek yapabildiğim aval aval bakmak oluyor.

Lanet olası Azrail.

Etrafındaki saçmalıkları fark etmiyormuş gibi yavaş adımlarla ilerliyor ama bu mümkün değil. Basitçe umursamıyor. Sanki ona dokunamayacaklarını biliyor, üçü birlikte onu alaşağı etmek için çalışsa bile. Sonra, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi duraklıyor ve Graves ile Crimson Rain'e dönerek Slasher'ın onlara doğru koşuşunu izliyor.

Slasher'ın ivmesi Reaper'ın incelemesi altında duraksar ve zayıf dizleri kelimenin tam anlamıyla altında parçalanarak onu ağır bir şekilde yere düşürür. Bu beceriksizlik Graves'e ihtiyacı olan fırsatı verir. Crimson Rain'e karşı avantajını bir kenara bırakarak, daha büyük bir tehdit olduğuna karar verdiği Slasher'a saldırır ama gözlerini Reaper'dan ayırmayı reddeder.

Graves onu hızlı ve etkili bir şekilde doğrudan omurgasının arkasına bir tekme atarak yere seriyor ve boynunu kolaylıkla kırıyor. Hâlâ temkinli bir şekilde Reaper'ı izliyor ama Reaper'ın olaya karışmakla biraz bile ilgilendiğini sanmıyorum. Sadece gösteriyi izlemek için durdu ve Reaper sahne ışığına çıktığı anda diğer tüm seyircilerin gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğu da gözden kaçmadı.

Dikkatinin dağılması Crimson Rain'e ayağa kalkmak için ihtiyaç duyduğu değerli saniyeleri verir ve akli başında herhangi bir insanın yapacağı gibi kaçmak yerine, Graves'e doğru tekrar hamle yapar, sivri kedi kulağı muştaları boynunun yan tarafına derinlemesine saplanır.

Acı içinde haykırır ve bu yıkıcı bir darbe olsa da ölümcül değildir. Eğer bundan kurtulabilirse, kendisine ikinci bir şans verecektir.

Oyunlar. Tabii önce Crimson Rain'in işini bitirmeyeceğini varsayarsak.

Graves ona doğru dönüyor ve üzerine atılıyor, derisinin yarısının nasıl şeritlere ayrıldığını fark etmiyor bile. Kadının kafasını tutup deponun duvarına çarpıyor ve ben de performansı düzgün bir şekilde görebilmek için çatının kenarından biraz daha eğilmek zorunda kalıyorum ama bunu yaparken aynı ürpertiye iliklerimde hissediyorum ve bakışlarımı düello eden çiftten ayırıp sokağın ortasındaki hayalete çeviriyorum. Unutulmaz bakışları yine bana kilitlenmişti.

Çatıda beni uzaktan da olsa fark edebilen tek kişi oydu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, beni merdivenlerden kaçarken gördü ve daha önce olduğu gibi, bakışları da aynı derecede ürpertici. Sertçe yutkunuyorum, avuçlarım anında terlemeye başlıyor ve yere çarpan bir bedenin sesini duyduğumda kafamı çevirmeye cesaret edemiyorum. Graves hem Crimson Rain'in hem de Slasher'ın kimliklerini alıp kaçtığına bile.

Sadece ben, Reaper ve betona saçılmış diğer beş ceset. Boston Maneater'ın Stone, Grim ve Blade'in gıpta ile bakılan kimlikleriyle daha erken ayrıldığını ve muhtemelen kemirmek için kendine bir parmak aldığını varsayabilirim. Resmi olarak, yarışan tek yamyam şu anda lider durumda ve Graves ikinci sırada, ancak Reaper'ın serbest kalmasıyla, ikisinin de bu pozisyonlarını uzun süre koruyacaklarından şüpheliyim.

Saniyeler bir ömür boyu sürecekmış gibi geliyor ve tek duyabildiğim kulaklarımda atan kalp atışlarım. Bu o an olabilir. Öleceğim an. Aramızda bu kadar mesafe olsa bile, tek yapması gereken göz kırpmak ve ben de ölmüş olacağım.

Nefesimi tutmuş, ölümün tatlı işkencesinin üzerime yağmasını bekliyorum ama herifin tek yaptığı göz kırpmak.

Ha?

Göz kırpmak mı?

Bu da ne demek oluyor?

Kalbim daha da hızlı atıyor ve vücut ağırlığını kaydırduğunda sırtım kaskatı kesiliyor, dolgun dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme beliriyor.

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Ben ölü bir kadıyım. Daha onu boşaltmadım bile.

Beni vuracak mı? Gece gökyüzüne bir bıçak fırlatıp göğsüme mi saplayacak? Beni sadece korkudan başka bir şeyle mi öldürecek? Lanet olsun. Neden aniden sıçma ihtiyacı duyuyorum?

Bu hiç iyi değil!

Ellerim titriyor ve onları çatının çıkıntısına dayayarak, kaçmam gerekirse kendimi ayağa kaldırmaya hazırlanıyorum. Ağırılığimdaki değişimi fark etmediğine inanmak için kendimi kandırmaya cesaret edemiyorum. Planımı benden bile önce biliyordu.

Kalbim inanılmaz bir hızla çarpıyor ve tam kalbimin durmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, Reaper topuklarının üzerinde dönüyor ve bir ayağını diğerinin önüne atarak, ıssız sokağın ortasında rahatça yürüyüp uzaklaşıyor.

S\$GEN

W O çatıda ne oldu öyle?

Tek yapabildiğim, gecenin içinde kaybolurken arkasından bakmaktı ve o zaman bile kalkıp gitmeye cesaret edemedim. On yıldan uzun bir süredir duygusuz bir katildim ve kendimi içinde bulduğum tüm saçma durumlara rağmen, hiçbir zaman o deponun tepesinde olduğum kadar dehşete düşmemiştim. Uykum sırasında avlanmaktan endişe etmeseydim, beni sakinleştirmek için bir ya da beş Xanax alırdım.

Reaper gittikten sonra çatıdan inip ara sokaklardan arabama doğru yürüyecek cesareti bulmam yirmi dakikamı aldı. Beni sarsılmış halde bıraktı ve bu alışık olduğum bir duygu değil.

Blue Springs'in boş sokaklarında araba sürerken Mila'nın numarasını bulup arabanın Bluetooth sisteminden onu arıyorum, ilk çalma sesinin yarısına kadar dinledikten sonra hemen cevap veriyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor en iyi arkadaşım, sesi arabamı dolduruyor. "O depoda neler olduğunu duymak için uzun zamandır bekliyordum. Görüntülerine girmeye çalıştım ama çok fazla güvenlik duvarı koymuşlar. Hayatımı kurtarmak için geçemedim."

"Kahretsin. O bilmiyorsun?"

"Neyi bilmiyorum?" diye panikliyor.

Gecem olarak bilinen bu saçmalığa nereden başlayacağımı bilemediğim için derin bir nefes aldım. "Belki de acele etmemeliydim. Önce tüm araştırmanı yapmak istemekte haklıydın."

"Ne demek istiyorsun? Ne oldu?" "Ne değil,
kim."

"Ha?"

"Azrail."

"Reaper mı?" Mila soruyor, ses tonunda yoğun bir şaşkınlık var. "Teksaslı Azrail'i mi kastediyorsun?"

"Hayır," diye başladım. "Şey . . . "Evet. O burada ama sorun olmayacak. Gerçek Azrail'den . OG Azrail. Hayal gücümün bir ürünü olduğunu sandığım kişi."

"Hayır," diyor ve çatık kaşlarıyla başını nasıl salladığını hayal edebiliyorum. "Hayır. Bu doğru değil. O aslında gerçek değil. Bu adamı milyonlarca kez araştırdım. Gerçekten öyle biri yok. Bunlar sadece medya tarafından uydurulmuş hikâyeler. Polislerin çözülmemiş yüksek profilli davalarını üzerine yıkmak için uydurdıkları bir günah keçisi."

"Bunların hepsini biliyorum ama herkes yanılıyor. Onun gözlerinin içine baktım ve o ... korkunçtu. O depodaki her bir kişinin kalp yetmezliğine girdiği saniyeyi neredeyse duyabiliyordum. gerçek biri, ama anlayamadığım şey neden burada olduğu. Neden şimdi? Eminim milyonlarca kez Savaş Oyunları'na katılması için davet edilmiştir, peki bu yıl neden farklı? Sadece zaman geçirmenin bir yolunu mu arıyor yoksa o da diğerleri gibi ava mı çıkıyor? Para ödülü için olabilir mi?"

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldıyor Mila, ses tonundaki kalp kırıklığı çok açık, Azrail'i gördüğüm anda tam olarak ne yaptığımı fark ettim. Bu şeyi kazanma şansım sıfıra kadar düşmüştü. "Geri dönmenin bir yolu yok mu?"

"Hayır," diyorum ona. "Ama zaten yapmazdım. Ben geri adım atmam. Asla. Sadece daha iyi olmak zorundayım. Kazanmanın bir yolunu bulmalıyım çünkü burada, Montana'da ölmek bir seçenek değil."

"Tamam, biraz araştırma yapıp ne bulabileceğime bakacağım. Ona üstünlük sağlamak için kullanabileceğimiz bir şeyler olmalı. En azından tercih ettiği silahları ya da tarzı bulabilirsek, o zaman üstünlük sağlamak için bir plan yapabilirsiniz."

Alaycı bir sesin ağzımdan çıkmasına engel olamıyorum. "Üzerine yıkılan onca yalan hikâye ve cinayet varken, neyin gerçek olup neyin olmadığını söylemek imkânsız. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olacak."

"Biliyorum," diye nefes alıyor. "Ama sen nasıl geri adım atmayı sevmiyorsan, ben de sevmiyorum. Bu piçi bulabilecek biri varsa, o da benim. Ayrıca, o piç kurusunu

Diğer on sekiz yarışmacıya odaklanmanız gerekirken tüm zamanınızı buna harcıyorsunuz."

"On üç," dedim ona. "Beşi deponun dışında öldü." "Hadi canım," diye gülüyor. "Siz çocuklar dalga geçmezsiniz."

"Egoları zayıf olanlar onlardı," diyorum, kalmaya karar verdiğim Blue Springs tatil beldesine doğru uçarken. Bunun farkında olduklarından değil elbette. "Onlar ayıklandı ve şimdi gerçek rekabetle baş başa kaldık."

"Tamam. Özellikle bakmamı istediğiniz bir şey var mı?"

"Evet, aslında," diyorum, bu gece ezberlediğim yüzleri düşünürken kaşlarım çatılıyor. "Birbirine çok benzeyen özellikle iki kişi vardı. Yüz yapıları neredeyse aynıydı. Sanki kuzen gibiydiler. Belki de kardeşler. Emin değilim ama bence araştırmaya değer çünkü eğer bir ekip olarak çalışıyorlarsa, yaklaşımımı ayarlamam gerekecek."

"İsimler?"

"Texan Reaper ve Boneyard Slayer."

"Boneyard Katili mi?" diye gülüyor. "Ne kadar saçma bir isim bu böyle? İnsanları diğer kurbanlarının kemikleriyle öldüren bir tür mağara adamı mı?"

"Kim bilir, ama bu adam hakkında bilgi bulacak biri varsa, o da sensin. Yine de, böyle bir isimle, içimden bir ses bilgi bulmanın çok da zor olmayacağını söylüyor."

"Kulağa doğru geliyor," mırıldanıyor, bir an dikkati dağılmış gibi sesi kısılıyor, muhtemelen isimleri not ediyor. "Başka kimse var mı?"

"Ummm," bir an duraksayıp isimleri gözden geçiriyorum. "Gasoline diye bir hatun var. Biraz kaba görünüyordu ve eğer adı bir şey ifade ediyorsa, tahminimce o bir kundakçı. Sorun çıkaracağından şüpheliyim. Diğer kadını tanıyor gibiydi, Silver. Umarım birbirlerini haklarlar da ben de onlar için endişelenmek zorunda kalmam."

Tatil köyüne ana kapının önünde durduğumda, "Bu pek eğlenceli görünmüyor," diyor. Mila'nın benim için oluşturduğu kodu tuş takımına giriyorum ve kapının açılmaya başlamasını garip bir memnuniyetle izliyorum. Mila asla ıskalamaz.

"Bir de bana sor," diyorum, yavaşça tekrar gaza basarak. "Gerçekten tuhaf bulduğum bir şey vardı ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"O da ne?"

"Yarışmacılardan biri. Adının Shadow olduğunu söyledi ve bugünlerde görünüşün gerçekten aldatıcı olabileceğini biliyorum, ama onun sadece bir çocuk olduğuna yemin edebilirdim."

" ne lan? Ne demek istiyorsun? On altı, on yedi yaşında falan mı?"

"Hayır. On iki ya da on üç gibi."

"Hayır. Mümkün değil," diyor Mila, ben özel villamı aramak için tatil köyünün içinden geçerken tedirginlikle sesi değişiyor. "Bu saçmalığı organize eden adamın hiçbir ahlaki değeri olmayan tam bir piç olduğunu biliyorum ama kesinlikle çocukları bu işe bulaştırmıyor."

"Bu çocuğun karşısında durana kadar ben de böyle düşünürdüm ve bilemiyorum. Etrafındaki yarışmacıları izleyişinde bir şeyler vardı. Korkmuyordu ya da en büyük rakibinin kim olduğunu anlamaya çalışmıyordu. Sadece meraklıydı. Sanki biz daha takma adlarımızı bile söylemeden önce her birimizi çözmüş gibiydi, hatta Azrail'i bile."

Mila'nın parmakları klavyesinde tıkırdıyor ve ben başımı sallıyorum, bu kız hakkında bir şey bulamayacağını zaten biliyorum. Çok genç ve Shadow gibi yaygın bir isimle milyonlarca hit arasında filtreleme yapmak imkansız olurdu.

Özel villama ulaştığımda, arabamı küçük garaj yoluna çekiyorum ve telefonumu kulağımın altına sıkıştırmadan önce motoru durduruyorum. Mila inliyor ve iç geçiriyor, bu genç kız hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı bulamamaktan dolayı gittikçe daha da sinirleniyor.

"O neredeyse bir hayalet."

"Gölge gibi bir isimle, gerçekten şaşırdın mı?" Arabamın arkasından çantalarımı alıp kısa yoldan ön kapıya doğru ilerlerken soruyorum. "Muhtemelen bir tür Kara Dul hikâyesi vardır ve gizli bir devlet kurumu için eğitilmiş bir suikastçıdır."

Mila bir kahkaha atıyor.

"Gerçekten mi?" "Hey! Olabilir."

Telefonun içinden gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Gizli devlet kurumu ya da değil, araştırmaya devam edeceğim ve bir şey bulabilecek miyim bakacağım. Her iki durumda da Savaş Oyunları bir çocuk için uygun bir yer değil. Ona göz kulak olmalısın. Deneyimsiz olduğunu düşünerek onu hedef alacaklardır ve teknik olarak senin rakibin olduğunu biliyorum ama ikimiz de biliyoruz ki o çocuğa bir şey olursa asla kendinle yaşayamazsın. Onu koruman gerekiyor."

"Eğer bir şekilde izini bulabilirsem, yapacağım şey tam olarak bu, ama içimden bir ses bana onun sanıldığı kadar deneyimsiz olmadığını söylüyor. Gözlerinde bir şey var. Hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyler görmüş. Bence o herkesin beklediğinden daha büyük bir tehdit. Reaper hariç tabii."

Ön kapıya ulaştığımda ve ön kapıda girdiğim şifreyi girebilmek için elimdeki çantaları ayarlamak zorunda kaldığımda, "Sadece ona göz kulak ol... ya da ona göz kulak ol," diyor.

Kapı açılıyor ve küçük villaya giriyorum. Işıklar kapalı ve pencereden süzülen yumuşak ay ışığından başka bir şey yokken bile, ihtiyacım olan şey için fazlasıyla yeterli olduğunu söyleyebilirim. Son teknoloji ürünü bir mutfaka, yepyeni döşemelere ve bir kadının ihtiyaç duyabileceği her türlü lüks eşyaya sahip olmasından bahsetmiyorum. Kolaylıklar derken, ön kapının, arka kapının ve her odadaki sayısız pencerenin içerideki herhangi bir yerden bana kolay bir kaçış yolu sunan en iyi konumunu kastediyorum. Yapının kendisi beni silah ateşinden koruyacak kadar sağlam ve mutfak ve yaşam alanlarının açık düzeni, herhangi birinin beni düşürmesini neredeyse imkansız kılıyor.

"Mükemmel, değil mi?" Mila her zaman kendisiyle gurur duyduğunu söylüyor.

Hızla arkama bakıyorum, dışarıdaki karanlığı tarıyorum ve kapıyı arkamdan kilitlemeden önce kimsenin beni buraya kadar takip edip etmediğini iki üç kez kontrol ediyorum. "Sanki beni tanıyor gibisin."

Tekrar gülüyor ve dudaklarımın kenarından aptalca bir gülümseme geçiyor. Genelde gülümseyen bir tip değilimdir ama Mila'da beni her zaman gülümseten bir şey var. Bu konuda yetenekli ve onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Villanın derinliklerine doğru ilerlerken çantalarımı küçük yatak odasına bırakıyorum ve hızlıca odaya göz gezdiriyorum; tıpkı villanın geri kalanı gibi burayı da kusurlu bulmam mümkün değil. Burada huzur içinde uyuyabileceğim. Ve yatağa bakılırsa, rahat da.

"Yani, bu kadar mı?" Mila soruyor. "Geceniz hakkında bana söyleyecek başka bombanız yok mu?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Yani, henüz bilmediğin bir ya da iki bomba daha olabilir."

Duyulabilir bir nefes çekiyor. "Umarım benden bir şey saklamıyorsundur."

"Bekle," diyorum. "Üç tane. Üç bomba var."

"Siren!"

Telefonu kulağımdan alıp hoparlöre verirken kendi kendime gülüyorum ve en sevdiğim ipek pijamalarımı bulmak için çantamı karıştırmak üzere yatağa bırakıyorum. "Şey," diye başlıyorum. "343 . . ."

Mila duyulabilir bir nefes çeker. "Teknik Adam mı?" diye soruyor. "Yarışmacılardan biri mi?"

Yüzümde aptal bir sırıtiş belirdi. Mila yıllardır bu adama aşık. Gerçi adamın yüzünü hiç görmediğini düşünürsek, sadece yeteneklerinden etkilendiğini varsayabilirim. "Kesinlikle öyle," diyorum ona. "Ama bu şeyi kazanma şansına sahip olabileceğini nasıl düşündüğünü anlamıyorum. Yani, elbette. Yarışmacıları takip etme şansı çoğundan daha fazla ama aslında oldukça sık. İş başa düştüğünde kendi başının çaresine bakabilecek bir tip gibi gelmiyor bana."

"Kahretsin," diyor ağır bir iç çekişle. "Onu öldürmek zorunda kalacaksın."

"Evet ... üzgünüm. Tabii başka biri benden önce davranmazsa." "Vay be.

Perdenin arkasında gerçekten bu kadar iyi biri olacağını umuyordum. harika bir adamdı ve sonra bir gün bir internet kafede tesadüfen karşılaştık ve delicesine aşık olduk."

"Üzgünüm Mills. Konu 343 olunca öldürücü bir gülümseme yok. O daha çok *annesinin bodrumunda yaşayan* bir tip. Ucuz ama asla korkma, eğer aradığın ilk görüşte aşksa, o zaman bir liste hazırlayabilirim."

"Tabii ki hayır. Sevdiğin tek renk kırmızı. Beni uykumda balık gibi boğazlayacak bir adamla tanıştırmana ihtiyacım yok."

"Oh hadi ama. Bir keresinde sana bir seri katil ayarlamıştım. Adamın seni insan iğnesine çevirmeye niyetli olduğunu bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? Ateşli ve tatlıydı ve yatak odasında ne yaptığını fazlasıyla biliyor gibi görünüyordu. Dürüst bir kazaydı."

"Cevabım hâlâ hayır."

"Peki," diye hayıflandım. "Ama kırmızı bayraklardan bahsetmişken. Reaper'ın gerçekten de karanlık ve ölümcül bir yanı var ve gerçekten de bunu umursamazdım."

Mila sözümü keserek, "Hayır," diyor. "Sen lanet olası Reaper değilsin."

"Ama-"

"Hayır. Sen deli misin?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Yani..."

"Evet, aptalca bir soru," diye mırıldandı Mila. "Ama cidden. Bu oyunlar sırasında senin en büyük rakibin o ve senin nasıl

Ona üstünlük sağlamak için ne yapmalıyım? Onu cezbetmek umuduyla kışını sallamak mı? Onu yeterince iyi becerirsen sana acıyacağını ve merhametli bir ölüm vereceğini mi umuyorsun? Bundan ne kazanabilirsin ki?"

"Güven bana. Bana nasıl baktığını görmedin. O ölümcül biri. Vücudunun her santimi mükemmel bir şekilde oyulmuş ve yaptığı her hareket çok hassas. Hataya yer bırakmıyor ve ben hayatımda hiçbir şeyden bu kadar etkilenmemiştim. Ben sadece . . . Ben deli değilim, tamam mı? Ona yaklaşmanın aptalca olacağını biliyorum ama bir kız hayal kuramaz mı? Onun gibi bir adamın ne kadar iyi sevişebileceğine dair bir fikrin var mı? Dünyayı yerinden oynatırdı."

"Bundan şüphem yok ama hiçbir inanılmaz seks uğruna hayatını kaybetmeye değmez."

"Uhhh . . . Şey-"

"Hayır, Siren. Cevabım hayır. Ay sonunda eve, bana dönüyorsun. Buna hiç şüphe yok. Oradayken tek hedefin bu maçları kazanmak ve bu da lanet olası Reaper tarafından gerçekleştirilmeyecek."

"Ya onu becermeseydim? Onun yerine üzerine yatabilirdim. Aleti boğazımdayken ne kadar ölümcül olabilir ki? Aslında, sence piercingli midir? Bana piercingli biri gibi gelmedi ama Reaper gibi erkekler beni hayal bile edemeyeceğim şekilde şaşırtma yeteneğine sahip."

"Yemin ederim-"

"Tamam, tamam. Dünyanın en iyi BJ'sini yapmak yerine sadece hayalini kuracağım. Ama kayıtlara geçsin ki bu konuda mutlu değilim. Ve Mila, bu adamın hayatına son verdikten sonra, kaputun altına bakacağım ve eğer damarlı bir canavar horozuyla delinmiş olduğu ortaya çıkarsa, sen ve ben ."

"Sen nasıl istersen prenses."

Hayatımda hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım, ama o çok iyi bir noktaya değindi. Hayatımı kurtarmak için tek hedefim Azrail'i alt etmek, zayıflıklarını öğrenmek ve onlardan yararlanmak olmalı. Bu hayatımın en büyük mücadelesi olacak, ama bunu bir şekilde başarabilirsem, akranlarım arasında bir efsane olacağım. Durdurulamaz olacağım ve ölene kadar en iyilerin en iyisi olarak bilineceğim. Ama bunu başaramazsam, Azrail'in hayatımı sona erdirecek kadar yaklaşmasına izin verecek kadar aptal olursam, sadece başka bir numara, başka bir kurban, imkansız başaramayan başka bir kaybeden olacağım.

Pijamalarımı giydikten sonra diğer çantalarımın birini alıp yatağın üzerine koyuyorum ve önümüzdeki otuz gün boyunca evimi korumak için ihtiyaç duyacağım bir dizi güvenlik cihazını çıkarıyorum. "Üç numaralı bombayı duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Hareket sensörlerini ve güvenlik kameralarını toplayıp mutfığa geri dönerken "Tabii ya," diyor.

"Raven'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Mila nefesini içine çekiyor ve sadece bu hafif sesle bile heyecanını duyabiliyorum. "Yok artık! Birkaç yıl önce dört cinayetini senin üzerine yıkmaya çalışsan kaltak mı?"

"Tek ve biricik."

"Oh kahretsin! Ben de bu anı bekliyordum."

"Sen de ben de," diyorum küçük ada tezgâhının arkasından bir sandalye alıp odanın içinde sürükleyerek güvenlik kameralarını yerleştirmek için en iyi pozisyonları bulurken. "Biri onu benden önce yakalarsa çok kızacağım ama en azından o çemberin içinde öne çıktığımda ve kim olduğumu tam olarak anladığında yüzündeki ifadeyi görmenin mutluluğunu her zaman yaşayacağım."

"Lanet olsun. O depoya canlı yayın yapamadığım için çok sinirliyim. Çok iyi olurdu."

"Oh, öyleydi," diyorum, keşke o depoya bir tür gözetleme cihazı sokmama izin verilseydi, ama ben kurallara bağlıyım . . sayılır.

Mila ve ben her şeyi ayarlamak için villada dolaşırken sohbet ediyoruz. Yirmi dakika sonra, dizüstü bilgisayarımın mutfak tezgahında oturmuş, yeni kurduğum sisteme bakıyor ve kör noktaları kontrol ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Canlı yayına bakan Mila'ya soruyorum. "Kendim daha iyisini yapamazdım," diyor tanıdık sesi dinlerken klavyesinin üzerinde uçuşan parmaklarının sesi. "İşte. Telefonunuza da bağladım. Yani iyi bir sinyal aldığın sürece, her yerden açabilirsin."

"Mükemmel," diyorum ve telefonumu elime alıp ekranı yenileyerek sistemin bana baktığını görüyorum. "Bunların hiçbirini sensiz yapamazdım Mills."

"Bunun farkındayım," diyor esnerken, kelimeleri birbirine karıştırıyor. "Bana bir iyilik yap ve ölme, çünkü ölürsen çok kızarım, tamam mı?"

"Söz ver, ölmeyeceğim."

"Tutamayacağın sözler verme."

"Peki, tamam. Ölmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Güzel. Bu durumda, ben yokum. Seninle yarın konuşuruz," dedi bana. "Biraz uyumaya çalış, sonra sabah bu pislikleri avlamaya başlayabiliriz."

Avlanmaya gerçekten başlama fikri içime işledikçe heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Sanki bunun için bir ömür boyu beklemişim gibi hissediyorum ve şimdi nihayet burada, kendimi zar zor zapt edebiliyorum.

"Kulaklarıma müzik gibi geliyor," diyorum en iyi arkadaşşıma. "Sen de biraz uyumaya çalış, tamam mı? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki yatağına uzanıp üç saniye boyunca gözlerini kapattıktan sonra tekrar telefonuna uzanacaksın. Reaper ve 343 yarına kadar bekleyebilir. Bu gece benim için gelmeyecekler."

Mila alay ediyor ve ses tonundaki gülümsemeyi duyuyorum. "Evet, evet," diyor. "Şimdi kapatıyorum."

Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor ve ben daha başka bir şey söyleyemeden en iyi arkadaşım gidiyor ve beni önümüzdeki otuz gün için oyun planımı yapmak üzere yalnız bırakıyor. Böyle bir yarışmadaki tek sorun, oyun planımın sürekli gelişmesi gerektiğidir. Bu oyun her an değişebilir ve hazırlıklı olmam gerekse de yarına kadar hazır olmam gerekmiyor.

Şimdilik önemli olan tek şey gözlerimi kapatıp Reaper ile yaşayamayacağım tüm eğlenceyi hayal etmek.

S\$GEN

I Savaş Oyunları'nın resmi olarak ikinci gecesi ve ben ortalığı kasıp kavurmaya hiç bu kadar hazır olmamıştım. Ay ışığının aydınlattığı sokaklarda uçuyor, arabamı tam bir enkaz gibi kullanıyorum. Yalan söyleyemem, Reaper dışında piyasadaki en iyi kariyer katili olduğumu çatılardan haykırmaktan mutluluk duyuyorum, . Tabii ki. değil çok egoist için değil kabul etmek benim zayıflıklar. Ve araba kullanmak bu listenin en başında yer alıyor.

Berbatım. Bunu anlatmanın başka bir yolu yok. Mila ve ben araba kullanmayı kendi kendimize öğrendik ve A noktasından B noktasına sağ salim gitme konusunda fazlasıyla yetenekli olsak da, bu hiç hoş değil. Arabamın durumu utanç verici, ama iyi. Bir yük treniyle kafa kafaya çarpışmış gibi görünmeye başladığında, onu atıp başka bir tane çalışıyorum. Harika bir rutinim var.

Dizüstü bilgisayarım, attığım her pervasız virajda deri yolcu koltuğunda kayıyor ve boşta kalan elimle bir burrito tutarken yaşam savaşı veriyor. Koltuğun kenarında sallanırken hızla ekrana bakıyorum ve Blue Springs'in sanayi parkında ilerleyen Boston Maneater'ın sabitlenmiş konumunu takip ediyorum.

Bu bok çok kolay.

Mila'dan biraz uyumasını istememe rağmen bu sabahın erken saatlerine kadar Reaper'ı araştırdı ve hiçbir şey bulamayınca ikimiz de şaşırmadık. O ben de

Yıllar boyunca bana öğrettiği temel bilgisayar korsanlığı becerilerine el attım ve üç saat ve dört kahvenin ardından Boston Maneater'ı buldum.

Dikkat çeken bir ismi var, bu yüzden internette onun hakkında bilgi bulmak zor olmadı. Tüm cinayetleri Boston, Massachusetts'in otuz mil yarıçapındaki bir alanda işlenmiş ve dün gece yüzünü gördükten sonra otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu söyleyebilirim. Bundan sonrası basitti. Tek yapmam gereken Boston'daki tüm lise sistemlerine girmek ve yüzünü bulana kadar 2005'ten 2008'e kadar mezun olan sınıfları araştırmaktı. Ve evet, kolaydı, ama lanet olsun, çok uzun sürdü.

Onu bulduğumda pes etmek üzereydim. Sadece bu da değil, gerçek kimliğini de buldum. Nicholas Barrington.

Kısa bir araştırma Boston'da doğup büyüdüğünü gösterdi. Hiçbir yere gitmemiş ya da hiçbir şey görmemiş. Dikkat çekici olmayan bir çocukluk geçirmiş ve tuhaf bir çocuk olmasına rağmen alarm verecek hiçbir şey olmamış. Ta ki annesi ilk gençlik yıllarında garip bir kazada ölene kadar. Ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti. Babası küfürbaz bir ayyaş olmuş ve kendisine yepyeni bir üvey anne bulduktan sonra, kendi başının çaresine bakması için evden kovulmuş.

Onun için neredeyse üzülüyorum. Bir genç olarak sokaklarda yaşamanın ve hayatı kendi başına çözmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, ama onu öldürmeyecek kadar üzölmüyorum.

Kimliğini bulmak bir şeydi, ama gerçekten yerini saptamak başka bir şeydi. Adını öğrendikten sonra, gerisi çabucak kucağıma düştü. olmak gerekirse, Mila onu üç saniyede bulabilirdi, ama ben? Biraz daha uzun sürdü ama Facebook hesabını bulduğum anda onun için her şey bitmişti. Aptal herif halka açık bir Wi-Fi bağlantısı kullanarak oturum açmaya ve bildirimlerini kontrol etmeye karar verdiğinde daha da fazla oldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar yerini bulmuştum ve kendimi çöpü başkasının atmasına izin vermeye ikna edemeden, bir çanta dolusu silahı arabaya atmış ve yerimden geri dönmüştüm bile. Sonra, neredeyse tesisin meşhur çamlarından birini devirdikten sonra, kendimi sanayi parkına doğru geri dönerken buldum.

Dürüst olmak gerekirse, pek yaratıcı değil ve sırf bu yüzden bile oyunlardan elenmeyi hak ediyor. Ama onun kaderini belirleyen kişi olmak içimde yumuşacık ve yapış yapış bir his uyandırıyor. Yalan söylemeyeceğim, oyunlardaki ilk cinayetimi işlemek beni daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlandırıyor. Yıllardır bu anı bekliyordum ama bir yamyamı öldürmek? Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Blue Springs'in ıssız arka sokaklarında dolaşırken, kahvaltılık burritomu çok hızlı yediğim için karnım ağrıyor. Boston Maneater'ın geçici olarak ev olarak kullanmaya karar verdiği deponun hemen arkasından geçen yola giriyorum.

Arabamı komşu bir binanın önünde durdurup motoru durduruyorum ve arabanın camındaki yansımamı kontrol etmeden önce dışarı çıkıyorum. Genelde şık giyinmeyi seven biri değilimdir. Rahatlığı severim, ama bu maçlar özel bir durum, bu yüzden tüm çabayı gösterdim. Kıçımı tam saran dar siyah kot pantolon ve siyah savaş botları. Bıçaklarım için mükemmel olan gizli kesiklerle özel olarak yapılmış siyah deri bağlı bir korse ile eşleştirdim.

Kayışlar, çeşitli pozisyonlarda kılıflanmış silahlarımla uyluklarımı süslüyor, ancak kullanılacaklarından şüpheliyim. Bıçakları tercih ederim, bu yüzden vücudumun neresine bakarsanız bakın, onlardan geniş bir dizi bulacağınızı garanti edebilirsiniz. Botlar, kotlar, kırpıntılar, saçlar. Aklınıza ne gelirse, bir yerlerde bir bıçağım vardır.

Saçlarım yüksek bir midilli şeklinde toplanmış ve uzun, koyu renk saç tellerim sonuna kadar örülerek bana mükemmel bir kırbaç verilmiş. İşte tam da bu yüzden görünümü tamamlamak için mükemmel bir siyah dudak ve kedi gözü liner tercih ettim.

Kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum ve silah çantamı almak için arabaya geri döndüğümde, Boston Maneater'ın tam olarak olması gereken yerde olduğunu doğrulayan dizüstü bilgisayar ekranına bakmadan edemiyorum.

Dudaklarımda aptal bir sırıtiş beliriyor. Bu bir bebekten şeker almak kadar kolay olacak.

Silahlarımın hepsini yerine taktıktan sonra, en sevdiğim yüzüğümün orta konsolda rahatça dinlendiğini ve iyi bir gece için dışarı çıkarılmak için yalvardığını gördüğümde ayrılmaya gidiyorum. Karşı koymam mümkün değil. O kadar güzel ki.

Pirinç yüzüğü kaptığım gibi orta parmağıma geçiriyorum ve keskin kedi kulakları parmağımın tam ortasına oturacak şekilde biraz döndürüyorum. Bu yüzük Crimson Rain'in dün gece taktığı pirinç muştalara çok benziyor. Tek farkı benimkinin çok daha küçük olması ve kana bulanmayacak kadar güzel olması. Hiç kullanmadım ama onsuz da hiçbir işe gitmedim. Bu benim şans tılsımım ve bazı insanlar gömlek ve pantolon olmadan kendilerini tam olarak giyinmiş hissetmezken, ben bu yüzük olmadan kendimi tam olarak giyinmiş hissetmiyorum.

Yüzüğüm takılıyken, etrafta yeterince vakit geçirdiğime karar verip arabayı kilitledikten sonra hızlıca eski

Depo. Burada kimse yok, bir sokak kedisi bile. Arabayla içeri girdiğim bunu anlamıştım ama yine de gölgelerde kalarak etrafımı izliyorum, insan eti kemirmeyi seven bir ezik için hayatımı riske atmak istemiyorum. Umarım bu gece karnını doyurmuştur çünkü bu yiyeceği son yemek olacak.

Ben harekete geçerken onun küçük depo sığınağı doğrudan görüş alanımda. Arkasına park ettiğim binaya kıyasla harap bir bok yığını ve tahta pencerelerdeki grafitilere ve otoparkın etrafına saçılmış bira şişelerine bakılırsa, gece geç saatlerden payını aldığını söylemek doğru olur.

Tahminimce on ila on beş yıldır terk edilmiş durumda. Dış tarafındaki renkler zamanla solmuş, duvarlarını oluşturan metal levhalardan bazıları ise kayıp. Herhangi biri girip çıkabilir. Hiçbir koruma ya da güvenlik sağlamıyor.

Buraya gelirken ne düşünüyordu ki?

Bu kadar kolay olacağı için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacağım. Onu dışarı çekmeme, tuzak kurmama ya da ava çıkmama bile gerek kalmayacak. Burada kovalamaca yok, sadece yeteneklerimi uygulama şansı var.

Ugh. Güzel bir kıyafeti bunun için harcadığıma inanamıyorum. Kendimi bu kadar heyecanlandırmamam gerektiğini bilmeliydim. Tanrı aşkına, onun adı Boston Maneater. Bunun beni tatminsiz bırakacağını bilmeliydim. Ölümde bile böyle bir adam bir kadını tatmin edemez.

Şimdi de Reaper gibi bir adam mı? Lanet olsun. Onu öldürmek her şey olacak. Seksten daha iyi olacağını söyleyebilir miyim? Kovalamacanın, onu avlamanın ve zapt etmenin adrenalini şimdiye kadar yaşadığım en iyi ön sevişme olacak. Ve onu tam istediğim yerde yakaladığımı anladığında o karanlık, ölümcül gözler. Sadece bunun için beni çalıştıracak. Beni mümkün olan her şekilde test edecek, sınırlarımı zorlayacak, kırılana kadar beni zorlayacak ve bu inanılmaz olacak.

Sessizce küçük depoya doğru ilerlerken sırtımdan kendimi alamıyorum. Arka tarafta kocaman bir vantilatör var, neredeyse bina kadar uzun, kanatları yavaşça dönüyor ve sürekli olarak binanın içinden parlayan ay ışığını bozuyor. Belki de Boston Maneater'ın biraz yaratıcılığı vardır.

Burası bir korku filmi setini andırıyor ve ben etrafımı değerlendirirken, soğuk beton zeminde tanıdık ayak sesleri duyuyorum.

Bingo.

Binanın gölgelerinin derinliklerine doğru çömelerek Boston Maneater'ın depoyu boydan boya geçmesini izliyorum. Ava çıkmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyor. Tek sorun, hareketlerinin motivasyondan yoksun olması ve onun avlanma şeklinin körlemesine gidip birini bulmayı ummak olduğu anlaşılıyor.

Lanet çaylak.

Neden bunun gibi pislikler bu oyunlara davet ediliyor ki? En iyilerin en iyisi olması gerekirken, kahvesini birinin ayak başparmağıyla karıştırmayı seven bir adam var. Düşüncesi bile boynunu kırmaya hazır olmamı sağlıyor. Sırf beceriksiz olduğu için ölmeyi hak ediyor.

Boston Maneater ceplerini silahlarla doldurmaya başlıyor ve yırtık kotunun kemerine bir silah sokuyor ve benim tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Bu salak kendini utandırıyor ama çok fazla silahla dolmasına fırsat vermeden, nihayet harekete geçme zamanının geldiğine karar veriyorum. Ne de olsa, bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, tatil köyüme o kadar çabuk döner ve bir ay sürecek tatilimin tadını çıkarırım.

Boston Diz Çırpıcı'nın dikkati dağılmışken gölgelerden çıkıp yavaş adımlarla deponun ortasına doğru ilerliyorum. Etrafının tamamen farkında olmadan attığı her adımda onu izliyorum. Sırtı bir kez bile kasılmadı. Ayak seslerimin betonda bıraktığı yumuşak izlerden ürkmüyor bile. Ya kendine çok güveniyor ve beni saçma sapan bir tuzağa çektiğini sanıyor ya da aptalın teki.

Ben iki numaralı kapının arkasındakiyle devam edeceğim. Adam tam bir moron.

Arkamda devasa bir vantilatör varken, gölgem deponun tüm uzunluğu boyunca uzanıyor, yavaşça dönen kanatlar şeklimi bozuyor. Bu çok güzel. Neredeyse şiirsel. Boston Guts Gobbler bir başka ucuz bıçağı cebine sokarken, ben de birini korsemim kesik yerinden çıkarıyorum.

"Bütün gece burada durup ceplerinizi işe yaramaz silahlarla doldurmanızı izlemeyi gerçekten isterdim ama beni sıkmaya başladınız."

Boston Testis Tadımcısı donup kalıyor, elindeki silah sert betona düşerken vücudu bir kaya gibi sertleşiyor. Gözleri fincan tabağı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Buraya nasıl girdin?" diye soruyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ummm . . . Yani neredeyse tüm sacları eksik olan depoya nasıl girdiğimi mi soruyorsun? Sen ciddi misin?"

"Şu anda mı? Bu binada duvarlardan daha fazla delik var."

Dudakları kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Buraya gelmekle hata ettin, kızım," diyor, beni derme çatma deposunun ortasında görmenin şokunu çabucak atlatıp beni takip etmeye başlıyor, birbiri ardına büyük adımlar atıyor. "Açık konuşayım. Seni şimdi öldüreceğim."

Ben de ona öylece bakıyorum. "Gerçekten insanları yiyor musun?"

Bir an için bocalıyor, soru onu . "I . . . Ne?

Hayır," diye bağıyor ve hızla sinirleniyor. "Ben bunu yapmam."

"Bilmiyorum," diye . "Boston Maneater gibi bir ismi boşuna almadınız. Yani siz seri katillerin tuhaf ve harika küçük tuhaflikları olduğunu biliyorum. Ama kurbanlarınızı yemek? Bu biraz fazla ileri gitmek olmuyor mu sizce de?"

Çenesi sıkışıyor ve vantilatör arkamda dönmeye devam ettikçe ve o yaklaştıkça, gölgem yüzünde titreşmeye başlıyor.

"Söyle bana, ey bilge ayak bileği ısırın," diye devam ediyorum. "Bir erkek ile bir kadın arasında zevk farkı var mıdır? Sanırım bir kadın biraz daha hassas."

Yüzü kızarıyor, elleri iki yanında yumruk oluyor ve çok sayıdaki bıçaklarından birine uzandığında, içimde derin bir heyecan titreşiyor. "BEN INSAN YEMEM!" O kadar yüksek sesle kükrüyor ki, karanlık, delik deşik depoda bile ağzından fırlayan tükürükleri görebiliyorum ve sonra bir anda bana doğru koşmaya başlıyor.

Bıçağını sıkıca kavramış, başımı kesmeye hazır, ama ben sadece onu izliyorum, her adımını zamanlıyorum ve tam yeterince yaklaştığında, vücudumu kırbaçlıyorum, ayağım güzel bir döner tekmeye çıkıyor ve şakağına bir on sekiz tekerlekli araç gücüyle çarpıyor.

Hızla ilerlemeye devam ediyor ve ben sadece yana doğru bir adım atarak yere düşüşünü izliyorum. Burnunun betona çarparken çıkardığı sert ses tüylerimi diken diken ediyor.

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Aslında burnunu kırmasını istememiştim ama bazen böyle şeyler kaçınılmaz oluyor. Kendimi içine soktuğum her saçma durumun sonucunu önceden göremiyorum ama yalan söylemeyeceğim, bu konuda kızgın değilim.

Şakağına yaptığım küçük aşk vuruşu onu tamamen bayıltmaya yetmedi ve acı içinde inerken ayağımı omzuna sokup onu sırt üstü yuvarladım. Kendi lanet bıçağının göğsüne saplandığını gördüğümde içimi bir hayal kırıklığı acısı kaplıyor. "Ahhh kahretsin, Bay Ciğer Aşığı,

Bu çok talihsiz bir durum. İkimizin birlikte kaliteli zaman geçirmesini dört gözle bekliyordum."

"Sen bir" -gasp- "kaltaksın."

Sadece gülümsüyorum ve ona doğru bir adım attığımda gözleri korkuyla açılıyor.

"Görünüşe göre başını biraz belaya sokmuşsun," diyorum ona, yanına çömelip kırık burnundan kan fışkırırken yaptığı dağınıklığa bakarak. Öne doğru uzanıp elimi şu anda göğsüne on beş santim saplanmış olan bıçağın kabzasına doluyorum. "Durum şu," diye açıklıyorum. "Bu bıçak şu anda kan ölmeni engelliyor, aynı zamanda sağ akciğerinin çökmesini de engelliyor ama ne yazık ki senin için pek de umurumda değil. Onu çekip ve sen burada, yerde yavaşça öleceksin. Muhtemelen çok acı verici olacak."

"Ama . . . Hayır," diye nefes alır. "Ölmek istemiyorum. I-"

"Şşşşşş," diyorum, kabzayı daha sıkı kavrayıp göğsünden ayırıyorum.

Boston Maneater acı içinde haykırıyor ve tam da beklediğim gibi, hızla kan kaybetmeye başlıyor ve guruldama sesine bakılırsa, sağ akciğerinin de kanla dolmaya başladığını tahmin edebiliyorum. "Şimdi," diyorum onun grileşen bakışlarıyla buluşarak. "Kimliğinizin cebinizde olduğunu varsayıyorum?"

Cevap vermiyor ama bu noktada cevap de beklemiyorum. Bunun yerine, sadece tatlı bir gülümseme sunuyorum ve o terleyip çöken akciğerindeki kanı öksürerek çıkarmaya çalışırken, cebinden cüzdanını çıkarıyorum ve bu sırada silahlarının geri kalanını döküyorum.

Kanının kıyafetime bulaşmaması için kendime yeterince yer açarak yanına oturuyorum ve cüzdanını karıştırıyorum, sadece kimliğini değil, dün gece öldürdüğünü iddia ettiği üç kişinin kimliklerini de bulduğumda sırtıyorum.

Taş. Grim. Ve Blade.

Resmi olarak dört kimliğim var ve yarışmanın bu aşamasında şu anda lider durumdayım.

Boston Maneater yavaşça yanımda ölmeye başlıyor ve ben bunun biraz daha hızlı olmasını umarak nefesimi bırakıyorum. Onun gerçekten öldüğünden emin olana kadar buradan ayrılamam çünkü eğer hayatta kalır ve benim haberim olmadan sona ulaşırsa, ikimiz de teknik bir hata yüzünden elenmiş olacağız.

"Ee," diyorum başparmağımı oynatarak. "Yalan söylemeyeceğim, yamyamlık olayı gerçekten iğrenç. Bu anlaşmayı imzalarken ne düşünüyordun bilmiyorum.

bu oyunlar için. Prensip olarak hedef olacağınızı elbette biliyordunuz."

Adam inliyor, yüzü grinin tuhaf bir tonuna dönüyor. "Ben "-öksürük
-"Bir yamyam."

"Burada başka kimse yok," diyorum. "Sadece itiraf edebilirsin. Demek insan butlarını seviyorsun. Şahsen ben tavuk göğsü severim ama iyi bir buta da bayılırım."

"Yamyam değil," diye dişlerini gıcırdatıyor, kan betonun üzerinde bana daha da yaklaşmaya başlıyor. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. O hikâye teknik bir pislik tarafından uyduruldu." Öksürmek için duruyor ve ciğerlerinden kan fişkırıyor. "Bir kere isim aldın mı, yapışır kalır. Bundan asla kaçamadım."

"Yok artık, ha? İnsan sosislerini höpürdeterek yemeyi gerçekten sevmiyor musun?" "Senin derdin ne lan?"

Avuç içlerime yaslanıp bacaklarımı sağa doğru çekerek büyüyen kan birikintisinden kaçınırken tek yapabildiğim gülmek. "Bak, bu gerçekten çok uzun sürüyor. Acaba süreci hızlandırabilir misiniz? Bugün tek yediğim buraya gelirken yediğim kahvaltılık burrito ve gerçekten iyi bir biftek ve sebze yiyebilirim. Aslında sebzeyi boş ver. Patates kızartması istiyorum."

Kendi kanında boğulmaya başlarken, ayağa kalkmaya çalıştığımda, burada sadece uzuv yalayıcının ve benim olmadığımızı fark ediyorum. Deponun girişinde bir figür duruyor, uzun boylu, heybetli vücudu kapının büyük bir kısmını kaplıyor ve sadece beni izliyor.

Karanlıkta, yüzünün tek bir özelliğini bile seçemiyorum. Her şeyi berbat etmemi bekleyen heybetli bir gölgeden başka bir şey değil. Kalbim saf bir korkuyla çarpıyor ve bu adamın Azrail olduğunu anlıyorum.

Bana bakıyor, en kötü suçları işleyebilecek o ölümcül gözler.

İşte bu, tıpkı dün geceki gibi. Sadece ben ve o varız. Top onun sahasında ve ben köşeye sıkışmış durumdayım. Kaçmayı deneyebilirim ama onun beni bulamayacağı hiçbir yere gidemem. En iyisi burada ve şimdi teslim olmak, kendimi kaçmaya çalışmanın ıstırabından kurtarmak.

Nefesimi yakalayıp tutuyorum, arkama bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Tüm dünya etrafımda kayboluyor. Ayaklarımın dibindeki adamın ölü mü diri mi olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok ve birdenbire hiçbir şey umurumda olmamaya başladı. Önemli olan tek şey Reaper. Ama o hiçbir şey yapmıyor. Sadece bana bakıyor.

Bu bir test. Bir uyarı.

İçimden bir ses Boston Maneater için burada olmadığını söylüyor. Benim için burada. Bana ne kadar kolay ulaşabileceğini, beni ne kadar çabuk bulabileceğini kanıtlamaya çalışıyor. Ve lanet olsun, mesaj yüksek sesle ve net bir şekilde alındı.

Ben kendi alanımın dışındayım. Benim ligimin dışında.

Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atıyor. Eğer bundan sağ çıkmaya çalışacaksam, bir oyun planı bulmalıyım. Aklımı başıma toplamalı ve zenimi bulmalıyım. Panik halindeyken hiç yok. Beni bir parmak hareketinden başka bir şeyle bitirmeyecek ve ben de endişelenmekle meşgul olduğum için bok çuvalı gibi yere serileceğim.

Temiz bir zihne ihtiyacım var.

Lanet olası bir plana ihtiyacım var ve şu anda elimde sadece vücuduma bağlı silahlar var.

Elim yavaşça korsemim içindeki kılıca uzanıyor ve tam parmaklarım özel yapım kabzanın etrafında kıvrılmış, onun acımasız saldırısı geldiğinde kendimi savunmaya hazırlanırken her şey duruyor.

Gölge kayboluyor, bir hayalet gibi gecenin içinde kayboluyor ve bana her şeyi hayal edip etmediğimi sorguluyor. Kalbim durmaya cesaret edemiyor. Bunu hayal etmemin imkânı yoktu. Ve her ne sebeple olursa olsun, Azrail hayatımı kurtararak kaçmama izin verdi.

Benimle oynuyor. Ondandır korkmamdan zevk alıyor ve bu korkuyu ne kadar kolay hissettiğini inkar etmek mümkün değil. O da benim gibi bundan besleniyor ve böylece onun oyun planını tam olarak anlamış oluyorum.

Beni bekleyecek. O arkasına yaslanıp şovun tadını çıkarırken, geri kalanımızın onun incelemesi altında parçalanmamızı izleyecek ve tam bir savaş şansımız olabileceğini düşündüğümüzde, kalanlarımızı beceriksiz katiller gibi bitirecek.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar savaşırsam savaşayım, kendimi bu canavara karşı savunmak için ne kadar araştırma ve silahım olursa olsun, asla kazanamayacağımı fark ediyorum. Bu mümkün değil.

Ve bu düşünceyle topuklarımın üzerinde dönüp deponun arkasından kaçıyorum, geldiğim yoldan, burada bu uykulu kasabada ne olursa olsun, bir zamanlar bildiğim hayatımın gerçekten sona erdiğini bilerek.

GEAPEG

T Benim sorunum ne? Siren'i yarışmadan çıkarmak için mükemmel bir fırsatım vardı ve tek yapabildiğim Boston Maneater'ın canını alırken orada lanet bir aptal gibi durmaktı. Dürüst olmak gerekirse, hayatını kaybetmesine neden olan şey kendi beceriksizliğiydi, Siren sadece sürece yardımcı olmak için . Yine de, onun yeteneklerinin ne kadar azına tanık olabildim kendi liginde olduğunu kanıtlamak için yeterliydi.

Çoğunlukla.

Onun nesi var bilmiyorum ama ilgimi çekiyor ve henüz hayatına son vermeye hazır olduğumu sanmıyorum. Öldürülmesinde pek sık görmediğim bir güzellik vardı. Büyüleyici ve sakindi. Çoğu zaman cinayetler dağınık ve hassas olmadan işlenir ve Boston Maneater'ın ona doğru koşarkenki öfkesine rağmen, sakinliğini korudu ve kendini zarafetle idare etti ve bunu arkasında DNA'sının bir parçasını bile bırakmadan yaptı. Tek bir parmak izi bile. Ve bunu yaparken de muhteşem görünüyordu.

Suikastçı rolü oynayan ve Cadılar Bayramı için deri giyinen pek çok kadın gördüm. Genelde bunu korkunç bulurum. Ama Siren'in görünüşünü gerçek becerilerle destekleyebileceğini bilmek ilgimi daha da artırdı.

Onu tekrar görmek istiyorum. Farklı durumlarda nasıl tepki verdiğini ve onu nasıl kıracağımı bilmek istiyorum. Yine de onunla sanmıyorum. Buna gerek yok. Bu onun yeteneklerine saygısızlık olur, neredeyse suratına bir tokat gibi iner. Siren bundan daha iyi. *Bundan daha iyisini hak ediyor.*

Başka bir kiralık katilin benim saygımı hak ettiğini düşünmesi pek sık rastlanan bir durum değil ama Siren bir şekilde bunu hak ediyor. Yine de benden korktuğu inkar edilemez. Orada olduğumu fark ettiği anda havadaki kokuyu alabiliyordum ve başkalarının benim için beslediği korkudan zevk almaya meyilli olsam da, onda durum farklıydı. Bundan hoşlanmadım. Benden korkmasını istemiyorum, korkmalı da çünkü o noktaya geldiğinde, onun hayatını sonlandırmaktan başka seçeneğim kalmayacak ve bunun her saniyesinden zevk alacağımı garanti edebilirim.

Beni bunun için uğraştıracak, beni zorlayacak ve ben sabırsızlanıyorum. Paylaşacağımız eğlenceyi düşündükçe sikim sertleşiyor ve Siren'i uzaktan takip ederek sanayi bölgesinden çıkarken pantolonumun ön tarafına uzanıyorum. Sikimi serbest bırakıp bir elimle kavrarken diğer elimle direksiyonu tutuyor, Siren'in her dönüşünü takip ediyorum.

Siren'le yaşayacağım tüm eğlenceyi hayal ederken yumruğum sikimin üzerinde aşağı yukarı çalışıyor, kadifemsi tenimin üzerinde kayıyor ve ucumun üzerinde geziniyor. Çok güzel bir kadın. Ölümüne muhteşem. Ve onunla oynamak şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şey olacak. Ama bundan daha fazlası, nasıl çılgılık attığını duymak istiyorum, o kremi kalçalarını açtığımda ve daracık amını siktiğimde nasıl hissettiğini. Bahse girerim çarşafın arasında vahşidir, ama kontrolü ele alacak bir tip olduğundan bir saniye bile şüphe etmiyorum. Sadece benimleyken, yapamayacak. Benim için pes etmekten, bana boyun eğmekten başka seçeneği olmayacak, çünkü durum ne olursa olsun, kontrolü asla bırakmayacağım.

Onu tatmak, kontrolünü kaybetmesini sağlamak ve sadece patlamak üzereyken, onu eğmek ve kıcını almak istiyorum. Hay sikeyim. Büyülü olacak. Belki de onun hayatına son vermeyi ertelemeliyim. İkimiz önümüzdeki yirmi dokuz günü kendi avantajımıza kullanabilir, diğer yarışmacılar birbirlerini saf dışı bırakırken her son dakikayı vahşi hayvanlar gibi sevişerek geçirebiliriz.

Bu düşünceyle kalçalarım titriyor ve damarlarımda zevk atarken çenemi sıkıyorum.

"Siktir."

Parmaklarım aşağı doğru uzanıyor, taşaklarımı kavırıyor ve bir kez uzunluğumun etrafında kıvrılmadan önce onlara sadece bir anlık rahatlama sağlıyor. Bu çok fazla. Çok iyi, ama onunla ... inanılmaz olacak. Gözlerim anında yuvarlanırken, ona battığımda gelecek sıcaklığı, amının beni nasıl sıkacağını hayal ediyorum. Kendimi daha sıkı sıkıyorum, serbest kalmak için çaresizim.

Kendimi hızla kenara iterken yumruklarım daha hızlı çalışıyor, Siren beni vahşi bir kaz kovalamacasına götürürken akılsızca başka bir köşeye giriyorum.

Akıllıca davran. Bu gece beni gördükten sonra her türlü önlemi alıyor, beni geçici evine geri götürmek istemiyor, ama başarısız olacak.

Elimi becerirken kalçalarım yukarı doğru itiyor, çaresizliğim çok fazla hale geldikçe ucumda precum birikiyor. Onun içine batmam gerekiyor.

Bu çok fazla. Buraya bunun için gelmedim. Bu kadının dikkatimi dağıtmasına izin veremem ama yine de arabamı sürüp gitmeyi de kendime yediremiyorum. Buna başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var ve ona kontrolünü kaybettirme fikrine, dilime boşalırken onu tatma fikrine takıntılı hale geldiğim anı tam olarak hissediyorum.

Bu kadın bana ait olacak.

Önümüzdeki yirmi dokuz günün nasıl geçeceği düşüncesi beni uçurumun kenarına fırlatıyor ve sıkı yumruğum beni yukarı ve aşağı çalıştırırken, toplarım çaresizlikle sıkılaşıyor ve bir saniye daha dayanamayana kadar beni itiyor. Serbest bırakılmam içimden fişkırıyor, ben memnuniyetle inlerken avucumun içinde biriken sıcak sperm fişkırımları.

Sıkılmış çenemden bir nefes çekiyorum, hiçbir şeyin Siren ile nasıl olacağıyla kıyaslanamayacağını bilirken serbest bırakılmamı sürüyorum. Vücutlarımız birbirine nasıl uyacak. Beni tamamlamak için çalışırken hafif bir ter tabakası tenini nasıl kaplayacak. Sahip olduğum her arzuyu nasıl karşılayacak. Bu oyunların ilginç olacağını biliyordum ama bunu asla tahmin edemezdim.

Blue Springs sokaklarında ilerlerken, Siren'in arka farlarının bir köşede kayboluşunu izlerken, kendimi temizlemek için orta konsoldaki peçeteye . Bunu beklediğimi de söyleyemem. Bir kadını evine kadar takip ederken çılgınca mastürbasyon yapmak Savaş Oyunları için bingo kartımda yoktu ama yine de buradayız.

Siren'i bir saat daha takip ediyorum, kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için akla gelebilecek her yolu kullanırken kendi kendime sırtıyorum. Akıllı biri. Onu takip etmeden depodan çıkmayacağımı biliyor ama Blue Springs tatil beldesine girdiğinde beni kaybettiğini düşündüğü anlaşılıyor. Cehaleti neredeyse sevimli.

Arabamı tesisin girişinden neredeyse bir blok ötedeki eski bir fırının otoparkında durdurarak arabamı terk ediyor ve yaya olarak ilerliyorum. Kısa sürede tesisin arka çitlerine ulaşıyorum ve kendimi diğer tarafa atarak bakımlı çimlerin içine düşüyorum.

Siren'in hakkını vermeliyim, Savaş Oyunları süresini geçirmek için güzel bir yer seçmiş. Kimse bir tatil köyü olduğunu tahmin edemezdi. I

Onu suçlayamam, eğer önümüzdeki yirmi dokuz günü bar servisi olan ısıtmalı havuzun kenarında uzanarak ve güneşte dinlenerek geçirmek istiyorsa, o zaman ben kimim ki yargılayayım? Dün gece kokusunu alabildiğim diğer yarışmacıların çoğu saatlik otellerde kalıyor ya da terk edilmiş evlerde kalıyor, Boston Maneater dışında, o açıkça eski yıkık dökük depolarda uyumayı tercih ediyor. Ancak eminim ki maçlar devam ettikçe ve yarışmacılar umutsuzluğa kapılmaya başladıkça, otel odaları ve evleri biraz daha az belirgin bir şeyle takas edilecektir. Benden saklanmayı planlıyorlarsa yaratıcı olmaları gerekecek.

Tatil köyünde ilerlerken, bir kaldırıma park etmiş ezik Range Rover'ına rastlayana kadar her villayı arıyorum. Araba çok güzel, saten kaplı, tüm ekstralar var ama onu saatlerce takip ettikten sonra neden cehennemden çıkmış gibi görüldüğü bir sır değil. Araba kullanamıyor. Hem de hiç.

Başımı sallıyorum. Bu kadının araçlara karşı sağlıklı bir saygı duyması gerekiyor. Mesafemi koruyarak villanın hızlı bir değerlendirmesini yapıyorum. Küçük binayı çevreleyen dört hareket sensörü ve altı güvenlik kamerası daha var. şansa bırakmıyor.

tek bir kör nokta bıraktı, içeri girip çıkmak benim için sorun .

İçeride ışıklar yanıp sönüyor ve hızlıca tesisin web sitesine bakıp villaların resimlerini buluyorum ve tesisin yerleşim planı hakkında bir tahminde bulunuyorum. Yatak odasında, muhtemelen dar siyah kot pantolonunu çıkarıp savaş botlarını tekmeledikten sonra uyumak için dar bir şeyler seçiyor. Sonra saçlarını çıkaracak, kalın teller halinde sırtından aşağı dökülmesine izin verecek ... ve sikişecek. Yine sertleştim.

Benim sorunum ne?

Villasının önünde bir saatten fazla durup rutinine alışmaya çalışıyorum ve ışıklar söndüğünde bir karar vermem gerekiyor. Ya içeri girip onu becerecek ve sonra da hayatına son verecektim ... ya da çekip gidecektim. Bu seçeneklerden sadece biri bana cazip geliyor, öyleyse söyleyin bana neden topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum?

Siren'le zamanım gelecek, ama hiçbir zaman böyle şeylerde acele eden biri olmadım. Onun hakkında daha çok şey öğrenmeli, kim olduğunu ve onu neyin harekete geçirdiğini anlamalıyım. Hareketlerini, nasıl saldırdığını ve sınırlarının ne olduğunu bilmeliyim. İşinde en iyilerden biri olarak bilinmesinin bir nedeni var ve tam olarak kiminle uğraştığımı anlayana kadar bir hamle yapmayacağım.

Arabama döndükten sonra Blue Springs'in ıssız sokaklarında ilerliyorum ve akşam sekizden sonra her şeyin değiştiğini fark ediyorum,

Kasaba halkı yatağa giriyor ve ertesi gün iş saatine kadar çıkmıyor. Cuma ve Cumartesi gecelerinin farklı olacağından eminim ama tanık olsun ya da olmasın, bu benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu oyunlar sırasında yapmam gereken her şeyi yapabilecek durumda olacağım.

Kasabadaki tek otellerden birinin önünde durup anahtarlarımı cebime koyduktan sonra içeri giriyorum ve binada gerçekten çalışan tek kameranın önünden geçerken başımı öne eğiyorum. Savaş Oyunları gibi bir yarışma için pek de mantıklı bir konaklama yeri sayılmaz. Kolay kaçışlara sahip değil ve gerçek misafirlerden daha fazla personel var ama bu gece için idare eder. Yine de bir noktada, biraz daha ev gibi bir yer bulmam gerekiyor. Bu kadar gizli olmak zorunda olmadığım bir yer.

Beni yanlış anlamayın, tüm personelin emrime amade olduğu oda servisinin avantajlarından yararlanıyorum, ancak gerçek bir evin sunabileceği mahremiyeti de tercih ediyorum. Ayrıca, otel hizmetlilerinin kapımda asılı olan *Rahatsız Etmeyin* tabelasını görmezden gelmeye başlamaları uzun sürmeyecek ve bu gerçekleştiğinde insanlar sinekler gibi düşmeye başlayacak. İnsanların odamı karıştırması riskini göze alamam çünkü yatağın altında saklı olan çok sayıda silah sadece cevaplamak istemediğim soruları beraberinde getirecektir.

Otelin lobisinde ilerlerken barın önünden geçiyorum ve bakışlarımı bitişikteki odaya dikiyorum. Barda birkaç kişi oyalanıyor ama çoğunlukla ölü. Geç oldu ve eminim bar çalışanları kapanışa kadar dakikaları sayıyorlardır. Bir içkiye gerçekten ihtiyacım var, ama doğruyu söylemek gerekirse, sanırım soğuk bir duşa daha çok ihtiyacım var. Siren beni yaraladı ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Bir kurala göre yaşıyorum. Ben, kendim ve ben. Kadınlar benim için sorun değil. İstedigimi alır ve giderim. Ailem yok. Arkadaşım yok. Beni özleyecek kimse yok. Ama hayatımda ilk kez, Siren'i etrafımda tutmam gerektiği fikrinden vazgeçemiyorum. Daha önce hiç kimsenin hayatını bağışlamayı umursamamıştım ama şimdi ondan iki kez uzaklaştım. Bu benim doğamda yok ve kafamı kurcalamaya başladı. Belki de her şey sadece cinsellikle ilgilidir ve onu aldıktan sonra beni ahlaki bir pusulaya sahip olmaya zorlayan şey sonunda ortadan kalkacaktır.

Hayal kırıklığı içimi yakıyor ve otelin barını geçmeye devam ederken, özel bir masadaki biri gözüme çarpıyor ve beni kısa kesiyor.

Mezarlar.

Ne şansımız var ki? Son kontrol ettiğimde, yıkık dökük bir motelde kalıyordu ve yine de burada yakalanmayı bekliyor.

Dudaklarımın kenarında bir sırtış beliriyor. Bu iş çok kolay olacak.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Graves bakışlarını kaldırıyor, girişte beni görene kadar kaşları çatılıyor. Sırtı gerildi ve yüzündeki rengin çekilişini izledim. Dikkat çekmek istemediği için gizlice ayağa kalkıyor ve barın içine doğru yürüyüp yan çıkıştan çıkarak otelin derinliklerine doğru ilerliyor ve her türlü gözetimden ya da tanıklardan uzaklaşıyor.

Kararlar. Kararlar.

Peşinden gidebilirdim ya da çekip gidebilir ve başkasının sorunu olmasına izin verebilirdim.

Kahretsin.

Bu gecenin temasının *kaçırılmış bir fırsat* gibi göründüğünü bilsem de, bunun peşini bırakamıyorum ve Siren'in aksine, bu adamı becermek için ezici bir ihtiyaç duymuyorum. Dün gece hem Slasher'ı hem de Crimson Rain'i öldürmesini izledim ve Slasher'ın peşinden nasıl gittiği konusunda hiçbir sorunun olmasa da, Crimson Rain'i bu kadar acımasızca dövmesi bana iyi gelmedi. Beni yanlış anlamayın, benim ahlak anlayışım asla alkışlanmaz, ancak bir kadının peşinden giderken, bunu yapmanın doğru ve yanlış bir yolu vardır ve Graves kesinlikle bu notu almadı. Vahşice öldürülmeyi hak ediyor ve ben de ona tam olarak istediğini vermekten mutluluk duyuyorum.

Devam etmeye karar vererek barı yarıp Graves'in az önce çıktığı yan çıkıştan çıkıyorum ve onun bardan çıkar çıkmaz koşmaya başlayacağını bilmeme rağmen acele etmiyorum. Acele etmeye gerek yok. Ben doğuştan avcıyım. İster birkaç saniye ister bütün gece sürsün, onu bulacağım ve bulduğumda, yaratıcısıyla barışmış olduğunu umsa iyi olur.

Barın yan çıkışından kaçtıktan sonra, asansör kapısının kapanışını izlemek için tam zamanında otel lobisinin farklı bir bölümüne çıkıyorum.

Siktiğimin moronu. Bir insan ne kadar açık olabilir ki?

Asansöre doğru ilerlerken, bakışlarımı asansörün tam olarak nerede durduğunu gösteren rakamlara kilitliyorum ve üçüncü katta durduğunu gördüğümde, beni merdivenlere çıkaran asansör boşluğunun yanındaki kapıyı itiyorum.

Şimdi, bunun için yanımda bir dizi silah olmasını tercih eder miydim? Elbette. Ama işi yapmam için gerekli mi? Tabii ki hayır. Her zaman becerikli bir adam olduğum için kendimle gurur duymuşumdur, bu yüzden zamanı geldiğinde bunu çözeceğime eminim.

Üçüncü kata ulaştığımda ana koridora çıkıyorum ve durup etrafımdaki sesleri dinliyorum. Görünürde kimse yok, ama Graves bana zeki bir adam gibi gelmiyor ve tam bu sırada koridoru yırtan tiz bir kadın çığlığı duyuyorum.

Bingo.

Kısa bir süre sonra kadın öyle bir güçle koridora fırladı ki, küçük yürüme yolunda tökezledi ve yere yığılmadan önce odasının tam karşısındaki kapıya çarptı. Topuklarımın üzerinde dönüp ona doğru yaklaşmaya başlıyorum, ama o ayağa kalkmış ve Graves'ten kaçmak için umutsuzca bana doğru koşuyor.

"Hangi oda?" Bana doğru gürlerken, yüzümü görmesini engellemek için başımı eğerek soruyorum.

"309."

Kadın ne yapacağımı görmek için durmuyor, merdivenlere ulaşana kadar koşmaya devam ediyor, bu da resepsiyon polisi aramadan önce sadece birkaç dakikam olduğu anlamına geliyor. Ama birkaç dakikaya ihtiyacım olmayacak. Sadece saniyelere ihtiyacım olacak.

309'a doğru ilerlerken damarlarımda bir sevinç duygusu dolaşıyor. Beni yanlış anlamayın, her gün adam öldürüyorum, gezegendeki en zor hedefleri bulup onları indiriyorum ve bu heyecan verici olsa da, kovalamaca farklı. Buradaki iş tamamen eğlence için ve kendimi heyecandan başım dönerken buluyorum, tıpkı ilk cinayetimi işlediğim gençliğimde olduğu gibi.

Graves'in az önce kadını fırlatıp attığı kapıya ulaştığımda sol tarafa yerleşip kapıyı çalıyorum. Neşeli bir ses tonuyla, "Oda servisi," diye sesleniyorum.

Doğal olarak, cevap yok ve tek yapabildiğim sırtıtmak, içimde titreşen heyecanı zar zor kontrol edebiliyorum. Kapıyı tekrar çalıyorum, bu sefer biraz daha yavaş. "Yatak servisi? Temiz havlu?"

"Benimle uğraşmak istemezsin," diye kükrer Graves.

"Uhhh ... evet. Aslında sanırım biliyorum," diyorum ona, şakalaşmanın tadını çıkararak. Ne de olsa böyle durumlara pek sık düşmüyorum. "Neden bir cevher olup kapıyı açmıyorsun? Söz , çabuk yapacağım. Hiçbir şey hissetmeyeceksin."

BANG! BANG!

Kurşunlar, koridorun karşı tarafındaki duvara saplanmadan önce gözlerimin takip edemeyeceği bir hızla yüzümün yanından vızıldayarak geçiyor. "Kahretsin," diye gülüyorum, Graves'in utançla arkasına saklandığı kapıya bakarak. "Arkadaş olacağımızı sanıyordum."

Kapıyı ve bana bakan iki devasa deliği hızlıca değerlendiriyorum ve konumlarına göre delikler kapının bütünlüğünü tekmeleyerek geçebileceğim kadar tehlikeye atmış olabilir.

Kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünerek hamlemi yapıyorum, hızla kapının önüne geçiyorum ve botumu kırık tahtaya çarpıyorum. Kapı menteşelerinden fırlıyor, büyük bir kısmı küçük parçalara ayrılıyor, ben ise hızımın bir nebze bile yavaşlamasına izin vermeden ileriye doğru koşuyorum.

Graves odanın karşı tarafında duruyor, silahı önünde kilitli ve dolu. Ancak benim içeri dalmama hazırlıklı değildi ve tepki süresi çok yavaştı.

Tetiği iki kez daha çekiyor, ben ona doğru koşarken odanın diğer ucundaki hareketlerimi izlemeye çalışıyor. *BANG! BANG!* Ateş edeceğini tahmin ederek ve mermilerden gecenin içindeki bir hayalet gibi kaçarak yanından geçiyorum ve vücudum ona çarpana kadar durmuyorum, büyük elim boğazını sarıyor.

Onu bir anda etkisiz hale getirdim, silah hızla benim oldu. Gözleri kocaman açılmış, sanki odaya nasıl girdiğimi anlayamıyormuş gibi bana bakıyor.

Onu duvara çarpıyorum, Crimson Rain'in keskin muştalarının boynuna ve yüzüne verdiği hasar bana bakıyor. Berbat durumda. Sırf geri kalanımız ona bir saniye daha bakmak zorunda kalmasın diye ölmeyi hak ediyor. Düşünecek olursanız, onun sefil hayatına son vererek ona iyilik yapıyorum.

Bu odada kalan kadının lobiye inip yardım çağırması uzun sürmeyecek, bu yüzden işi çabuklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu gerçekten utanç verici, biliyorsun," diye başlıyorum. "İstediğim gibi kapıyı açsaydınız, bu işi çok daha insani bir şekilde halledebilirdik."

Kekeliyor ama tek bir kelime bile çıkaramıyor. Onun yerine korkmuş bir çocuk gibi altına işiyor. Tek yapabildiğim tiksintiyle başımı sallamak. "Sen ciddi misin? Sen lanet olası bir seri katilsin, dostum. Kendine gel."

"I . . . I . . . I-"

"Hushhhhh," diyorum, Crimson Rain'in dün gece boynunda bıraktığı küçük bıçak yarasına bakarken tek parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Sana gerçekten iyi bir numara yapmış. Atardamarı ıskalamış olması çok yazık."

"O lanet bir orospuydu. Başına gelen her şeyi hak etti."

"Hadi ama. Ölüler hakkında kötü konuşmayız. Ama merak ediyorum. Eğer o başına gelen her şeyi hak ettiyse, söyleyin bakalım, siz neyi hak ediyorsunuz?"

"Bırakın gideyim," diye yalvarıyor. "Birlikte çalışabiliriz. Ben onları avlarım, sana kredi veririm."

Göğsümden keskin bir kahkaha yükseliyor. "Hangi dünyada senin yardımına ihtiyaç duyabilirim ki? Sen besin zincirinin en altındasın. Oyunlar başladıktan sadece üç saniye sonra bir kadının seni düşürmesine neredeyse izin veriyordun. Sen ve ben aynı seviyede değiliz."

Boştaki elimi kullanarak boynundaki yaraya uzanıyorum, parmaklarımı küçük bıçak yaralarına sokuyorum ve o acı içinde kükrerken delikleri genişletiyorum.

"Şimdi, eğer sakıncası yoksa, buradan çıkmayı çok istiyorum," diye onu bilgilendirdim. "Soğuk bir duş beni çağırıyor." İki parmağımı yaranın derinliklerine sokup derisini sıkıca sonra elimi tüm gücümle çekip derisini boynundan ayırıyor ve Crimson Rain'in dün gece ıskaladığı atardamarı kırıyorum.

Graves yere düşüyor, kan odaya sıçrıyor ve parlak kırmızı vücut sıvısı deri ceketimin ön tarafına sıçrarken hayal kırıklığı beni sarıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Mırıldanıyorum, Graves'e suçlayıcı bir bakışla bakıyorum, sanki o pislik yırtılan atardamarından gelen hızlı kan sıçramasını bir şekilde kontrol edebiliyormuş gibi. "Bu ceketin ne kadar pahalı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Graves boğazını sıkarken kanı parmaklarının üzerinden akıyor ve ayaklarımın altındaki halıya karışıyor. Derisi hızla rengini kaybediyor ve yataktan beyaz yorganı çalmadan önce derin bir iç çekiyorum. Yorganı yere serdikten sonra Graves'i üzerine yatırıyorum ve daha ölmeden kimliğini alıp onu kalın battaniyeye sarıyorum.

Onu omzumun üzerinden çekerek, parçalanmış kapıdan çıkıp koridora geri dönüyorum ve asansöre doğru rahatça yürüyorum, vücudunun pes ettiği ve lanet herifin sonunda öldüğü anı tam olarak hissediyorum. Düğmeye bastıktan sonra asansör saniyeler içinde geliyor ve koridordan gelen yumuşak ding sesiyle kendi kendime gülümsüyorum.

Asansöre doğru ilerliyorum ve altıncı katın düğmesine basıyorum, bir yandan da kanın yumuşak damlama sesini dinliyorum, damlama, damlama, battaniyeyi ıslatıyor ve asansörün zeminine sıçrıyor. Altıncı katın kapısı açılıyor ve koridorda otelin temizlik arabasını terk edilmiş halde bulduğumda kendi kendime gülümsemeden önce koridora çıkıyorum.

Hizmetçi ortalıkta görünmüyordu ve ben temizlik arabasının yanından geçerken Graves'in cesedini arabanın attım, bir zamanlar beyaz olan battaniye şimdi en parlak

kırmızının tonu. Koridorda 611 numaralı odaya doğru ilerlerken bir adım bile ve giriş kartımı okuttuktan sonra odama giriyor, eşyalarımı topluyor ve oradan siktir olup gidiyorum.

Kamera olmamasına ve yüzümü hem personelden hem de diğer misafirlerden saklamak için harcadığım çabaya rağmen, bu çok riskli. Önümüzdeki on dakika içinde otel bir uçtan diğerine uzanan polis şeridiyle kilitlenecek ve bu gerçekleştiğinde buradan başka bir yerde olmam gerekiyor.

Asansöre geri dönerken temizlik arabasının yanından geçiyorum ve kendi kendime kıkırdıyorum. Bu gerçekten eğlenceliydi. Kendimi biraz daha sık şımartmalıyım. Asansöre ulaştığımda çağrı düğmesine basıyorum ve asansör benim katıma geldiğinde içeri giriyorum. Kapılar kapanırken, koridorda yüksek bir çığlık kopuyor. Sanırım hizmetçi az önce arabasına dönmüştü ve kendimi suçlayamam. Harika bir zamanlamaydı.

Kıçımı kaldırıp arabama atlıyorum ve otelle arama mümkün olduğunca mesafe koyarak yola çıkıyorum. Sanırım oyunlar süresince kendime uygun bir ev bulmam beklediğimden biraz daha erken olacak.

Sokaklarda ilerlerken telefonum cebimde vızıldıyor ve War Games'ten gelen bir bildirimle karşılaşıyorum. Saat tam gece yarısı ve ilk güncellemelerini göndermişler.

Mesajı açıp hızlıca gözden geçirdim.

Savaş Oyunları'nın ilk yirmi dört saatini atlattığınız için tebrikler.

Ölü sayısı şu anda yedi.

Elenenler şunlardır

-Blade

-Grim

-Stone

-Slasher

-Kızıl Yağmur

-The Boston Maneater

-Graves

Anladığım kadarıyla bugün sadece Siren ve ben öldürdük, bu da şu soruyu akla getiriyor: Bu piçler Graves'in öldürüldüğünü nereden biliyorlar?

öldü mü? Altı dakikadan daha kısa bir süre önce oldu. Her iki da, sanırım gerçekten umurunda değil.

Önemli olan tek şey evim diyebileceğim bir yer bulmak, kana bulanmış kıyafetlerimden sıyrılmak ve nihayet o soğuk duşu almak.

S\$GEN

A ocuğun kahkahası tatil köyünün havuz alanının sessizliğini bozuyor ve çocuğun mega kaydıraktan aŗaęı uçup havuza dŗtęn izlemek için tam zamanında kafamı kaldırıp bakıyorum.

Dizüstü bilgisayar.

"Ahhh kahretsin," diye mırıldanıyorum, çocuğun annesi onun peŗinden koŗarken bana özür dileyen garip bir el sallıyor.

" var?" Mila, havuz kenarında daracık bir bikiniyle uzanıp bronzlaŗmaya alıŗırken doğrudan kulağıma söylüyor. Ancak ŗimdi havuzu kullanan baŗka insanlar da olduğu için, birdenbire bu kadar çok ten göstermenin biraz garip olduğunu hissediyorum.

"Yok bir ŗey," diyorum, dizüstü bilgisayarı önce ekrandaki suyu silmeye alıŗıyorum. "Sadece havuzların ve teknolojinin iyi bir ikili olmadığını fark ettim."

Mila alay ediyor. "Bunu ŗimdi mi anlıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve dizüstü bilgisayarımın altına sımayacağından emin olduktan sonra ŗezlongumda arkama yaslanıp alıŗmaya devam ediyorum. Ne var ki, pek fazla iŗ yapılmıyor. Bütün sabah bir ŗey bulamadım. ŗaŗırdıęımdan değil. Shadow adındaki ocuk hakkında bilgi bulmaya alıŗıyorum ve ŗu ana kadar onun varlığına dair en ufak bir ipucu bile bulamadım. O bir hayalet ve onu hedef haline getirmek gibi bir niyetim olmasa da, merak içindeyim.

Bir ocuğun böyle bir yarıŗmada ne iŗ var? Ama daha da önemlisi, nasıl oldu da Savaş'ın dikkatini çekmeye değer bir katil oldu?

Oyun mu? Başına bir şey gelmiş olmalı. Beni yanlış anlamayın, benim iş alanımdaki herkes bir sürü travma yaşar, ancak becerilerinizi geliştirmek yıllar alır, nasıl görünmez olunacağını öğrenmek yıllar alır ve onun yaşındaki bir çocuğun bunu kendi başına başarabileceğinden şüpheliyim. Biri onu bu hale getirmiş ve ben kim olduğunu bilmek istiyorum.

Derin bir iç çekerek bakışlarımı ekrandan havuzda mutlu bir şekilde oynayan çocuğa çeviriyorum. "Bir şeyin var mı?" Mila'ya soruyorum.

"343'ü takip ediyordum," diyor bana. "Onu eski bir plak dükkanının altındaki bir bodrumda tutuyorum ve şu anda ekranındakilere bakılırsa The Midnight Killer'ı izliyor."

İlgimi çekti ama bir şeyler doğru gelmiyor. "343 onu nasıl buldu?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum," diye düşünürken parmaklarının klavyesinde şimşek gibi hareket ettiğini duyuyorum. "Oh. Ne kadar hayal kırıklığı. Görünüşe göre toplum içinde kendini gizleme konusunda hiçbir şey bilmeyen bir başka aptal daha. Bir mağazanın otoparkındaki güvenlik kamerasına yakalanmış ve 343 oradan hareketlerini takip etmiş. Aptal herif yüz tanıma sistemiyle yakalanma sıklığını gösteren bir harita çizmiş."

"Bu neredeyse çok kolay görünüyor," diye mırıldandım. "Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Belki de 343'ü dışarı çekmeye çalışıyordur."

"Belki de," diyor. "Ya da yakalanabileceğini düşünemeyecek kadar ukaladır."

"Bu mümkün. Yani, çoğu seri katil kutudaki en parlak boya kalemeleri değildir. Arkanızı kollamanız gerekenler suikastçılardır."

"Çok doğru. Ama nereden bakarsanız bakın, eğer 343 Geceyarısı Katili'nin peşine düşerse, bu ikisini de aynı anda aynı yere koyar. Ve Geceyarısı Katili 343'ü bulmayı beklese bile, ikisi de sizi beklemiyor . Bir taşla iki kuş."

Kahretsin. Düşünme şeklini sevdim.

"Tamam. Onları takip etmeye devam et," diyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıp şezlongdan kalkıyorum. Havlumu alıp etrafıma sardıktan sonra telefonumu elime alıp kaydıraklarıma adım atıyorum. "Herhangi bir hareket olursa bana haber ver. Dışarıda geçireceğim gece için hazırlanmam gerekiyor."

Mila'nın gözlerini devirini çok iyi hayal edebiliyorum. "Tamam, ama o siyah ruju bir daha sürmezsen, oraya gelip seni kendim öldüreceğim. Bence bu senin yeni imza görünümün."

Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Sanırım haklı olabilirsin," diyorum ona. "Belki de gidip yüzüğümle uyumlu küçük bir kedi kulağı saç bandı almalıyım."

"Bunu aklından bile geçirme. Seksi suikastçiden kötü bir Cadılar Bayramı kostümüne dönüşüyorsun ve eğer gitmek istediğin yol buysa, maalesef seninle bağlarımı koparmak zorunda kalacağım. Suç ortağım ilk lise partisine gidiyormuş gibi görünürken yeraltı bilgisayar korsanı olarak nasıl ciddiye alınabilirim?"

"Tamam, tamam," diye gülüyorum. "Kedi kulağı yok. Mesaj alındı."

"Güzel. Şimdi beni yalnız bırak. Gece Yarısı Katili'nin planını 343'ten önce öğrenmek istiyorum, böylece oraya ikisinden önce varabilir ve en iyi görüş açısına sahip olabilirsin."

Mila bir veda etme zahmetine girmiyor, sadece aramayı sonlandırıyor ve beni küçük villama huzur içinde yürümem için bırakıyor ve ben de güvenlik sistemime göz atıyorum, gittiğim birkaç saat içinde kimsenin benim için gelmediğinden emin oluyorum. Gerçi gelselerdi hareket sensörlerim beni uyarırdı.

Yarışmanın beşinci günündeyiz ve Boston Maneater'ı elediğim geceden beri Graves dışında kimse elenmedi, tabii ki. Ama onu kimin saf dışı bıraktığını hâlâ bulamadım. Her iki durumda da, endişelenmem gereken bir yarışmacı eksildi.

Oyunda on üç kişi kaldık ama bu geceden sonra on bire düşeceğiz. İster 343 ve Geceyarısı Katili kendi kendilerini ortadan kaldırsın, isterse bunu ben yapmak zorunda kalayım. Tek bildiğim iki kimlik kartı daha almadan buradan ayrılmayacağım.

Villama ulaştığımda, güvenlik sistemimden onay almış olmama rağmen, etrafı hızlıca tarayıp yalnız olduğumdan emin oluyorum. Burada şanslıydım. Henüz kimse beni bulamadı ve üstelik yarışmada kaybedenleri elemediğim için zamanımı havuz kenarında dinlenerek ve bronzlaşmaya çalışarak geçirebiliyorum.

Sahil temizlendikten sonra villama geri dönüyorum ve eğlence dolu bir gece için hazırlanıyorum. Gitmeme daha saatler olduğuna eminim ama önümüzdeki birkaç saati göğsümde silahlarla geçirmek zorunda kalmak anlamına gelse bile her zaman hazır olmayı tercih ederim.

Yanımda getirdiğim bir dizi kıyafete göz atmadan önce doğruca odama yöneliyorum ve elimde olmadan geçen gece giydiğim siyah kot pantolon ve savaş botlarına uzanıyorum. Ne diyebilirim ki? Rahat olmayı severim, ama bundan da öte, bu kotun kıcıma oturuşunu seviyorum ve herhangi bir

Kızlar bilir, bir şey işe yaradığında değişiklik yapmazsınız. Bozuk olmayan bir şeyi neden düzeltelim, değil mi?

Üstüme gelince, işte burada işler zorlaşıyor. Sahip olduğum her bir üst giysiyi yanıma almış olmalıyım ve evet, çantamdaki her bir parça siyah. Ancak gölgede kalmanız ve gözden uzak olmanız gerektiğinde, siyah giysiler bir gerekliliktir. Sırtı açık bir atletle sade bir seçim yapıyorum ve tamamen giyindiğim anda dikkatimi saçıma ve makyajıma veriyorum, saçımı yüksek bir midilliyle toplayıp uzun tutamlarını kıcıma kadar örerek kendime özgü bir görünüm elde ediyorum. Sonra, sırf Mila'nın hatırı için, gözlerime odaklanmadan önce dudaklarımı siyaha boyuyorum.

Kırk beş dakika sonra tamamen hazırım ve Shadow olarak bilinen hayalet hakkında bulabildiğim her şeyi bulmaya çalışmaya geri dönmeden önce silahlarımı kontrol ederek sonraki birkaç saatimi geçiriyorum.

Elim boş döndüğümde şaşırıyorum ama tam kendime kızacakken Miladan bir telefon geliyor ve hemen kabul ediyorum.

"Benim için neyin var?" Dizüstü bilgisayarımı çoktan kapattığımı ve ihtiyacım olan her şeyi aldığımı söylüyorum.

"Haklıymışsınız. Gece Yarısı Katili 343'ü tuzağa düşürmek için internette bir iz bırakmış ve işe yarıyor. Onu Tucker Bulvarı'ndaki yanmış eski spor salonuna götürecek. Sağ tarafta yeni bir spor salonu var. Onu geçeceksin ve eskisi sol tarafta olacak. Onu kaçıramazsınız."

"Anladım."

"Her zaman gece yarısı saldırır, saçma ismi de buradan geliyor, o yüzden buna hazır olun" diyor. "Ama aynı zamanda, böyle bir oyunda herkes taktiklerimi bilseydi, bir şeyleri değiştirmek isterdim, bu yüzden bunu da aklınızda bulundurun. Bir avantaj elde etmek için elinden geleni yapacaktır. Aynı şey 343 için de geçerli ama en azından onlar sizi değil birbirlerini arıyorlar. Bırakın kirli işleri onlar yapsın ve sonunda gelip ödülünüzü çalsınlar."

"Bazen beni korkutuyorsun, bunu biliyorsun değil mi?"

Mila alay ediyor. "Bunu ülkedeki en iyi kiralık katil söylüyor."

"İkinci en iyi," diye hatırlatıyorum ona, arabama doğru ilerlemeden önce camdan dışarı bakıyorum.

"Bana kalırsa Azrail hâlâ herkesin hayal gücünün bir ürünü. Onu birkaç kez görmüş olman onu gerçek yapmaz. Bu

sadece zihninin sana oyun oynamasıydı. Onun gerçekten var olduğuna inanmayı reddediyorum."

"Ahhhh, kuruntulu bir en iyi arkadaşı sevmek lazım."

"Kapa çeneni," diye gülüyor. "Sadece kıcını kaldır, yoksa seni orada döverler."

"Zaten gidiyorum," diyorum tam motor . "Pekâlâ.

Nasıl gittiğini bana haber ver."

On beş dakika içinde spor salonuna varıyorum ve komşu kompleksin yanındaki ara sokağa park ediyorum. Mila eski spor salonunun yandığını söylerken yalan söylemiyordu. Burası neredeyse bir kabuk. Bu biraz abartılı oldu. Kömürleşmiş dört duvar hâlâ ayakta ve önemli olan da bu.

Eski spor salonuna girmek, sanki yıllardır buradaymış gibi görünen sarı polis şeridinin üzerinden geçmekten başka bir şey değil. Yolun karşısındaki yeni spor salonu, tabelaların solmaya başlayacağı kadar uzun süredir orada, bu yüzden sadece eski spor salonunun yıllar önce yandığını ve belediyenin ya onu düzeltmek için parası olmadığını ya da umursamadıklarını varsayabilirim.

Bir zamanlar ön kapı olan yerin kömürleşmiş kalıntıları arasından geçecek kadar bariz değilim, bu yüzden büyük girişimi yapmak için duvarın eksik bir bölümünü buluyorum. Gerçi, görünürde başka bir ruh olmadığını düşünürsek, bunun gerçekten büyük bir yanı yok.

İçeri giriyorum ve spor salonunu inceliyorum. Öldürmek için en iyi yer değil ama Gece Yarısı Katili'nin 343'ü neden buraya çekmek istediğini kesinlikle anlayabiliyorum. Gözetleme olmayan karanlık bir yer ve binada artık pek bir şey olmamasına rağmen metal iskelet hâlâ duruyor. Potansiyeli var ve dürüst olmak gerekirse, sahibinin neden bunca yıldır terk edilmiş halde bıraktığını anlayamıyorum. Onunla yapılabilecek çok şey var. Sadece önce biraz sevgiye ihtiyacı var.

Gençlerin burayı sık sık hafta sonu takılma alanı olarak kullandıkları açık. Geriye kalan küçük duvarlar grafitilerle kaplıyken, ortada bir alan temizlenmiş bu alan uyumsuz şezlonglar ve şezlonglarla doldurulmuş. Yere atılmış boş bira şişeleri ve kırık bir nargileden bahsetmiyorum bile.

Eski spor salonunun içinde iyice gizlenmiştim ki birinin ayaklarının kömürleşmiş kalıntılar arasında çıkardığı tanıdık sesi duydum. Bakışlarım sesi takip , tuzağını kurmak için erken gelen Gece Yarısı Katili'ni görmeyi bekliyorum, ancak cılız bir teknisyen spor salonunu kestiğinde kaşlarım çatılıyor. Belki de bir tuzağın içine çekildiğini biliyordu.

Gece Yarısı Katili iri bir adam. Zamanının çoğunu bunun gibi yerlerde geçirdiği açık, ancak sık sık gittiği spor salonlarının tam olarak bu durumda olmadığını tahmin ediyorum. Öte yandan 343 onun tam zıttı. Cılız ve sanki annesinin bodrumundan öteye hiç gitmemiş gibi görünüyor. Sadece 343 gibi adamların tüm çocukluklarını Gece Yarısı Katili gibi adamlardan kaçarak geçirdiklerini varsayabilirim ve umarım 343 öldürmeyi başarabilirse, bu ona en azından biraz keyif verir. Gerçi bu sevinç uzun sürmeyecek çünkü daha sonra onu dışarı çıkarmam gerekecek.

Gece yarısına yaklaşık on beş dakika var ve Gece Yarısı Katili'nin yakında geleceğini varsayabilirim ve sahip olduğu azıcık zamanla 343, izleyicilerinden açıkça habersiz bir şekilde alanı düzenlemeye başlıyor.

Odanın içinde ağırlıkları hareket ettirmeye başlar, onları kolay erişilebilir yerlere koyar ve bu işin nasıl gideceğini tahmin etmeye çalışır. Gece Yarısı Katili'ni alt etmeden önce onu alt etmek için tek bir şansı olacak, bu yüzden ne yaparsa yapsın, bunu değerlendirmek zorunda.

Açıktaki metal kirişlerin üzerine halatlar asıyor ve başıboş şezlong ve sandalyeleri herhangi bir kaçış hattını zorlaştıracak şekilde yerleştiriyor. 343 açıkça ne yaptığını biliyor. Belli ki çok zeki, bu yüzden yakalanmadan buraya kadar gelebildiğini varsayıyorum. Her zamanki kurbanlarının tıpkı Gece Yarısı Katili gibi erkekler olduğunu varsaymak da muhtemelen güvenlidir -Sadece 343 gibi adamları perişan etmek için yaşayan adamlar.

343 spor salonunu tam olarak istediği gibi düzenledikten sonra, eski makinelerin üzerine birkaç taşınabilir güvenlik kamerası yerleştiriyor ve bir tanesini rahat edemeyeceğim kadar yakınima yerleştirirken nefesimi tutuyorum. Ama belli ki sandığı kadar zeki değil çünkü kamerayı benden uzaklaştırıyor ve banklardan birine doğru yürüyor. Oturuyor, tüm kameraların çalıştığından ve telefonuna bağlı olduğundan emin oluyor ve sonra doğruca spor salonundan dışarı çıkıyor.

Siktiğimin salağı.

Yalnız kaldığım birkaç dakikayı telefonumu çıkarıp Mila'ya hızlı bir güncelleme yapmak için kullanıyorum.

Siren - 343 spor salonuna kamera yerleştirdi. İçeri girebilir misin? Mila - Bana iki dakika ver.

Arka cebimde telefonumun hafifçe titrediğini hissetmeden önce sonsuzluk gibi gelen bir süre bekliyorum. Parmağım küçük kulaklığın üzerinde geziniyor.

Sağ kulağım, ve bir saniye sonra Mila'nın sesi geliyor. "İçerideyim," diyor bana. "İyi misin?"

"Mmhmm."

Cevap veremeyeceğimi biliyor. Ne de olsa her an tam yerimi biliyor. Spor salonunun tam ortasında olduğumu, yakalanmamak için elimden geleni yaptığımı biliyor, bu yüzden beni bundan daha fazla yanıt vermeye zorlamıyor.

"343 arka tarafta. Sanırım eskiden depo olarak kullanılan yerde. Banyo olamayacak kadar küçük."

Mila'nın beni görememesine rağmen başımı sallıyorum. "Peki ya Gece Yarısı Katili?" Sesimi olabildiğince alçak tutarak mırıldanıyorum.

"343 dışarıya birkaç kamera yerleştirdi. Siyah bir araç yeni spor salonunun otoparkına giriyor. O olabilir."

"Neye benziyor?"

Duraksıyor, adamın arabasını park etmeyi bitirmesini bekliyor ve sonunda arabadan iniyor. "İri adam. Steroid almış gibi görünüyor. Tamamen siyah giyinmiş. Senin adamın olabilir," diyor. "Bekle. Bir kazananımız var. Yolun karşısına geçiyor."

Dudaklarımın kenarlarında bir sırtış beliriyor, heyecanım damarlarımda dolaşıyor.

"Sikerler," diye alay ediyor Mila. "Bu konuda ketum olmaya bile çalışmıyor. Bence bu adamın egosu kendi kafasına göre çok büyük. Yürüyüşünde bir şey var. Kendinden çok emin."

"Evet, doğruca bir tuzağa düşmek üzere."

"Oop. Silahı var. Arkanı kolla," diyor tam 343'ün yanmış spor salonunun ana katına doğru sürünerek geri döndüğünü duyduğumda. "Neredeyse orada. Üç ... iki ... bir içinde ana girişten geçecek."

Tam kapıda bir figür beliriyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi spor salonuna adım atıyor. Dudaklarında çarpık bir sırtış var ve arka cebimden telefonumu çıkarıp saate hızlıca baktığımda, saatin tam gece yarısı olduğunu görünce şaşırıyorum.

Neredeyse şiirsel. Aslında, fikrimi değiştirdim. Şiirsel olmaktan çok ezikçe. Öngörülebilir ve bu iş kolunda, öngörülebilirlik sizi öldüren şeydir.

Geceyarısı Katili eski spor salonunun etrafında adım atıyor, sanki burayı vuracağı yer olarak seçmeden önce etrafı inceleme zahmetine katlanmamış gibi her şeyi içine çekiyor. Bana sorarsanız büyük hata. Basit bir Google aramasından başka bir şey yapmadı ve bu yüzden bu gece hayatını kaybedecek.

Kendini ana girişe bakan uyumsuz şezlonglardan birine bırakmadan önce bir dakika daha spor salonunu araştırır. İkinci hata. Genel bir kural olarak, hiç kimse doğrudan ön kapıdan geçecek kadar aptal değildir - tabii ki bu adam hariç. Kapıyı değil, arkasını kollaması gerekirdi.

"Bu adam gerçek mi?" Mila kulağına alaycı bir sesle yaklaşıyor, hafif Rus aksanında kalın bir yargı var.

343 arkadan belirir, yavaşça yaklaşır, ancak Geceyarısı Katili'nin mükemmel görüntüsünü yakaladığında, olası her çıkışa göre konumunu değerlendirmek için duraklar. Vardığı sonuç ne olursa olsun, sonunda hamlesini yapmaktan mutlu görünüyor ve sessizce ona doğru sürünüyor.

Açık tavandaki metal kirişten sarkan ipe uzanır ve bakışlarını Geceyarısı Katili'ne sabitlemeden önce onu avucunun içinde sıkıca kavrar. Tam arkasında durur, ipe bir ilmik bağlar ve ipin diğer ucu hareketle kayarken, Geceyarısı Katili'nin başı döner. Ama artık çok geçtir.

İlmik kafasına geçirilir ve o kaslı kaslarından birini oynatmaya fırsat bulamadan 343, kömürleşmiş spor salonunun etrafına dikkatlice yerleştirdiği ağır ağırlıklardan birini iter ve şimşek gibi ilmik boynuna dolanır ve onu tavana doğru uçurur, boynu neredeyse anında kırılır.

"Az önce ne oldu lan öyle?" Mila mırıldanıyor, en az benim kadar şaşkın.

Şaşkınlık içinde izledim. Ne olmasını beklediğimden tam olarak emin değildim ama kesinlikle bu değildi. Sonra, 343 gözlerini tavandan sarkan topal adama diktiğinde, saklandığım eğilip oraya nasıl çıktığını anlamaya çalışıyorum. Karanlıkta çözmem biraz zaman aldı ama görünüşe göre ip, ağırlıklar ve metal kirişten bir makara sistemi yapmış.

Hakkını vermeliyim. Dahiceydi ve şimdi Geceyarısı Katili tamamen onun insafına kalmış durumda. Sanırım çocuklar günlerini biriyle yatmaya çalışarak geçirmek yerine okulda gerçekten dikkatlerini verirlerse böyle olur.

343, Gece Yarısı Katili'nin şiddetle uçuğu şezlonga geri oturur ve sadece bekler, gece için işi bitmiş ve tozlanmıştır.

Etkileyiciydi. Hakkını vermem lazım. Ben bunu düşünemezdim.

Gece Yarısı Katili saniyeler içinde ortadan kayboldu ve vücudu tamamen hareketsiz kaldığında, 343 sonunda kendini şezlongdan çekti ve spor aletine tırmanmaya başladı. Cesede doğru uzanıyor, adamın cebini karıştırıyor, muhtemelen kimliğini arıyor ve ben de kendimi duyurmak için bundan daha iyi bir zaman olabilir mi diye düşündüm.

"Pekâlâ Mila," diye mırıldanıyorum, sesimi olabildiğince alçak tutarak.

"Eğer kahramanının düştüğünü görmek istemiyorsan, o zaman başka tarafa bakmanı öneririm." "Git yakala onu, kızım." Hat sessizleşiyor ama kesilmiyor ve ben de

Mila'nın arka planda rahatladığından, her zaman arkamı kolladığından şüpheliyim.

Neredeyse kırk beş dakikadır saklandığım yerden çıkıp 343'e doğru adım atıyorum, bakışlarımı tavana dikmiş, Gece Yarısı Katili'nin cüzdanını karıştırırken dengede durmaya çalışmasını izliyorum.

Ellerimi çırparak onu alkışlıyorum. "Vay canına, tam bir şovdu," diyorum, ancak yanmış spor salonundaki varlığım onu biraz fazla şaşırtıyor ve aptal dengesini kaybediyor. Gürültülü bir çığlık atarak geriye düşüyor ve ben dehşet içinde yere çakılışını izliyorum, omurgasının ortası atılmış bir dambıla çarpıyor ve spor salonunda mide bulandırıcı bir çatırtı yayılıyor.

Vücudu kayıyor ve bir şekilde Geceyarısı Katili'ni havada asılı tutan ipin diğer ucunu serbest bırakıyor. Gece Yarısı Katili'nin vücudu yere çarparken, ip saçımın arkasına takılıyor, düğümleniyor ve beni tavana doğru uçuruyor.

"Vay anasını! SİKTİR!" Kafa derime tutunurken aniden saçlarımdan sarkarak haykırıyorum, böyle ölmeyeceğimi umuyorum. Bu şekilde değil. Ben bundan daha iyiyim.

Durumu değerlendirmeye çalışırken bir saniye sessizlik oldu.

Gece Yarısı Katili öldü. 343 yerde felç oldu. Ve ben saçımdan asılıyorum.

Buraya nasıl geldik biz?

"Siren?" Mila kulağıma soruyor. "Lütfen bana hızlıca bir cinayet işleyip kışını oradan çıkarman gerekirken seni saçlarından asılı görmediğimi söyle?"

Lanet olsun. Bu utanç verici. "İyi olacağım Mills. Bu işten nasıl kurtulacağımı anlamam için bana bir dakika ver."

"Tamam. Aptalca bir şey yapma," diyor. "Oh bekle. Zaten yaptın!" "Güle güle, Mills."

"Sakin ölme, moron," diyor ve telefon kapanıyor, beni bu karmaşadan kurtulmam için rahat bırakıyor.

Bakışlarım 343' kayıyor, yardım isteyecek kadar aptal değil, ama bana şok içinde bakarken gülümsemeden edemiyorum. "Yani ... bunların hiçbirinin böyle olacağını hayal etmemiştim."

"Kimsin lan sen?" 343 acı içinde homurdanıyor.

"Senin en kötü kâbusun," diyorum aptal bir ses tonuyla. Bunu hep söylemek istemişim ama doğru fırsat bir türlü çıkmamıştı. Kendi kendime gülüyorum ve onun açıkça eğlenmediğini görünce gözlerimi deviriyorum ve doğrudan bir cevap veriyorum. "Ben Siren'im. Beni ilk çember toplantısından gerçekten tanımadın mı?"

"Burası karanlık. Beni rahat bırak."

Saçlarımın kafa derimi çektiğini hissederek "Yapamam," diyorum. Başka çarem olmadığı için saç örgüme tutunup kendimi bir santim yukarı çekerek ağrıyı dindirmeye çalışıyorum. "Dinle, kendimi kurtarmanın basit bir yolu yok, değil mi?"

"Hayır. Sen de en az benim kadar boku yemiş durumdasın."

Alay ediyorum. Kimse şu anda onun kadar berbat durumda değil. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım -kafa derimi yüzmeyi içermeyen bir yol- ve bunu yaptığımda, bu gece burada neler olduğunu kimse bilmeden mutlu bir şekilde çekip gideceğim. Bunu inkar edemem. Bu, kariyerimin şimdiye kadarki en aşağılayıcı anı. Daha da sinir bozucu olan şey, şu anda üzerimde en az altı bıçak var ve kafa derimi yüzmeden tek birine bile uzanamıyorum.

Beni götümünden sik ve bana Frank de. Bu nasıl benim hayatım şimdi? "Yani bu adam oyunlar için ilk öldürdüğün kişi miydi?" Ben soruyorum, yapmak istiyorum

Cevabı bilmeme rağmen havadan sudan konuşuyorum.

"Evet, sen araya girmeseydin kusursuz olacaktı."

"Yani, teknik olarak öldürmeyi sen yaptın. Sırf ben burada olup her şeyi izledim diye bunu iddia edemezsin."

Gözlerini deviriyor. "Sanırım. Peki ya sen? Hiç öldürdün mü?"

"Boston Maneater," diye onaylıyorum. "Zaten elinin altında üç tane daha vardı, sanırım onları da talep edebilirim. Kabalık etmek istemem ama buradan aşağı indiğinde seni de öldürmem gerekecek, o yüzden sanırım seni ve Geceyarısı Katili'ni de talep edebilirim."

"Lanet olsun. Eğer şu anda kollarımı hareket ettirebilseydim, tam gözlerinin arasına bir kurşun sıkardım."

"Biliyorum," diyorum derin bir iç çekerek, bunun olmasına izin verdiğim için kendimde hayal kırıklığı yaşıyorum. Bundan daha iyi olmalıydım. Kariyerimin bu noktasında hata yapmamalıyım.

"Boston Maneater'ı gerçekten hakladın mı?" diye soruyor kıkırdarak. "Önce ona ulaşmayı umuyordum. Yamyam olduğuna dair kanıtları ortaya koyduğumdan beri benimle uğraşıyor."

"Yok artık," diye gülüyorum, teninin renginin nasıl solmaya başladığını fark ediyorum. "O sen miydin? Adamın bu konuda bir kompleksi olduğu kesin."

"Evet, biliyorum. Harikaydı."

"Dinle," diyorum, başımın üstündeki kirişe bakarak ve bir şekilde kendimi yeterince yükseğe sarkıtıp bacaklarımı ona dolayabilecek ve kafa derimdeki baskıyı azaltabilecek miyim diye merak ederek. "Bu gece buradan çıkabileceğini sanmıyorum."

343 başını sallar. "Evet, bunu görmeye başlıyorum."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum, adam için üzülüyorum. İnsanları öldürmekten zevk alıyorum, elbette. Ama 343'ün düşüp omurgasını kırması bir kazadan başka bir şey değildi. Yerde yavaş yavaş ölüyor ve ben onun acısına son veremiyorum bile. Ölmek için iyi bir yol değil. Her şey yolunda gitseydi, çabucak hallederdim. Ama ya bu? Bilemiyorum. İnsanın yüreğini burkuyor.

Yerde can çekişen adama değil de kendime odaklanmam gerektiğinden saçlarıma daha sıkı tutunup yukarı tırmanmaya çalışıyorum ama spor salonunda daha fazla saat geçirmeye başlamam gerektiği gülünç bir şekilde ortaya çıkıyor. Şimdiden terlemeye başladım.

Tekrar deniyorum, kirişe bir santim daha yaklaşıyorum, kirişe ulaşmak için bacaklarımı başımın üzerinde sallamaya çalışıyorum ama çok uzaktayım. Kollarım ağrımaya başlıyor ve son gücümün de azalması uzun sürmeyecek.

Saçlarım güçlüdür ve örüldüğünde kırılacağından şüpheliyim, ancak kazara bir kafa derisinin yüzülmesi tam olarak yaşamak istemediğim gerçek bir sorundur.

Tavanda sallanırken 343'ün haklı olduğunu fark ettim. Ben de en az onun kadar boku yemiş durumdayım.

GEAPEG

M Eski spor salonunun saçlarından sarkan Siren'in yerde ölü gibi yatan 343'le havadan sudan konuşmasını izlerken kaşlarım çatılıyor. Her şeyi izledim, Siren'in geldiği andan beri buradaydım ama yine de buraya nasıl geldiğimizi bir türlü anlayamıyorum. Bildiğim tek şey Siren'in kariyerinde çok ileride olduğu.

Böyle aptalca hatalar yapmak.

Hayal kırıklığına uğradım. Ondan daha fazlasını bekliyordum. Gerçekten düşündüğüm kadar iyi mi, yoksa sadece şansla mı uçuyor?

Oldukça zor bir durumda. Vücudunun her yerinde silahlar var. Kalçasına bağlanmış çok sayıdaki bıçaktan birine kolayca uzanıp saçını kesebilir. Ancak bunu yapmak için saçındaki tutuşu bırakması ve vücut ağırlığı düştüğü anda kafa derisinin yüzülmesi riskini alması gerekecek. Bu, kendimi içinde bulmak isteyeceğim bir pozisyon değil, ne de ilk etapta kendimi bu pozisyona sokacak kadar aptal olurdum.

Gece Yarısı Katili'ne gelince, bu oyunlar sırasında onun için büyük umutlarım vardı. Son günlerde öldürmek için beni uğraştıracak biri olacağını düşünmüştüm ama 343 gibi cılız bir teknik adamın onu saf dışı bırakmasını izlemek utanç verici. Dürüst olmak gerekirse, The Midnight Killer'a dair umutlarım, internetin her yerinde ekmek kırıntıları bırakma kararı aldığı anda azalmaya başladı. Göze batmamalı ve önce zayıf olanların izin vermeliydi. Bunun yerine risk aldı ve bu sefer işe yaramadı.

343'ün hakkını vermeliyim, oyunu iyi oynadı. Zeki biri. Güçlü ve zayıf yönlerinin farkında ve bu zayıf yönleri nasıl güçlü yönler olarak kullanacağını biliyor. Etkileyici ve eğer kendini bir dambılın üzerinde felç etmeseydi, bu yarışmada çok ileri gitme potansiyeline sahipti. Ta ki ben onu kaçınılmaz olarak saf dışı bırakana kadar.

"Ee," diye soruyor Siren, belli ki kendini kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmiş. "343 ne anlama geliyor bu arada?"

Bakışları ölmek üzere olan adama kayıyor ve gözlerindeki şefkat bana onunla sadece sıkıldığı ve garip olduğu için havadan sudan konuşmadığını, onun yalnız hissederek ölmesini istemediğini söylüyor.

Alay ediyor. "343. The Tech Guy'daki harf sayısı."

"Bu kadar mı?" Siren tiksintiyle soruyor. "İsminin büyük sırrı bu mu? Yıllardır bunu çözmeye çalışıyorum."

"Benden ne istiyorsun? Biraz gizemli, havalı bir isim istedim. Teknik Adam çok ... "

"Sıkıcı mı? Özgün değil mi?"

Eksik mi?" "Aynen öyle."

Solumdan en ufak bir ses geliyor ve bakışlarım ilk gece gördüğüm genç kıızı bulmak için dönüyor - Gölge. Ancak ben onu görmeden oraya gelmiş olması mümkün değil, bu da sadece onun benden önce burada olduğu anlamına gelebilir. Ama bu mümkün değil. Siren'i tatil köyünden buraya kadar takip ettim. Etrafta başka kimse yoktu. Siren'in etrafını kontrol etmesini ve izlenmediğinden ya da takip edilmediğinden emin olmasını izledim. Belli ki beni görmemişti ama görmesini de beklemiyordum. Görünmez olmayı öğrendim. Shadow'un da orada olmasına imkan yoktu. Böyle şeyleri özlemem.

Ama belli ki öyle yapmışım, çünkü bu çocuk benden daha uzun süredir burada ve benim bunu fark etmem şimdiye kadar sürdü. Tam elli üç dakikadır buradayım, Gölge'den sadece bir metre uzaktayım.

Benim neyim var böyle? Üstünlüğümü mü kaybediyorum?

Hayır, bu mümkün değil. Ben çok iyiyim, bu da sadece Shadow'un daha iyi olduğu anlamına gelebilir. Ama nasıl? O sadece bir çocuk. Yeteneklerimi mükemmelleştirmek için yıllarımı harcadım. Otuz dört yaşındayım ve ilk cinayetimi yaklaşık yirmi yıl önce işledim ve o zamandan beri en iyisi olmak için kışımı yırttım. Ve yine de, bu çocuk, belki on üç ya da on dört yaşında ve benden kaçabiliyor.

Merak beni bitiriyor. Bu kız hakkında daha fazla şey öğrenmem, nasıl böyle olduğunu, onu kimin bu hale getirdiğini ve bu yetkinlik seviyesini sağlamak için ne tür saçmalıklar yaşadığını gerekiyor.

İçini çekip bana döndüğünde bakışlarım onun üzerinde kalıyor. "Bu hayal kırıklığı yarattı," diyor, kendini yanmış duvardan bana doğru adım atarak. Genel bir kural olarak, kimse bana doğru gelmiyor, özellikle de gözlerinde en ufak bir korku belirtisi olmadan. Yanıma doğru yürüyor, atılmış ağırlıkların ve yanmış molozların üzerinden geçiyor. Arkasına dönüp bakışlarımla buluşmadan önce yanımdan birkaç adım geçiyor. "Siren için büyük umutlarım vardı. Görünüşe göre sonunda sadece sen ve ben mücadele edeceğiz. Umarım bana karşı çıkma fikrini sindirebilirsin. Bunu pek kimse yapamaz."

Gölge dönüp gecenin içinde uzaklaşıyor, ben de bir an arkasından bakakalıyorum, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama köşede kaybolduğunda kendimi onun peşinden giderken buluyorum.

Acele ediyorum, ona yetişmek istiyorum, ancak az önce döndüğü köşeyi döndüğümde bölgeyi tamamen çıplak buluyorum. Görünürde kimse yoktu.

Hangi cehenneme gitti? O gerçekten bir gölge, gecenin içindeki bir hayaletten başka bir şey değil ve bu çocuğun benim sonum olacağından hiç şüphem yok.

Hayal kırıklığı içimi yakıyor. Daha önce kimse beni alt edememişti ve bu beni huzursuz ediyor ama eğer biri beni öldürecekse, bunun bir çocuk olmasını, bildiği her şeyi gerçek suç belgeselleri izleyerek öğrenmiş, kötü eğitilmiş bir seri katil olmasına tercih ederim.

Siren'in kafa derisinin yüzölçümünden emin olmak için spor salonuna döndüğümde, kendimi tam olarak daha önce olduğum yere yerleştiriyorum, ancak bu sefer varlığım Siren tarafından fark edilmiyor. Üzerime kilitlenmiş dehşet dolu bakışlarının ağırlığını hissederek başımı kaldırıp bakışlarını karşılıyorum ve korkmuş olsa da orada başka bir şey daha var. Merak mı? Entrika mı? Alçalma mı? Tek soru şu: Onu kurtaracak mıyım yoksa öldürecek miyim?

Sikeyim.

Onu kurtarmak mı? Ben kim olduğumu sanıyorum? Hayatımda hiç kimseyi isteyerek kurtarmadım ve şimdi bu kadına sanki aniden ahlaki bir pusula geliştirmişim gibi bakıyorum.

Bana neler oluyor böyle? Önce Gölge benden kaçtı, şimdi de daha sonra canımı almaya çalışacak birini kurtarmaya hazırım. Belki de yumuşuyordum.

Uzaklaşmam gerek. Bu kadını unutmamalı ve düşüncelerimi meşgul edecek başka bir şey bulmalıyım. Sonra, iç çekerek, sadece

Topuklarımın üzerinde dönüp geldiğim gibi gidiyorum, boşluğu sadece yumuşak bir dolduruyor.

"Lütfen."

Siren'in sesi göğsümden giren bir kurşun gibi beni kısa sürede ayağa kaldırıyor. "Azrail, lütfen," diye yalvarıyor, sesi neredeyse duyulmuyor.

"Bundan daha iyi olduğumu biliyorsun. Yıllardır Savaş Oyunları'nın hayalini kuruyorum. Buna izin veremem.

böyle bitecek. Bana bir şans verin."

Gözlerimi kapatıyorum, bu işin peşini bırakmam gerektiğini biliyorum. Çekip gitmem ve son beş gecedir her gece beni taş gibi sert bırakan kadını unutmam gerektiğini biliyorum. Peki neden bir ayağımı diğerinin önüne koyamıyorum?

Siren benden çok korkuyor ve ona yardım etmek için geri dönmemi istemek büyük cesaret isterdi, bu yüzden belki de taşaklarımı bulup aynı gücü göstermem gerekiyordur. O konfor alanından çıkabiliyorsa ben neden çıkmayayım?

Tedirginliğimi bir kenara bırakıp yutkunarak dönüyorum ve bakışlarımı bir kez daha Siren'in gözlerine kilitliyorum ve gözlerinde garip bir rahatlama ve korku karışımının parlamasını izliyorum. Geri dönmemi ya da en ufak bir merhamet göstermemi beklemiyordu ve açıkçası bu fikir beni de çok etkiledi.

Kömürleşmiş spor salonunun derinliklerine doğru ilerliyorum, kemerimdeki kılıftan bir bıçak çıkarırken gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. Siren'in gözleri büyüyor, en kötüsünden korkuyor ama bileğimin bir hareketiyle bıçağı bırakıp 343'ün boğazının derinliklerine batışını izlediğimde rahatlamaya başlıyor.

"Sanırım bu cinayetten kendine pay çıkarmak isteyeceksin," diye mırıldandı Siren. Dürüst olmak gerekirse, övgü umurumda bile değil. Zaten oyunların sonunda hepsi benim olacak. Tabii Shadow'un beni alt edemeyeceğini varsayarsak. Ama sonra, bunun nasıl bitmesi gerektiğini anlamıyorum. Ne kadar iyi olsun bir çocuğu öldürmeyeceğim, bu yüzden benim için başka seçenek yok.

ölmek.

Kalçamdan yeni bir bıçak çıkararak sessizce ona doğru ilerliyorum. "Ahh siktir. Beni öldüreceksin, değil mi? Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. bir şey söylemedi."

Onu aşağı indirmenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken bakışlarım ipe takılıyor. Saçını kesmek zorunda kalacağım çok açık. O da beni izliyor, bakışları sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi daralıyor ve bıçağı fırlatmaya hazırlanarak kolumu kaldırdığımda, o ölümcül yeşil gözleri kocaman açılıyor

dehşetle. "Olamaz. Eğer saçımı kesmeyi aklından bile geçirirsen, seni durduğun yerde bir balık gibi deşerim."

Bunun üzerine duraksadım ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. Yaptığı aptalca hatadan kurtarılmak üzereyken beni tehdit mi etmek istiyor? Tehdit edecek durumda değil ama yine de tehdidini sevimli buluyorum. Ölümün eşiğindeyken bile tavrından vazgeçmiyor.

Sanırım bu kızdı hoşlandım.

Bıçağı tutuşumu ayarlayarak havada uçmasına izin veriyorum, ipi saçındaki düğümün hemen üzerinden kesiyorum ve Siren ağır bir bok çuvalı gibi kulak tırmalayan bir çığlıkla yere düşüyor.

Kıçı yere çarparken "Siktir," diye homurdanıyor ve bunun kötü bir morluk bırakacağından hiç şüphem yok. Ayağa kalkıyor, bana pis pis bakarken bir yandan da kıcını ovuşturuyor. "Gerçekten mi? Beni alt edebileceğin onca yol varken bunu mu seçtin?"

"Sanırım aradığın kelime teşekkür etmek," diyorum ona, gerçekten cevap vermeme beklemeden geri çekilmesini izliyorum.

Vücudu sertleşiyor ve varlığımdan rahatsız olmamış gibi görünmek için elinden gelen her şeyi yaparken isteksizce bir adım geri atıyor.

Sürpriz, başarısız oluyor.

"Teşekkür ederim," diyor, uzun saç örgüsünü omzunun üzerinden çekerken kelimeler dilinde zehir gibi tınlıyor. Ben ne yapacağımı bilemeden öylece dururken, o uzun saç tellerinden kalan ipi kurtarmak için elinden geleni yapmakla meşgul.

"Yani, umm ..." diye garip bir şekilde başlıyor, bakışları 343 ve Gece Yarısı Katili'nin cansız bedenlerine kayıyor. "Kimliklerini alacak mısınız?"

Alay ettim. "Onları benim için sıcak tutabilirsin, Küçük Siren, ama merak etme, çok yakında onlar için geri döneceğim." Ve topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

S\$GEN

W Az önce ne oldu böyle? Bu konuda ne hissedeceğimi bile bilmiyorum. Azrail'in kariyerimin en dip noktasına şahit olmasından dolayı utanç ya da aptal kıcıımı kurtarmak için orada olmasından dolayı rahatlama. Ya da Şimdi kafam eskisinden daha da karışık.

Bu şekilde üçüncü kez ortaya çıkıyor. Sanırım çatıdaki ilk sefer tam olarak sayılmaz. Zaten oradaydı ve benim çatıya kaçışımı izledi, ama sonra kaldı ve dokunulmaz olduğunu gösterdi. Diğer iki sefer - bu gece ve Boston Maneater ile - farklıydı. Orada olmak için özellikle çaba gösterdi. Boston Maneater'da bunu kolayca bir tesadüf olarak geçiştirebilirdim ama üst üste iki kez? Burada tesadüf yok. Beni takip ediyordu ve bunu kusursuz bir şekilde yapıyordu.

Attığım her adımı dikkatle attım, bir halatla yaptığım küçük bir hata dışında, ama bu konumuzun dışında. Dikkatli davrandım. Gittiğim her yerde takip edilmediğimden emin oldum. Ekstra önlemler aldım, her adımda arkamı kolladım. Beni takip etmesine imkan yok ama sürekli karşıma çıkıyor.

Neden ben? En büyük hedefi ben miyim? En büyük tehdidi? Yoksa sadece gösteriyi izlemekten mi hoşlanıyor? Her iki durumda da, cevapları istiyorum ve şimdi istiyorum.

Gece Yarısı Katili ve 343'ün kimliklerini geride bırakarak başladım, yanmış spor salonundan hızla çıktım ve her adımımı takip ettim.

Reaper aldı. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Vücudumun her zerresi bana ters yöne koşmamı söylüyor. Ama ne diyebilirim ki? Cezaya bayılırım. Eğer beni öldürecek olsaydı, bunu saçlarımdan sallanırken yapardı ama her nedense yapmadı. Şimdi nedenini bulmam gerek.

Bakışlarım geceyi tarıyor. Hiçbir yerde görünmüyor, ama yine de ilerliyorum, gölgelere yapışıyorum ve onu bir hedef gibi takip ediyorum. Bu roket bilimi değil. Yolun bir tarafında yeni spor salonunun aydınlattığı aydınlık bir taraf, diğer tarafında ise gölgelerle kaplı karanlık sokaklar var.

Şansımı yolun karanlık tarafında deneyeceğim.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak patıkada ilerliyorum, binadan binaya geçerken dikkat çekmemeye çalışıyorum, ilerlemeden önce ara sokakları kontrol ediyorum. O bir hayalet, bu yüzden hayalet gibi düşünmeliyim.

Neredeyse kafa derimin yüzülmesinden dolayı başım ağrıyor ve bir noktada birkaç ağrı kesici alıp öngörülebilir bir gelecek için uzanmam gerekecek, belki bir kafa derisi masajı için rezervasyon yaptırabilirim, ancak o zamana kadar bu pisliği bulmaya kararlıyım.

Yirmi dört saat açık bir çamaşırhanenin önünden geçerken omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve bu doğru yerde olduğumu anlamama yetiyor. Reaper, vücudumdan böyle bir tepki çıkarabilen tek kişi ve bununla birlikte, bir sonraki sokakta durup karanlığa dönüyorum.

Hiçbir şey görmüyorum ama kemiklerimdeki ürperti geçmiyor ve karanlığı tararken onun burada bir yerde olduğundan şüphe duymuyorum. Ama dediğim gibi, o bir hayalet ve benim de hayalet gibi düşünmeye başlamam gerekiyor.

İlerlemeye devam ederek karanlık sokakta ilerliyorum, etrafımı tararken ağırdan alıyorum. İkinci Savaş Oyunları başladığından beri beni takip ediyordu ve ben bunu görmezden geliyordum ama artık bu sona erdi.

Çamaşırhanenin arka girişinden geçip, fareler tarafından çiğnenmiş eski, atılmış kutuların ve yıllardır sıcak su ve sabun görmemiş büyük bir çöp bidonunun yanından ilerliyorum. Beraberinde gelen koku iğrenç ve tam öğürmek istemeden nefes alabilecek kadar uzaklaşmışken, bir el bana doğru fırlıyor ve beni çamaşırhanenin tuğla duvarına çarpmadan önce boğazımı kavırıyor.

"Ne sikime beni takip ediyorsun?" Reaper homurdanıyor, heybetli vücudu benimkinin üzerinde geziniyor ve dizlerimin korkudan titremesine neden oluyor.

Lanet olsun.

Korkunç biri, ama beni titreten şey iri vücudu değil, koyu renk gözlerinin boşluğu. Onlarda çok ilgi çekici bir şey var. Onu gördüğüm anda çekici olduğunu anlamıştım. Ölümüne çekici, şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici insan, ama böyle yakından, o sadece ... her şey.

Gömleğinin yakasından görünen dövmelelerinin en ufak bir ipucu var ve tıpkı onları son gördüğümde olduğu gibi, beni daha fazlasını görmek için çaresiz bırakıyor. Güçlü vücudunu hangi sanatın süslediğini öğrenmek için çaresiz. Ama ona hiç olmadığım kadar yakın durduğumda, onda yeni bir şey fark ediyorum; bir yara izi. Kaşının üstünden başlayıp elmacık kemiğinin ortasına kadar uzanan bu yara izi beni merak içinde bırakıyor ve ona tam olarak ne olduğunu öğrenme ihtiyacı duyuyorum.

Acaba uzanıp dokunsam, parmaklarımı yüzündeki kızgın yara izinin üzerinde gezdirsem ne yapardı? Hayatımı mı kaybederdim yoksa sadece parmaklarımı mı? Ya da belki de hiçbir şey kaybetmezdim. Emin olduğum tek şey, böyle bir adamın ilgisini çekmenin benim için sadece bela anlamına gelebileceği.

Parmakları boğazımı sıkıyor ama nefes yolumu kapatacak kadar değil ve yalan söyleyemem, korkudan altıma sıçmak üzere olmasaydım, bu beni kesinlikle tahrik ederdi. Parmakları büyük ve içlerinde yatan gücü hissedebiliyorum. İstese boynumu kırabilir ama yine de önemli olan tek şey teninin benimkine ne kadar sıcak olduğudur.

Benim neyim var böyle? Bu adam beni eski bir ara sokakta unutulmuş bir cesetten başka bir şey olarak bırakmadan önce kendimi toparlamalıyım.

Korkudan yutkunarak göğsünü itiyorum ve geri çekiliyor, sanki bu kadar cesur olmamı beklemiyormuş gibi cansız gözlerinde şok titreşiyor. Gerçi sanırım bu onun başına pek sık gelmiyor. İnsanlar onun bakışları altında eziliyor, ters yöne kaçıyor, asla onu aramıyorlar ve kesinlikle asla karşılık vermiyorlar.

"Bunu neden yaptın?" Talep ediyorum. "Neden beni bağışladın?"

Sanki beni anlayamıyormuş gibi bana bakıyor ve açıkçası onu suçlamıyorum. Ben de kendimi tanıyamıyor gibiyim. "Yapmamamı mı tercih ederdin?" diye soruyor, az önceki şokunu atlatıp tekrar içeri süzülürken parmakları boğazımda sınırlarını test ediyor.

Çenemi sıkıyorum, beni öldürmeye niyetli olmadığından eminim, en azından bu gece değil. "Zamanına değmeyeceğimi , değil mi?" Bir çirkinlik olarak sorguluyorum

göğsümü ele geçirmeye başladı. Ne de olsa, gerçekten önemli olduğunda bir kenara itilmek ve görmezden gelinmek için bu kadar çok çalışmadım.

O cansız gözler benimkileri öyle bir dikkatle süzüyor ki, bakışlarını tutmak çok zor. "Egon ne kadar kolay zedeleniyor, Küçük Siren."

Ona sert bir bakış fırlatarak aradığım cevapları alana kadar geri adım atmayacağımı gösteriyorum ve o da derin bir iç çekip boynumdaki tutuşunu gevşettiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor, ancak bu daha önce hissettiğim ürperti gibi değil. Bu farklıydı.

Gözleri yumuşuyor, artık cansız değil, kalbimi hızlandıran derin bir heyecanla dolu ve boğazımın dibinde parmaklarına çarpan nabzımın ağır atışıyla bunu hissettiğinden şüphem yok. "Seni öldürmek şimdiye kadar elde ettiğim en büyük ödül olurdu, Kienna James."

On dört yaşımdan beri benim bile kullanmadığım gerçek adımı kullandığında nefesim kesiliyor, sırtım kasılıyor.

Parmakları daha da gevşiyor ve bakışlarımı tutarken eli ağırlaşıyor, aşağıya iniyor ve göğsüme düşüyor. "Son birkaç gündür seni yakından izledim. İlgimi çektin. Hareketleriniz ilahi ve bir can aldığınızda, bu kusursuz bir dans, mutlak bir başyapıt gibi. Senin canını almak benim için bir onurdan başka bir şey değil. Seni öldürdüğümde, ki , tatlı Siren, bunun bir çatıdan haykırmaya değer bir ölüm olmasını bekliyorum."

Çenemi kaldırıyorum ve vücudunun nasıl daha da yakınlaştığı, sert yumuşak kenarlarıma nasıl dayandığı gözümünden kaçmıyor. "Anlıyorum," diye fisıldıyorum, havadaki cinsel gerilim beni neredeyse felç ederken dudakları benimkilerden sadece bir nefes uzakta. "Hep kovalamaca mı istiyorsun? Bunun için seni zorlayacak bir kadından hoşlanıyorsun."

Eli aşağıya iniyor, belimi kavrayıp sıkıyor ve beni tuğla duvara daha sert bastırıyor. "Dizlerinin üzerine çöküp yalvaran kadınları severim."

Lanet olsun. Onun için boğazım çiğnenene kadar yalvaracağım, bunu bilmesine izin vermeyeceğimden değil.

Elim siyah gömleğinin önünden yukarı kayıyor, geniş göğsüne doğru ilerlemeden önce karın kaslarının sert çıkıntılarında geziniyor. Parmaklarım onun sıcak teninde geziniyor ve dizlerim derin bir ihtiyaçla güçsüzleşirken, ilişkinin ne kadar iyi olabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. "Sence gerçekten

Senin için ondan vazgeçmek üzere miyim?" Parmaklarımın onun güçlü göğsünü keşfetmesine izin vererek soruyorum.

Dudakları boğazımın dibine iniyor, parmaklarımın onunkiler üzerinde gezindiği gibi tenimin üzerinde geziniyor. "Neden olmasın anlamıyorum," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Önümüzdeki yirmi beş gün içinde ölmüş olacaksın, bu yüzden neden kalan az zamanının tadını çıkarmamalısın anlamıyorum."

Boğazımdan keskin bir alay kopuyor, onun duygusuz sözleri başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi oluyor. Onu geri itiyorum, elimi dar gömleğinin sınırlarından kurtarıırken ateşli bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Ölü bir adam için biraz fazla özgüvenlisin."

"Aptal olma, Küçük Siren," diyor, derin ses tonunda bir parça eğlence var. "İkimiz de beni alt edemeyeceğini biliyoruz."

"Öyle mi?" Ondan uzaklaşırken, gitmeme ne kadar kolay izin verdiğine dikkat ederek soruyorum.

Reaper'ın tek tepkisi başını sallamak oluyor ve ben de yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi ön sevişme. "Bunu göreceğiz," diyorum ona. "Bir daha bana gerçek adımla hitap edersen beynine bir kurşun sıkarım."

Tekrar başını sallar. "Not edildi." "Güzel."

Uzaklaşarak, sokağa geri dönüyorum. Ancak tepeye ulaştığımda duruyorum ve ona bir kez daha bakıyorum, beni ne kadar ıslattığından nefret ediyorum. Patlamadan önce kıcımlı kaldırıp eve gitmem ve bununla ilgilenmem gerekecek.

Gidişimi izliyor ve karanlık bakışlarını son bir kez yakaladığımda yüzümde hınzır bir sırıtış beliriyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, beni tekrar bu şekilde heyecanlandırıp ıslattığında, bunu yapacak taşakların olsa iyi edersin."

Reaper gelip bana ne kadar iyi takip edebildiğini göstermek istercesine bir adım atıyor ama ne kadar iyi olabileceğini göstermeye fırsat bulamadan ben gidiyorum.

Ne de olsa, onları her zaman istekli tutmak en iyisidir, değil mi? Çünkü en azından bu şekilde, beni bir daha gördüğünde, beni öldürmekten çok, çiğ çiğ sismeyi düşünecek. Ve bu da benim için çok iyi bir plan.

Eski spor salonuna geri dönerken, Azrail'in bu gece yine peşimden gelmeyeceğini bildiğim için acele etmiyorum. Eminim bir sürü

Bu gece beni kurtararak, benimle konuşarak ve bana dokunarak kendi sınırlarını aştı, tıpkı benim kendi sınırlarımla çoğunu aştığım gibi.

Düşmanı baştan çıkarmak mı? O kadar yaklaşmasına izin vermek mi? En iyi zamanım sayılmazdı. Beni her an öldürebilirdi ama onun yanında kendimi güvende hissettim. Bana zarar vermek istemediğine inandım ve onu geri ittiğimde, çok yaklaştığını anladığında, bana ihtiyacım olan boşluğu verdi. Beni yanlış anlamayın, zamanı geldiğinde söz verdiği gibi beni bitireceğine tamamen inanıyorum, ama o zamana kadar bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Aksine, beni merak ettiğini düşünüyorum ve merakı devam ettiği sürece bir gün daha yaşayacağım.

Gerçi bu geceki kadar aptal olmama izin verirsem, o zaman belki de başka bir günü görmek için yaşamak gibi bir şey söz konusu olmayacak. Her şeyi berbat ettim, muazzam bir hata yaptım ve Azrail'in nezaket gösterme kararı olmasaydı çoktan ölmüş olurum. Ama yaptığım tek hata o ipe takılmak değildi. Dikkatli değildim. Takip edilmeme izin verdim.

Çok rahat oldum. Dikkatsiz. Daha iyisini yapmalıyım.

Gece Yarısı Katili bu eski spor salonuna üstünlük sağladığını düşünerek geldi. 343'ü bir tuzağa çekmeye çalışıyordu ama bunun yerine tek yaptığı kendini erken bir mezara göndermek oldu. Öte yandan, 343 sadece çevresinin farkında olmadığı için kendini öldürtmeyi başardı. Bir daha o kadar aptal olmayacağım.

Hem The Midnight Killer'ın hem de 343'ün kimliklerini aldıktan sonra onları küçük yığına ekliyorum. Resmi olarak altı kimliğim var ama dürüst olmak gerekirse bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Boston Maneater'ı adil ve dürüst bir şekilde öldürdüm ve daha önce topladığı ölümleri üstlendiğim için mutluydum. 343 ve Gece Yarısı Katili'ne gelince, yardım edemem ama bunların Reaper'a ait olduğunu hissediyorum. 343'ün düşmesine ve belinin kırılmasına yardım etmiş olabilirim ama onun işini bitiren Reaper oldu.

Onlar benim değil ve bir noktada onları almak için geri döneceğinden şüphem olmasa da, onlara sahip olduğum için kendimi yanlış hissediyorum. Kiralık katil ve dünyanın en çok aranan kişilerinden biri olmama rağmen kendimi kurallara uyan biri olarak görüyorum. Adil oynarım ve başka kimsenin eline geçmemesini sağlamak için kimlikleri elimde tutmaktan mutlu olsam da, onları benim olarak görmüyorum.

Reaper'ın bu yanmış spor salonunda mutlulukla yanından ayırdığı iki bıçağa gelince, onları kendime mal etmekten büyük mutluluk duyuyorum. Onlar bir

Hatıra, bana aptallıktan neler doğduğunu hatırlatacak bir şey. Yine de, tıpkı kimlikler gibi, eminim Azrail bunları da aramaya gelecektir. Ne yazık ki, eğer onları geri istiyorsa, kendi lanet göğsünden çıkarmak zorunda kalacak.

İlkini doğrudan 343'ün boğazından çekip çıkarıyorum ve bıçağı boyayan kana rağmen bunun sıradan bir bıçak olmadığı açık. Bu özel yapım, kabzası avucuna tam oturacak şekilde yapılmış ve işçiliğe ve bıçağın üzerindeki Azrail'in kazınmış tasarımına bakılırsa, bunun ucuza gelmediğini varsayabilirim.

Bıçaktaki kanı sildikten sonra, diğer bıçağı bulmak için spor salonunu aramadan önce onu kılıflarımdan birine koyuyorum. Ve sahip olmaya değer hiçbir şey kolay olmadığı için, tavandaki metal kirişe asılı.

"Kahretsin."

Onu geride bırakmayı düşünüyorum ama parmak izleriyle kaplı böyle bir bıçak neredeyse bir kartvizit ve her ne sebeple olursa olsun, Reaper'ı korumam gerektiğini hissediyorum. Ne de olsa bu bıçağı hayatımı kurtarmak amacıyla fırlattı ve bunun için ona borçluyum. Tek sorun oraya nasıl çıkacağımı bulmak.

Kutudaki en parlak boya kalemi olarak aklıma gelen en iyi fikir, metal kirişten ayrılana kadar ona bir şeyler fırlatmak oldu ve dans pistindeki sarhoş bir kız öğrenci yurdu kızının özgüveniyle ağırlıkları havada çekmeye başladım.

Kolum ağrımaya başladığında kendime olan güvenim hızla tükenmeye başlıyor, ancak beş kiloluk bir dambıl sonunda bıçağa çarpıp piçi serbest bırakana kadar devam ediyorum. Sadece yere düşmekle kalmıyor, darbenin momentumu onu kömürleşmiş spor salonuna doğru savuruyor ve ben yere uçuyorum, bıçak sonunda yere çarpana kadar başımı korumak için elimden geleni yapıyorum.

Çabucak isle kaplanmış buluyorum ve sildikten sonra, nihayet kıcımlı kaldırmadan önce eşinin yanına koyuyorum. Siyah Range Rover'ımı çalıştırıp ana yola çıkarken telefonumdan Mila'nın adını tuşluyorum ve cevap verip beni dışarı atmasını bekliyorum.

"O neydi lan öyle?" Mila bir an bile geçmeden soruyor. "Madem kendini öldürtmeye çalışıyordun, bana söylemeliydin. Bunu senin için kolayca yapabilirdim."

Yüzümde aptalca bir sırıtma beliriyor ve şoför koltuğuna geri yaslanıp villama geri dönmek için rahatlıyorum. "Ben iyiyim Mills,"

ona söyle. "Üzerimde neredeyse tek bir çizik bile yok. Ayrıca, hiç saçlarından asılıp neredeyse kafa derinin yüzüldüğü oldu mu? Tam bir maceraydı."

t0

GEAPEG

F Hayal kırıklığı içimi yakıyor.

Siren'le karşılaştığımdan beri, sürekli bir sertlik halindeyim. Ne yaparsam yapayım, aklımı ondan alamıyorum. Onun nasıl koktuğunu ya da vücudunun bana nasıl baskı yaptığını düşünmeden edemiyorum. Zihnimi bana meydan okuma şeklini hayal etmemeye ya da havadaki uyarılmışlığının tatlı ipucunu silmemeye zorlayamıyorum.

Benim için ıslanmıştı ve ben de mahvolmuştum.

Hayatım boyunca tanıdığım hiç kimse bana bu şekilde yaklaşmaya cesaret edemedi. Dehşet dolu bakışları benimkilerle buluştuğu anda kim ve ne olduğumu anlarlar ve genel bir kural olarak ters yöne kaçarlar. Yine de korkusuna rağmen o lanet çenesini kaldırdı, gözlerimle buluştu ve yerinde durdu. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Elbette, orada bitirebilir, yürüyüp gidebilir ve her şeyi arkamda bırakana kadar çılgınca mastürbasyon yapabilirdim. Ancak o sokaktan çıktığında ve erkek gibi davranıp onu becerecek cesarete sahip olmadığımı söyleme cüretini gösterdiğinde mahvoldum. Ama artık hiç şüphem yok, onu bir daha gördüğümde, ona tam olarak istediğini vereceğim.

Vücudu benimkine bastırıldığı süre boyunca tek istediğim onu domaltmak ve benim için attığı çılgınlıkları duymaktı ama ne diyebilirim ki? Ben bir centilmendim. Onu öldürmekle bile tehdit etmedim. Yani, hemen tehdit etmedim. Bekledim. Çok eğleniyordum ve dürüst olmak gerekirse, bir hedefle eğlenmek pek sık yapabildiğim bir şey değil.

Daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğimden eminim, Siren ilgimi çekiyor ve kendimi birdenbire Savaş Oyunları'yla daha az ilgilenir ve tamamen ona odaklanmış buluyorum. Sonunda onu öldürmek zorunda kalacak olmam gerçekten utanç verici, ancak önümüzdeki yirmi beş günü neden her saniyeyi değerlendirerek geçiremeyeceğimizi anlamıyorum.

Benim için çılgılık attığını duymalıyım. bakmalıyım. Onu hissetmek. Sikime nasıl izleyin ve henüz ona dokunmamış olmama rağmen, onunla inanılmaz olacağını şimdiden söyleyebilirim. Siren kendini tutacak bir tip değil. Ben daha fazla dayanamayana kadar beni tahrik edecek ve ancak o zaman bana daha sert binecek.

Sabırsızlanıyorum, ama o zamana kadar bu lanet ereksiyon konusunda ne yapmam gerekiyor? Dediğim gibi, sürekli bir sertlik halindeyim. Üstesinden geldiğimi düşündüğüm anda, bana cehennemi yaşatmaya hazır bir şekilde geri geliyor ve beni rahatlatacak tek şey onun daracık küçük amcığına gömülmek.

O zamana kadar tek umudum bir sonraki en iyi şey, birinin canını almak. şehir merkezinde yürürken, aşağı kardeşleri izliyorum-The Boneyard Slayer ve The Texan Reaper. Bu gece onlarla karşılaşmak gibi bir niyetim yoktu. Planlarım daha çok Siren'in villasında saklanmak ve onunla hesaplaşmadan önce kendisini oyunlardan eleyecek kadar aptalca bir şey yapmadığından emin olmaktı. Ama şimdi kardeşler çirkin yüzlerini gösterdiklerine göre, onları neyin ya da kimin ortaya çıkardığını bulmaya karşı koymam mümkün değil.

Geçtiğimiz hafta boyunca başlarını öne eğdiler, dikkat çekmediler ve işin büyük kısmını başkalarının yapmasını beklediler. Bana eğitilmiş bir suikastçinin yapacağı şekilde iz sürme ve avlanma yeteneğine sahip bir tip gibi gelmiyorlar. Daha çok fırsatçı gibiler, kurbanlarını canları istediğinde kendilerine en yakın görünen kişilerden seçiyorlar. İş beyne gelince, bu ikisinde hiç yok. Bu da sadece başka bir yarışmacının yakınlarda olduğu anlamına gelebilir.

Onları titizlikle izliyorum. Gizlenirken her adımlarını takip ediyorum. Bu gece onları haklamaya niyetim yok. Oyunlarda böyle büyük bir hamle yapmak için çok erken. Onları yanlış bir güvenlik hissine sürüklemem gerekiyor ve tam bu işi çantada keklik gördüklerini düşündüklerinde, onlara pozisyonlarını hatırlatmaktan mutluluk duyacağım - altı ayak altında.

Kardeşler yolun iki yanında duruyor, ben de yukarıdan, çatıdan izliyorum. Teksaslı Azrail bir vitrine yaslanmış, elinde sigarası, dikkat çekmemeye çalışıyor. Adamını izliyor

Göz ucuyla kardeşine baktı, sonra bakışlarını tekrar bir paket servis dükkanına çevirdi ve dikkatle kapıyı izledi.

Kardeşi bir otobüs durağına yerleşmiş, ayağını dizine dayayarak bankta arkasına yaslanıyor. Telefonunda geziniyor, dikkati şu anki kurbanının bulunduğu dükkândan başka bir yerde değil ve hangi kardeşin sorumlu olduğunu açıkça belli ediyor.

Boneyard Slayer, kardeşinin yararına kas yapmaktan başka bir şey yapmıyor ve görünüşe bakılırsa muhtemelen çocukken kafasına çok fazla darbe almış. Bununla birlikte, şu anda kimin paket servis satın aldığı sorusu akla geliyor.

Birkaç dakika geçtikten sonra kapı açılıyor ve cılız sörfçü görünümüne bir adam elinde yemeğiyle dışarı çıkıyor ve ben bir iç çekiyorum. Sharkbait. Bu adam için büyük umutlarım yoktu ve açıkçası bu basit, hızlı bir öldürme olacaktı.

Bulabildiğim az sayıdaki bilgiye göre, adam adını kurbanlarını öldürüp cesetlerini köpekbalıklarının istila ettiği sulara atarak kanıtları yok etmeye çalışmasından almış. Doğal olarak işe yaramamış. Sadece bir aptal bunun kusursuz bir plan olduğunu düşünür. Yani, elbette, daha önce de yenmesi için cesetler bırakmıştım. Doğal seleksiyonun gözlerinizin önünde gerçekleşmesinden daha iyi bir şey yoktur, ancak hesaplanmış riskler alacaksanız, bunların işe yarayacağından emin olmanız gerekir. Aç tilki veya kurt nüfusunun fazla olduğu bölgeler genellikle kusursuz bir plandır ve taze bir av olduğundan emin olsanız iyi edersiniz. Ama okyanusta yüzen soğuk bir ceset? Hayatta olmaz. Elbette, bir köpekbalığı bir ısırık alabilir, ancak lezzetli bir fok olmadığını anladığında, onu terk edecek ve kaçınılmaz olarak kıyıya vurmak için okyanusta yüzmeye bırakacaktır.

Gecemi kardeşlerin avlanmalarını izleyerek geçirmekle pek ilgilenmediğim için uzaklaşmayı düşünüyorum ama sıkılmama rağmen kalıyorum ve avlanma tarzlarını merak ediyorum. Hiçbir zaman başkalarıyla çalışan biri olmadım. Koordinasyondan hoşlanmam ve planlarımı paylaşmaktan da hiç hoşlanmam. Genel bir kural olarak, başkalarıyla iyi oynamam, ancak onların dinamikleri ilgimi çekiyor ve canlarını alma zamanı geldiğinde, tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum.

Sharkbait dükkândan dışarı adımını attığı anda sağına döner ve doğrudan kardeşlere doğru yürür. Siktiğimin salağı. Onları orada hissetmiyor mu? Yakın bir tehlikede olduğunu anladığında tüyleri diken diken olmuyor mu? Temel hayatta kalma içgüdüleri nerede?

Bir hamburgerin paketini açmaya başlar ve otobüs durağının hemen önünden karşıya geçmeden önce sanki günlerdir bir şey yememiş gibi aceleyle bir ısırık alır. Gerçi Boneyard Katili hâlâ telefonuna o kadar gömülmüştür ki hedefinin tam önünde olduğunu fark etmez bile. Öte yandan Teksaslı Azrail her şeyi keskin bir gözle izliyor ve bir yandan da kardeşine kendini toparlaması için bağıyor.

Sharkbait otobüs durağının hemen yanından geçerek yürüyüş yoluna çıkıyor ve tüm beyin hücreleri elindeki hamburgere odaklanmış bir şekilde yoluna devam ediyor. Bu adamın sadece saklanarak sonuna kadar gideceğini düşündüğünü fark ettim. Zayıf bir oyuncu olduğuna dair en ufak bir fikri bile yok ve bu da ölümcül bir hata.

Lanet olsun. Bu oyunlar beni gerçekten sıkmaya başladı. Neden bu kadar beceriksiz oyuncu var? Buraya en iyilerin oynamaya geldiğini sanıyordum. Shadow ve Siren bunun dışında kalıyor. Şimdiye kadar, bir parça umut vaat edebilen ve bitirmek için mücadele edeceğim tek ikisi onlarken, diğer herkes oynanacak yemden başka bir şey değil.

Hedefleriyle aralarına mesafe koymaya başlayan Teksaslı Azrail duvarı itip Sharkbait'i sokağın aşağısına doğru takip ediyor, ben de onları çatı boyunca bir çatıdan diğerine adımlayarak takip ediyorum. Çok geçmeden Boneyard Katili kafasını kaldırıp atışını kaçırdığını fark ediyor ve aceleyle telefonunu cebine sokup yetişmek için koşmaya başlıyor. Sadece aceleyle kaldırıma vuran ayaklarının sesi Sharkbait'in kaskatı kesilmesine neden olur.

Gözlerimi deviriyorum. Başının belada olduğunu anlamasının zamanı gelmişti.

Hamburgerini ağzından indirdi ve omzunun üzerinden Boneyard Slayer'ın peşinden koştuğunu görmek için baktı ve dürüst olmak gerekirse, bu hoş bir manzara değil. Kemik Avcısı, çocuklarıyla oynamaya çalışan kilolu eski bir futbolcuya benziyor, ama artık formda değil ve çatıdaki görüş noktamdan bile ağır nefes alışını duyabiliyorum.

Sharkbait'in gözleri dehşetle açılır ve bu kadar kolay takip edilebileceğini bilmediği anlaşılır. Bir an duraklar ve bir oyun planı yapmak için çılgınca etrafına bakınırken, sonunda yolun karşısındaki Teksaslı Azrail'i fark eder.

Kaşlarım çatılıyor, ne olacağını görmek için bekliyorum ama daha da önemlisi tarzlarını öğrenmeye ihtiyacım var. Sharkbait altına sıcıyor ve

Teksaslı Azrail yolun karşısına geçmek için kaldırımdan adımını atar, Sharkbait ise arka sokaklardan birine doğru koşarak kaçır.

Kendime daha iyi bir görüş açısı sağlayarak bir sonraki çatıya geçiyorum ve Sharkbait ara sokaktan aşağıya kaçarken kardeşler de onu takip ediyor. Başımı sallıyorum. Sharkbait'in aptalca davranacağını bilmeliydim. Bana temel hayatta kalma içgüdülerine sahip bir tip gibi gelmiyor.

Seçtiği sokak çıkmaz sokak ve tek yaptığı kendini köşeye sıkıştırmak oldu. Etrafınızı tanımak bu işin ilk kuralıdır. Her zaman bir kaçış planına ihtiyacınız vardır. Evden her dışarı adım attığınızda, her zaman nerede olduğunuzu ve nasıl ortadan kaybolacağınızı bilmeniz gerekir - özellikle de polislerin Savaş Oyunları'ndan haberdar olduğu bir kasabada. Geçtiğimiz hafta Blue Springs bir sonraki şehirden bazı polisleri ve birkaç FBI ajanını destek olarak getirmeyi başardı, bu benim veya bu oyunlardaki diğer üst düzey katiller için bir sorun olmayacak. FBI yaptıkları işte kesinlikle iyi olsa da, biz daha iyiyiz.

Sharkbait'e gelince, devasa hatalar yapacak ve kıcı kelepçelenerek götürülecek bir tipe benziyor. Gerçi bu geceki son hatasına bakılırsa bir daha gün yüzü göremeyecek.

Kardeşler ilerleyişlerini yavaşlatarak Sharkbait'e soğuk terler dökmesi için fazlasıyla zaman tanır ve biraz geç olsa da temel hayatta kalma içgüdüleri nihayet devreye girmiş gibi görünür.

Kardeşler onu bir av gibi takip ederek sokağın derinliklerine doğru sürünüyorlar ve ben onları izlerken daha önceki düşüncelerim bir kez daha doğrulanıyor. Teksaslı Azrail kararları veren kişi. Kardeşi onu takip ediyor ve ne yapacağını söylenmesini bekliyor. Nedenini merak etmeden duramıyorum. Boneyard Katili karar verme yeteneğine sahip değil mi? Kendi başına bir cinayet işleyecek zekâya sahip değil mi? Kesin olan bir şey var ki, bu bir takım çalışması olmasına rağmen, içimden bir ses bu gece Sharkbait'in kimliğini alıp gidecek olanın Teksaslı Azrail olduğunu söylüyor.

Sharkbait, hamburgerini hâlâ elinde tuttuğunu fark ederek bir hamle yapar ve anlık bir kararla hamburgeri Teksaslı Azrail'in suratına fırlatır. Her iki kardeş de hazırlıksız yakalanır ve Sharkbait hamlesini yapmak için bu dikkat dağınıklığını kullanır, aralarından olabildiğince hızlı koşar.

Teksaslı Azrail, hamburger yüzüne yapışır kalırken hayal kırıklığı içinde kükrer ve Sharkbait kaçmaya çalışırken, Kemik Bahçesi Katili'nin eli dışarı fırlar ve Sharkbait'i erkek topuzunun arkasından kavrar.

Onu geri çekiyor ve sokağın tuğla duvarına sertçe fırlatıyor. Fırlatmanın şiddetiyle kafatasının çatladığını neredeyse duyabiliyorum, ama kardeşler ona acımasızca saldırıp öfkelerinin her zerresini açığa çıkarırken ağlamaya fırsat bulamıyor.

Bu iğrenç bir şey. Böyle vahşi cinayetleri sevmiyorum.

Bir can almanın şiirsel olması gerekir. Bunun bir sanatı olması gerekirdi, ama bu sadece dağınıklık. Bu öfke ve tiksinti, kendini savunma umudu olmayan bir adama karşı kaba kuvvet. Bundan hoşlanmıyorum; burada onur ya da merhamet yok, ama şu anda bu benim sorunum değil. Hayatlarına son verdiğimde bunu düzelteceğim.

Damarlarımda yoğun bir şekilde dolaşan tiksintiyle, acımasızca işledikleri cinayetin sonunu izlemeye zahmet etmiyorum ama gitmek için döndüğümde karanlıkta bir şey dikkatimi çekiyor.

Gölge.

Ama o kardeşleri değil, beni izliyor. "HEY!" Seslendim ve bir saniye içinde gitti.

Sikeyim.

Hızla koşmaya başlıyorum, peşinden koşuyorum ve karanlığın içinde onu takip ediyorum. Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm kabarıyor, caddeden aşağı koşuyorum ve kardeşlerin vahşice can aldığı ara sokağı geçiyorum. Karanlık sokağı arıyorum, duyularımı dinlemeye çalışıyorum ama tıpkı Gölge'nin peşinden ilk gittiğimde olduğu gibi, bir hayalet gibi ortadan kayboluyor.

Ne oluyor lan?

Bu çocuk beni nasıl iki kez atlattı?

"Sadece konuşmak istiyorum," diyorum karanlığa doğru, içimden bir ses onun buralarda bir yerde olduğunu söylüyor. "Seni incitmek istemiyorum."

Yolun ortasında duruyorum, ellerimi niyetimi belli etmek istercesine uzatıyorum ama bu çocuğun benim hakkımda gereğinden fazla araştırma yaptığından şüpheleniyorum. Neler yapabileceğimi ve bunu ne kadar çabuk gerçekleştirebileceğimi çok iyi biliyor, bu yüzden niyetlerime güvenip güvenmeyeceğine karar vermek ona kalmış.

Beş dakikadan uzun bir süre bir milim bile kıpırdamadım, onu etrafımda bir yerlerde hissediyordum ve tam pes edip uzaklaşmak üzereyken, Gölge karanlıktan çıkıp ıssız sokağın ortasına doğru ilerledi ve benim ona baktığım gibi bana baktı.

Konuşmuyor, sadece burada ne için beklediğimi anlamaya çalışıyor ve dürüst olmak gerekirse ona ne sormam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok.

"Nasıl?" Soruyorum, bu basit kelime bilmem gereken her şeyi kapsıyor.

"Nasıl ne?" diye karşılık veriyor, mesafeyi koruduğundan emin olarak. "Benden nasıl kaçabiliyorsun?"

Shadow bakışlarımı tutuyor ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını silkiyor. "Diğer herkesten kaçabildiğin gibi sanırım. Ben bu şekilde eğitildim."

"Son on beş yıl boyunca kendimi eğittim, becerilerimi mükemmelleştirdim ve en iyisi olmak için kendimi zorladım. İşkence gördüm, dayanılmaz eğitimlerden geçtim, vuruldum ve kanım akana kadar kendimi zorladım. Sayamayacağım kadar çok kez öldüm ve geri geldim. Bu seviyedeki hiç kimse yıllarca süren acımasız bir eğitim ve ciddi bir travma yaşamadan benim başardıklarımı başaramaz. Sen bir çocuksun, on iki yaşında bir kızdan başka bir şey değilsin. Benden kaçma yeteneğine sahip olmamalısın, ama işte buradayız."

"Öncelikle, ben on üç yaşındayım. Ve evet, belki de alanınızın en iyisi olmadığınızı düşünürseniz, sizden kaçmam tamamen mümkün. Ben öyleyim."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Peki siz nasıl hale geldiniz? Bizim gibi insanlar önce cehennemden geçmeden en iyi olamazlar."

Gölge alay eder. "Ne? Cehennemde gezintiye çıkmak zor bir şeymiş gibi mi? Ben buna normal bir Salı günü diyorum."

Kaşlarım çatılıyor ve doğru hafif bir adım atıyorum, keskin bakışlarının beni takip edişini izliyorum. Geri çekiliyor, elleri bir silah kapmaya hazırlanıyor.

"Sakin ," diye uyarıyorum onu. "Dediğim gibi, sana zarar vermek istemiyorum, ama bir hamle yaparsan, karşılık vermekten başka seçeneğim kalmaz ve burada, ıssız bir sokağın ortasında kimin reflekslerinin daha hızlı olduğunu test etmek isteyeceğini sanmıyorum."

Mavi gözlerinde en ufak bir tedirginlik parıltısı belirliyor ve bu onun tekrar geri çekilmesine, adımlarının tereddütü dolu olmasına yetiyor. Rahatsız, ne yapması ya da hangi hamleyi yapması gerektiğinden emin değil ve muhtemelen en iyisi olsa da, o da hala bir çocuk.

Bakışları değişiyor, çevremizi kontrol ediyor ve ben tekrar ona doğru yaklaştığımda kaçmaya hazır görünüyor. "Kalacak güvenli bir yeriniz var mı? Yiyecek? Su? Bir yatak?"

Gölge bana kaşlarını çatı. "Kendime nasıl bakacağımı biliyorum. Ben çocuk değilim." "Soruya cevap ver."

Çenesini sıkıyor ve kendine bakma becerisini sorguladığım için mi bana karşı sert davrandığını yoksa bunun on üç yaşındaki standart bir kız davranışı mı olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. İkinci seçeneği tahmin edeceğim.

"Neden o Siren kızını bir tür sürüngen gibi takip edip duruyorsun? Onu alt etmek için yeterince yaklaştın ama asla yapmıyorsun. Neden?"

Kaşlarını çatıyorum. "Beni bu kadar çok mu izliyorsun?"

"Herkesi izliyorum."

Ona bakıyorum ve sonunda cevap verdiğimde sessizlik ağırlaşmaya başlıyor, eğer biraz kırılmanlık gösterirsem, o zaman karşılığında dürüst olmaya istekli olacağını düşündüm. "Her şeyden önce, Siren bir kız değil. O bir kadın. Onu neden henüz ortadan kaldırmadığıma gelince, bu biraz karışık."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ya da başka bir şey," diye kabul ediyorum. "Şimdi, bu küçük konu değişikliğin fark edilmemiş gibi davranma. Kalacak güvenli bir yerin var mı ve kendini besleyebilecek durumda mısınız?"

Çenesini tekrar sıkıyor ve bu sefer konuyu değiştirmesini ya da bana ergen saçmalıkları atmasını beklemiyorum. Cebimi karıştırıyorum ve cüzdanımı çıkarıp birkaç yüz dolar alıyorum. "Oteller pahalı ve bunu birkaç günde bitirirsin," diyorum ve parayı önümde yere bırakıyorum, daha fazla yaklaşmaya çalışmayacağını çok iyi biliyorum. "Gölün yakınında bir sürü tatil evi var. Onlardan birini bulmaya çalış - boş bir tane, tercihen güvenlik sistemi olmayan bir tane. Bir ev bulduktan sonra market alışverişine çık. Ekmek, süt, mısır gevreği. Tüm ihtiyaçlar."

"I . . . Yemek yapmayı bilmiyorum."

Başımı salladım. "Markette dondurulmuş, hazır yemekler bulabilirsin. Onları sadece mikrodalgaya koyarsın. Her gece dışarıdan yemek yemeye çalışırsan paran biter."

Tekrar başını sallıyor ama bu sefer bakışlarını kaçırıyor ve ben kurnaz genç bir katil yerine kaybolmuş küçük bir kızdan başka bir şey göremiyorum. "Gölge," diyorum tekrar dikkatini çekerek. Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve eğer ona daha fazla yardım etmeme izin vereceğini düşünseydim, sahip olduğum her şeyi sunardım. "Başın beladaysa bana geleceksin. Anlıyor musun?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye savunuyor.

"Kendini zar zor besleyebiliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Önümüzdeki haftalarda bu oyunların yarışmacılarının tükenmeye başlayacağı bir zaman gelecek ve kendini sırtında bir hedefle bulacaksın. Sen sadece bir çocuksun Shadow. Adını elenenler arasında görmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

"Bunu yapmadığımdan emin ol."

Ve böylece birkaç adım geri gidip parayı sokağın ortasında bıraktıktan sonra dönüp uzaklaşıyorum. Sonra, kardeşlerin Sharkbait'i vahşice öldürdükleri sokağa varmadan hemen önce, geri dönüp sokağa bakıyorum ve asfaltta Shadow'dan ya da paradan hiçbir iz görmeyince rahatlıyorum.

tt

S\$GEN

Wavaş Oyunları'na başlayalı on gün oldu ve birkaç kişiyi daha öldürmek için ama artık pek çoğumuz elendiğimiz için oyun daha da zorlaşıyor. Zayıf olanlar ve bize sadece sadece on, dahil olmak üzere Ben. Biz resmi olarak yarı yolda aracılığıyla, Ama içimden bir ses her geçen gün risklerin artacağını söylüyor. Şimdiye kadar tatilden başka bir şey değildi, ancak FBI'ın Sharkbait'in ölümünü Boneyard Slayer'a bağlayan bazı DNA kanıtları bulmasıyla yarışmacılar huzursuz olmaya başladı. İşler hızlı ilerleyecek ve karışık olacak. Buradan itibaren.

Sharkbait'in cesedi birkaç gece önce bir ara sokakta parçalanmış halde bulundu ve o zamandan beri herkes saklanıyordu, ama artık değil. Oturup bir şeyler olmasını beklemekten bıktım. Görünüşe göre herkes başkalarının bir hamle yapmasını bekliyor ve şu ana kadar kimse bir bok yapmıyor. Çok rahatlar, son birkaç güne kadar beklemek istiyorlar, başkalarının tüm kirli işleri yapacağını ve kendilerinin de son dakikada devreye girip kazanacaklarını umuyorlar. Ama ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Bu gece, tekneyi sallayacağım.

Eagle'ı Blue Springs sokaklarında takip ederken başım dönüyor. Neden çoktan saf dışı bırakılmadığı açık. O iyi, oyunlarda güçlü bir rakipten daha fazlası ve onu şimdi çıkarmak bir güç hamlesinden başka bir şey değil. Yarışmanın bu noktasında, herkes

diğer yarışmacılar hakkında kim olduklarını ve neyi temsil ettiklerini bilecek kadar çok bilgiye sahip olmalıdır. Öldürdüklerini, tarzlarının ne olduğunu ve böyle bir oyuna nasıl girdiklerini bilmeliler. En büyük rakiplerinin kim olduğunu ve kimin etrafında arkalarını kollamaları gerektiğini bilirler.

Eagle mazlumdur. Onunla ilgili ya da sektörde nasıl isim yaptığıyla ilgili gizemli bir şey yok. Şöhretinden de anlaşılacağı üzere, o kesin bir nişancı. Hedefi asla ıskalamaz. Temiz, kesin öldürmeler yapıyor. İzlenmesi gereken biri ve belki birkaç yıl daha geçse tacımı çalmayı bile başarabilirdi. Eksik olan tek şey tecrübe.

Bu gece onun canını almak diğer yarışmacıları sarsacak. Beklemedikleri bir hamle yapıyorum, aksi takdirde sonuna kadar burada olacak bir oyuncuyu ortadan kaldırıyorum. Biri konfor alanının dışına çıktığında ve beklendiği gibi davranmadığında, bu onu kararsız bırakır. Öngörülebilirlikten hoşlanmıyorum; insanların sonu böyle oluyor ve ben de Savaş Oyunları'ndan sonra unutilan bir numara olmayacağım.

Eagle bana kendimi hatırlatıyor ve Boston Maneater ya da 343 gibi diğerlerinin asla anlayamayacağı şekilde zihnimi meşgul edecek türden bir mücadele vermesini beklerken, aslında hayatına son vermek için son darbeyi vurmak acı tatlı olacak. Bugün bana ne oldu bilmiyorum ama her ne sebeple olursa olsun, bu konuda kendimi ağır hissediyorum. Belki de Eagle ve ben başka bir hayatta harika arkadaşlar olabileceğimiz içindir. Her şey farklı olsaydı ya da bu saçmalığın dışında tanışsaydık, bir şişe tekilayı yok ederken birbirimize vurulacağımızı ve savaş hikayelerini değiş tokuş edeceğimizi biliyorum.

Kahretsin.

Odaklanmam lazım.

Eagle'ı birkaç gece önce Gasoline'e bir girişimde bulunduktan sonra fark ettim. Ancak, gerçek Gasoline tarzında, bina alevler içinde kaldı ve o da kaçtı. Eagle bu olaydan yara almadan kurtulamadı ve başka çaresi olmadığı için yerel veteriner hastanesine girerek eline geçen tüm ilk yardım malzemelerini çaldı. Bu muazzam bir hataydı, ancak oyunların başlarında neredeyse kafa derimi yüzdükten sonra, artık insanları beceriksizlikleri için yargılamanın benim görevim olduğunu düşünmüyorum. Hepimiz çaresiziz ve hiçbirimiz doğru düşünemiyoruz.

Sol kolunun etrafında iki ayrı sargı bezi var ve bunun ne kadar acı verdiğini tahmin edebiliyorum. Daha önce yanıklarla uğraşmak zorunda kalmadım ama Kartal gibi kadınlar tanıyorum ve sadece acı dayanılamayacak kadar çok olduğunda ilk yardıma boyun eğiyorlar. Bu işleri ilginç hale getirecek ama adil olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Eğer onu zapt etmem gerekirse, yaralarını hedef almadan yapacağım.

Beni sokaklarda dolaştırma şekline bakılırsa, beni arkasına takmış ve çoktan kontrol ettiği bir yere götürmeye çalışıyor. Yine de fark etmez. Beni istediği yere götürebilir. Bu kasaba hakkında araştırma yaptım ve burayı avucumun içi gibi biliyorum. Beni üstünlük sağlayamayacağım hiçbir yere götüremez.

Kartal sola döner ve planı netleşir. Yerel kasap. İğrenç.

Bir et dolabı zamanımın çoğunu geçirmek isteyeceğim bir yer değil ama yaratıcılığını takdir ediyorum. Umarım geceleri yattığı yer burası değildir. Bununla birlikte, buranın sadece bir kasap dükkânı olduğu ve yerel mezbaha olmadığı için minnettarım. Pek çok şeyle başa çıkabilirim ama mezbaha bunlardan biri değil.

Tam da tahmin ettiğim gibi, Eagle kasap dükkânının arkasından içeri sızıyor ve onun peşinden oraya girme düşüncesi bile mideme kramplar girmesine neden oluyor, ama yapmam gerekeni yapıyor ve atılıyorum.

Onu içeri kadar takip ederken, kapıdan girmeden önce sağıma soluma bakıyorum, her an üzerime atlamasını bekliyorum. Bunun yerine, onu kasabın insan boyutundaki büyük buzdolabının tam ortasında dururken buluyorum.

"Beni takip ediyorsun," diyor, keskin bakışları üzerime kilitlenirken taze et kokusu duyularıma saldırıyor ve kramplı midemin dönmeye başlamasına neden oluyor.

"Evet."

"Pek iyi değilsin," diyor. "Seni otuz dakika önce gördüm."

Gülümsüyorum. "Öyle yapman gerekiyordu. Sence aptallığımdan mı bu kadar yakından takip ediyordum? Adil bir dövüş istiyordum ve seni alt edersem bu gerçekleşmeyecekti. Ayrıca merak ediyordum. Beni nereye getireceğini bilmek istedim ve dürüst olmak gerekirse, şaşırdım. Burası benim seçeceğim bir yer değil."

Kartal omuzlarını silkiyor. "Kasapların bazı insanların midesini bulandırmak gibi bir huyu vardır ve yüzünüzün renginin solduğuna bakılırsa, sizin de o insanlardan biri olduğunuzu söyleyebilirim."

Boğazımda yükselen safrayı yutarak başımı sallıyorum. "Hayır. Ben değil."

"Doğru," diyor, rahat adımlarla bana doğru yürürken. "Biliyorsun, babam otuz yıl önce kasaplık yaptı-"

"Onu sen mi öldürdün?"

"Ne?" diye dehşet içinde soluk soluğa kalır. "Hayır. Ben babamı severdim. O harika bir adamdı."

Kartelle yaşadığı bir olaydan sonra öldü."

"Kahretsin," diyorum garip bir şekilde yaltaklanarak. "Kusura bakma, biz katillerin çoğunun baba sorunları olduğu için böyle olduk."

Daralmış bir bakışla beni izliyor. "Senin travman ne?" "Ah, bilirsin işte. Her zamanki şeyler."

"Olağan olan nedir? Çocukluğun boyunca sana tecavüz etti ve sen de fırsatını bulur bulmaz onu bir balık gibi boğazladın."

Korku göğsümde patlıyor. Gerçeklerden daha uzak olamazdı, ama neden oraya gittiğini anlıyorum. Gerçek şu ki, bu herkesin düşündüğünden çok daha fazla oluyor. "Kahretsin. Seni travma geçirecek kadar iyi tanımıyorum ama şunu söyleyebilirim ki, benim için boktan babam olmasaydı hayatım şu anki gibi olmazdı ve eğer onun canını alma şansını yakalayacak kadar şanslı olsaydım, bunu bir tatil haline getirirdim."

Kartal başını sallar. "Yani, adil bir dövüş istediğini söylemiştin?" Ben de başımı sallıyorum. "Doğru."

"Ne kadar adil?"

Kaşlarımı çatıyorum ve yavaşça kalçamdaki tabancaya uzanıyorum. Silahı kaldırıp şarjörü bırakıyorum ve yere düşmesine izin verdikten sonra bir kenara atıyorum. Şarjörü tekmeleyerek, tavanda dev bir kancayla asılı duran büyük bir et parçasının hemen altında duran boş silaha doğru kaymasına izin veriyorum.

"Tamam," diyor Kartal, kendi silahını alıp aynısını yapıyor. "Bıçaklar?"

Vücudumun her tarafına gizlenmiş bıçaklara uzanarak onları bir kenara atmaya başlıyorum, bir yandan da Azrail'in iki bıçağına ekstra dikkat gösteriyorum. "İşini halletmek için silaha ihtiyaç duyan bir tipe "

"Değilim," diye kabul ediyor kendini silahsızlandırmadan önce.

Silahlarım olmadan kendimi çıplak hissediyorum ve onun da aynı şekilde hissettiğini varsayabilirim. Tek fark, çıplak hissetmenin yanı sıra, her an kusacakmışım gibi hissetmem. Eagle ise bir papatya kadar taze görünüyor, muhtemelen babasıyla geçirdiği güzel zamanları anımsıyor.

Son bıçağımı da bir kenara attıktan sonra kedi kulağı yüzüğümü döndürerek avucumun içindeki sivri uçları gizliyorum. Bana doğru geliyor, yumrukları çoktan kendi silahlarına dönüşmüş. Heyecan göğsümde şimşek gibi çakıyor ve hemen savunmaya geçerek onu kolaylıkla savuşturuyorum.

Yumrukları değiş tokuş ediyoruz, dizler ve yüksek tekmeler karışıma girerken yumruklar yetenekli bir hassasiyetle uçuyor. Büyüleyici bir dans ve dürüst olmak gerekirse, bu benim sevdiğim türden bir şey.

vermeliyim, o iyi. İyiden de öte. Hızlı refleksleri olan güçlü yumrukları var ve eğer bu sadece bir antrenmandan ibaret olsaydı, beni tetikte tutması için onu yanımda tutardım ama o benden daha iyi değil. "İyisin," diyorum, savunmasını aşip bir yumruk indiriyorum.

kaburgalarında.

Acı içinde homurdanıyor ama bu onu yavaşlatmıyor ve yüzüme bir yumruk daha atıyor. "Teşekkürler, bunu senden duymak çok anlamlı," diyor neşeli bir ses tonuyla ve ben bir yumruk daha atarken işleri değiştirip bileklerimi kavlıyor. Beni öne doğru çekiyor ve momentumumu bana karşı kullanıyor, tavandan sarkan soğuk ete doğru tökezlememe izin veriyor, yüzüm tam ona çarpıyor.

Umutsuzca bir öğürmeyi engellemeye çalışırken beni düşürmesine bir şans daha vermemek için etrafımda dönüyorum. "Düşük darbe."

"Biliyorum ama sen benden daha hızlısın. Yapmam gerekeni yaptım," diyor özür dilemeden, dizimi bir yük treninin gücüyle kalçasına saplarken. "Lanet olsun."

Kartal tökezleyerek geri çekildi ve ben de onunla birlikte acımasızca saldırarak birkaç yumruk daha attım ve dengesini bozdum. Kaçınılmaz olarak sona ermeden önce ikimizin de bu dövüşten zevk almasını sağlamak için bunu uzatmaktan çok mutluydum, ancak affedici bir insan değilim ve beni bir et karkasına çektikten sonra, onun için bitti.

Kıçı yere çarpıyor ve ben tekrar ona doğru gelirken, şakağına onu bayıltan darbeyi indiriyorum. "Siktir. Kahretsin. Dur lütfen," diye yalvarıyor, birkaç saniye içinde hayatına son verebileceğimi biliyor.

Kendimi tutuyorum ve yorgunluktan çöküşünü, gözlerinin doluşunu izliyorum. "Yapamam.." diyor. "Bu şekilde ölemem. İstedğim bu değil. I . .

. I . . . "

Bir sandalye bulmadan önce devasa buzdolabının etrafına bakarak iç geçirdim ve Eagle tamamen yenilmiş bir şekilde yere kıvrılırken sandalyeyi kaptığım gibi odanın ortasına sürükledim.

"İşte," diyorum, ona uzanıyorum ve kolumu beline dolamadan önce ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Onu sandalyeye doğru yürütüyorum ve topallayarak yürürken ağırlığının çoğunu ben alıyorum. Sandalyeye ulaştığımda onu sandalyeye oturttum ve düşündüğümde daha fazla acı çekerek derin bir nefes aldı. "İyi misin?"

"Sanırım kaburganı
kırdın." "Kahretsin. Özür
dilerim."

Kartal zar zor hareket edebiliyorken, tüm silahlarımı getirip yerine koyuyorum ve bir yandan da gözümü ondan ayırmıyorum. Her şey emniyete alındıktan sonra, ağır zincirler buluyorum ve onları Eagle'ın ayak bileklerine ve bileklerine sarmadan önce sürüklüyorum. "Özür dilerim," diyorum, tüm bu olanlar yüzünden hâlâ kendimi çok ağır hissediyorum.

"Anlıyorum," diyor. "Roller tersine dönseydi ben de aynı şeyi yapardım."

"Su ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Öldüğümde altıma işeyebileyim diye mi? Hayır, teşekkürler" diye alay ediyor. "Sadece bir şey sorabilir miyim? Hayır-bekle. İki şey. İki şey sorabilir miyim?"

"Ne gibi?"

"Küçük kız kardeşim," diyor. "sırada onu kontrol şansın var mı? Ne iş yaptığımı bilmiyor ve gittiğimi fark ettiğinde yıkılacak. Ben sadece . . . Onun iyi olacağını bilmem gerek. Annemiz de babamız da öldü ve uzun zamandır sadece ikimiz varız. Kimsesi olmayacak."

Bu konuda pek emin olmadığım için yüzümü buruşturuyorum.

"Bilmiyorum. Ben bebek bakıcısı değilim." "Bebek bakıcılığına ihtiyacı yok. O bir çocuk değil. Yirmi iki yaşında. O

Sadece birkaç ayda bir hayatıyla ilgili korkunç kararlar almadığından emin olmak için birinin onu kontrol etmesine ihtiyacı var. Bunu her zaman yapıyor ve çoğunlukla ondan tek bir şey isteyen aptal erkeklerle ilgili oluyorlar."

"Tamam, ," diyorum. "Kız kardeşini kontrol edebilirim."

Kartal rahat bir nefes alır. "Teşekkür ," diyor. "Diğer şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakarken bakışları kararıyor. "Benzin. O kaltağın hayatını, sanki sana kişisel bir haksızlık yapmış gibi sona erdirmeni istiyorum. En kötü ölümü hak ediyor."

"Ona ne oldu?"

Eagle çenesini sıkıyor ve bakışlarını kaçırıyor, belli ki bu konuda konuşmak istemiyor, ama bakışlarını karartan korku parıltısını gizlemek mümkün değil. Korkunç bir şey oldu ve bunun ne olduğunu asla öğrenemeyecek olsam da, bu Eagle için tatlı bir intikam alamayacağım anlamına gelmiyor. "Olmuş bil," diyorum ona.

"Teşekkür ederim, ya Siren?" diye mırıldanıyor, ses tonuna bir ağırlık giriyor ve bunun o olduğunu anlıyor. "Ona karşı arkayı kolla. Sadece zeki değil, kindar ve dünyaya karşı öfkeli. Bunu olabildiğince acımasız hale getirmek için elinden geleni yapacaktır. Buna seni diri diri yakmak da dahil."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken kaşlarım çatılıyor. "Sana böyle mi yaptı?"

Kartal dudaklarını büzüyor. "Konu ona geldiğinde kendine dikkat et. Senin için büyük umutlarım var. Bence Azrail ve Gölge bir sorun olabilir ama ben Sen. Eğer bu işten canlı çıkacak biri varsa, o kişinin sen olmasını istiyorum."

Derin bir ses odayı doldurmadan birkaç dakika önce omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor, ses kalbimi hızlandırıyor. "Bunu neden uzatıyorsun, Küçük Siren?"

Ahh siktir.

Kartal nefesini tutuyor, keskin bakışları odanın içinde geziniyor, ta ki Azrail gölgelerden çıkana kadar... Tek yapabildiğim derin bir iç çekmek oluyor. "Yine mi sen? Gerçekten mi? Beni mi takip ediyorsun?" Dar siyah gömleğinin vücuduna nasıl oturduğunu ya da dövmelelerinin gömleğin yakasından nasıl dışarı çıktığını fark etmemek kendimi zor tutarak soruyorum.

Bakışları bana kilitleniyor, aval aval bakmaktan başka bir şey yapamayan Kartal'ı zar zor fark ediyor. "Evet," diyor Azrail, sesinde en ufak bir aldatma emaresi yok; öyle bir ses ki bu, kalçalarımın arasındaki ağrıyı dindirme ihtiyacı duymama neden oluyor. "Neden yapmayayım ki? Beni alt edebileceğini düşünen güzel bir kadın. Ne diyebilirim ki? İlgimi çektin."

O arka sokakta vücudunu benimkine bastırduğunda bu çok daha açıktı, ama bu anının bana yaptığı tek şey gözlerimi her kapattığımda beni sarmallara sokmak oldu. "Oh, ne şanslıyım," diye karşılık veriyorum ona, sanki onun varlığı beni etkilemiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Ben, ama burada Reaper'dan bahsediyoruz. Benim saçmalıklarımı anlayabilir.

"Uhhh . . . Burada ne haltlar dönüyor?" Eagle ikimizin arasına bakarak soruyor, kafasının karışması mı yoksa dehşete mi düşmesi gerektiğinden emin değil.

Ona bakarken gözlerimi Azrail'den ayırma riskini göze alıyorum ama içimden bir ses bana zarar vermek istemediğini söylüyor. Ne de olsa beni takip ettiğini itiraf etti, bu da son birkaç gündür bana yakın olmaktan çok daha fazlasını yaptığı anlamına geliyor. Beni öldürmek isteseydi, herhangi bir noktada öldürebilirdi ve yine de, her ne sebeple olursa olsun, hâlâ buradayım.

Kartal'ın bakışlarını tutarak, ona doğruyu söylüyorum. "Birisi - isim vermiyorum - açıkça beni becermek istiyor," diyorum ona. "Beni bir cinayet işlerken gördü ve şimdi kibirli herif kafayı takmış durumda."

"Siktir, kızım. Yaptığın işte inanılmaz olduğunu biliyorum ama kiminle alay ettiğinin farkındasın, değil mi? Bu Azrail. Lanet olası Azrail. Kendini öldürteceksin."

Başımı sallıyorum. "Adam günlerdir beni takip ediyor, villamın önünde kamp kuruyor, çöplerimi karıştırıyor, iç çamaşırlarımı kokluyor. Beni öldürmek isteseydi çoktan gitmiş olurdu," diye açıklıyorum. "Geriye tek bir seçenek kalıyor, o da beni becermek istiyor." Reaper sadece bana bakıyor, inkâr etmiyor ama buna ihtiyacı da yok. O arka sokakta olanlardan sonra ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. "Gurur verici," diyorum ona. "Ama seni takipçi bir tip olarak görmemiştim."

Gözleri parlıyor ve midemin derinliklerinde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. "Görüyorum ki o ukalalığın sadece bir kerelik değilmiş. Daha çok temel bir kişilik özelliğiymiş."

Elimde olmadan sııttım. "Ve?"

"Haklısın. Bunu sisteminden atmayı çok isterdim." Vay canına.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor yanımda Eagle, gördüklerine inanamıyormuş gibi Reaper'a bakıyor. "Ne bekliyorsun kızım? Dizlerinin üzerine çök ve bırak o senin vücudunu sikip atsın. Ölmek üzere olan bir kadına son dileğini ver."

Bıçaklarından birini üstümdeki kılıfından çıkarırken gülmekten kendimi alamıyorum, sadece bende olduğunu bilsin diye. "Şimdi, neden gidip bunu yapayım ki?" Bıçağın ucunu parmaklarımın üzerinde döndürerek alay ediyorum, umutsuzca dizlerimin üzerinde olmayı ve ona tam olarak ikimizin de istediği şeyi vermeyi diliyorum.

"İsterse gidip elini siksin, umurumda değil. Gerçi son görüşmemizden sonra bunu çoktan yaptığından şüpheleniyorum."

Yüzümde aptalca bir sırıtma beliriyor ve sanki Azrail'in bu kasap dkknındaki varlığı hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir i çekiyorum. "Savaş Oyunları'nı kazanmak ve normal hayatıma dönmek için buradayım," diye ekliyorum, bunun bir yalan olduğunu çok iyi biliyorum çünkü Shadow'a zarar vermek gibi bir niyetim yok.

Kartal alay ediyor, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Lanet olsun, eğer bu adamın sikini yalamayacaksan, en azından bana bir şans ver."

Gözlerimi deviriyorum, odanın karşısındaki bu korkunç adama karşı neden birdenbire bu kadar sahiplenici hissettiğimden emin değilim. "Ah lütfen," diyorum Eagle'a. "O kırık kaburgalarla, onu tatmin etmeye yaklaşmak şöyle dursun, dizlerinin üzerine çöküp ağzını asan bile şanslısın."

Azrail bir i çeker ve ses tonundan canına tak ettiği anlaşılır. "Hadi ama Siren. Gecemde yapacak daha iyi işlerim var. ldr de gidelim."

"Kahretsin."

Bakışlarım yavaşça Kartal'a dönüyor ve o da bakışlarımı karşılayınca içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor. Bu dünyanın dışında gerçekten iyi arkadaş olabilirdik. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken "abuk ol," diye inliyor.

Başımı salladım. Ve böylece elimdeki bıçak göz açıp kapayıncaya kadar havada uçuyor ve boğazının derinliklerine batıyor, omurgasını parçalıyor ve Kartal'ı anında oyun dışı bırakıyor.

t2

S\$GEN

S Bir otelin restoranında Reaper'ın karşısında otururken, bunun bir randevunun berbat bir versiyonu olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Buraya nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum. Eagle'ın hayatına son verdikten ve koleksiyonuma eklemek için kimliğini aldıktan sonra, üzerime bir ağırlık çöktü ve ne olduğunu anlamadan, Reaper'ın eli sırtımın en küçük kısmındaydı ve beni devasa buzdolabından çıkarıp gecenin serinliğine götürüyordu.

Arabama doğru uzun ve yalnız bir yürüyüşe başlayacaktım ama Reaper yanımdan ayrılmadı ve lüks turistik otelin önünden geçerken beni sessizce kapıya doğru yönlendirdi. Bir an ne halt ettiğini sorgularken, bir anda küçük, samimi bir kabinde karşısında oturuyordum.

Bu bir randevu mu? Umarım değildir çünkü çıkmamaya özen gösteriyorum. Aslında, sekizinci sınıftaki Jeremy Musgrove dışında, hiç gerçek bir çıkmadım. Erkeklerle fazla yakınlaşmamaya özen gösteriyorum. Elbette, onları ihtiyaçlarımı karşılamak için kullanmaktan daha fazlasını yapıyorum, ancak bir hayatım olmasına izin veren bir kariyerim yok. Mila var ve ihtiyacım olan tek şey de bu.

"Neden ona bu kadar merhamet gösterdin?" Reaper kabinde arkasına yaslanmış, büyük dizleri masanın altındaki kişisel alanımı işgal ederken bana soruyor. "Kendini tüm bu suçluluk duygusundan kurtarabilir ve önce onu tanımadan gözlerinin arasına bir kurşun sıkabilirdin. Sen işi uzattın."

"Gerçek bir soru mu soruyorsun yoksa beni azarlamaya mı çalışıyorsun?" Kaşlarım çatık bir şekilde soruyorum. Her şeyin bu şekilde gelişmesinden pek hoşnut değilim.

Kartal, ama geri dönme şansım olsaydı, hiçbir şeyi değiştireceğimi sanmıyorum. "İkisi de," diye itiraf ediyor Azrail. "Seni anlamakta güçlük çekiyorum ve

kendinizi riske atmanızı onaylamıyorum. O kadın her an senin canını alabilirdi. O eğitilmiş bir suikastçı ve senin kadar iyi olmasa da bu canını alamayacağı anlamına gelmez. Seni öldürmesi için ona çok fazla fırsat verdin."

Başımı salladım. "Ne yaptığının farkındayım ama aramızda bir anlaşma vardı. Silah kullanmadan adil bir şekilde dövüştük ve ben kazandım. Onu öldüreceğim anlaşılmıştı ve o da bunu kabul etti, ister bir saniye ister bütün gece sürsün. Merhametli olmaya gelince, bu kötü bir şey mi? Bu beni insan yapıyor."

"Hayatta kalmak istiyorsak, bu iş kolunda insan gibi düşünmeyi göze alamayız."

"Ben iyiyim. Tavsiyeniz için teşekkürler ama benim için endişelenmenize gerek yok."

Azrail bana yaramaz bir çocukmuşum gibi bakıyor ve o baktıkça görmezden gelmek daha da zorlaşıyor ve sonra tam da yapacağımı bildiği gibi kırılıyorum. "Peki, tamam. Onda bir şeyler vardı. Onda kendimi görebiliyordum ve eğer başka koşullar altında tanışsaydık, Eagle ve ben, sanırım gerçekten anlaşabilirdik. İnsanların hayatıma girmesine izin vermem. Bir arkadaşım var ve o kadar, ama Eagle ... Gerçekten harika bir arkadaşlığımız olabilirdi. Ayrıca, ondan bilgi almak istediğimde gözlerinin arasına bir kurşun sıkacak değildim."

Bir garson elinde menüyle masamıza gelmek için tam o anı seçti ve az önce ağzımdan çıkanları duymamış olmasına imkan yok. Dehşet içinde bana bakıyor, bakışları benimkiyle Azrail'inki arasında gidip geliyor. "Uhhhhh ..."

Gülüp geçiyorum, sanki bir yanlış anlaşılma olmuş gibi davranıyorum. "Aman Tanrım. Zamanlaman kusursuz. Ne kadar komik. Ben gerçek bir suç yazarıyım. Sadece bir sahne üzerinde çalışıyorum."

"Oh," diyor adam, rahatladığı gözlerinden belli olan derin bir nefes vererek. "Tanrıya şükür. Bir an için sandım ki-"

"Ne? Birini öldürdüğümü mü?" Gülüyorum. "Aman Tanrım. Ne kadar komik!"

Garson sakinleşmek için bir dakika bekler ve sonunda bir not defteri ve kalem çıkarır. "Burada insanları vurmadığınızı teyit ettiğimize göre, ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz?"

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" Gözlerimi menüye dikip buranın ne servis ettiğine dair hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum.

Reaper gözlerini deviriyor ve menüyü elimden alıp garsona geri veriyor. "Neden ne istediğini bilmiyormuş gibi davranıyorsun? Son on gündür her gece aynı şeyleri tekrar tekrar yiyorsun. Makarna, tavuk ya da hamburger. Bildiğiniz şeyleri yiyorsunuz ve bunun dışına çıkmıyorsunuz."

Çenem düştü. Beni izlediğini biliyordum ama bu kadar yakından izlediğini fark etmemiştim. "Ne demek istiyorsun?" Biraz utanmış hissederek soruyorum. Yemek yemeyi seviyorum ve elbette bazen bunun dışına da çıkıyorum. Ama gerçek şu ki, hassas bir noktaya parmak bastı. Küçük bir kızken annemin benim için yaptığı yemekleri yiyordum. Onlar benim rahat yiyeceklerim, özellikle de iş için uzaktayken.

Reaper bir kez daha iç geçiriyor ve dikkatini garsona çeviriyor. "Ona patates kızartması ve salatayla birlikte bir tavuk parmigiana ver," diyor ve tam on ikiden vurarak karnımın açlıktan guruldamasına neden oluyor. Tam olarak canımın çektiği şeyin bu olduğunu nereden biliyordu?

"Kusura bakmayın. Bar yemeği yapmıyoruz," diyor ve siparişe burun kıvrıyor. "Burası lüks bir restoran. En iyi haliyle kaliteli yemek. Çocuk gibi yemek istiyorsanız belki McDonald's ya da Wendy's'e gidebilirsiniz."

Reaper yavaşça bakışlarını çevirip garsonun bakışlarına kilitleniyor ve garsonun ne kadar büyük bir hata yaptığını fark ettiği anı görüyorum. Reaper ayağa kalkıyor ve garson daha tek kelime bile etmeden titremeye başlıyor. "Hanımefendi tavuk parmigiana istiyor," diye gürliyor. "Bana ona istediğini veremeyeceğini mi söylüyorsun?"

"I . . . I . . . Hayır, efendim," diyor, kelimeleri kekelemeye başlarken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, şu anda ne tür bir adamla karşı karşıya olduğunu açıkça anlıyor. "Sizin için alabileceğim başka bir ... bir şey var mı? var mı? Belki biraz şarap? Göz atmak için tatlı menüsü. O değil. Menüye ihtiyacınız olduğundan değil. İstediklin her şeyi alabilirsin."

"Tavuk parmigiana iyi olur," diyor Reaper. "Benim için biftek ve sebze."

Garson aceleyle uzaklaşıyor ve Reaper rahatça karşımdaki koltuğa oturuyor, dizleri masanın altında benimkilere sürtünüyor. "Bu da neydi böyle?" Talep ediyorum.

"Ne neydi?"

Başımı sallıyorum. Şu anda ciddi mi? "Sana hayır diyen herkesin gözünü korkutarak etrafta dolaşamazsın. Dünya böyle işlemiyor."

"Dünyanın işleyişine uyum sağlamak için kendimi şekillendirmiyorum, Küçük Siren. Dünya bana göre şekillenir," diyor bana. "Şimdi Kartal'a dönelim."

Söylenmesi gerekeni zaten söylediğimi hissederek derin bir nefes alıyorum. "Belki de yumuşuyorum," diye itiraf ediyorum. "Sertliğimi kaybediyorum."

Başını sallar. "Ben öyle düşünmüyorum," diyor. "İlişki kurabildiğiniz ya da yaptığınız şeyi neden yaptığınızı anlayan kişilerle arkadaşlık kurmayı arzulamanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Dudağımı ısıyorum, duygularım karmakarışık. Neler olduğunu, neden burada olduğumu ya da benden ne istediğini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bir şişe tekilayı bitirirken Mila ile telefonda konuşarak villama dönmeyi tercih ederdim.

Bu gece benim gecem değildi ve şu anda sınırdayım.

"Ne yapıyorsun Azrail? Neden buradayız ve neden bana bu büyük hayat tavsiyelerini vermeye çalışıyorsun? Kötü bir gece geçirdim. Kendimi kaybettim ve duygularımın yoluma çıkmasına izin verdim. Sadece bu geceye ihtiyacım var, yarın iyi olacağım."

"Tamam. Neden burada olduğumu bilmek ister misin? çekiyorsun."

"Beni tuğla duvara doğru ittiğin anda bunu anladım ve aletin karnıma süründüğünü hissettim."

"O sokakta sikimi sana sürmediğimi çok iyi biliyorsun. Yapsaydım, kaçıp gitmen mümkün olmazdı. Seni orada becerirdim. Ama yalan söylüyorsun, ilk fark ettiğin zaman bu değildi."

"Haklısın. İlk buluşmamızdan sonraki o ilk gece çatıdayken ve sen bana bakarken anlamıştım. Emin değildim. Ya ilgini çektiğini ya da sadece hayatıma ne kadar kolay son verebileceğini bilmemi istediğini düşündüm."

"Her ikisi de doğru olabilir."

Dudaklarımın kenarında bir sırıtma belirliyor. "Peki ya şimdi? Hâlâ hayatıma ne kadar kolay son verebileceğini bana göstermek istiyor musun?"

"Hata yapma Siren. Zamanı geldiğinde seni öldürmeyi planlıyorum ama o zamana kadar beni ne kadar derine götürebileceğini ya da tatlı amcığının ne kadar sıkı olduğunu neden göremeyeceğimi anlamıyorum," diyor bana o derin, zengin ses tonuyla, adrenalini vücudumda dolaştırıyor, beni hiç olmadığım şekilde aydınlatıyor

hayal ettim. "Seni tatmak, seni e mek ve benim için ne kadar zahmetsizce par alandı ını görmek istiyorum."

Nefesimi içime çekiyorum, kalp atı larım hızlanırken kalçalarım masanın altında kenetleniyor.

"Seni kırmak istiyorum Siren. Seni becermek istiyorum ve sakın bunu sen de istemiyormu sun gibi davranmaya kalkma," diye devam ediyor Azrail. "Ne kadar a  olduğunun kokusunu alabiliyorum, sırf oraya koydu um acıyı dindirmek için o güzel kalçalarını ne kadar sıkmak zorunda kaldığını biliyorum. Benim için  aresizsin, Siren."

Lanet olsun. Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?

"Kendini neye bula tırdı ının farkında değilsin," diyorum ona. "Ben öylece yuvarlanacak ve benimle oynamana izin verecek bir kız değilim. Eğer ısırırsan, ben de ısırırım. Ve senin için bundan vazge meyece imden de eminim."

Reaper alay ediyor ve benim sadece konu tu umu d   nd    açık, ama onu izlerken, yardım edemem ama bunun daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. "Gerçekten ne istiyorsun?" diye soruyorum. "Tek istediğin beni becermek olsaydı, beni kolayca bir ara sokağa ya da tuvalete  ekebilirdin. Geçen gece vücudumun seninkine ne kadar çabuk tepki verdiğini gördün. İstedi ini kadar kolay elde edebileceğini biliyorsun ama yapmadın. Onun yerine beni buraya getirdin. Bir art niyet var."

"Art yok."

"Elbette. Dünyanın en çok aranan kiralık katilinin sözlerine inanaca ım."

Garson elinde iki tabakla tam yanlış zamanda geri dönüyor ve beyninin az önce söylenenleri tam olarak kavrayı ını izliyorum. Gözleri dehşet içinde açılıyor ve elindeki tabaklar titremeye başlıyor.

"Siktir git," diye mırıldanıyor Azrail nefesinin altından, deh ete kapılmış garsonun elinden tabakları almak zorunda kalıyor, sonra da onu rahatsız edici bir bakışla süzüyor. "Hiçbir şey duymadın ve eğer o koca ağzını açtığını duyarsam, benimle u ra mak zorunda kalacaksın. Anla ıldı mı?"

O kadar hızlı ba ını sallıyor ki kafasının vücudundan fırlayaca ından korkuyorum ve bir dakika bile geçmeden tökezleyerek uzaklaşıyor ve beni Azrail'le u ra mak zorunda bırakıyor.

"A zını açmadan önce gerçekten etrafını taramalısın." "Neden başka biriyle otururken bunu yapmam gerekebilir ki?

Azrail'den daha mı iyi? Duymadınız mı? Kariyer de i ikli i yaptı.

Artık hayatlara son verme işinde değil. Onun yerine takip etmeye başladı."

Reaper sadece bakıyor. "İşin bitti mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Devam edebilirim. Senin seks delisi bir psikopat olduğunla ilgili daha çok şey söyleyebilirdim ama artık durabilirim. Belli ki seksten bahsetmek seni çok rahatsız ediyor," diyorum ve ayağımı masanın altından kaldırıp tam bacaklarının arasına bastırarak onunla alay ediyorum.

"Eğer bununla başa çıkamıyorsan, her zaman durabilirim." Azrail nefesini içine çekiyor, beni blöf mü yapıyorum yoksa baş tacı mücevherlerini ezmek üzere miyim anlayacak kadar iyi tanımıyor. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun," diyor eli masanın altından kayarak ayak bileğime dayanıyor, iş başa düşerse beni etkisiz hale getirmeye fazlasıyla hazır ama tek yapabildiğim sırtmak.

"Söyle bana Azrail," diyorum ayağımı ona biraz daha sert bastırarak. "Gizli amacın ne?"

Bakışlarını daraltıyor. "Bana ne olduğunu düşündüğünü söyle."

Bir an düşündüm ve sonunda dürüst olmamın bir önemi olmadığına karar verdim. "Sanırım benimle çalışmak istiyorsun. Sanırım sizi şaşırttım ve her ne kadar kabul etmek zorunda olmadığınız bazı şüpheli seçimler yapmış olsam da, beni bir varlık olarak görmenin değerini anladığınızı düşünüyorum. Oyunda şimdiden açık ara öndeyim."

"Kiminle konuştuğunu unuttun mu?" Reaper soruyor, onu ayağımla hadım etmeye çalışıp çalışmamamın aslında umurunda olmadığını fark etmemi sağlıyor; refleksleri çok hızlı. "Seni aşağılamak istemedim ve senin kesinlikle bir değer olduğuna katılsam da, ben tek başıma hareket ediyorum, her zaman öyleydim. Ayrıca, beş gece önce olay yerinde kendini saçlarından kazara asmanı izledim. Sen değerlisin, sadece benim için değil."

"Kahretsin," diye gülüyorum, ayağımın altındaki baskıyı serbest bırakıyorum, ama o bileğimi serbest bırakmıyor, sadece mutlu bir şekilde ayağımı bacaklarının arasına sıkıştırmama izin veriyor. "Bir kızı düştüğünde tekmelemenin yolu."

"Niyetim kesinlikle bu değildi."

"Başa çıkabilirim. Ben büyük bir kıyım," diyorum ona, yine de ayağımı çekerek, ona karşı bu kadar cesur olacak kadar rahat olduğumdan emin değilim. "Ama bilgin olsun, ben de seninle çalışmak istemezdim. Bana *ya benim dediğim olacak ya da otoyoldan gideceğim* tipi gibi geliyorsun ve eminim anlamsız takiplerinden bu saçmalığa pek uymadığımı fark etmişsindir." Kaşlarını çattı ve her nedense devam etmem gerektiğini hissettim. "Başkalarıyla iyi geçinemiyorum."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum."

"Hayır mı?"

"Kartal'a karşı merhametliydin. Adil bir dövüş ve küçük kız kardeşine göz kulak olmayı kabul ettin ve 343 yerde kanlar içinde yatarken, neredeyse kafa derisi yüzülecek olmasına rağmen garip bir şekilde havadan sudan konuştun. Sert dış görünüşüne rağmen nazik bir insansın."

"Bunun bir tür yakalama anı mı olması gerekiyor?"

"Hayır, sadece bir gözlem."

"Peki başka ne gibi gözlemler yaptınız?"

"The Texan Reaper ve The Boneyard Slayer'ın sorun olacağını."

"Kardeşler mi?" Ben de öyle dedim. "Birlikte çalıştıklarını düşündüm." "Kardeş olduklarını biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Fotoğrafik bir hafızam var, ayrıca araştırmalarımda gayretliyim. Önceki cinayetlerini takip ettim ve yerlerini daralttım. Hepsi otuz millik bir yarıçap içindeydi ve kardeşlerden birini bulduğumda diğerini bulmak çocuk oyuncağıydı. Gençken ailelerini öldürdüklerinden beri bir takım olarak çalışıyorlar. Vahşiler. Haklarında bilgi bulmak zor olmadı. Gençlik yıllarımdan başlayarak bir sürü bilgi var. Pervasız ve şiddet yanlısılar ve beyinleri olmasa da bu onları daha az tehlikeli yapmıyor."

Azrail daralmış bakışlarıyla beni izliyor. "Tüm bunları öğrenebildin."

"Dediğim gibi, araştırmalarımda çok titizimdir. Bu oyunlardaki her yarışmacı hakkında beynimin içinde güvenli bir şekilde kilitlenmiş kalın bir dosyam var. Herkes hakkında bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi biliyorum. Sen ve Gölge hariç. Siz ikiniz bir gizem gibi görünüyorsunuz."

"Belki de sana verdiğim değerden daha büyük bir değersin."

Alay ediyorum ve masadan kalkıyorum. "Bu bacakların arasına ve kafamın içine girmek istiyorsan, bundan çok daha fazlasını denemen gerekecek," diyorum ona. "Tabii Shadow hakkında paylaşmak istediğin bir bilgin yoksa?"

"Pek olası değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum, arkamı dönüp uzaklaşmadan önce, hesabı ona bırakmaktan çok mutlu olsam da, garsonun Reaper'dan ne kadar korktuğunu düşünürsek, hesap gelmeyeceğini varsayabilirim. Sadece buradan çıkıp gittiğimizi görmekten mutlu olacaktı.

Restorandan çıkarken kendimle gurur duymaktan öte, gecemin geri kalanının çılgınca eğlenmekten ibaret olacağını da biliyordum.

Bacaklarımın arasındaki yoğun ağrıyı için kendimi boşaltmaya çalışıyordum.

Kaldırımda arabama doğru ilerlerken arkamdan iri bir beden geliyor ve sıcak eller belimi kavıyor. "Geçen sefer benden uzaklaşırken ne demiştin?" Reaper soruyor, derin sesi göğsünde gürlüyor. "Bir dahaki sefere seni böyle heyecanlandırıp ıslattığımda, sonuna kadar götürecek cesarete sahip olsam iyi olur."

Eli belimde dolaşıyor ve ben nefesimi çekerken aşağı doğru iniyor. Beklenti içimi yakıyor ve eğer dikkatli olmazsa, onu tam burada, otelin restoranının önünde becereceğim.

Reaper'ın eli bacaklarımın arasına girene kadar durmuyor ve avucunun topuğu göbeğime sürtündüğünde dudaklarımın arasından derin bir inilti dökülüyor. "Söyle bana, Küçük Siren, ne kadar ıslaksın?"

Hem mecazi hem de gerçek anlamda mahvolmak üzere olduğumu bilerek vücut ağırlığımı onunkine geri veriyorum. Avuç içiyle kot pantolonumu okşarken başımı geriye atıyorum ve tam karşılık verip beni ne kadar kolay tuzağa düşürdüğünü söyleyecekken karanlığın içinden bir şey parlıyor.

Sırtım sertleşiyor ve bir şeylerin ters gittiğini hisseden Reaper anında alarma geçiyor, eli şimşek gibi benden uzaklaşıyor. "Ne oldu?" Azrail soruyor, keskin bakışları karanlığı tarıyor.

"Orada biri var."

Benden biraz uzaklaşıyor, işin kavgaya dönüşmesi ihtimaline karşı ikimize de kendimizi hazırlamamız için alan açıyor. Parıltıyı tekrar görüyorum, ama bu bir parıltıdan çok karanlığın içinde hareket eden bir gölge ve sorgusuz sualsiz kim olduğunu biliyorum.

"Bu Gölge," diye , çoktan koşmaya başlamıştım.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Azrail, kuyruğumda ağırlaşarak. "Ona zarar verirsen seni öldürmekten başka çarem kalmaz."

"Sen benim kim olduğumu sanıyorsun?" Keskin bakışlarımı karanlığın içinde ilerleyen gölgeye kilitlerken ona sesleniyorum. "O bir çocuk. Sanki onu incitecekmişim gibi."

"Pekala. Hadi şu küçük hayaleti yakalayalım."

Gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmadan kendimi daha hızlı itiyorum ve o otelin arkasına daldığında, Reaper ters yöne giderken ben de hemen arkasından takip ediyorum.

Kararlılık beni daha hızlı itiyor. Bu çocuk için çok endişelendim, kim olduğunu ve geldiğini bilmek için çaresiz kaldım. Kahretsin, sadece yiyeceği, suyu ve geceleri uyuyabileceği güvenli bir yeri olup olmadığını bilmek istiyorum ama

Onu takip etmek imkansızdı. O gerçek bir hayalet. Hiçbir yerde yok, bu da beni milyonlarca soruyla baş başa bırakıyor.

Otelin arka tarafına doğru onu takip ederken, Reaper onun önüne çıkıp tek kaçış yolunu kapattığında ve onu hemen durdurduğunda sadece birkaç adım gerideydim.

Panikliyorum, dehşet içindeki bakışları ben ve Azrail arasında gidip geliyor. Gidecek, kaçacak hiçbir yeri yok ve dikkatini esas olarak bana odakladığında, korktuğu kişinin Azrail değil ben olduğumu fark ediyorum.

"Sana zarar vermeyecek, evlat. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyor."

Shadow gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, bana bakarken dehşet dolu bakışları belirsizlikten başka bir şeye dönüşmüyor. Etrafımızda sessizlikten başka bir şey yok ve Shadow'un bana güvenmek isteyip istemediğine kendi başına karar vermesine izin verirken bir santim bile hareket etmeden bekliyorum.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar vücudu gevşiyor ve tekrar Azrail'e bakıyor. "Acıktım," diye mırıldanıyor, sesi o kadar yumuşak ki beni . Ses tonunda insanları uzak durmaları için uyaran bir tür küçümseme olmasını . Ama öyle bir şey yok. O sadece koca dünyada, içine atıldığı bu karmaşadan korkan bir kız.

Reaper başını sallıyor ve onu bana yaklaştırmadan önce ona doğru adım atıyor. "Pekâlâ o zaman," diyor. "Hadi seni doyuralım."

t3

GEAPEG

W Önümde Shadow ve yanımda Siren'le otelin restoranına geri dönerken garip bir memnuniyet duygusu kaplıyor. Bu bir şey Daha önce hiç hissetmediğim ve anlamaya bile başlayamadığım bir şey, ama bunu sorgulamaya fırsat bulamadan, daha önce siparişlerimizi büyük bir özenle alan garson mutfaktan çıkıyor.

"Hayır," diye dehşet içinde soluk soluğa bağılıyor, ses çok ince ama yine de bir şekilde tüm odanın dikkatini çekebiliyor.

Gülümseme isteğime direniyorum. Böyle bir adam benim dünyamda asla hayatta kalamaz. Tek başına ilk giden o olurdu. Siren'le on dakika kadar önce ayrıldığımızda çok heyecanlanmıştı. Kapıdan çıkarken gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordum. Sanki burada olduğumuz süre boyunca nefesini tutmuş gibiydi ve şimdi geri döndüğümüze göre altına sıçmaya hazır görünüyor.

Restoranda ilerlemeye devam ediyoruz ve ona yaklaştığımızda duraklıyorum, Shadow'un omzuna bir el koyarak onu kısa kesiyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum garsona. "Arkadaşlarım ve ben gidip özel bir masaya oturacağız ve tam üç dakika sonra masamıza elinde hanımefendi için bir kadeh şarap ve çocuk için bir hamburgerle geleceksin. Anlaşıldı mı?"

Çenesinin alt yarısı gevelemeye başlıyor ve daha önce duyduklarını aynen hatırladığından hiç şüphem yok. Blue Springs sakinleri için kasabalarında bir şeylerin döndüğü bir sır değildir. Birden fazla ölüm, olağandışı polis varlığı ve yaşadıkları huzursuzluk hissi

kapılarından dışarı adım attıklarında. Kasabaları güvenli değil ve o da bunu biliyor.

"E-evet," diye kekeliyor, bakışları Gölge'ye kayıyor. "Hamburger ister misiniz hanımefendi?"

Shadow bakışlarını tekrar garsona çevirmeden önce bir an bana bakıyor. "Ben de bir soda alabilir miyim?"

"Elbette," diyor, neşeli görünmek için elinden geleni yapıyor. "Hemen geliyorum."

Garson telaşla uzaklaşıyor ve biz de kalabalık masaların arasından geçerek restorana devam ediyoruz. "Ciddi misin?" Siren yanımda, kelimeleri zar zor duyulabilir bir şekilde söylüyor. "Adam zaten bizden korkuyor. Bu gerçekten gerekli miydi?"

Bakışlarımı çeviriyorum ve onun sert bakışlarıyla karşılaşyorum. "Ne demek istiyorsun? Çocuk aç. Ben sadece siparişini veriyordum. Garsonun altına yapmayı bitirmesini beklememi mi tercih ederdiniz?"

Siren gözlerini deviriyor, kendi saçmalıklarımı çok iyi anladığımı biliyor. Bundan hoşlandım ve o da bunu biliyor. Ne diyebilirim ki? Yüzde birin parçası olmanın kesinlikle avantajları var. İnsanlar beni rahat ve bir şey istediğimde hemen kucağıma düşüyor. Denemek, yalvarmak, yakarmak zorunda kalmıyorum. Bana doğal olarak geliyor ... doğal olarak derken, başkalarının korkuları aracılığıyla demek istiyorum.

İnsanlar bana karşı gelmek ya da beni üzme riskini almak istemezler. Kim ya da ne olduğumu bilmiyor olabilirler ama bunu göğüslerinde hissediyorlar. Benim uğraşmak isteyecekleri biri olmadığımı biliyorlar ve bu yüzden beni memnun etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

"Beni korkutmuyorsun Azrail," diye mırıldanıyor.

Restoranın tam ortasında durup blöfünü görmeye hazırlanarak bakışlarını üzerimde tutuyorum ve ona doğru bir adım atarken, gözlerinin kaçınılmaz parlaltısının beni geri çekilmem için uyarmasını bekliyorum, ama asla gelmiyor.

Tedirginlik içimi sarıyor ve yalan söylemediğini fark ediyorum. Artık benden gerçekten korkmuyor ve ben bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Tüm markam insanların benden korktuğu gerçeğine dayanıyor. Yine de Siren'in gözlerinde gördüğüm tek şey ihtiyaç.

"Sallantılı bir zeminde yürüyorsun," diye uyarıyorum onu. "Ne dilediğine dikkat et."

Siren daha da yaklaşıyor, vücudu bedenime baskı yapıyor ve dokunuşuyla tenimi yakıyor. "şu," diye fısıldıyor, yumuşak nefesi

yakamı okşuyor. "Yapmamaları gereken dileklerde bulunan kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

Bununla birlikte geri adım atıp masaya doğru ilerlemeye devam etti ve beni restoranın ortasında hareketsiz bir şekilde bıraktı, arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Ne oluyor lan burada? Neden bu kadın kafamı bu kadar karıştırdı?

Siren ve Shadow'un köşedeki özel masada rahatça oturmalarını izlerken kendimi toparlayıp onlara doğru yürümeye devam ediyorum, o garip memnuniyet hissi geri geliyor.

Öyle ya da böyle beni tamamen şaşkına çeviren iki kadına doğru yürürken damarlarımda rahatlık dolaşüyor. Yine de şu anda ikisiyle birlikte burada olmak bana doğru geliyor.

Masada onlara katıldığımda, Siren ve Gölge'nin birbirlerini nasıl izlediklerini fark etmeden edemiyorum. İkisi de emin değil, bu beklenmedik buluşmadan ne çıkacağını ya da birbirlerine güvenme riskini alıp alamayacaklarını bilmiyorlar ve masadaki yerimi aldığımda, ikisinin de nasıl rahatladığını fark etmemek neredeyse imkansız.

Siren beni izliyor, bakışları yapmam gereken bir sürü açıklama olduğunu gösteriyor, ancak ona güvenebileceğimi bilene kadar benden hiçbir şey alamayacak. Şimdilik odaklanmamız gereken Shadow.

Dikkatimi dehşete düşmüş çocuğa çevirerek, ağır bir bakışla onu sabitliyorum. "Yine beni takip ediyordun."

Başını sallıyor ve bana dönmeden önce bakışlarını kısa bir süreliğine Siren'e çeviriyor. "Aslında onu takip ediyordum," diye itiraf ettikten sonra bakışlarını tekrar Siren'e çevirdi. "Bu adamın seni takip ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Siren derin bir iç çeker. "Birkaç kez dikkatimi çekti."

Shadow başını sallıyor, muhtemelen bu bilgiyle ne yapacağını bilemiyor. Siren'in ilgimi çektiğini, bu kadından etkilendiğimi anlamış olabilir ama Siren'i izleyişinden neden henüz benimle uğraşmaya kalkışmadığını anlamadığı belli. Ve dürüst olmak gerekirse, rahatladım. Zeki bir çocuk olduğu çok açık ve anladığım kadarıyla masumiyeti bozulmamış. Siren'den hoşlandığımı biliyor ama onunla ne yapmak istediğimi bilmiyor ve bunun için minnettarım.

"Bir noktada seni öldürmeye çalışacağının farkında mısın?" Shadow, Siren'in bu Allah'ın belası kasabada neden bulunduğunu tamamen unutmuş gibi soruyor.

Siren güler. "Farkındayım," diyor çocuğa. "Ama şöyle bir şey var. Hayatımı almak için yeterince şansı oldu. Beni istediği zaman öldürebilirdi ama ben hâlâ buradayım, masanın tam karşısında oturuyorum. Bu oyunlarda tek bir kişiye bile güvenemeyebilirim ama erkeklerin basit yaratıklar olduğuna güvenebilirim. Daha da ötesi, içgüdülerime güvenebilirim ve şu anda bana onun beni öldürmeye niyeti olmadığını söylüyor.

.. hiç değilse."

Alay ediyorum, bakışlarım ona kayıyor. "Bu bağırsakların başını belaya sokacak," diye uyarıyorum onu. "Zamanı geldiğinde seni öldürmeyeceğimi bir an bile düşünme."

Siren göz kırptıyor ve içimde bir şeyler parçalanıyor. "Önce ben sana ulaşırsam olmaz."

"Siktir git," diye mırıldanıyor Shadow nefesinin altında. "İkinizin de bunu çoktan yapması gerekiyor."

Bakışlarım Shadow'a kayıyor, ağzından çıkan kelimeleri zihnimde gözden geçirip onu doğru duyduğumdan emin olurken ağzım bir karış açık ona bakıyorum. Ama lanet olsun, bunda şaşılacak bir şey yok ve Siren'in de ona ağzı açık bakmasına bakılırsa yanıldığım çok açık. Belki de bu çocuk Siren'den tam olarak ne istediğimi biliyordur.

"Ben ... ummm ... ne?" Siren, garson elinde şarap ve Shadow'un sodasıyla masaya geldiğinde yüzünün kızardığını söylüyor. Siren ondan şarabı alır ve daha masaya gelmeden kadehi dudaklarına götürüp son damlasına kadar içer. Kadehi hemen adama geri uzatıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım olacak, gelmeye devam edin."

Garson uslu bir çocuk gibi koşarak uzaklaşır ve o gider gitmez Shadow soruşturmasını başlatır. "Yani siz ikiniz bir şey misiniz? Birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Alay ediyorum. "Yalnız çalışıyorum."

Siren'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bana bakarken midemin derinliklerinde garip bir kıpırtı oluşuyor. "Ahh, o zaman bana ihtiyacın yok," diyor sesi alçalarak. "Soğuk bir duşta tek başına mastürbasyon yapmaktan memnunsun."

Bakışlarım onun üzerinde daralıyor. Belki de haklı olduğu bir nokta vardır. Belki de her zaman yalnız çalışmayı tercih etmiyorumdur.

"Kendine dikkat et, Küçük Siren."

Shadow masanın karşısından bizi izliyor, dudaklarını iğrenerek büzüyor. "Siz ikiniz iğrençsiniz."

Siren sadece gülümsüyor, bakışlarını tekrar çocuğa çevirirken kendisiyle gurur duyuyor. "Neden beni izliyordun ki? Bunu sık sık yapar mısın?" diye sorar, tam da garson çocuğun kafasından daha büyük bir hamburgerle dönerken.

Shadow soruya cevap vermekte zorlanıyor çünkü başka bir şey düşünememiş gibi hamburgere bakıyor. "Ummm . . . Ne?" Shadow homurdanıyor, elleri çoktan hamburgeri kapmış.

"Beni takip ediyordun," diye tekrarlıyor Siren. "Neden?"

Shadow bir ısırık alıyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor. "Aman Tanrım," diye inliyor yemeğin etrafında, kelimeleri birbirine karışmış. "Buissogood."

"Gölge," diye iter Siren.

"Herkesi takip ediyorum." "Herkesi mi?"

"Ben de öyle dedim."

"Herkesi takip edebiliyor musun? ?"

İlkini zar zor bitirmişken bir ısırık daha alıyor ve daha yemeğini çiğnemedi gazozunun pipetini de ağzına atıyor. Bu çocuğun nesi var böyle? Sanki aylardır bir şey yememiş gibi davranıyor ama bu doğru olamaz çünkü ona ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için para verdim.

Shadow sadece omuz silkiyor. "En iyiyi yenmek için en iyi olmalısın," diyor ve hamburgerini yerken rahatlamasını, yemek yerken konuşkanlaşmasını izliyorum. "Peki ya siz ikiniz? Siz en iyisisiniz. Benden hemen sonra tabii ki. Ama kim en iyi değil biliyor musunuz? O kardeşler."

"Kardeş olduklarını biliyor muydun?" Siren kaşlarını kaldırarak soruyor, etkilendiği belli.

"Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok," diye devam ediyor Shadow ve ben de alınmamak için elimden geleni yapıyorum. Bunu hemen fark etmemiştim ve Siren'in onayına kadar bunun doğru olduğuna inanmamıştım.

"Sakin onlarla bela aramaya kalkma," diye uyarıyorum Gölge'yi. "Onlar benim ya da Siren gibi değiller. Eğer seni bir arka sokakta yakalarlarsa, seni beslemeyi teklif etmezler. Seni öldüresiye döverler."

"Biliyorum," diyor gözlerinde temkinli bir ifadeyle. "Bu gece onlarla zaten bir oldu ama geçen gece Sharkbait'i nasıl öldürdüklerini gördükten sonra

oradan çıkmayı biliyordum. Kurban olmak istemiyorum."

Siren çenesini sıkıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Seni mi hedef aldılar?"

Shadow omuzlarını silkiyor ve bakışlarını hamburgerine odaklıyor. "Evet, tabii. Beni hedef aldılar. Ya da belki ben onları hedef almış olabilirim."

"Delirdin mi sen?" Siren talep ediyor. "Sen daha çocuksun. Kendini bu şekilde gereksiz yere tehlikeye atamazsın."

"Çocuk olmam kendi başımın çaresine bakamayacağım anlamına gelmez," diye karşılık veriyor Shadow ona. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Eminim biliyorsundur, ama bunlar çocuk olduğun için sana yumuşak davranacak türden insanlar değil. Seni öldürecekler ve bu acımasızca olacak. Umurlarında bile olmaz. Bela aramak için dışarı çıkamazsın. Tabii, onları istediğin kadar takip et. İstedığın kadar keşif yap ama hedeflerini akıllıca seç."

"Senin gibi mi?" Shadow bir lokma yemeğin etrafında soruyor. "Bu gece öldürdüğünü gördüm. Hiçbir şey değildi. Kartal'ın gitmesine izin vermeliydin. O av sayılmaz."

"Yani diyorsunuz ki gitmesine izin vermeliydim ve ona daha sonra beni öldürme ya da ... öldürme fırsatı vermeliydim. Bilmiyorum, belki de seni? Belki de kırık kaburgaları ve yanmış koluyla yaşamasına izin vermeli ve kardeşlerin ya da Gasoline'in geri gelip işi çok daha kötü bir şekilde bitirmesine izin vermeliydim. Bu gece peşinden gelen ben olduğum için şanslıydı ve bunu biliyordu. Merhametli olmak beni zayıf yapmaz. Beni insan yapar."

Shadow dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırıyor ve yavaşça başını sallamadan önce çenesini eğiyor. "Özür dilerim. Haklısın."

Siren onu daralmış bir bakışla izliyor ve bir ömür gibi gelen bir süreden sonra vücudu nihayet rahatlıyor ve sohbeti ilerletiyor. "Planın nedir Gölge? Önümüzdeki yirmi günü nasıl atlatacaksın?"

Bir ısırik daha alıyor ve ben hamburgerine bakıyorum, bu kadar çabuk kaldırmasına şaşıyorum. "Ben bir gözlemciyim," diye açıklıyor Shadow. "Tüm bu saçmalıklara karışmayı sevmiyorum. Herkesin zayıflıklarını öğrenmek ve son anda devreye girip oyunu bitirmek üzere eğitildim."

"Peki bu senin için nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Şu ana kadar bilmiyorum. Siz ikiniz dışında, saf dışı bırakılması gereken altı yarışmacı daha var. Kardeşler, Gasoline, Raven, Silver ve

İnfazcı. Her birini çözebildim ve bu oyunlar sırasında sonlarını nasıl getireceklerini şimdiden görebiliyorum. Çözemediğim tek kişi siz ikinizsiniz."

"Ne demek istiyorsun?" Siren sorar.

"İkiniz de her zamanki yönteminizle oynamıyorsunuz."

Başımı sallıyorum, ağzından çıkan her kelimeyle bu çocuğu daha çok onaylıyorum. "Çok zekisin."

Gölge başını sallıyor. "Bir türlü iki kişinin karşısındaki masada oturduğumu düşünürsek, belki de bu zeki olmadığım anlamına geliyordur," diyor. "Birlikte çalışmadığınızı ve beni beslemeyi bitirdikten sonra çöp bidonlarının yanında şişlemeyi planlamadığınızı nereden bileyim?"

"Bilmiyorsun," diyor Siren ona. "Ama dediğim gibi, bu içgüdülerine güvenmekle ilgili. Ya Azrail'e güvenmeyi seçersin ve ben sana zarar vermek istemem, ya da güvenmemeyi seçersin. Bu senin ayrıcalığın. Sizi bir şeye inanmaya zorlayamam ve sözlerinden başka hiçbir şeye dayanmayan birinin niyetine inanmaya zorlayamam. Bu oyun sonuna kadar bir mücadele ve güveninizi kazanmaktan onur duyarım ama gerçek şu ki bu oyunlarda kimseye güvenmemelisiniz."

"O haklı," diye ekliyorum. "Hayatta kalmanın en etkili yolu sadece kendine güvenmektir."

Gölge bakışlarını tutuyor. "Sana güvenmemi istemediğini mi söylüyorsun?" "Hiç de değil. Dikkatli olmanızı söylüyorum. Bu oyunların sonunda

verilmesi gereken bir karar olacak. Ay sonunda sadece birimiz özgür kalabilecek. Bunun kim olmasını istediğimi biliyorum ve Siren'in de aynı fikirde olduğunu varsayıyorum. Doğru kararı vermesi için ona güveniyorum, tıpkı onun da bana güvendiği gibi. Bununla yaşayıp yaşayamayacağınız artık size kalmış."

"Sanki bizden bir ekip olarak çalışmamızı istiyorsun gibi geliyor," diye soruyor Shadow. Siren bakışlarını daraltıyor, ağır bakışları benimkilere kilitleniyor. "Hmmmm.

Tuhaf."

"Yalnız çalışıyorum," diye hatırlatıyorum onlara.

Shadow hamburgerinin kalanını bitirmeden önce kendi kendine gülüyor ve onun yerine sodasını alıyor. "İçimden bir ses bunun eğlenceli olacağını söylüyor."

Siren gözlerini deviriyor ve bakışlarını tekrar çocuğa sabitliyor. "Nerede kalıyordun?"

Shadow'un kaygısız tavrı hızla kayboluyor, prangaları tekrar yerine oturuyor. "Neden?"

"Gözlerinin altında torbalar var. Uyumuyorsun ve az önce o hamburgeri mideye indirdiğine bakılırsa yemek de yemiyorsun. Kendine nasıl bakacağını biliyor musun? Temiz kıyafetlerin, tuvalet malzemelerin var mı?"

"I . . ."

Bakışlarını kaçırıyor, cevap vermek istemiyor ve ben devam etmesi için onu zorluyorum. "Soruya cevap ver Gölge. Kendine yiyecek alman için sana para verdim. Ne oldu ona?"

Siren'in kaşları çatıldı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ne yaptın? Ne zaman?"

Sorgulamasını görmezden gelerek bakışlarımı Shadow'a odaklıyorum ve bu konuşmayı geçiştirmesine fırsat . "Onlarla hiçbir şey yapamıyorsan market alışverişi yapmanın ne anlamı var?" diye soruyor, sesi alçak ve mahcup. "Sana yemek yapmadığımı söylemiş olmam dışında. Onları taşımak için bir yolum da yok. Birinin Honda'sının arkasına doluşup arabasını mı çalayım - nasıl sürüleceğini bilmediğim bir araba - yoksa onları sırtımda mı taşıyayım?"

Ağır bir nefes aldım. Berbat ettim.

Bu benim açımdan büyük bir dikkatsizlikti. Ona kendi başının çaresine bakması için ihtiyaç duyduğunu düşündüğüm kaynakları verdim ama gerçekte kendimi bir tür kahraman gibi hissetmekten başka bir şey yapmadım. Ona hiç yardım etmedim.

"Tamam, işte anlaşma," diyor Siren, ne yapacağımı şaşırdığımı açıkça görerek. "Sanırım villamın nerede olduğunu biliyorsun?"

Shadow sadece sırtıyor ve Siren gözlerini deviriyor. "Tabii ki seviyorsun," diyor. "Yemek yapmayı severim. Her gece kendime bir şeyler pişiririm ve denemek istediğim çok çeşitli yemeklerim olmasa da yine de lezzetlidirler."

Siren masadaki peçeteyi kapıyor ve altı haneli bir kod yazmadan önce kırılmış tankının içinde bir yerden bir kalem çıkarıyor. "İşte, bu benim villamın şifresi, evime girmek için buna ihtiyacınız olduğundan değil. Her gece, saat tam yedide, mutfak masamda senin için taze pişmiş bir yemek olacak. İster ye, ister yeme. Benim için fark etmez, ama yine de orada olacak," diyor ona. "Eğer yedi buçuğa kadar yenmezse, buzdolabında seni bekliyor olacak. Ayrıca kanepede bir battaniye var, eğer bir süre kalmak istersen katlanıp yatağa dönüşebiliyor. Sadece . . . Lütfen beni uyku bıkışlamayın."

Shadow da benim gibi ne diyeceğini bilemez bir halde aval aval ona bakıyor ve dürüst olmak gerekirse, yolundan sapıp bu kadar çok şey gösterdiği için onu alkışlamalı mıyım bilmiyorum

yoksa bu kadar aptal olduğu için onu azarlamalı mıyım? Ne de olsa Shadow eninde sonunda onu öldürmek zorunda kalacak çünkü kabul edelim, ne kadar sert konuşsam da onu öldürmektense sikmeyi tercih ederim ve onu bu şekilde evine kabul etmek bela aramaktır.

Gölge gözle görülür bir şekilde yutkunur. "Bunu gerçekten benim için yapar mısın?"

"Açlıktan ölmene izin vermeyeceğim. Suikastçıya dönüşmüş ürkütücü bir çocuk casus olsan da, hala sadece bir çocuksun. Ne kadar iyi olursan ol, burada olmamalısın."

Bakışları ellerine düşüyor ve sanki daha önce hiç kimse onunla ilgilenmemiş gibi. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, kelimeleri söylemek zor geliyor.

"Benim için zevk."

"Suikastçıya dönüşmüş bir çocuk casus olmaktan bahsetmişken," diyorum. "Nasıl bu hale geldin? Seni kim eğitti?"

Bakışları bir anda yukarı fırlıyor ve o çocuksu masumiyet ve minnettarlık aniden kayboluyor, geriye sokağın arkasında gördüğüm dehşete kapılmış çocuktan başka bir şey kalmıyor. Bakışları benimle Siren arasında gidip geliyor ve ikimiz de onu sakinleştirmek için ellerimizi kaldırmaya başladığımızda, ayağa fırlayıp kaçmaya başlıyor ve bir hayalet gibi restorandan çıkıp gözden kayboluyor.

"Siktir," diyor Siren, ses tonunda açık bir suçlama var. "Şimdi ne yaptığına bir bak. Daha yeni kendine gelmeye başlamıştı."

Başımı sallıyorum. "Bu çocuğun yola gelmesi için önünde uzun bir yol var," diyorum ona. "Ama kesin olan bir şey var ki, korktuğu biz değiliz, evi."

"Bu onu bir tehdit haline getiriyor," diye mırıldanıyor Siren, ses tonunda yoğun bir yıkım var. "O para ödülünü kazanmak ve kendini kurtarmak için çaresiz olacak. Onu ikna edemeyiz ve diğerlerinin peşinden gitmeye devam edecektir. Ona göz kulak olmalıyız."

"Eğer fark etmediysen, ona göz kulak olmak imkânsız.

Benden kaçabilen tek kişi o." Siren'in bakışları

şok içinde genişler. "Öyle mi?"

Bunu itiraf etmekten neredeyse utanarak başımı sallıyorum. "İki kez ve eğer onu daha önce restoranın dışında görmeseydin, üç kez olacaktı."

"Kahretsın."

"Mhmm," diyorum. "Tek bildiğim bu oyunun bitmeyeceği, çünkü onun beni alt etmesine izin vermem mümkün değil, ama vermeyeceğim

Senin ya da bir başkasının onun hayatına son vermesine izin vermeyeceğim. Bu saçmalıklar için çok genç."

"Katılıyorum," diyor Siren, garsonun doldurduğunu bile görmediği şarap kadehini eline alarak. Başını arkaya atıyor ve ayağa önce kadehi boşaltıyor. "Onu korumak zorundayız."

Yanında duruyorum, masaya yüz dolarlık bir banknot attıktan sonra elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. "Asıl soru şu: Bir hayaletin gerçekten neyden korunmaya ihtiyacı olduğuna dair hiçbir fikrimiz yokken onu nasıl koruyacağız?"

t4

S\$GEN

S Eagle, Reaper ve ardından Shadow ile geçirdiğim geceden sonra uyumak kolay gelmiyor. Olaylı olmaktan çok daha fazlasıydı ve şimdi beynim kapanmak için mücadele ediyor. Çok yorgunum. Tek istediğim üzüntülerimde boğulmak ve derin bir uykuya dalmak, hatta belki de alarmımı görmezden gelip yatakta kalmak

ta ki biri beni bundan kurtarana kadar.

Saat sabahın ikisini geçti ve bu noktada gözbebeklerimin tam anlamıyla kafamdan düşeceğini düşünüyorum, ancak her ne sebeple olursa olsun, uykunun tatlı huzuru bir türlü gelmiyor. Belki de Shadow'a evime girmesi için aptalca bir kod verdiğim içindir, ancak bunu gerçekten kullanmasını beklemiyorum. İstese kolayca içeri girebilir. Aslında aynı şey Azrail için de geçerli ve bu geceki konuşmaya bakılırsa, dışarıdaki çalılıklarda bir yerlerde saklanıyor olsaydı şaşırmazdım. Yine de onun yakınlarda olduğu düşüncesi artık beni korkutmuyor.

Sanırım hoşuma gitti. Reaper'ın beni takip etmesi fikri beni tahrik ediyor. O inanılmaz biri, bu işin en iyisi. Yeteneklerini mükemmelleştirmek için yıllarını harcadı ve her ne sebeple olursa olsun, onun ilgisini çeken kişi benim. Eğer sadece sikini ıslatmak isteseydi, herhangi bir bara girip istediğini seçebilirdi, ama o beni seviyor.

Tamam, belki *hoşlanmak* bunun için güçlü bir kelime, ama kesinlikle ilgisini çekti ve bu beni asla hayal edemeyeceğim bir şekilde heyecanlandırdı. Gözlerinin üzerimde olması, dizinin masanın altında benimkine değmesi hoşuma gitti, ama ayağa kalktığımızda

O restoranın dışında Shadow'u görmeden önce elini vücudumdan aşağı kaydirdi ve amımı avuçladı ... lanet olsun! Mahvolmuştum.

Düşüncesi bile beni battaniyenin altında kıvrandırıyor ve bir bakıyorum, elim çarşafın altından uyluklarımın arasına doğru kayarken gözlerim kapalı. Parmaklarımı uyku şortumun bel bandının içine sokuyorum, sırtım yükselirken uyluklarımın tepesine doğru dalıyorum.

Lanet olsun. Reaper beni mahvetti.

Parmaklarım muhtaç klitorisimin üzerinde geziniyor ve tam Azrail'in beni çarşafların arasında nasıl kolayca yok edeceğini gözümde canlandırmaya başlamışken, villamın derinliklerinden ince bir gıcırtı geliyor.

Elim pijama şortumdan kurtuluyor ve göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkıyorum, bir elimde bıçak, diğer elimde telefonum, gözetleme kayıtlarımı açıyorum. Dışarıdaki alanı hızlıca kontrol ettiğimde bir şey bulamıyorum ama içerideki görüntüyü kontrol ettiğimde kalbim bambaşka bir nedenle çarpmaya başlıyor.

Reaper mutfağımın tam ortasında duruyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi tezgâha yaslanmış. Bir ayağını diğerinin üzerine atmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, doğrudan kameraya bakıyor.

Kahretsin.

Giyinme zahmetine girmiyorum, ama bıçağı bırakmadan da koridora çıkıyorum; üzerimde sadece uyku şortum, siyah bir tişört ve içimde zonklayan, tatmin edilmemiş derin bir ihtiyaç var.

Mutfağa ve oturma alanına doğru ilerlerken omzumu duvara dayayıp Reaper'a bakıyorum, karanlığa rağmen onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum ve yardım edemiyorum ama durmak için villadaki en aydınlık alanı seçtiği için minnettarım. Beni korkutmaya çalışmıyordu, bu yüzden mutfak kameramın tam önünde yer kapladı. Sadece beni dışarı çekmek istedi.

Her zaman olduğu gibi kocaman ve heybetli, ama şimdi ona baktığımda, ilk seferinde hissettiğim korkuyu hissetmiyorum. Artık beni korkutmuyor ve bu benim suçum. Ondan korkmalıyım. Ters yöne doğru koşmalıyım. Bunun yerine, tek istediğim üzerindeki her giysiyi yırtıp atmak ve onunla kötü bir şekilde birlikte olmak.

Tanrım, onu soyup tepeden tırnağa yalamak, her santimini tatmak, onu memnun ve tatmin etmek için neler vermezdim.

Ona dilimle saldırmak yerine kaşlarımı kaldırıp kayıtsızmışım gibi davranıyorum. "Koca kışlı vücudunun şu anda mutfağımı işgal etmesinin bir nedeni var mı?"

Azrail bana bakıyor ve genellikle ölümcül olan gözleri bir şekilde biraz . . . şimdi daha yumuşak. Tüylerim diken diken oluyor ve tezgahın kenarından kalkıp bana doğru ilerlediğinde kalbim daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde hızla çarpıyor. "Konuşmamızı hiç bitirmedik," diye gürlüyor o derin ses tonuyla ve dünyamı tam bir kuyruk dönüşüne gönderiyor.

Dudaklarımda aptalca bir gülümseme beliriyor ve bana doğru attığı her yavaş adımda heyecanım daha da artıyor. "Peki bu nasıl bir konuşma olacak?"

Ses tonumda alaycı bir ima var ve koyu renk gözlerinin açıklıkla parıldamasına bakılırsa, neden bahsettiğinin tamamen farkında olduğumu biliyor. Beni yalvartacak kadar erkek olduğunu kanıtlamak için bir şansa ihtiyacı var, ama bunu ona öylece vermeyeceğim; bunun için çalışmasını sağlayacağım.

Azrail tam önümde duruyor, karanlık gözleri beni yakalıyor ve girdabına hapsediyor. Elini kaldırıyor ve ne yapacağını görmek için beklerken bir anlığına kalbim duracak gibi oluyor, belki de tamamen atmayı bırakıyor. Sonra, o parmaklar yakamı bulup göğsümün kıvrımından geçerek belime doğru inmeye başladığında, kalbim yeniden harekete geçiyor.

Elleri tenimde çakıl taşlı bir iz bırakıyor ve damarlarımda elektrik atıyor. Onunla ilk karşılaştığım andan beri arzuladığım, çaresizce beklediğim şey buydu.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum, her hareketini izliyorum, hayatımı ne kadar çabuk sona erdirebileceğinin fazlasıyla farkındayım. Mila bana çok kızardı. Bu konuda neler söyleyeceğini tahmin edebiliyorum ama dışarı çıkacaksam, zevkle çılgılık atarak da çıkabilirim.

Reaper başını eğiyor, dudakları kulağımdan bir nefes kadar uzakta. "Hangi sohbetten bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye gürlüyor, sonra bir anda güçlü elleri belimde, beni yerden kaldırıyor. Bizi etrafımızda döndürüyor ve bir anda mutfak tezgahının kenarına çarpıyor ve dizlerim kalçalarının iki yanına yayılıyor.

Bana doğru bastırıyor, kaya gibi sert aleti zonklayan göbeğime karşı sertleşiyor ve kalçalarını salladığında, lanet olası tezgahın erimeden önce başa çıkabileceğim tek şey bu. Sikin tüm hatlarını hissedebiliyorum ve ne kadar büyük olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Sadece benim için hazır değil, açlıktan ölüyor.

"Bana istediğinin bu olmadığını söyle," diye mırıldanıyor Reaper, kalçalarını tekrar sallıyor ve o kalın sikini ağrıyan klitorisime sürüyor, umutsuzca uyku şortumun bir milyon parçaya ayrılmasını ve ona sahip olmama izin vermesini dilememe neden oluyor. "Bana bütün gece parmaklarının üzerinde gezinmediğini, içinde benim olmamı dilemediğini söyle. Günün her saniyesinde ıslanmadığını söyle bana, bu güzel kalçaları nasıl açacağımı ve seni çıplak becereceğimi, seni santim santim alacağımı düşünerek."

Sertçe yutkunuyorum, çaresizlik beni canlı canlı yiyor. "Bunu inkâr etmeyeceğim," diye mırıldanıyorum, çenemi kaldırıyorum, böylece dudaklarım onunkilerin hemen yanından geçiyor ve yapabilecekleri her şeyin vaadiyle onu kızdırıyor. "Bana neler yapabileceğini düşünmek beni geceler boyu ayakta tuttu, beni ne kadar derine götüreceğini, güçlü hamlelerle içime nasıl gireceğini ve amımın senin etrafında nasıl paramparça olacağını bilmek. Ama gerçekten buraya girip istediğini almana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Burada oturup beni alman için yalvaracağımı mı? Dizlerinin üzerine çöküp beni dilinle becermen için yalvaracağımı mı?"

Reaper bir santim geri çekilip bakışlarımla buluşuyor ve orada bulduğu meydan okuma karanlık bakışlarını daraltıyor. Cevap vermiyor, kendi planım olduğunun açıkça farkında ve ilgisi arttıkça, onun için ne sakladığımı görmek için bekliyor.

Tek yapabildiğim gülümsemek, arkamdaki tezgâhta duran çantaya uzanıyorum, parmaklarım onu geri itmeden önce soğuk metalin etrafında kıvrılıyor. Reaper birkaç santim uzaklaşarak bana alan açtı ve tezgâhın kenarından kaydktan sonra ona doğru geri adım atarak onu daha da geriye ittim.

Elimi göğsüne koyarak bir adım daha atıyorum, ta ki koca bedeni mutfaktaki tüm alanı kaplayana ve sırtı buzdolabıma dayanana kadar. "Olay şu," diye mırıldanıyorum elim vücudunda alçalırken, belinden aşağıya, pantolonunun içindeki devasa şişkinliğe doğru kayıyor. Pantolonunun üzerinden onu avuçluyorum, gözlerinin memnuniyetle dalgalanmasını izliyorum ve ayak parmaklarımın ucuna kadar bastırırken, kulağına fısıldamak için daha yakın eğiliyorum. "Ben adil oynamam Azrail. Kazanmak için oynarım ve bu gece sadece birimiz kazanacak."

Reaper inliyor ve ses içimde sıvı bir coşku gibi yankılanıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Etkileyici sikini avuçlamaya devam ederek soruyorum.

Çenesini sıkıyor, cevap vermeyi reddediyor çünkü ikimiz de onu tam istediğim yerde tuttuğumu biliyoruz. Kontrol bende ve tek yol

Ŗu anda istediği Ŗeyi elde etmesi, benim ona vermeye karar vermemle mümkün. Ama dediğim gibi, bu asla o kadar kolay değil.

Ona tatlı bir glmsemi sunuyorum, sanki masum olan benmiŖim gibi kirpiklerimi kırpıŖtırıyorum. "İŖte anlaŖma," diye fısıldıyorum, vücudum onun büyük vücuduna baskı yapıyor, tam etrafına uzanıp metal kelepçeyi bileğinden geçirip onu buzdolabıma kilitlediğim sırada. "Bana istediğin gibi sahip olabilirsin ama bir Ŗartım var."

Gözleri heyecanla kararıyor ve tepki vermemesine rağmen bileğindeki kelepçenin farkında deđilmiŖ gibi davranmıyorum. "Peki bu ne?"

"nce beni yakalamalısın."

Gözleri meydan okumayla parlıyor ve kalbim korku ve heyecanın garip bir karıŖımıyla patlarken, kelepçelerin onu uzun süre tutamayacağını bilerek ŖimŖek gibi havalanıyorum.

İçimden patlamak üzere olan kahkahayı yutarak, hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koŖarak n kapıdan içeri daldım. Biri için hiç bu kadar çaresiz ve a olmamıŖtım, sadece son saniyede kaçmak için. Bu oyunu hayatım boyunca milyonlarca kez oynayabilirim ama bu gezegende beni gerçekten yakalayabilecek tek bir adam var ve o da Azrail.

O avcı, ben de avım. Ve bu Ŗimdiye kadar oynadığım en heyecanlı oyun oldu.

Tatil beldesinde çılgınca koŖuŖturmama rağmen ayaklarım yere sessiz basıyor. Ana yollardan uzak durarak havuzu ve tenis kortlarını geçiyorum, avcımın çoktan sokaklarda olacağını ve her adımımı takip edeceğini biliyorum.

Adrenalin damarlarımda hızla dolaŖırken kalbim hızla çarpıyor ve dünyanın en ölümcül adamının peŖimde olduğunu bilmeme rağmen yüzümdeki sırtıŖı silemiyorum.

Bu adamın bu gece beni becerme Ŗekli . . . kahretsin.

nce ondan kaçmaya odaklanmalıyım, yine de akıllı bir kadın olsaydım, bunun için çok fazla çaba sarf etmezdim. Ne de olsa nihai amacım yakalanmak ve böyle bir velet olduğum için cezalandırılmak, ama ona zaferi veremem. Bu çok kolay olur. Bana daha önce öldürmek için alıŖmayı sevdiğini sylemiŖti ve bunun da farklı olacağını sanmıyorum. Meydan okumayı seviyor ve ben de ona tam olarak bunu vermeyi planlıyorum.

Tatil beldesinin sınır çizgisine ulaŖtıđımda çitin üzerinden hızla geçerek kendimi fırlattım ve gülünç bir Ŗekilde yere dŖtm.

dengemi sağlamak için çömelme pozisyonu alıyorum. Sonra, bir an bile kaybetmeden, tekrar harekete geçiyorum.

Arkama bakmaya cesaret edemeden sokaklarda hızla ilerliyorum. Çoktan yaklaştığından şüphem yok ama şimdilik tek odak noktam aramıza mesafe koymak. Gölgelere yapışıyorum, karanlık bu geceki tek müttefikim. Sokaklar ıssız ve beni yakalamasına ve benimle hınzırca sevişmesine ne kadar ihtiyacım olsa da, beni bir bakkalın arkasındaki pis bir ara sokakta becermesine izin vermeyeceğim. Bunun mükemmel olmasını istiyorum ve bunu aklımda tutarak keskin bir sağa dönüp Blue Springs'in sunduğu en büyük turistik yere, göle doğru ilerliyorum.

Göle doğru yaklaşırken kalbim milyonlarca farklı nedenden dolayı hızla çarpıyor ama ürperti tenimi sarmaya başladığında bana yaklaştığını fark ediyorum. Avcı avını buldu, ama onu yakalayacak kadar hızlı mı, yoksa ondan kaçacak mı?

"Benden kaçamazsın, Küçük Siren," diye sesleniyor arkamdan o derin, çekici ses, tüylerimi diken diken ediyor ve sandığımdan çok daha yakın olduğunu fark etmeme neden oluyor.

Kendime engel olamayarak omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve Reaper'ın hiç terlememiş gibi arkamda rahatça yürüdüğünü görüyorum, ama bu mümkün değil. Kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyorum ve hiç şansım olmadığını fark ediyorum ama dudaklarındaki sırıtış yine de hoşuna gittiğini gösteriyor.

Arkamı dönüyorum ve yüzümde boktan bir sırıtışla geriye doğru yürümeye başlıyorum, kelepçenin hala bileğinden sarktığını fark ediyorum. "Benim durduğum yerden," diye sesleniyorum. "Yapabilirim gibi görünüyor."

Azrail'in bakışları daralıyor ve koşmaya başladığında göğsümün derinliklerinden bir çığlık kopuyor. Kıcımlı çılgınca çevirip göle doğru koşarken ayaklarımda üzerinde tökezliyorum. Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor ve kendimi daha hızlı itmeye devam etmek için elimden geleni yapıyorum, ama dürüst olalım, bu adamın beni yakalamasına fazlasıyla hazırım.

Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım ve ayaklarım nihayet suya ulaştığında, güçlü bir kol belime dolanarak beni ayaklarımdan kaldırdı. "Gerçekten benden kaçabileceğini mi sanıyorsun, Küçük Siren?"

İçimden aptalca bir kahkaha kopuyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan arkamı dönmüş, göğsümü onun göğsüne bastırmış, bacaklarımı beline sıkıca sarmış, sikiinin tüm hatlarını sıkıca bastırılmış bir şekilde hissediyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum, yavaşça siyah tişörtüme uzanıyorum

ve başımın üzerine çekiyorum. "Ama bu bana sahip olmak için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtladı."

Reaper homurdanıyor, bakışları çıplak göğüslerimin üzerinde geziniyor. "Hiçbir fikrin yok." Ve bir saniye bile geçmeden suya çakıldık.

Reaper arkama yerleşirken dizlerim nemli kıyıya çarpıyor. "Umarım benim için hazırsındır Siren," diyor, bir eli vücudumda dolaşp göğüslerimi avuçlarken diğer eli kalçalarımın arasına iniyor ve uyku şortumdan ne kadar ıslak olduğumu hissediyor.

"O lanet sokakta bana dokunduğun andan beri hazırım."

"Güzel."

Başparmağı ve işaret parmağı çakıllı meme ucumun üzerinde yuvarlanıyor, çimdikliyor ve zevk içimde sallanıyor, çekirdeğime doğru bir elektrik akımı gönderiyor ve ben rahatlamak için çaresizce ona doğru bastırırken, Reaper elini şortumun içine kaydırıyor ve anında girişimi buluyor.

İki kalın parmağını içime sokuyor ve ben de hiç tereddüt etmeden parmaklarını sürüyorum. "İhtiyacın olan şey bu muydu, Küçük Siren? Seni parmaklarımla becermemi mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, başparmağını klitorisime uzatıp sıkı daireler çizmeye başladığında kalçalarım sarsılıyor. "Beni ağzınla becermeni istiyorum ve ancak diline boşaldıktan sonra beni o kalın sikiyle becerebilirsin."

"Öyle mi?"

Tek söyleyebildiğim "Mmmmm," oldu.

Sonra bir anda parmakları göğüs ucumda sıkılaşıyor, beni öne doğru itmeden önce sertçe çimdikliyor, yüzüm sahilin nemli kumuna değene kadar beni eğiyor, kığım havaya kalkıyor. Parmakları amımdan kurtuluyor ve ben hayal kırıklığı içinde haykırıyorum, ama sonra başparmakları uyku şortumun bel bandına giriyor.

Parmaklarını kığımın üzerinde gezdirerek her bir savunmasız parçamı ortaya çıkarıyor ve kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. "Ağzımı alacaksın, Küçük Siren, ama sabırlı olacaksın," diye gürlüyor, tam parmaklarını tekrar amımda hissettiğimde, arkamdan derinlere doğru itiyor.

Parmakları içimde dönerek duvarlarıma masaj yapıyor ve gözlerim dönerken tek yapabildiğim saf bir coşkuyla çığlık atmak oluyor. "Evet," diye inliyorum. "Aynen böyle."

Reaper beni parmaklarıyla beceriyor ve ben elimde olmadan elimi kalçalarımın arasına sokup parmaklarımı muhtaç klitorisimin üzerinde gezdirerek ona gösteriyorum

Ne kadar hoşuma gittiğini. "Açık konuşayım," diye gürlüyor, parmaklarını daha derine iterken sesi arzuyla kalınlaşıyor. "Bu benim. Senin zevkin benim. *Sen benimsin.*"

Lanet olsun.

"Senin," diye inliyorum parmaklarım sihrini konuştururken.

Parmaklarını yavaşça amımdan çıkardığında kendimi tam sınırdaki hissediyorum ve tam yıkım içinde haykıracakken, sıcak dili merkezimde dans ediyor. "Siktir," diye inliyorum, yüzüne doğru bastırıyorum ve o devralırken parmaklarımı klitorisimden indiriyorum.

Dili, muhtaç klitorisimin üzerinde çalışırken sıvı ecstasy gibi. Emiyor ve ısıyor ve parmakları amıma geri döndüğünde, içimin derinliklerine itip duvarlarıma masaj yaptığında, bir daha asla bunun kadar iyi bir şey hissetmeyeceğimi biliyorum.

Gölün serin suyu tenimin üzerinde dans ederken, dizlerimi daha geniş itiyorum, ona mümkün olduğunca çok şeyimi sunmak için sırtımı kamburlaştırıyorum. "Daha fazla," diye inliyorum ve hiç tereddüt etmeden bana tam olarak istediğim şeyi veriyor. "Lanet olsun."

Başucumdaki çekmecede duran pilli erkek arkadaşların ancak hayal edebileceği şekilde beni çalıştırıyor ve o tanıdık hissin içimde derinlerde oluştuğunu hissettiğimde, yıldızları görmemin uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Reaper'ın dili mükemmel, ama parmakları bu gösterinin yıldızı ve içimde kıvrılıp G noktamı bulduklarında dünyam patlıyor. "Oh, Tanrım!" Sert bir şekilde boşalırken haykırıyorum, orgazmım vücudumun her bir santimini ele geçirirken içimde derin bir zevk sallanıyor.

Duvarlarım Reaper'ın parmaklarının etrafında kasılıyor, çılgınca kasılıyor ve beni çalıştırmaya devam ettikçe, parmaklarını G noktamın üzerine tekrar tekrar masaj yaparak, yoğunluk sadece artıyor. Parmaklarım avuçlarıma içine kıvrılıp sıkı yumruklar oluştururken tüm vücudum titriyor ama o rahatlamıyor. Sadece beklentilerimi karşılamakla kalmayıp onları sudan çıkarmaya niyetli.

Haykırıyorum, yoğunluk çok fazla geliyor ve sanki sınırlarıma nerede olduğunu zaten biliyormuş gibi, sonunda vücudumu hafifletmeye başlıyor. Zirveye ulaşıyorum ve aşağı inmeye başladığım anda nefes nefese kalıyorum, tüm vücudum şiddetle titriyor.

Zevk çok fazla, çok iyi ve tüm dünyam alt üst oldu. Böyle boşalabileceğimi bile bilmiyordum. Hiçbir şeyin bu kadar yoğun ya da iyi olabileceğini bilmiyordum.

Sonunda aşağı indiğimde, tam bir nefes almak için mücadele ettiğimde, Reaper nihayet geri çekildi ve parmaklarını titreyen amımdan kurtardı. "Siktir, Küçük Siren. Tadının ne kadar tatlı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Omurgamdan aşağı bir rpteri süzülüyor ve elimde olmadan sırtıtıyorum, ama tanıdık bir fermuar sesi duyduğumda, beni tekrar almadan önce toparlanmak için sadece üç saniyem olduğunu fark ediyorum, ama bu sefer, en tatlı türden acımasız olacak.

"Bu küçük tatlı amcığı sikeceğim Siren," diye homurdanıyor Azrail, kalın sikini serbest bırakarak. "Ve nazik olmayı planlamıyorum. İçine girme düşüncesinin bana nasıl eziyet ettiğini bilemezsin."

"O zaman ne bekliyorsun?" Fısıldıyorum. "Al beni Azrail. Becer beni."

Sikinin ağır ucunun girişime dayandığını, ıslaklığımla karıştığını hissediyorum ve beklenti arttıa ve beni nasıl gereceği düşüncesi zihnimi rahatsız etmeye başladığında, ona karşı geri itiyorum, onun için sırsıklam oluyorum.

"Azrail," diye inliyorum, beni hemen almasını istiyorum.

Ucu ıslaklığımda dans ediyor, yapmak üzere olduğu her şeyle beni ve güçlü eli beni sabit tutmak için kalçamı kavradığında, beni gerçekten ele geçirmeden önce neredeyse paralanıyorum. Sonra tekrar ona doğru ittiğimde, sonunda içime giriyor.

Bana sadece ucunu veriyor ve ben şimdiden duvarlarımın gerilmeye ihtiyaı olduğunu hissediyorum. Parmakları kalamda sıkılaşıyor ve sabah olduğuunda parmaklarının mükemmel izinin vücudumda kalacağından hiç şüphem yok. Bana bir santim daha veriyor ve göz kapaklarım titriyor, ama arkamdan gelen yumuşak homurtuya hiçbir etkisi olmuyor.

"Siktir, Siren."

"Beni daha derine götür," diye yalvarıyorum.

Daha fazla itiyor ve duvarlarım onun büyüklüğünü karşılamak için gerilmeye devam ediyor. Sadece yarısına kadar gelebildi ama şimdiden beni çılgına çeviriyor. Hepsini nasıl alacağımı bilmiyorum ama pes edecek değilim. Kalçalarım sarsıldııka duvarlarım titriyor, inkar edilemez zevk zaten çok fazla, ama durmaya cesaret edemiyor, tamamen içine oturana kadar beni alıyor.

"Siktir," diye inliyorum, amım hiç bu kadar dolu olmamıştı.

Reaper kıpırdamıyor, ikimizin de bir dakikaya ihtiyaı var, ama duvarlarım onun etrafında sıkılaştığında ve parmakları gerildiğinde, büyük bir konuşma yapmama rağmen

oyun, kontrol hala bende. Onu dize getirecek güce sahibim ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Becer beni Azrail," diyorum. "Bana ihtiyacım olanı ver. Aksi takdirde, bu işi kendi ellerime alacağım ve ikimiz de biliyoruz ki küçük bir sürtük gibi parçalanacaksın."

Göğsünden derin bir homurtu yükselirken eli kıcıma sert bir şaplak indiriyor. "Ne istediğinin farkında değilsin." Ve bununla birlikte, Reaper geri çekiliyor ve sonunda beni becermeye başlıyor.

Hızlı, güçlü itişler gönderiyor, duvarlarım onun etrafında kenetlenirken o kalın siki içeri ve dışarı sallıyor. Beni hareketsiz tutuyor ve vücudum hemen onun her isteğine katlanıyor, inkar edilemez bir şekilde onun oluyor.

Reaper'ın kalçaları geri çekilirken yuvarlanıyor ve her yeni itişte beni mümkün olan her açıdan alarak daha da unutulmaya gönderiyor. Ay ışığı devasa gölün üzerinde dans ederken etrafımızdaki su sıçırıyor, ama önemli olan tek şey beni nasıl siktiği, beni nasıl hayata döndürdüğü.

Bedenim hızla güçsüzleşirken duvarlarım onun ilkel itişlerinin etrafında titriyor, saf hayvani çaresizliği içimdeki yoğun ihtiyacı besliyor. Olacağını düşündüğüm her şey ve çok daha fazlası.

"Kendine dokun," diyor sıkılmış çenesinin arasından. "Bana nasıl sevdiğini göster."

Elim kalçalarımın arasına kayarken inliyorum, parmaklarım muhtaç klitorisimin üzerinde geziniyor ve ben onun güçlü itişlerinin ritmine uyarak sıkı küçük daireler çizerken, tüm dünyam onun oluyor.

"Kahretsin, Azrail," diye nefes alıyorum, içimde o tanıdık yapıyı hissediyorum ve beni uçurumun kenarına fırlatmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"Aynen , Küçük Siren. Benim için al."

Gözlerimi sıkıyorum, o derin ses bana kötü bir şey yaparken ona tutunmaya çalışıyorum. Kendimi hiç bu kadar canlı, güçlü ve güzel hissetmemiştim. Onu dizlerinin üstüne çöktürmeli ve nasıl çözüldüğünü hissetmeliyim.

Parmaklarım çılgınca klitorisimin üzerinde yuvarlanırken ona karşı geri itiyorum, onu inanılmaz derecede derinlere götürüyorum. "Oh, Tanrım," diye inliyorum, amım onun kalın, damarlı sikinin etrafında daha sıkı kenetleniyor. "Yapamam. I-"

"Kahretsin, Siren," diye homurdanıyor, parmakları tenimi kazıyor, ses tonundaki çaresizlik beni sarmallara sokuyor. "Benim için gel, bebeğim. Beni ne kadar sıkabileceğini göster bana."

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve bir saniye bırakıyorum, cam gibi paramparça olurken bedenim onun iradesine parçalanıyor, yıldızlar görüşümde dans ederken orgazmım içimden patlıyor. Saf elektriğin sıcak patlamaları damarlarımdan geçerken duvarlarım çılgınca kasılıyor.

"Siktir, Reaper!"

Tekrar tekrar içime giriyor ve ben tamamen parçalandığımda, Reaper kendini tutmak için mücadele ediyor. İçimdeki yoğunluk çok fazla ve ellerim sıkı yumruklar halinde toplanırken nefesimi zor tutuyorum.

Sonra tam orgazmımın en yüksek zirvesine ulaştığımda, Reaper yoğun zevke yenik düşüyor, sonunda çözülürken bana katılıyor, yüksek sesle, çaresiz bir kükremlerle amımın derinliklerine sıcak cum fıskırtıyor.

t5

GEAPEG

Siren gölün kıyısında adım atıyor, ben nemli kumların üzerinde oturup onun sağa sola hareketlerini izlerken, tişörtümden başka bir şey giymeden ayaklarını serin suda sürüklüyor. Küçük tişörtü ve uyku şortu hiçbir yerde , ama vücudundan çıkarıldıkları anda umurumda olmadı. onlar hakkında daha az.

Siren sürekli çıplaklık içinde olması gereken kadınlardan biri. Vücudu kusursuz, kesinlikle mükemmel ve bu yirmi gün sona ermeden önce mümkün olduğunca çoğunu yutmayı kişisel görevim haline getireceğim.

"Tamam, anlat bakalım" diyor, suyun içinde ayak bileğinin derinliğinde durup bana bakarak. Son yirmi dakikadır bana sorular soruyor, hakkımda bulabildiği tüm istihbaratın temeline inmeye çalışıyor, neyin gerçek neyin yerel polis tarafından uydurulmuş olduğunu çözmeye çalışıyor. "Gerçek adın ne?"

Hay sikeyim. Bu tür bir bilgiyi vermektense ondan rektal muayene yapmasını istemek daha rahat olurdu. İsmimi uzun süre kendime sakladım, yaklaşık on beş yıldır kullanmak zorunda kalmadım. Bana en yakın olan birkaç kişi bile bunu bilmiyor ve yine de, her ne sebeple olursa olsun, sorgulama tarzıyla ona siktir olup gitmesini söylemedim. Belki de ona tekrar sahip olmama izin vermesi umuduyla iyi davranmamı sağlayan şey fındık sonrası netliktir, çünkü lanet olsun, o ilk tadımdan sonra bağımlı oldum.

"Oh, hadi," diyor Siren, bana doğru yürüyüp kucağıma çöküyor, dizleri kalçalarımın iki yanında, pantolonumun önünden tatlı amının sıcaklığını hissederken. İç çamaşırı giymediğini kendime hatırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Adımı öğrendin ve bununla da kalmayıp bana karşı kullandın. Seninkini bilmem adil olur."

Derin bir nefes aldım. "Gerçek ismimi kullanmıyorum."

Siren başını sallıyor ve hüzün onu tüketmeye başlıyor. "Bunu senin bilebileceğinden çok daha iyi anlıyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor, zihnini meşgul eden travmanın acısını bastırmaya çalışıyor. "Hayır, ama teşekkürler."

Onu bu kadar etkilediği aşikâr olan bir konuda onu zorlamak istemediğim için başımı sallıyorum. Bunun yerine, tek istediğim onu mutlu etmek, dudaklarında az da olsa bir gülümseme görmek ve gözlerindeki ışıltının tadını çıkarmak. "Adım," diyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar savunmasız hissederek. "Nikolai Volkov."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, gözlerindeki hüzün hızla kayboluyor. "Sen Rus musun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Sanırım. Ailemi ya da nereden geldiğimi hiç bilmedim. Altı aylıkken Jersey'de bir yetimhanenin kapısına bırakıldım, yanımda bir doğum belgesi ve bir battaniyeden başka bir şey yoktu. Hayatım boyunca ABD'de yaşadım."

"Kahretsin, özür dilerim," diyor. "Ailenin izini sürmeyi denedin mi hiç?"

"Bir kez," diye itiraf ediyorum. "Annem ben doğduktan birkaç yıl sonra aşırı dozda uyuşturucudan öldü ve babam Pisliğin tekiydi. Annemin on altı yaşındayken kaçırıldığı ve babama satıldığı ortaya çıktı. Sanırım babam onu hamile bırakana kadar tecavüz etmiş ve annem doğum yaptıktan sonra ya babam onu bir kenara atmış ya da annem kaçıp gitmiş. Boynunu kırmadan önce tüm detayları öğrenme şansım olmadı."

"Siktir."

"Evet. Bu benim ilk ."

Siren bakışlarımı yakalıyor, bakışlarını göğsüme indirmeden önce başını sallıyor, gözlerinde bir ağırlık parlıyor. "Benimki, ben on dört yaşındayken üvey babamın bir arkadaşıydı," diyor bana. "Belli ki bana bir ders verilmesi gerekiyordu ve o da bunu yapacak kişinin kendisi olduğunu düşündü."

"Kahretsin," diyorum, çocukların başına böyle bir şey gelmesinden nefret ediyorum. Beni yanlış anlamayın, hangi yaşta olursa olsun korkunç bir şey ama işin içine gençlerin masumiyeti girince sinirlerim bozuluyor. Özellikle de onları koruması gereken birinden geliyorsa.

Siren elini göğsüme koyuyor ve vücudum anında rahatlıyor. "Merak etme, onu benim üzerimde kullanamadan hadım edildi."

Bunun için teşekkürler.

Bacaklarıma yaslanıyor, öylece bana bakıyor. "Seni merak ediyorum," diyor bana. "Seni ne harekete geçiriyor?"

"Beni geçiren nedir?" Buna nasıl cevap vereceğimden bile emin olmadan soruyorum. Kahretsin, bunun ne anlama geldiğini bildiğimi bile sanmıyorum.

Siren sırtıyor. "Evet. Seni ne harekete geçirir? Seni ne etkiliyor?" "Beni alt etmenin yollarını mı arıyorsun? Çünkü bu çalışıyorum. Hiçbir şey beni rahatsız edemez."

"Seni nasıl alt edeceğimi bulmama gerek yok," diyor bana. "Seni buzdolabıma kelepçelediğim an, çoktan başardığımı fark ettim. Bu oyunlar sırasında seni alt edecek biri varsa o da benim. Ayrıca, kendine bir bak Azrail. Seni yere yapıştırdım. Sen daha ne olduğunu anlamadan seni öldürebilirim."

İçimden kahkahalar patlamak üzere ve eğer bu kadar sessiz, düşünceli bir adam olmasaydım, buna izin bile verebilirdim. "Bu ifadede yanlış olan iki şey var."

"Ne olduklarını sormaya cesaret edebilir miyim?" diye bana karşılık veriyor.

Sırtıyorum. "Bir numara. Beni sıkıştırmaya yaklaştırmadın ve beni bir bank olarak kullanmana izin vermemin tek nedeni, arkana yaslanma şeklinin bana tatlı küçük anını mükemmel bir şekilde görmemi sağlaması."

Siren nefesini tutuyor, gömleğinin önünü tutuyor ve kendini örtecek kadar aşağı çekiyor. "Peki ya iki numara?" diye soruyor.

"İki numara," diyorum, onu boğazından tutup nazikçe kendime çekiyorum, dudakları benimkilerden bir nefes kadar uzakta. "Ellerim bağlı olsa ve sikim içine gömülü olsa bile beni öldüremezsin."

Siren gülüyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Dikkatli ol, bana fikir veriyor olabilirsin."

Sırtışı bağımlılık yapıyor ve boğazındaki tutuşumu bırakıyorum, ancak daha yakın oturduğunda, bakışlarını göğsüme indiriyor ve vücudumun çoğunu kaplayan Azrail dövmesinin çizgilerini takip ediyor. "Bu delilik," diye mırıldanıyor, parmakları tasarımın üzerinde geziniyor, mürekkebi takip ederek

Boynumun yan tarafına. "Seni gördüğüm andan beri bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum."

"Ve?"

"Korkunç bir şey."

"Seni korkutmak istemem, Siren."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ama bu, senin kim olduğun ve neler yapabileceğin fikrinin beni rahatsız etmemesi gerektiği anlamına gelmiyor. Önümüzdeki yirmi gün içinde aramızda ne olursa olsun beni öldüreceksin. Sana karşı temkinli olmakta haklıyım, tıpkı Gölge de dahil olmak üzere diğer herkese karşı temkinli olmam gerektiği gibi."

Başımı sallıyorum, ona tamamen katılıyorum ama yine de onun hayatına son verme fikri bir anda sinmiyor. Bu gecedен önce bunu . Çabucak yapardım, hiç acı hissetmediğinden emin olurdum ama şimdi .

.. Bilmiyorum. İçimde bir şeyler değişti.

Elimi kaldırarak parmaklarımı çenesinin yumuşak derisinde gezdiriyorum ve dokunuşuma katlanışını izliyorum. "Seni öldürmek istemiyorum," diyorum ona. "Ama Shadow'u korumak için bunu yapmak zorundayım."

Sadece bakışlarımı tutuyor. "Bu oyunlara kazanacağımdan çok emin olarak geldim. Senin burada olmanı beklemiyordum ve Shadow'u bulmayı da beklemiyordum. Tam bir aptaldım. Davetiye alırmı kendimi zor tuttum. Hiçbir parçam bunun sonunda eve dönmeme ihtimalim olduğunu düşünmüyordu ve şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum, ölmeye hazır değilim. İş dışında neredeyse hiç hayatım olmadı. Hiç birini sevemedim ya da karşılığında sevilmedim, hiç gerçek bir evim olmadı ya da bir aile kuramadım."

Geri çekiliyorum, bakışlarıyla doğrudan karşılaşıyorum. "Bir aile mi kurmak istiyorsun?" "Şey, hayır," diye itiraf ediyor. "Özellikle çocuk sahibi olmayı ya da

Dürüst olmak gerekirse, berbat bir anne olurdum ama istersem bir aile kurma seçeneğine sahip olmak istiyorum. Belki bir köpek ailesi. Her zaman bir golden retriever istemişimdir."

İçimi anlayış dolduruyor. Daha önce milyonlarca kez onun bulunduğu yerde bulundum ama bizim işimizde normal bir hayat her zaman sahip olabileceğimiz bir şey değil. Kök salamıyoruz ve gelecek için planlar yapamıyoruz çünkü nerede olacağımızı, kiminle tanışacağımızı ya da bir sonraki işin ne olacağını asla bilemiyoruz. Bir aile kurduktan sonra geçmişinizin peşinizi bırakmaması riskinden bahsetmiyorum bile. Bu çok tehlikeli ve işte o zaman kalpler incinmeye başlıyor. Böylesi daha iyi. Daha kolay. Daha temiz.

"Bir keresinde kız arkadaş olayını denemiştım," diye itiraf ediyorum.

Siren kaşlarını çatar. "Saçmalık. Sen mi?"

Başımı salladım. "Ciddiyim. Adı Becca'ydı, kocaman memeleri olan küçük, sevimli bir esmerdi."

"yok," diye gülüyor. "Bunu nasıl yapabildin? Senin ne iş yaptığını biliyor muydu?"

Sırıtiyorum. "Hayır. Ona yatırım bankacısı olduğumu söyledim, ama bir el bombasından kaçmayı başaramayıp eve geldiğim gece, belki de tam olarak düşündüğü kişi olmadığımı anladı. Ondan sonra uzun sürmedi."

Siren şaşkınlıkla bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Bir yatırım bankacısı olmayı başarabileceğini düşünmüş olmanı aklım almıyor. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? Ayrıca, bir el bombasından kaçamaz mısın? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Kazara kendini saçlarından asan kadın söylüyor bunu."

Gözlerini deviriyor. "Tamam, her neyse," diyor. "Yani hepimiz bazen aptalca küçük hatalar yaparız. En iyilerimizin bile başına gelir."

Başımı salladım. "Bu tür maçlarda böyle hatalar yapamayız." "Bazıları bunun bir hata olduğunu iddia edebilir."

"Hayır, Siren. Burada pek çok şey var ama hata bunlardan biri değil."

Bakışlarımı tutuyor, bakışları sıkıca benimkilere kilitlenmiş. "Beni şaşırtıyorsun Azrail," diye mırıldanıyor, sanki sesinin doğru çıkacağına güvenmiyormuş gibi sesini alçak tutuyor. "Beklediğim gibi biri değilsin."

Avuçlarıma yaslanıp onu izlerken kalp atışlarım hızlanıyor. "Peki bu ne?"

"Daha sonra gideceğini ya da en azından istediğini elde ettiğin için beni öldüreceğini düşünmüştüm ve bu berbat bir şey olsa da bunu sorun etmezdim çünkü beklediğim buydu, ama benimle oturman Kafamı karıştırıyor. Senden hoşlanmamam gerekiyor."

"Mesele şu Siren," diyorum. "Seni göle kadar kovalamama ve becermeme izin vermen, seni doyurduğum anlamına gelmiyor. Yirmi günümüz daha var ve kalan her dakikamızı senin o küçük tatlı amına gömülerek geçirmeye niyetliyim. Peki ya benden hoşlanmaya gelince? Tehlikeli sularda yüzüyorsun. Benden hoşlanmamalısın. Benden hoşlanmak bile *istememelisin*."

Başını sallıyor, bana doğru yaslanıyor ve elini enseme doluyor. "Yaptığın ve gördüğün şeyleri yaptığın için"

Gördüğün onca şey seni daha az insan yapmaz. Sen de en az benim kadar sevgi ve şefkati hak ediyorsun."

Onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ederek derin bir nefes aldım, ama birçok şeytanım var ve işte bu en büyük biri. "Bizim gibi insanlar, birden fazla erkek ve kadını acımasızca katletmiş insanlar nasıl sevgiyi hak edebilir?"

"Benim için hala iyi bir insan olduğumu biliyorum. İyi niyetlerim ve iyi bir kalbim var. Teksaslı Azrail gibi evimden çıkıp gördüğüm ilk kişiyi öldürmüyorum. Ölümü hak edenleri öldürürüm. Ev ödevimi yapıyorum ve günün sonunda bir cinayetten onurumu koruyarak çıkabiliyorum" diyor. "Seni çok iyi tanımadığımı ve yaptığın şeyi yapmaya seni neyin motive ettiğini bilmediğimi biliyorum ama Shadow'u nasıl koruduğundan ve şu anda burada benimle nasıl oturduğundan iyi bir kalbin olduğunu söyleyebilirim. Sen iyi bir adamsın ve sırf can aldın diye kendini sevgiden mahrum etmemelisin."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Tüm yetişkin hayatımı, hayatımı biriyle geçirmeye layık olmadığımı dair kararımdan memnun olarak geçirdim, ancak bu kadın üç saniye içinde tüm inanç sistemimi yeniden gözden geçirmeme neden oldu.

"Yalan söyleyemem, Siren. Sen de beni şaşırtıyorsun," diyorum ona. "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?" diye soruyor.

"Beklenmedik bir yol."

Gülüyor. "Kim bilir, belki de tüm bunlar bir oyundur ve ben sadece yakınlaşmak için seninle oynuyorumdur."

Başımı sallıyorum. "Dediğim gibi, ben çok iyiyim bebeğim. Beni istediğin kadar öldürmeye çalışabilirsin, parmakların kanayana kadar benimle oynayabilirsin ama beni öldüremezsin ve bunun sebebi yeteneksiz olman değil. Seni izliyordum, Siren. Çok iyisin. Çok iyisin. Çalışma şeklin bir dans gibi. İlgi çekici ve yıkıcı derecede güzel. Senin tarafından öldürülmek bir onurdan başka bir şey değil ama ne yazık ki sen ne kadar iyi olursan ol, ben daha iyiyim."

Siren sırtıyor ve bana doğru eğiliyor. "Beni hafife almanla ilgili neyi seviyorum biliyor musun?" diye soruyor ve beni iterek uzaklaşmaya başlıyor.

"Bu da ne?" sesleniyorum.

Omzunun üzerinden geriye bakıyor, dudaklarında baştan çıkarıcı bir sırıtış. "Geldiğimi asla göremeyeceksin." Ve bununla birlikte, karanlığın içinde kayboluyor,

beni nefes nefese bıraktı.

Onu uzaktan takip ediyorum, her adımını izliyorum ve villasına dönüp yatağa girmesini izliyorum. Sonra villasının dışında oturup gece boyunca ona göz kulak olurken ve diğer altı yarışmacının onu hedef haline getirmediğinden emin olurken, bu kızın sadece ilgimi çekmediğini, takıntılı olduğumu fark ediyorum.

t6

S\$GEN

A Hassiktir. Mila beni öldürecek, ama dün gece Reaper'la olanlardan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. O her şeydi. Sertti. Beni oradan oraya savurmasına ve bana zihnimde yaşayan mistik bir canavardan daha fazlası olduğunu göstermesi gerektiğinde bir centilmen olmasına ihtiyacım vardı.

Ama seks.

Lanet olsun.

Reaper gibi bir adamın milyonlarca kez klonlanması ve ardından tüm bu klonların kadınınızı nasıl tatmin edeceğiniz konusunda atölye çalışmaları düzenlemesi gerekir. Çünkü lanet olsun. Hayatımda hiç bu kadar yoğun bir şekilde tatmin olmamıştım, ancak bu kadar iyi sikilmenin tek sorunu, bir kadını daha fazlası için çaresiz bırakmasıdır. Beni yanlış anlamayın, on gündür ilk kez içimde çaresiz bir ihtiyaç olmadan uyuyabildim, ama bu sabah tekrar uyandığımda bu ihtiyaç daha da kötüydü.

Ölüm'ün sikine ihtiyacım var, hem de hemen!

"Ne yapıyorsun?" Aniden kulağıma bir ses geliyor.

Yaltaklanıyorum. Mila onsuz yaşayamayacağım tek kişi ve ona kesinlikle tapıyorum, ama aynı zamanda saçmalıklarımı görebilecek tek kişi de o.

"Uhhhh . . . Sadece yürüyüşe çıktım," diyorum, Blue Springs'in ana caddesinde ilerliyor ve bakışlarımı caddenin karşısındaki Raven'a kilitlememek için elimden geleni yapıyorum.

"Saçmalık. Seni tanıdığım sekiz yıl boyunca bir kez bile gönüllü yürüyüşe çıkmadın. Av peşindesin."

"Değilim!"

"Bana bir daha yalan söylersen bu telefona uzanır ve memene bir yumruk atarım."

Kahretsin.

"Tamam, ," diyorum derin iç çekerek, Raven köşeyi dönerken yolun karşısına geçiyorum. "Raven'ı takip ediyorum ve bunun için gitmem gerektiğini düşündüm. İlk günden beri ilk kez takip edilebilecek kadar berbat durumda. Saklandığı yerden bir daha ne zaman çıkacağını kim bilebilir?"

"Siren," diye sızlanıyor Mila. "Bir süre ortalıkta görünmeyeceğini sanıyordum. Orada bir tek sen çalışıyorsun. Bırak da diğerleri hayatlarını riske atsin."

İnledim. "Şimdi öylece çekip gidemem. Çok yakınım. Ayrıca, hızlıca halledip doğruca villaya döneceğim."

"Yürü git," diyor. "Daha önce milyonlarca kez çekip gittin. Eğer koşullar uygun değilse, her zaman çekip gidersin ve şu anda koşullar uygun değil. Çok fazla şey yapıyorsun, ayrıca dün gece geç saatlerde koşuya çıktığını bilmiyormuşum gibi davranma. Güvenlik kayıtlarını gördüm. Reaper senin için geldi ve hala hayatta olduğunu düşünürsek, sadece senin için gelmedi, senin için geldi, bu da şu soruyu akla getiriyor: NEDEN BU KONUDA BİR ŞEY SÖYLEMEDİN?"

Ahhh kahretsin. Villanın güvenlik kameralarının bildirimlerinin açık olduğunu bilmeliydim. Reaper'ın gecenin bir yarısı mutfağında belirdiğini ve kameraya bakıp ortaya çıkmamı beklediğini görebilirdi. Beni nasıl tezgâha yatırdığını ve sonra kaçmadan önce onu buzdolabıma nasıl kelepçelediğini görebilirdi.

Tüm bunları göz önünde bulundurduğumda, bu konuda beni şikayet etmek için bu kadar uzun süre beklemesine .

"Ooop, Raven telefonun çekmediği bir bölgeye giriyor. Ayrılıyorsunuz."

"Bana saçmalama Siren. Sen daha Blue Springs'e varmadan önce kontrol ettim. Hücre servisi mükemmel. Hiç ölü nokta yok. Şimdi oyalanmayı bırak ve bana Reaper'la geçirdiğin geceyi anlat. Ne oldu? Seni dizlerinin üstüne çöktürdü mü?"

Raven'ı ana caddeden parka kadar takip ederken yüzümde aptalca bir sırıtma beliriyor. "Oh, beni dizlerimin üzerine çöktürdü," diye gülüyorum. "İnanılmazdı Mills. Onu buzdolabına kelepçelediğimde, beni yakalayabilirse istediği gibi kullanabileceğini söyledim. Bu adam kararlı olduğunda, hayal kırıklığına uğratmaz."

"anasını. Hayal edebiliyorum. Öyle bir adam . . . lanet olsun. Sert biriydi, değil mi? Bana yavaş ve nazik davranmak isteyen biri gibi gelmedi."

"Bu konuda çok haklısın," diye mırıldanıyorum, geceyi o kadar iyi hatırlıyorum ki, belden aşağıdaki her şey ihtiyaçla kenetleniyor, her şeyi tekrar yapmak için çaresizim.

Mila güler. "Kahretsin, Siren. Her şeyi baştan sona anlatman gerekecek. En başından başla ve sonra bana böyle bir adamın yanında nasıl nefes alabildiğini anlatmak zorunda kalacaksın. Korkunç biri ama yine de yeryüzünde yürüyen en lezzetli adam. Peki ya şu dövmeler? Her , değil mi? Vay . Neden hâlâ konuşmaya başlamadın? Lanet olası ağzını açmazsan seninle nasıl yaşayabilirim ki?"

Yüzümde aptal bir sırıtış beliriyor. "Sana dün gece Shadow ve Reaper ile yediğim garip akşam yemeğinden bahsetmiş miydim?"

"Kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim, Siren. BANA REAPER'LA OLAN SIKIŞ FESTIVALINI ANLAT!"

En iyi arkadaşımın acısını dindirmek için hikâyeme başladım ve ona Kartal'la birlikte cinayetime girdiği andan başlayarak beni villaya kadar takip edişine kadar her ayrıntıyı anlattım. Ona parmaklarının tenime nasıl girdiğini ve her güçlü hamlesinde vücudunun nasıl yuvarlandığını anlattım.

Raven'ı parkın içinden ve devasa gölün üzerindeki köprünün altından takip ederken tek bir ayrıntıyı bile atlamaya cesaret edemeyerek ona doğrudan veriyorum. Bakışlarım suyun kenarına doğru kayıyor, Reaper'la dün gece neredeyse iki saat geçirdiğimiz noktaya bakıyorum ve tam beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü için övünmeye başlamışken, Raven tam önümde beliriyor, kaşları çatılmış ve sağ elinde sıkıca tuttuğu bir bıçakla.

"Ahh kahretsin," diye mırıldanıyorum Mila'ya, bu oyunlarda bir hata daha yapıyorum ve avlanırken dikkatimin dağılmasına izin veriyorum. "Seni geri aramam gerekecek."

"İyi şanslar," diyor Mila hat kapanmadan hemen önce ve böylece Raven'la yüzleşmek ve nihayet aramızdaki bu saçmalığı yatağa atmak zorunda kalıyorum.

Raven ve ben yıllardır aynı kontratlar için yarışıyoruz. Sorun şu ki, ikinci en iyi olmaktan nefret ediyor ve soğuk kalpli bir sürtük. Seattle'da dört cinayetini benim üzerime yıkmaya çalıştı. Sanırım FBI'nı beni kilitleyip anahtarı atacağını umuyordu. Pis işlerini polislerle yaptırmak isteyen birine hiç saygı duymam.

"Eğer öğleden sonramı senin lanet olası Reaper hakkındaki saçmalıklarını dinleyerek geçirmek isteseydim, sadece sorardım."

Köprünün altında yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafımıza hızlıca bakarken gülüyormuş gibi , sonra da en sevdiğim korsemden Azrail'in bıçaklarından birini çıkarıyorum. Raven aptal değil. Bu işi neredeyse benim kadar uzun zamandır yapıyor. Seyircilerin önünde, özellikle de güpegündüz bana asılmak gibi bir aptallık yapmaz. Sahnesini iyi seçmiş. Tek sorun şu ki, bu benim sahnem olacak, onun değil. Ne de olsa kaybetmek gibi bir alışkanlığım yok.

Azrail ve Gölge ise henüz çözmeye bile başlamadığım bir sorun olacak. Gölge girilmez bir bölge. Ona dokunma düşüncesini bile midem kaldırmıyor ve Reaper'a gelince, şimdi onu nasıl öldüreceğim? İş başa düştüğünde öldürebileceğimi de sanmıyorum. Duygularının hayatta kalmasına hükmetmesine izin vererek bu kadar ilerleyemedi. O çok iyi ve şu haliyle onu nasıl alt edeceğimi bulmak için sadece on dokuz günüm var.

"Beni dinliyor musun ki?" Raven sanki aklımı tamamen yitirmişim gibi ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Egon cidden bu kadar büyük mü?"

Ahh siktir. Şimdi yine dikkatim dağıldı ve şimdi bu öfkeli kaltak rahatsız oldu, muhtemelen hayatını sona erdirmek için dikkat etmeme bile gerek olmadığını düşündüğümü varsayıyor. Harika. Yeni sinirlenmiş birini öldürmeye çalışmaktan daha kötü bir şey olamaz.

"Ben ... uhuh. Hayır. Egom gayet orantılı ama bunun seninle bir ilgisi yok. Biraz garip bir gece geçirdim."

"Senin tuhaf gecen umurumda değil," diyor Raven. "Şu işi bir an önce bitirelim de yoluma gideyim."

Vay canına. Gerçekten beni yeneceğini düşünüyor. Bu çok tatlı. Birinin böyle pozitif, kuruntulu bir iyimserlikle dolup taşmasına bayılıyorum. Bu harika bir özellik, ne yazık ki benim sahip olma lüksüne sahip olmadığım bir şey. Bu tür şeylere kafam düzgün bir şekilde vidalanmış olarak girmeyi tercih ederim, aksi takdirde sonunda ölürsünüz ve bu şu anda hayatımda ihtiyacım olduğunu hissettiğim bir şey değil.

"Pekâlâ," diyorum ona, Reaper'ın muhtemelen buralarda bir yerde olduğunu ve uzaktan beni izlediğini düşünerek dövüş pozisyonu alıyorum. Ve eğer Azrail buradaysa, Gölge'nin de burada olma ihtimali yüksek ve ben de müthiş bir performans sergileyemeyerek onları hayal kırıklığına uğratmak istemem. "Unutma, bunu sen istedin."

Raven alay ediyor ve hiç tereddüt etmeden bana doğru geliyor, bıçağını sıkıca kavrayarak hızla ilerliyor. Onu keskin bir gözle izlerken sabrımın her zerresini kullanarak sadece bekliyorum ve bana doğru son adımını atıp kılıcıyla hamle yaptığında kenara çekiliyorum.

İvmesi onu uçarak yanımdan geçiriyor ve ben de kılıcımı indirip tam o giderken kalçasını kesiyorum. Raven çığlık atıyor ve ben tekrar onunla yüzleşmek için döndüğümde, darbeden sonra kendini düzeltmeye çalışarak tökezliyor.

"Seni lanet orospu!"

"Kaltak ben miyim?" Alay ediyorum. "Az önce burada değil miydin? Üzerime nasıl geldiğini görmedin mi? Biraz kibar ol. Bunu hanımlar gibi yapacağımızı sanıyordum."

Raven çenesini sıkıyor, gözlerinde öfke parlıyor ve ben şimdiye kadar pek çok hata yapmış olsam da o en büyüğünü yaptı. Asla öfkeli dövüşme. seni tehlikeli ve öngörülemez yapabilir ama aynı zamanda dikkatsiz de yapar. O daha iyi bilmeli.

Bir savaş çığlığı atıyor ve bana tekrar saldırıyor, ancak bu sefer onu aynı güçle karşılıyorum, kolumu yukarı fırlatıyorum ve yumruğum kaburgalarına çarparken hamlesini engelliyorum. Yumruklarımızı değiş tokuş ediyoruz ve bu hızla ölümcül bir dansa dönüşüyor.

Bunu inkar edemem, o iyi. Ama benim kadar iyi değil. Yetenekli, hızlı ve hassas, ama ben de öyleyim ve ne yazık ki onun için kimse benim gibi antrenman yapmıyor.

Raven üzerime gelmeye devam ediyor ve başka bir yıkıcı darbe için hazırlanırken kendini açıkta bırakıyor. Atışımı yaptım ve botumu tam göğsüne. Vücudu, üzerimizdeki devasa köprüyü ayakta tutan sütunların tuğlalarına çarparak geriye uçtu.

Darbenin etkisiyle bir öksürük tutturuyor ama kendini toparlayamadan ayağımı kaldırıp güzel bir döner tekme atıyorum ve şakağına çarpıyor.

Başı omuzlarında sallanıyor ve ayaklarını bulmaya çalışırken elindeki bıçağı düşürüp yere çarpmasına izin veriyor.

Nefes alıyorum, cinayetimi işlemek için mükemmel bir fırsat yakalamıştım ama bunu yapmıyorum, birinin hayatına zaten düşmüşken son vermek içime sinmiyor. Bunun yerine, zamanımın geldiğini bilerek bekliyorum. "Tanrım, senden nefret ediyorum," diye tükürüyor, ağır bir şekilde köprüye yaslanarak. "Bir kez olsun kazanmama izin veremez misin?"

Raven'ın dengesini yeniden kazanması bir saniye sürüyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak bıçakları değiştirip Reaper'ın diğerine uzanıyorum. Ne de olsa ikisi de spot ışıkları altında kendi anlarını yaşamayı hak ediyor. Ona doğru bir adım atıp gözlerinin beni nasıl takip ettiğini izleyerek, "Kendini altı kez açıkta bırakmana rağmen hayatını sonlandırmamış olmam senin için fazlasıyla yeterli bir kazanç olmalı," diyorum. "Ama artık sıkıldım. Kendini toparlaman ve bunu adil bir dövüş haline getirmen için sana pek çok fırsat verdim ama kibrin buna engel oluyor. Buna bir son vermenin zamanı geldi, Raven. Son birkaç yıldır eğlenceli bir rekabet içindeydin ama artık bitti."

"Değil."

"Savaş Oyunları davetini kabul ettiğin anda senin için her şey bitmişti," diyorum ona. "Şimdi acele et ve hamleni yap. Seni bir duvara yaslanmış tökezlerken öldürmek istemiyorum ve kariyerin boyunca başardığın onca şeyden sonra bu şekilde ölmek istediğinden şüpheliyim. Şimdi bana doğru gel ki sana saygıdeğer bir ölüm sunabileyim."

Raven bakışlarımı tutuyor, gözleri yarıklara kadar daralıyor ve tam uyluğundaki tutucudan yeni bir bıçağa uzanırken, kükreyen bir savaş çığlığı atıyor ve sahip olduğu her şeyle bana doğru saldırıyor. Uzun, ince bıçağı tam gözüme doğru açı yapıyor ve bana doğru hamle yapması için geçen bir saniyede, hiçbir oyun planı olmadığı açıkça ortaya çıkıyor. Eleştirel düşünce pencereden dışarı çıktı ve geriye kalan tek şey su katılmamış öfke ve çaresizlik.

Bıçağı yüzüme doğru savruluyor ama son saniyede sola kırıyorum, kolunu kavıyorum ve kendi bıçağını doğrudan karnına saplıyorum. Raven acı içinde haykırıyor, bana bakarken gözleri dehşetle açılıyor ve ne demek istediğimi çabucak anlıyor. "I . . . Kazanamayacağım," diye nefes alıyor.

"Hayır," dedim ona. "Değilsin."

Kaşları çatılıyor ve gözleri yaşla dolduğunda yeni bir kararlılık geliyor. Dışarı çıkacağını biliyor ve tıpkı benim önerdiğim gibi savaşarak çıkmak istiyor.

Sonra bir anda kemerinden daha küçük bir hançer çıkarıyor ve uzun bıçağın hâlâ karnından çıkmasına rağmen bana tekrar saldırıyor. Ancak burada durup onun acı çekmesini izleyecek yüreğim yok, bu yüzden küçük hançeri yüzümü kıl payı sıyrıp geçtiğinde, kendi bıçağımı savurup boğazının ön tarafına doğru gönderiyorum.

Raven yere düşüyor, açık yarısından kan fışkırırken dizlerinin üzerine çöküyor, kaldırıma sıçırıyor ve hızla altında birikiyor. Bana bakarken boğazını sıkıyor. "Söyle... söyle bana-"

Yere yığılıyor, uzun, ince bıçağın üzerine düşüyor, bıçağı o kadar derine saplıyor ki keskin ucu sırtından dışarı fırlıyor, omuriliğini delip geçiyor ve tek umabildiğim uzun süre acı çekmemesi.

Başka bir şey söylemedi ve ben sadece ne söylemeye çalıştığını tahmin edebiliyorum. *Aileme onları sevdiğimi söyle. Kocama, karıma, erkek arkadaşına ya da kız arkadaşına üzgün olduğumu söyle. Kardeşime onun her zaman kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşündüğümü söyle.* Hep aynı şey. Ölümden önceki o son anlarda insanlar berraklığa kavuşur ve dünyada gerçekten neyin önemli olduğunu fark eder.

İçimi çekerek, buradan canlı çıktığımı varsayarsak, oyunlardan sonra ziyaret etmem gereken kişileri zihnime not ediyorum. Raven'ın gerçekten gittiğini iki kez kontrol ettikten sonra cesedini köprü sütunlarının kenarına çekip çalıların arasına saklıyorum. Eninde sonunda biri onu bulacaktır.

Öğleden sonra fırtına çıkacağı için Raven'ın kanını kaldırımda yıkamakla uğraşmıyorum. Onun yerine, parmaklarım kimliğinin etrafında kıvrılana kadar ceplerine bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, küçük koleksiyonuma eklerken, göğsümde güven gümbürdüyor, lider olduğumu çok iyi biliyorum. Bu oyunlarda başka hiç kimse yaklaşamadı bile.

Sanırım Reaper'da üç tane var-Graves, Crimson Rain ve Slasher. Texan Reaper'da bir tane var-Sharkbait. Bu da toplam sekize çıkarıyor-Taş, Grim, Blade, Boston Maneater, 343, Midnight Killer, Eagle ve şimdi de Raven.

İnkâr edemem, yanıyorum. Adil olmak gerekirse, 343'ün hala Reaper'a ait olduğunu düşünüyorum, çünkü öldürmeyi yapan oydu ve bir noktada bunun için geri dönecek. Ancak matematik hala benim tarafımda ve Reaper canımı alıp tüm bu öldürmelerin sahibi olduğunu iddia etse bile, bir tür katılımla ödüllendirilmemin adil olduğunu düşünüyorum

Kupa. Ne de olsa bu oyunlara çok emek verdim. Kimse benim kadar çok öldürmedi.

Burada yapılması gereken her şeyi yaptığım için mutlu bir şekilde yoluma devam ediyorum, bir ayağımı diğerinin önüne koyarken bıçakları tekrar yerine yerleştiriyorum. Köprüyü geçtikten sonra telefonumu çıkarıp Mila'nın numarasını getiriyorum.

"Nerede kalmıştım?" Telefonu kabul ederken sordum.

"Sen de tam bana onun sikinin ne kadar kalın olduğunu söyleyecektin." Kahretsin. Evet, söyleyecektim.

t7

GEAPEG

MÇenemi sıkıp serbest kalmak için çaresizce çırpınırken yumruğum çılgınca atıyor, sikimi yukarı aşağı hareket ettiriyor. Bu iş gittikçe saçma bir hal alıyor. Siren' her öldürüşünde izlediğimde, sanki sikimin kontrolünü kaybediyorum ve onun o küçük tatlı aletine gerçekten batmak dışında hiçbir şey beni rahatlatamıyor.

Amcık.

Onu gölde yakalayalı neredeyse yirmi dört saat oldu ve tek düşünebildiğim şey bu. Bundan daha fazla kontrol sahibi olmam gerekiyordu. Daha iyi olmam gerekiyordu ama bir tat beni mahvetti. Mutfağına girip tek kelime etmeden onu oracıkta sorun olmazdı ama gidip beni o lanet buzdolabına kelepçelemesi ve bunu bir oyun haline getirmesi gerekiyordu. Ve lanet olsun, bu oynadığım en iyi oyundu.

Siren canlandırıcı.

Hiçbir zaman biriyle oturup işimi tartışmadım, hiçbir zaman yargılanmadan, alay edilmeden ya da lanet bir canavar olarak adlandırılmadan utanmadan kendim olamadım ve onun da aynı gemide olduğundan şüpheleniyorum. Yaşadığımız hayatlar çitlerle çevrili bir yaşam tarzıyla uyumlu değil, sadece Siren'le uyumlu olabilir.

Onun yanında saklanmak zorunda kalmayacaktım, olmadığım biri gibi davranmak zorunda kalmayacaktım ve ... lanet olsun. Neden bunu düşünüyorum ki? Ay sonunda, onun hayatına son vermekten başka seçeneğim kalmayacak ve bunu olabildiğince hızlı ve acısız yapmak için elimden geleni yapacağım, bu beni çok üzecek, ama uzun süre acı çekmek zorunda kalmayacağım çünkü

Gölge'nin önünde diz çöküp benimkini almasını sağlayacağım.

Tam bir Romeo ve Juliet trajedisi.

Lanet olası şansım. Gerçekten uyumlu olabileceğim bir kadın bulduğum anda onu öldürmek zorunda kalıyorum. Ama ya yapmazsam? Ya üçümüzün de bundan zarar görmeden kurtulmasının bir yolu varsa? Shadow kazanacağını iddia edebilir, Siren ve ben de ... hayır. O konuya giremem bile. Hayatımızın geri kalanında avlanacağız ve bu yaşamaya değer bir hayat değil. Ayrıca, Siren ve ben avlanmayı tercih ederiz. Kaçak bir hayat bize göre değil.

Elimi düşün serin fayanslarına dayayarak başımı su spreyine bırakıyorum ve umutsuzca onu sistemimden atmaya çalışıyorum. Bu oyunlar gerçekten de düşündüğüm gibi gitmiyor. Bundan çok şey bekliyordum ama Siren'in geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Beni tamamen gafil avladı ve rahatlık alanımın o kadar dışındayım ki nasıl ilerleyeceğime hiçbir fikrim yok. Tek yapabileceğim gece boyunca onu takip etmeye devam etmek ve beni içeri davet etmesini ummak. Genelde davet beklemeyi umursadığımdan değil.

Yumruğum sikimin uzunluğunu aşağı yukarı pompalıyor, çenemi sıkarken sıkıca kavriyor, umutsuzca kendimi oraya götürmeye çalışıyorum. Dün gece onu almadan önce, kolayca mastürbasyon yapabilir ve o siyah kot pantolon ve korse üstündeki görüntüsünden başka bir şeyle bitirebilirdim, ama şimdi, bu serbest bırakmanın gelmesi o kadar kolay değil. Ellerim onun derinliklerine gömülmenin nasıl bir şey olduğunun yanına bile yaklaşamıyor.

Hayal kırıklığı içimi yakıyor ve pes etmekten başka çarem kalmıyor, beni insanoğlunun bildiği en kötü mavi top vakasıyla baş başa bırakıyor. Suyu kapatarak duştan çıkıyorum ve havlumu alıp hızla kurulandıktan sonra yatak odama giriyorum.

Giyinmekle meşguldüm, bir çift siyah pantolon buldum ve içine girdim, kıcımlı tatil beldesine götürmeye ve Siren'i sistemimden bir kez ve herkes için çalıştırmaya hazır olmaktan daha fazlası. Pantolonumu yukarı çekip fermuarını açmaya başladığımda çevresel görüşümde en ufak bir hareket yakaladım ve yüzüme doğru uçan bıçaktan kaçmak için tam zamanında eğildim.

Arkamı döndüğümde, yatak odamın kapısında duran Teksaslı Azrail'den başkasını bulamadım. Herifin beni alt edebileceğini düşündüğü çok açıktı ve dürüst olmak gerekirse, neredeyse işe yarıyordu.

Gafil avlandım - kendimi daha önce hiç böyle bir durumda bulmamıştım - ve bunun Siren ve onun tatlı küçük amcığının beynimi bulandırmasıyla ilgisi var. Ama ben bir hata yapmış olsam da olmasam da, bu pislik beni hedef haline getirmeye çalışarak daha büyük bir hata yaptı ve gözlerindeki anlık pişmanlık ve korku parıltısına bakılırsa, bunu biliyor.

Planı açıktı. Beni bir hamlede indirecekti. Iskalarsa neler olabileceğini hesaba katmamıştı. Iskalamanın bir seçenek olduğunu bile düşünemeyecek kadar egoistti ve şimdi bunu yaptığına göre kaçsa iyi olur.

Hemen harekete geçiyorum, topuğunun üzerinde dönüp cehennemden çıkmış bir yarasa gibi kaçarken peşinden fırlıyorum. Hakkını vermeliyim, herif hızlı ama ben de öyleyim.

Çıkışı bulmak için evimin içinde dolanarak değerli saniyelerini harcamak yerine, doğrudan oturma odasının penceresini hedef alıyor ve kendini bir top haline getirmeden önce son hızla koşuyor. Kollarını yüzünün önünde birleştirerek ince camı kırıyor ve diğer tarafa yuvarlanarak düşüyor.

Hemen peşinden gidiyorum, koridordaki masadan bir bıçak kapıp yanından geçiyorum ve saniyeler içinde çıplak ayaklarım çimlere değiyor. Teksaslı Azrail yolun ortasından koşuyor, gölgelere yapışacak kadar beyni yok ve ne kadar açık olmasına rağmen de kendimi gölgelerde tutuyorum. Bir noktada, moron omzunun üzerinden arkasına bakacak ve tam arkasında beni görmediğinde, yanlış bir güvenlik duygusu onun ölümü olacak.

Blue Springs sokaklarında koşturuyor ve o koştukça, ciddi mavi top vakam yüzünden bastırılmış hayal kırıklığım beni daha çok yakalamaya başlıyor ve ben fark etmeden evime girebilmiş olması bile beni gerçekten kızdırmaya başlıyor.

Blue Springs'in ana caddesinde onu takip ediyorum ve tam da tahmin ettiğim gibi, omzunun üzerinden bakmak için kısa bir an ayırdığında ve sahilin temiz olduğunu gördüğünde, hızını yavaşlatmaya başlıyor. Geri zekâlı kardeşiyle birlikte Sharkbait'i utanmadan dövdükleri sokağın hemen yanından geçiyor ve yavaşlayıp yürümeye başladığında, herifin hayatının kurtulduğunu düşündüğü çok açık.

Bir an duraklar, elini sokak tabelasının direğine dayar ve başını eğerek soluklanmaya çalışır. Issız sokakta dururken gülmeye başlıyor.

Sonunda direktten inip tekrar caddeden aşığı inmeye başlamadan önce kendi kendine "Siktir git," diyor, muhtemelen hayatının en yakın görüşmesi olduğunu düşündüğü bu olaydan sonra kendine nefes almak ve toparlanmak için yeterince zaman tanıdığı belli.

Dükkânların arasından geçerek bir arka sokağı sapıyor ve ben de başımı sallıyorum, bu kasaba hakkında yeterince araştırma yaptığım için o sokağın çıkmaz sokaktan başka bir şey olmadığını biliyorum. Bu adam gerçekten tam bir geri zekâlı, ama eğer gerçekten kendini erken bir mezara göndermek istiyorsa, ben kim oluyorum da onu reddediyorum?

Gölgelerden sıyrılıp caddeyi geçiyorum ve onun arkasındaki arka sokağı giriyorum. Onu birkaç adım takip ediyorum ve sırtının sertleşmeye başlamasını izliyorum. Hisleri ona bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor ve bahse girerim şu anda omurgasından aşığıya doğru bir ürperti yayılıyor.

"Az önce hayatının en büyük hatasını yaptın," diyorum, sesim sokaktan aşığı doğru süzülüyor.

Teksaslı Azrail gözlerini kocaman açarak etrafına bakınmadan önce duraksıyor. "Şimdi o kadar da cesur görünmüyorsun," diye alay ediyorum.

Çenesini sıkıyor ve bu sokaktan canlı çıkmanın tek yolunun savaşmak olduğunu anladığı anı görüyorum. "Kaybetmeyeceğim."

Alay ettim. "Adını benimkine bağladığın anda kaybettin."

Gözleri tekrar açılıyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Oh, neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sandın?"

Bıçağı uzanırken gözlerinde utanç parlıyor. Besin zincirinin en tepesindeki kişi olmak istiyor ama ne yazık ki bunun için gereken beceri ve yaratıcılıktan yoksun, bu yüzden kendini bana bağlamayı kendine görev edindi. Daha çok çalışmak yerine, başarana *kadar taklit* et gibi çarpık bir zihniyet geliştirdi. Ama dediğim gibi, ben yalnız çalışıyorum ve bu tür pisliklere ayıracak vaktim yok.

Kendimi açarak ona ilk hamleyi yapma şansı veriyorum ve o da beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Raven'ın bugün Siren'in peşinden gitmesine benzer şekilde, bir oyun planı olmadan pervasızca ileri atılıyor.

Yumruğı yüzüme doğru savruluyor ve ben de kendi yumruğumu doğrudan kaburgalarına göndermeden önce kolaylıkla savuşturuyorum. Kuvvetin etkisiyle kırılan kemiklerinin çıkardığı tatlı ses beni daha da cesaretlendiriyor. Homurdanıyor ama küçük bir kaburga kırığı onu oyun dışı bırakmaya yetmiyor. Geri itiyor, yumrukları değış tokuş etmeye çalışıyor, ama gerçekten yumruk indiren tek kişi benim.

Kıçına tekme yiyor, yarılan dudağından ve kaşından kan fışkırıyor ve göğsüne sert bir tekme indirdiğimde sokağın tuğla duvarına çarparak yere yığılıyor. Gözü çoktan şişmiş ve bacağına tam olarak kırmamış olsam da, bu gece eve yürüyerek gidemeyeceğinden emin olmak için fazlasıyla hasar verdim - onunla işim bittiğinde hiçbir yere yürüyemeyeceğinden değil.

Teksaslı Azrail çıplak ayaklarıma bir ağız dolusu kan tükürüyor ve dudaklarım tiksintiyle bükülüyor. Bu seferki kişiseldi. Hayatını sona erdirip bu işi bitirebilirdim ama bu pisliğin yıllarca kuyruğumda dolaşmasından sonra biraz intikam almak gerekliydi. Ayrıca, mavi toplarımın kaynaklanan tüm o bastırılmış hayal kırıklığının bir yere gitmesi gerekiyordu, değil mi?

Cebimden bıçağımı çıkarıp Teksaslı Azrail'e doğru bir adım atıyorum, bu işi bitirmeye fazlasıyla hazırım. "Ne diyorsun?" Bıçağı parmaklarımin arasında döndürerek alay ediyorum. "Gözünden beynine doğru bir atış yaparak hızlıca halledeyim mi, yoksa belki de bir balık gibi bağırsaklarını mı deşeyim?"

"Cehenneme git," diye tükürür.

"Ben zaten yoldayım," diyorum ona. "Sanırım orada görüşürüz."

Tam öldürmek üzereyken, sokağın girişinden kadınsı bir nefes sesi geliyor ve ardından bir adamın sesi geliyor. "Hey. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Sikeyim.

Başımı kaldırıp sokağın başında duran bir grup gence bakıyorum. En az yedi kişiler. Üç kız ve dört erkek, her ancak on sekiz yaşında görünüyor, muhtemelen bu güzel Cumartesi gecesinde bela aramaya çıkmışlar.

Seçeneklerimi düşünürken elim bıçağın üzerinde sıkışıyor. Öldürme işini bitirip bu pisliği yolumdan çekebilir ve bu çocukların hayatlarının geri kalanında yara izi bırakabilirim ya da sıvışıp başka bir zaman işini bitirmek için geri gelebilirim. Daha önce hiç bir cinayeti bırakıp gitmemiştim, ama şimdi çocuklar kayıt için telefonlarını çıkarmaya başladığına göre, başka seçeneğim olduğundan şüpheliyim.

Teksaslı Azrail'e sırtımdan önce "Kahretsin," diye mırıldandım. "Kendini şanslı say. Senin için geri döneceğim ve döndüğümde de bunun hakkını vereceğim," diyorum ve ara sokaktaki dükkânlardan birinin arka kapısını tekmeleyip binanın içinden geçerek, yüzümün sosyal medyaya yüklenmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yaparak ortadan kayboluyorum. Kendimi görünmez kılmak için çok çaba sarf ettim ve Teksaslı Azrail çöküşümün sebebi olmayacak, ne bu gece ne de hiçbir zaman.

Dükkânın bir ofis penceresinden kayarak arka çitin üzerinden atlayıp nihayet bir sonraki sokağa kaçabiliyorum ve tam geceyi yaran sirenlerin tanıdık sesini duyduğumda, mükemmel bir hayalet gibi gölgelere karışıyorum.

Bu çok yakındı ve bundan hoşlanmadım. Sadece hala nefes alan bir iz bırakmak zorunda kalmadım, aynı zamanda evim tehlikeye girdi ve kimliğim neredeyse kameraya yakalandı. Ben böyle oynamam. Neredeyse yakalanmıyordum ve kesinlikle hedefleri canlı bırakmıyordum.

Kayıyorum ve bunun Siren'le bir ilgisi var.

Evime geri döndüğümde, bir duş daha almaktan başka çarem kalmadı, sonunda kırımı düzgünce giydirmeden önce cildimdeki kanı duruladım.

Bunu daha fazla yapamam. Siren'le yakınlaşmama izin vermek sadece kafamı karıştırmakla kalmıyor, her şeyi tehlikeye atıyor. Bu çok tehlikeli. Kafam düzgün çalışmıyor ve bu yüzden Teksaslı Azrail gibi amatörlerin beni neredeyse alt etmesine izin verdim. Bu hiç iyi değil. En iyisi olmam gerekiyordu ama şu anda şaka gibiyim.

Eğer onu sistemimden atamıyorsam, o zaman bu oyunları kurtarmak ve sadece benim değil Shadow'un da hayatta kalmasını sağlamak için geriye tek bir seçenek kalıyor - bu gece Siren ölmeli.

t8

S\$GEN

A Yatağımda yanıma bir ağırlık çöküyor ve gözlerim yatak odamın karanlığında açıldığında Reaper'ı elindeki bıçakla dururken buluyorum. ve o ölümcül bakışları bana kilitlendi.

Korku damarlarımda dolaşıyor ve beni resmen yarışma dışı bırakmaya fırsat bulamadan harekete geçiyorum.

Kolu bana doğru kavis çizmeye başlıyor ve ben nefesimi içime çekerken, sahip olduğum tüm gücü kullanarak dizimi yukarı kaldırıyorum ve çılgınca yuvarlanmadan önce taç mücevherlerine sertçe çarpıyorum. Reaper sertçe yere düşüyor, bıçağı yastığımın derinliklerine, tam da başımın olduğu yere saplanırken acı içinde inliyor.

Yatağımdan fırlayıp kaçmaya çalışırken kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atıyor. Ayaklarım döşeme tahtalarına çarpıyor, omzumun üzerinden bakarak bir saniye bile kaybetmeye cesaret edemiyorum. O yerde ve dışarıda. Taşaklarına aldığı böyle bir darbeden öylece kurtulmasının imkânı yok ama burada Reaper'dan bahsediyoruz ve o farklı bir tür.

Yatak odamdan büyük bir güçle fırlıyorum, koridorun duvarına çarpıyorum ve karanlıkta koşarken kendimi desteklemek için onu kullanıyorum.

Tam bir aptalım. Gölde aramızda olanlardan sonra, aptalca bir şekilde kendimi onun bana zarar vermeyeceğine inandırdım. En azından şimdilik. İyi olduğumuzu sanıyordum ama yanılmışım. Tek bildiğim, geçen bir buçuk hafta boyunca, onun bana zarar vermesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten çok daha fazlasını yaptığım.

Uyandığımda Reaper'ı yatağımda bulacaktım ama aklımdaki kesinlikle bu değildi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Reaper'ın arkamdan bağırdığını duyuyorum, derin ve gürleyen sesi tüylerimi diken diken ediyor ve tahmin ettiğimden çok daha çabuk iyileştiğini fark etmeme neden oluyor. Ama nasıl? Taşakları çelikten mi yapılmış? Hiçbir erkek bundan kurtulamamalıydı. Taşakları şu anda karnında bir yerde olmalı.

", pislik," diye bağıryorum, sonunda koridordan kurtuluyorum ve mutfığa girmeden önce köşeyi dönüyorum.

Paniğim çok fazla ve Reaper'ı tam altımda bulmak için arkama bakmaktan kendimi alamıyorum ve boğazımın arkasından dehşete düşmüş bir çığlık koptuğunda, uzanıp yumruğunu saçımın uzun ip benzeri örgüsüne kilitliyor ve beni mutfak tezgahına çarpmadan önce şiddetli bir şekilde durduruyor. Acıyla haykırıyorum ve bir anda vücudu benimkine karşı sertleşiyor, bıçağını boğazımın dibine bastırırken beni sabit tutuyor. Kulağıma doğru ağır ağır nefes alıyordu ve beni ne kadar kolay bastırmış olsa da arkamdaki bu mistik yaratığa bir çeşit acı vermeyi başardı.

Tüm hayatım gözlerimin önünden geçiyor ve kalbim ılık sesinden daha hızlı atarken her şeyin bittiğini anlıyorum. İstenmeyen gözyaşları gözlerimi dolduruyor, ama Mila'nın yüzünü bir daha asla göremeyeceğimi, aşkı asla yaşayamayacağımı ya da hayattaki güzel şeylerin tadını çıkaramayacağımı bildiğim için düşmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Acele etmiyor ve acele ettikçe gözyaşlarımı tutmak daha da zorlaşıyor. "Yap şunu," diye homurdanıyorum, sesim çaresizlikle kalınlaşıyor. "Sadece yap şunu."

Reaper tereddüt ediyor ve elinin titremeye başladığını hissediyorum. Bileğini kavıyorum, en ufak bir şansım olsa bile onu itmeye hazırlanıyorum.

Bir nefes alıyor ve bir an sonra bıçak uzaklaşıyor. "Yapamam," diyor, o derin, korkutucu ses tonu şimdi rahatsız edici bir acıyla dolu. Sonra, akli başına gelmeye fırsat bulamadan elini tezgâha doğru itiyorum ve elindeki eklemlerden biri kırılınca onu etkisiz hale getirip parmaklarımı bıçağın kabzasına doluyorum.

Etrafımda dönerek bıçağı boğazına dayıyorum ve onu daha yirmi dört saat önce kelepçelediğim buzdolabına doğru itiyorum. Gözyaşlarım dökülürken göğsüm çaresizlik ve öfkeyle kabarıyor. Ben de yapamıyorum.

Azrail sadece bana bakıyor, ikimiz de birbirimizin yörüngesine kilitlenmiş durumdayız.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, hayatımda kendimi hiç bu kadar konfor alanımın dışında hissetmemiştim.

"Biliyorum," diyor bana, bıçağın derisini neden olacak kadar sert yutkunarak. Onu gerçekten incitmek istemediğim için bir parça geri çekiliyorum ve bir anda elimi itiyor. Bıçak yere düşüyor ve uzanıp boynumun arkasını kavrayarak beni muhteşem bedenine doğru sertçe çekiyor.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, beni derinden öpüyor ve ben anında onun içinde eriyorum, kollarımı boynuna doluyorum, o da beni herhangi bir insanın yapmaya hakkı olandan daha sıkı tutuyor. Dili ağzımın içinde gezinirken elleri vücudumun üzerinde, hâkimiyet için savaşıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ama güçlü kolları beni tutuyor ve tam da ihtiyacım olan şeyi bana veriyor.

Aç ve çaresiz, bir türlü doyamıyorum ve elleri aşağıya inip kıcımlı avuçladığında tek yapabildiğim ona bastırmak, sessizce daha fazlasını istemek oluyor.

Bana sürtünüyor ve çılgınca öpüşmelerimiz daha fazla bir şeye dönüşüyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan, ikimizin de elleri kıyafetlerimize uzanıyor, onları çılgınca yırtıyor ve o içime gömülmediği sürece ben daha da çaresizleşiyorum.

"Kahretsin, Azrail," diye soluk soluğa kaldım, kesinlikle açlıktan ölüyordum. Bu adama bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

"Biliyorum, Küçük Siren. Seni yakaladım," diye yemin ediyor tangamı vücudumdan sıyrırken. Tangam çıkar çıkmaz geri çekiliyorum, tezgâha tırmanıp onu içeri çekiyorum. Kalın, damarlı sikini pantolonundan çıkarıyorum, muhtaç amcığımın içine girmeden önce yumruğumu yukarı ve aşağı pompalamak için zar zor bir şansım var.

"Fuuuuck," diye inliyor, benim onun için olduğum kadar o da bunun için çaresiz.

İnliyorum, avuçlarıma yaslanırken başımı geriye atıyorum, Reaper beni bir tanrı gibi sikerken kıcımlı tezgâhın en ucuna doğru itiyorum. O muhteşem vücudu ve sıcak tenini kaplayan Azrail dövmesiyle o kadar güzel ki. O mükemmel, ama her güçlü itişte vücudunun yuvarlanma şekli ... lanet olsun. Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Tanrım," diye inliyorum, bacaklarım şimdiden titriyor.

"Siktir, Siren. Bu tatlı ... küçük ... amcığın hayalini kuruyordum." Her kelimeyi emredici itişlerinin arasında söylüyor, parmakları kalçamı kazarken çenesi açlıkla sıkılıyor.

"Yok et beni," diye yalvarıyorum ona.

İçime giriyor, o kalın siki duvarlarımı geriyor ve beni mümkün olduğunu düşündüğümde daha derine götürüyor. Hiç bu kadar dolu olmamıştım ve tıpkı beni göl kenarında becerdiği zamanki gibi, yaşadığım sürece asla bu kadar iyi bir şey yaşayamayacağımı biliyorum. Bağımlıyım ve beni yok etmesi için ona yalvarsam da, ikimiz de biliyoruz ki o çoktan yok etti.

Beni kavrarken kasları şişiyor ve tam içimde o tanıdık yapıyı hissederken, bir mermi ikimizin de yüzünün yanından vızıldayarak geçerken villadan yüksek bir BANG sesi geliyor.

"Ne oluyor lan?" Reaper beni yakalayıp tezgâhtan yere çekerken ciyaklıyorum, içimden çıkmaya cesaret edemiyorum.

Daha fazla mermi ikimizin de durduğu villayı delip geçti.

BANG! BANG! BANG!

Reaper kıcımlı kavriyor, sırtım mutfak adasındaki tezgâhın kenarına dayanırken beni yerden kaldırıyor ve hâlâ o kalın, lezzetli sikini sokuyor. Dişlerini sıkıyor, hiçbir şeyin bunu engellemesine izin vermiyor.

Tezgâhın tepesine doğru baktığımda çantamın sapını görüyorum, çantama uzanıp aşağı çekiyorum ve ağır bir şekilde mutfak zeminine düşmesine izin veriyorum, içimdeki yapı hızla büyümeye devam ederken inliyorum.

Ellerim dolu silahımın etrafında kıvrılana kadar çantayı karıştırıyorum ve Reaper beni becerirken, bu pisliği vurmaya başarmayı umarak mutfak penceresine doğru ateş ediyorum.

"Bu da kim lan?" Körü körüne ateş etmekten hoşlanmadığım için soruyorum.

Her kimse yeniden doldururken bir duraklama oluyor ve Reaper pencereden dışarı bakma fırsatını yakalıyor. "Kahretsin," diye homurdanırken ölümcül bakışlarında bir parça pişmanlık belirir. "Bu Boneyard Katili."

"Ne?" İnliyorum, omzuna tutunuyorum, kalın siki içimde o kadar derine giriyor ki onu boğazımda hissediyorum. "Onun burada ne işi var? Dikkatli davrandım ve böyle bir moron, daha da büyük bir moron onu buraya getirmedikçe beni bulamaz."

Azrail irkilir. "Benim hatam," diyor ve tekrar itiyor. "Ama açık konuşmak gerekirse, buraya seni öldürmek için geldim, bu yüzden konumunu tehlikeye atmanın bir sorun olmaması gerekiyordu."

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, etrafımıza yeni bir mermi yağarken tekrar eğiliyorum. *BANG! BANG! BANG!* "Kahretsin. Eğer o buradaysa, kardeşi de buralarda bir yerdedir. O pisliğin tek başına ikimize birden saldıracak cesareti olduğundan şüpheliyim."

"Evet ..." Reaper yavaşça söylüyor. "Bu konuda ..." Ağır bir iç geçirdim.

Daha iyi bir bakış açısına sahip olan Reaper, silahı benden alıp karşılık veriyor ve muhtemelen ülkedeki en iyi keskin nişancılardan biri olduğundan emin olsam da, tehdidi ortadan kaldırmaktan çok beni becermeye odaklanmışken o kurşunlar hedefinden başka her yere gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda kızgın bile değilim.

"Ne yaptın lan sen?" Yağmur gibi yağan kurşunların sesini bastırmaya çalışıyorum.

"Önemli bir şey değildi, gerçekten." "REAPER!"

"Tamam, peki," diye homurdanıyor, ben çantamdan yeni bir şarjör çıkarırken Boneyard Avcısı'na birkaç mermi daha göndermek için bir an duraklıyor. "Kardeşi beni indirmeye çalıştı, bu yüzden misilleme yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Ancak işimi bitiremeden yarıda kesildim."

"Ne?" Çılgık atıyorum. "Tanık mı bıraktınız?"

"Hayır. Onu terk ettim. Onlar sadece gençlerdi. Onların önünde boğazını kesemezdim, ayrıca telefonlarını kırıyorlardı. Kaçmak zorunda kaldım."

"Kahretsin."

Hayal kırıklığı içimi yakıyor. Bu sadece küçük bir hata değil, devasa bir hata. Sadece öldürdüğü teyit edilmeden bir hedeften uzaklaşmakla kalmadı, aynı zamanda reşit olmayan tanıkları ve neredeyse video kanıtı vardı. Bizim işimizde bunu kişiselleştirmeyi göze alamayacağımızdan bahsetmiyorum ve bir pisliğin kardeşinin intikam için gelmesi ... bu bana kişisel geliyor.

"Daha sonra geri gelip işi bitiririm diye düşündüm. Bir hafta kadar daha benim için gelebilecek gibi görünmüyor."

"Evet, işin kardeşi şu anda intikam almaya çalışıyor," diye mırıldanıyorum, ada tezgahının kenarından itip Reaper'ı buzdolabına geri itiyorum, kontrolü ele alıp son on bir gündür hayalini kurduğum gibi ona biniyorum.

Kalçalarım sallanıyor ve bu pozisyonda içime o kadar derin oturuyor ki duvarlarım hemen kasılmaya başlıyor. "Lanet ," diye homurdanıyorum.

Tırnakları kocaman omzuna batıyor, ama aramıza uzanıp başparmağını klitorisime bastırduğında, vücuduma sıcak bir elektrik dalgası gönderdiğinde, tek yapabildiğim başımı geriye atmak ve en tatlı zevkle haykırmak.

"Bu hoşuna gidiyor, bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim," dedim ona. "Bu pisliği kapıma kadar sen getirdin. Senin derdin ne lan?"

"Benim sorunum sensin, Siren," diyor, kıkırmı kavırıyor ve ben ona daha önce hiç binmediği gibi binerken parmaklarını tenime batırıyor. "Seni gördüğüm andan beri aklımdan çıkmıyorsun. Sağlıklı düşünemiyorum. Lanet olası hatalar yapıyorum Siren ve ben hata yapmam."

"Bu gece buraya bu yüzden geldin," diyorum. "Beni aradan çıkarırsan, bunu aşabilir ve maça odaklanabilirsin."

Başını sallıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en romantik şey. "Bu adama gelince," diye devam ediyor, tekrar ona ateş etmeye çalışıyor. "Yakında ölecek ve sen de bu konuda endişelenmek zorunda kalmayacaksın. Ama anlıyorum. Bana kızmakta sonuna kadar haklısın. Ben de en az senin kadar kendime kızgınım. Ben çuvallamam. Asla. Bu benim için bir ilkti ve bundan hiç hoşlanmadım. Bu beni zayıf hissettiriyor ve her şey bu küçük tatlı amcığın bana sahip olmasıyla ilgili."

Böylesine etkileyici bir adam üzerinde bu tür bir güce sahip olmak tüylerimi diken diken ediyor ve buna karşılık olarak duvarlarımı onun etrafında sıkıyor, göz kapaklarının en derin ihtiyaçla nasıl çırpındığını izliyorum. Parmakları kıkımda sıklaşıyor ve kurşunların hala villamı moloz yığınının başka bir şeye dönüştürmemesine rağmen, silahı yere atıp beni yakalıyor.

Reaper beni üzerinden kaldırıyor ve dizlerimin üzerinde yere doğru itiyor, yüzüm yere dönük ve kıkım havada olacak şekilde beni eğiyor. Kendini arkamda konumlandırıyor ve tıpkı göldeki gibi arkamdan bana çarpıyor, diğer eli kalçamı kavrayıp beni sabit tutarken başparmağı kıkımda.

BANG! BANG! BANG!

Beni lanet olası bir canavar gibi sikiyor, itişleri villamda patlayan kurşunlardan daha güçlü. Amımın ona nasıl sahip olduğunu bana tam olarak gösterirken vücudum anında onun oluyor. Başımı geriye çekmeden önce saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor ve tıpkı göldeki gibi, kalçalarımın arasına uzanıp muhtaç klitorisimin üzerinde sıkı daireler çiziyorum.

"Şuna bak," diye homurdanıyor sıkılmış çenesinin arasından, başparmağını kıcıma sokarken çok güçlü ve bağımlılık yapıcı hamleler yapıyor. "Artık bu olmadan yaşayamayacağıma karar verdiğimizize göre, sen benimsin. Bu küçük tatlı amcık benim. Ben senin zevkinim, Siren. Sen bana aitsin."

Amım paramparça olmaya başlıyor, duvarlarım onun kalın sikinin etrafında çılgınca kasılıyor ve orgazmım içimde patlarken, ağır, soluk soluğa nefeslerle haykırıyorum. "Seninim. Ben seninim."

"Siktir," diye nefes alıyor, ses tonundaki rahatlama sanki ona nasıl karşılık vereceğimden korkmuş gibi geliyordu, ama gölde beni sahiplendikten sonra, sikişirken böyle konuşmayı sevdiğini anladım. Ama bu sefer farklıydı, ses tonunda derin bir talep vardı ve her kelimesinde ciddi olduğunu anladım. Ben ona aitim, ama onun anlayamadığı şey, artık onun da bana ait olduğu.

Sert bir şekilde boşalıyorum, orgazmım beni tamamen yok ediyor ve Reaper da benimle birlikte boşalırken, tüm ruhlarımız tek bir ruh olarak birleşiyor. Bunun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum, özellikle de Savaş Oyunları sırasında, ama artık buna sırtımı dönmem mümkün değil.

Ben onunum, o da benim. Sonuna kadar.

Pencereden içeri daha fazla mermi girdiğinde yüksekliğimden aşağı iniyorum, sadece oturma odasından geliyorlar ve bakışlarımı ayarlıyorum, şimdi tetikçimizi açıkça görebiliyorum, bu da onun da bizi görebildiğinden daha fazlası olduğu anlamına geliyor.

Azrail de aynı şeyi fark etmiş gibi iç çekiyor. Hareket etmeliyiz -eğer vurulmak istemiyorsak- ve şu anda tek istediğim bu canavar adamı tekrar becermek.

BANG! BANG! BANG!

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, atılmış silaha uzanıp yeni bir şarjör takıyorum. Daha fazla mermi bize doğru uçuyor ve oluşturdukları tehdide rağmen ayağa kalkıyorum. Savaş alanının tam ortasında durarak silahımı kaldırıyorum, oturma odamın penceresinin dışındaki pisliğe nişan alıyorum ve son bir kez ateş ediyorum.

Kurşun omzunu delip geçiyor ve ben de orgazm sonrası titreyen dizlerimin, tam gözlerinin arasına koyduğum hayali hedefi ıskalamamdan tamamen sorumlu olduğunu bilerek lanet okuyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Reaper gibi bir adamın önünde ıskalamak utanç verici olmaktan başka bir şey değil, ama bakışlarının kıcıma kilitlendiğini düşünürsek, fark etmediğini bile söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum.

Boneyard Katili geriye düşüyor, kurşunun şiddetiyle kışının üstüne yığılıyor ve sanki sonunda kim olduğumu ve verebileceğim zararı hatırlamış gibi ayağa fırlayıp cehennemden fırlamış bir yarasa gibi kaçıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, kıyafetlerimi ararken onun peşinden gitmek için can atıyorum. "Bunu aklından bile geçirme," diyor Reaper, o derin ses tonuyla elektrik göndererek

Akıntılar çekirdeğime doğru.

"Neden olmasın ki?" Yüzümü ona döndüğümde onu arkamda, ayaklarının üzerinde, o muhteşem vücudu tamamen sergilenmiş ve sunabileceği diğer her şeyle benimle alay ederken buluyorum.

Eli belimden tutup beni kendine çekiyor, sonra da elini kışıma indiriyor. "Kardeşler yarın da orada olacaklar. Şimdilik yaralarını yalamalarına izin ver."

"Peki bunu neden yapmalıyım?"

"Çünkü seninle işim henüz bitmedi ve bileklerini ayak bileklerine bağladığımda aklının başka bir adama değil, sadece bana odaklanmasını istiyorum."

"Gerçekten mi?" Elimini göğsüne bastırıp kalbinin sabit ritmini hissederken dudaklarımda bir sırıtiş beliriyor. "Peki ya sana hayır dersem?"

Reaper hırlıyor ve sikiinin aramızda sertleştiiğini hissediyorum. "Bu tür bir belaya hazır olup olmadığını bilmiyorum."

"Kendi adına konuş, Reaper. Sahip olduğun her şeyle başa çıkabilirim. Beni endişelendiren sensin," diyorum ve topuklarımdın üzerinde dönüp yatak odama doğru ilerliyorum. "Acele et Azrail. Artık yetki bende ve o silahı unutma. Onun için mükemmel bir yerim var."

t9

S\$GEN

P Sıcak bolonez spagetti kâsesini yeni mutfak tezgâhıma yerleştirirken Shadow'un bunu takdir edeceğini bildiğim için arkama yaslanıp gülümsüyorum. Birkaç gece önce onunla standart bir tavuk parmigiana için fazla süslü lüks otel restoranında buluştuktan sonra, sözüme sadık kaldım ve çocuğun sağlıklı bir yemek yediğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum

her gün.

Küçük villam vurulduktan ve ev büyüklüğünde bir süzgece dönüştükten sonra bile, yine de risk aldım ve onu yeni evimde ağırladım. Şu anda nerede kaldığımı bulması sadece birkaç saatini aldı ve dürüst olmak gerekirse, o kadar da zor olamazdı.

Hâlâ tatil köyündeyim ama yepyeni bir villadayım. Gerçi bu daha süslü bir süit gibi ve burada kalmak biraz daha riskli olsa da dayanamadım. Bu küçük tatil köyünde beni gerçekten etkileyen bir şeyler var. Belki de havuz ve göle kısa bir yürüyüş beni etkiliyor. Her iki durumda da, bir süreliğine burada kalmaktan memnunum.

Spagetti kâsesinin yanına bir kaşık ve bir çatal koyduktan sonra bir soda ve içinde taze bir sandviç, bir parça meyve ve bir şişe su bulunan bir poşet ekliyorum, çünkü çocuğun tek başına hayatta kalamayacağını çok iyi biliyorum. Her gece nerede uyduğunu henüz bulamadım ama umarım güvendedir. Her iki durumda da, teklifimi kabul edeceğini umarak her gece kanepeye battaniye bıraktım, ama şimdye kadar, gardını o kadar düşürecek kadar bana güvenmesine izin vermedi. Yemin ederim, muhtemelen

tek gözü açık uyuyor. Acaba normal bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor mu? Hiç plajda dalgaların üzerinden atlamayı ya da kumdan kaleler yapmayı deneyimledi mi? Hiç bisiklete binmeyi öğrendi mi ya da küçük bir kızken oynayabileceği bir oyuncak bebeği var mıydı?

Onun için yüreğim parçalanıyor ama bana rahatça güvenene kadar yapabileceğim başka bir şey olmadığını bildiğimden, onu yeni küçük süitimde huzur içinde bırakarak yürüyüşe çıkıyorum.

Göle doğru ilerliyorum, kıyı boyunca yürüyorum ve ayaklarımı serin suda sürüklerken ayakkabılarımı tutuyorum. Burası gerçekten çok güzel ve eğer bu kasaba Savaş Oyunları'nın sonuçlarıyla lekelenmemiş olsaydı, burası muhtemelen bir gün yerleşmek isteyeceğim bir yer olurdu. Bilirsiniz, gelecekte emekli olduktan sonra. Bir şekilde buradan canlı çıkmayı başarırsam tabii. Shadow'un yarışmacı olmasından pek umutlu değilim ama kaybedeceksem de onun için kaybettiğime sevinirim.

Öte yandan, Azrail kendi kalbini oyar ve yaşaması için gümüş bir tepside ona sunar.

Villamda ortaya çıkıp canımı almaya çalışmasının üzerinden sadece birkaç gün geçti ve o zamandan beri birlikte tahmin edebileceğimden daha fazla zaman geçirdik. Dürüst olmak gerekirse, bu zamanın çoğu vücutlarımız birbirine sürtünürken çıplak olarak geçti, ama olmadığımız zamanlarda mutlu bir şekilde kanepede yanımda oturuyor, ikimiz de dizüstü bilgisayarlarımızı açmış, kalan beş yarışmacıyı takip etmeye çalışıyoruz.

Birlikte çalışmak istememek buraya kadarmış. Farkında bile olmadan bunu yapıyor ama fikir alışverişinde bulunabileceği birinin olması ona çok doğal geliyor. Dürüst olmak gerekirse, bir ekip olarak çalıştığımızı fark edip etmediğini bile bilmiyorum, ama o an geldiğinde, eminim vajinasına yumruk yemiş gibi olacak.

Arka cebimden telefonumu çıkararak Mila'nın numarasını açıyorum ve Shadow'un süitime geldiğini ve mutlu bir şekilde akşam yemeğini mideye indirdiğini bildiren güvenlik bildirimlerini görmezden gelerek gölün etrafında tam bir yürüyüş yaparken onunla bir saatten fazla sohbet ediyorum.

Köprünün altından geçerken Mila'ya son birkaç gündür Azrail'le geçirdiğim zamanın en küçük ayrıntısına kadar anlatıyorum ama çalılara giden betondaki tanıdık koyu lekeyi görünce durup içim cız ediyor. Raven'in cesedinin hâlâ bahçenin derinliklerinde saklı olduğunu varsayıyorum çünkü henüz manşetlere çıkmamıştı. Ve bu suç mahallinin yakınında olmamam gerektiğini bildiğimden, muhtemelen geri dönme zamanının geldiğine karar veriyorum.

Shadow misafirlerden, özellikle de tam olarak güvenmediği misafirlerden pek hoşlanmaz, ama gitmeden önce onu yakalamayı umuyordum, belki onu biraz daha yakından tanımaya çalışırım. Ne de olsa son birkaç gecedir hiç aksatmadan akşam yemeğine uğruyor ve belki de bu benim sözüne sadık bir kadın olduğumu anlaması için yeterlidir.

Tesise geri döndükten sonra kapıma doğru ilerliyorum, ön güverteye çıkıp giriş kodunu girerken varlığımı belli ediyorum. Çantamı biraz sallıyorum ve hazır olmaması ve arkadan sıvışmak istemesi ihtimaline karşı ona ekstra bir uyarı vermek için öksürüyormuş gibi yapıyorum, sonra kolu çeviriyorum ve küçük süitime adım atıyorum.

İçeri girdiğimde süit sessizdi, bir çatalın kasesin dibini sıyırması ya da bir sandalyenin yerde sürünmesi gibi tanıdık bir ses yoktu. Kaşlarım çatılıyor ve onun nerede olduğunu ya da hala burada olup olmadığını anlamak için çaresizce süitin derinliklerine doğru yürüyorum.

Ona zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi uzatarak mutfağa doğru ilerliyorum ve tam köşeyi dönüp mutfağa bakarken bir el fırlayıp ağzıma ve burnuma sıırılsıklam bir bez bastırıyor.

Panik içimde patlıyor. Kloroform beni bayıltmadan önce kendimi kurtarmak için sadece birkaç saniyem var ve efendinin manipüle edebileceği bir kuklaya dönüşüyorum. Arkamda kimin durduğunu bilmeden bu kişiyle savaşılmaya çalışıyorum ama kloroform etkisini göstermeye başladıkça hızla güçsüzleşiyorum.

Solunum yolumu tıkayan elleri pençelerken kalbim hızla çarpıyor ve ciğerlerim tatlı oksijen için çığlık atmaya başladığında, saf kloroformdan başka bir şey emmeden derin, soluk soluğa bir nefes almaktan başka seçeneğim kalmıyor.

Karanlık gözlerimin arkasında dans ediyor ve tam vücudum zengin, ölümcül kimyasala teslim olmaya başlamışken, parlak kıvıll saçlardan oluşan bir parıltı görüşümü kesiyor. Zihnim buna bir anlam vermeye, tam olarak ne gördüğümü anlamaya çalışıyor ama başım dönüyor ve bir saniye geçmeden her şey kararıyor.

Kahkaha bilinçsizliğimi kırıyor ve zihnimi bulandıran sise rağmen gözlerimi açmaya zorluyorum. Başım zonkluyor ve

(Ne kadar zamandır olduğumu söyleyemem. Kırmızı bir ışık Sersemlemiştim ve etrafımdaki odaya odaklanmaya çalışıyordum ama Sıçrama sesleri konsantre olmayı zorlaştırıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Bilincim gidip geliyor, bedenim baş dönmesine teslim olmaya kararlı ama buna izin vermeyeceğim. Burada her ne halt oluyorsa, ona boyun eğmeyeceğim. Ne bugün öleceğim ne de oyunların yarısında öleceğim. Ben ikinci değilim ve kesinlikle katılım ödülü alacak tipte biri de değilim. Ben kazanırım. Her zaman kazandım ve bugün de farklı olmayacak.

Sonunda şekillenmeye başlayana kadar kırmızı lekeye odaklandığımda, kıpkırmızı saçları olan bir kadın görüyorum ve bunun Gasoline olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok - Eagle'ın beni uyardığı kadın. Ona yaptığı şey tam olarak buydu ve Eagle canını kurtaracak kadar şanslı olsa da derin yaralar almıştı. Eagle'a yaptığım her şeye rağmen, onu korkutan Gasoline'di ve bu çok şey anlatıyor.

her şeyi anlamlandırmaya çalışarak bir süre yaşlı kadını izliyorum. Hâlâ tatil küçük süitimdeyim, yemek masasının yanındaki sandalyelerden birinde oturuyorum ve o küçük süitte dolaşırken benzin kokusu duyularıma saldırıyor.

Kaşlarım çatılıyor ve sis perdesini aralayıp göz kırpyorum, odayı ıslattığını ve büyük bir yangına hazırlandığını fark ediyorum.

Panik göğsümde yükseliyor ve durumumun gerçekliği beni ayıltıyor. Tıpkı Eagle'a yapmaya çalıştığı gibi beni de canlı canlı yakacak. Ancak bu sefer başarısız bir girişimde bulundu, bu yüzden hatalarından ders aldığını garanti edebilirim. İkinci kez başarısız olmaya niyeti yok.

Boku yedim.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Buradan çıkmam lazım.

Kadın kendi kendine mırıldanarak süitin etrafında dolanırken, durumumun ne kadar vahim olduğunu çabucak fark ederek ağır uzuvlarımı çekiştiriyorum. Sadece bir sandalyeye zincirlenmiş değilim, aynı zamanda sandalye de ağır masaya zincirlenmiş ve bana kaçma umudu bırakmıyor.

Bağlı bileklerimi ve ayak bileklerimi çekiştiriyorum, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Başım çok ağrıyor ve sersemlik beni bayıltmakla tehdit ediyor

ama başarısız olmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bağlarımı çekiştirmekten bileklerim hızla kana bulanıyor ve olması gerekenden çok daha uzun süre denedikten sonra bunun ne kadar umutsuz olduğunu anlıyorum.

Hiçbir yere gitmiyorum. Burada, bu sandalyede diri diri yanarak öleceğim. Şanslıysam önce duman solumak beni öldürecek, şanslı değilsem de ... Sanırım etinizin yanarak vücudunuzdan ayrılmasının nasıl bir his olduğunu keşfetmek üzereyim.

"Ahhh, bakın kim partiye katılmaya karar vermiş," diye sesleniyor Gasoline, kanepeyi gazla ısıtırken. "Kendine gelmeyeceksin diye endişeleniyordum ve bu hiç eğlenceli görünmüyor. Çıglıklarını duyacak kadar bile bilinci yerinde olmayan birini canlı canlı yakmanın ne anlamı var?"

Lanet olsun. Bu kadın kafayı yemiş.

Oturma odasından ilerliyor, küçük mutfaktan geçerken kalın bir gaz izi bırakıyor ve süütün bir santimini bile kaçırmadığından emin oluyor. "Biliyor musun, senin izini bulmak korkunç derecede kolay oldu," diyor bana. "İlk başta senin bir tehdit olacağını düşündüm. İsmiyle ilgili bir damga var ve aptalca bir şekilde bunun doğru olduğuna inandım. Ama işte buradasın, en ufak bir kavgaya bile etmeden indirildin. Aslında biraz hayal kırıklığı yarattı."

Ona korkumu görme zevkini tattırmak istemediğim için çenemi sıkıyorum ama tepkisizliğim onu rahatsız etmişe benzemiyor. Küçük alaylarına devam ederken bana bakmıyor bile.

"Günlerdir seni takip ediyordum ve o salak Boneyard Avcısı başka bir yeri vurmasaydı, muhtemelen seni hiç bulamayacaktım, bu yüzden zamansız ölümün için ona teşekkür etmelisin," diye açıklıyor. "Yine de itiraf etmeliyim ki beni hayal kırıklığına uğrattın."

Ağzımdan çıkan alaycı ifadeye engel olamıyorum. "Ah lütfen. Bana bunu tam olarak nasıl başardığımı anlat."

"Ahhhh, Prenses Barbie sonunda sohbete katıldı." Kızıl saçlı, kötü bakışlarını bana çevirmeden önce ellerini çırpıyor, ancak Reaper'ın ölümcül olanıyla uğraştıktan sonra, onunki çocuk oyuncağından başka bir şey değil. "Seçkinlerin nasıl yaşadığını görmek, işinin püf noktalarını çalmak ve diğer yarışmacılar hakkında bulabildiğin bilgileri toplamak istedim, ancak hiçbir şeyin olmadığı ve zamanını keşif yapmak yerine Reaper'la sevişmekle meşgul olduğun çok açık hale geldi. Acınacak haldesin, diğer yarışmacılar hakkında en ufak bir ipucu bile yok, sadece birkaç

Orospu kaltak, oturmuş bir ördek gibi bekliyorsun, sadece alınmak için yalvarıyorsun. O kadar zavallısın ki, geldiğimi bile görmedin."

Gözlerimi deviriyorum ve anında pişman oluyorum çünkü bu ince hareket baş ağrımı daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyor. "İşte burada yanılıyorsun," diyorum ona. "Ama nereye bakacağınızı bilmemeniz benim suçum değil. Her bir yarışmacı hakkında her ayrıntıyı biliyorum. Nerede kaldıklarını, öğle yemeği için nereye gittiklerini ve son sıçışlarını ne zaman yaptıklarını biliyorum. Senin hakkında her şeyi biliyorum, kaltak. Tüm aileni nasıl öldürdüğünü, diri diri yaktığını ve sonra nasıl delirdiğini biliyorum. Akıl hastanelerinde geçirdiğin zaman, hastaneden çıktığından daha fazla."

Gasoline öfkeyle ve hakarete uğramaktan hoşlanmadığı açık, ama dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değil. Onunla tatlı tatlı konuşmak ve en iyi arkadaşı olmak beni bir şekilde buradan çıkaracak değil.

"Kapa o lanet çeneni," diye tersledi ve gazı üzerime fırlatarak beni tepeden tırnağa ıslattı. Bana doğru adım attı, gaz kutusunu başımın üzerinde tuttu ve saçlarımın üzerine dökmeye başladı, saçma sapan bir su tahtası denemesi ile yüzümü kaplamasına izin verdi. "Ne istersen söyle, ama seninle işim bittiğinde hiçbir önemi kalmayacak."

Yüzümden aşağı dökülen gazdan dolayı öksürüyorum ve kutu boşaldığında minnettar oluyorum. Oflayıp puflayıp bir kenara atıyor ama kesin olan bir şey var ki, sadece mahvolmadım, tamamen mahvoldum.

"Bana aldırmayın," diyor, ceplerimi yokluyor ve tam olarak aradığı şeyi bulduğunda kendi kendine sırıtıyor. Cebimi karıştırıyor ve son iki haftadır biriktirdiğim sekiz kimlikten oluşan yığını çıkarıyor. "Aman Tanrım, gerçekten çok meşgulumuşsun. Belki de seni hafife almışımdır. Sanırım artık bunun bir önemi yok."

Benimkini bulana kadar üzerimi aramaya devam etmeden önce desteyi arka cebine kaydırıyor. Bunca zamandır ayrı tutmuştum. "Ahh, işte başlıyoruz," diye sesleniyor küçük kimlik kartını kaldırırken. "Kienna James. Hmm, seni Jessa ya da Katie olarak düşünmüştüm, senin gibi aerodinamik bir kaltak için biraz daha aerodinamik bir şey."

Yasal isminin dilinde çıkardığı ses, diri diri yakılma düşüncesinden daha kötü. Yemi yutmamak için çenemi sıkarak zorunda kalıyorum, midemin acı içinde kasılmasına rağmen.

"Biliyor musun, Kartal'la yaptığım tek hata buydu," diyor bana. "Öldükten sonra kimliğini almak için geri dönecektim ama kaltak kaçtı."

ve kaçtı. Kaçmış olsa bile, kimliği olmadan ölmüş sayılırdı. Tıpkı senin şu anda olduğun gibi."

"Şaka gibisin," diyorum ona. "Senin hatan sadece kimliğini almamak değil, cesedi yandıktan sonra da orada olacağını varsaymaktı. Ne tür bir aptalsın sen?"

Çenesini sıkıyor. "Bana istediğin kadar aptal de, ama benzine bulanmış ve sandalyeye zincirlenmiş olan sensin," diyor arkasını dönüp kapıya doğru ilerlemeden önce. "Cehennemde görüşürüz, sürtük."

Cebinden bir paket kibrit çıkarıp birini yakıyor ve kibritin ucundaki küçük alev bakarken sırtıyor, bu işten gerçekten zevk alıyor.

O an sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor ve yanan kibriti küçük süite geri fırlattığında, yere düşüp hızla etkisini göstermesini dehşetle izliyorum. Kapının çarptığını duyuyorum ama dikkatim sadece süiti hızla yalayan alevlere odaklanmış durumda.

"Siktir. SIKTIR. SIKTIR. SİKTİR!"

Alevler ciğerlerimi anında dolduran yoğun bir duman yaratırken, bağlarımı yırtıyorum, kanlı bileklerim protesto çığlıkları atıyor.

Panik hayatımda yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve tek yapabildiğim arkama yaslanıp kalın, azgın alevlerin süite yayılmasını izlemek. En azından bu şekilde, Azrail'in beni öldürme konusunda endişelenmesine gerek kalmıyor çünkü bu alevler tam bir yangına dönüşme hızında, artık beni kurtaracak bir şey yok.

Kilitli süit hızla kalın, kabarık dumanla kaplanırken, kaçacak hiçbir yer bırakmazken, kanepenin ışık alıyor ve alevler bana doğru çok daha fazla yükseliyor.

Sıcaklık daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor ve yanan kanepenin sıcaklığından cildim yanmaya başladığında, acı içinde haykırıyorum, bunun sadece milyonlarca kat daha kötü olacağını biliyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken korku beni boğacak gibi sarıyor. Ölmeye hazır değilim ama bu gece yaratıcımla buluşacağım.

Öksürmeye başlıyorum, ciğerlerim tatlı oksijene ihtiyaç duyuyor ama tek soluduğum havayı kaplayan yoğun duman. Bu çok fazla ve alevler gittikçe yaklaştıkça sıcaklık dayanılmaz hale geliyor. Yardım çığlıkları atıyorum. Bu tesiste yardım edebilecek birileri olmalı, ama kim böyle bir yangının içine koşar ki? Bacaklarının onları götürebildiği yere kadar koşsalar daha iyi olur.

Ciğerlerim acı içinde çığlık atıyor ve sığ, çaresiz nefesler alırken, bunun o olduğunu anlıyorum ve yukarıda kim varsa, alevlerden önce dumanın beni ele geçirmesi için dua ediyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve üzerime çöken, yoğun gücüyle beni boğan yoğun dumandan öksürüp çırpınırken çabucak yenik düşmek için kendimi zorluyorum. Öksürük beni ele geçiriyor ve tam başım dönüp bilinçsizliğim geri geldiğinde, bir gölge dumanı yararak bağlı bileklerimi çekiyor ama artık çok geç.

Artık beni kurtaramazsın.

GEAPEG

T Boneyard Katili'ni kardeşiyle paylaştığı eve geri götürürken, yaralarını sarmak için ellerinden geleni yapmalarını izliyorum. İkisinin de ilk yardım konusunda ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri olmadığı açık.

Dürüst olmak gerekirse, Siren'in geçen gece Boneyard Slayer'ı vurmasından sonra, hayatta olduğu için şanslı. Kurşun omzunu delip geçmiş ve anladığım kadarıyla hala derinlerde bir yerde duruyor, ama bir santim sola doğru olsaydı, tam içinden geçerdi ve herif muhtemelen kan kaybından ölürdü.

Teksaslı Azrail'e gelince, görünüşe göre herif gayet iyi iyileşiıyor. Gz hala şiş ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca aynada ona bakan bir sürü morluk olacak, ancak söyleyebileceğim kadarıyla etrafta dolaşmakta bir sorunu yok. İkisi de kısa sürede ayağa kalkacak ve ayağa kalktıklarında ben de öldürmeye gideceğim.

Arkama yaslanıp uzun bir keşif gecesine hazırlanırken telefonum cebimde alıyor ve kaşlarım atılıyor. Bu numarayı kimse bilmiyor. Halka açık değil ya da herhangi bir tele-pazarlamacı listesinde bile yer almıyor. Bu numarayı bulabilecek tek kişi, inanılmaz bir hacker olarak özellikle beni arayanlar.

Bir an için ekrana bakıyorum. Takip edilme riskinden dolayı arama yapmaktan hoşlanmıyorum ama bir şey beni kabul tuşuna basmaya ve telefonu kaldırmaya zorluyor.

telefonu kulağıma dayıyorum. Tek kelime etmeden, sadece söylenmesi gerekenleri dinliyorum.

"Siren'e hemen ulaşmalısın," diye bağıyor paniklemiş bir kadın, ses tonundaki korku sanki bir elin göğsümün içine girip kalbimi sıkıldığını hissettiriyor. Hızla bu kişinin kim olabileceğine dair kısa bir liste yapıyorum ve bunun Siren'in en iyi arkadaşı Mila olduğu sonucuna varıyorum, Mila profesyonel olarak Teknisyen Kız ismini kullanmayı tercih ediyor. Siren bana bu kızı ne kadar çok sevdiğini söylemekten başka bir şey yapmadı ve Savaş Oyunları'na müdahale edip beni araması, bu olabildiğince ciddi bir durum.

Siren'in başı dertte.

"Ne?" Hemen ayağa fırladım.

"Benzin onu etkiledi. Eğer ona şimdi ulaşmazsan, ." Siktir. O hariç herkes. "Nerede?"

"Tatil köyü. Lütfen. Ölmesine izin verme, sahip olduğum tek şey o," diyor Mila, ben kardeşleri arkamda bırakıp arabama doğru koşarken. "Eğer ölürse lanet olsun. Yemin ederim, senin için geleceğim."

Siren'e ulaşmaya çalışırken bir yandan da onun çılgınca duygularıyla uğraşacak vaktim olmadığı için aramayı sonlandırıyorum ve saniyeler içinde arabama binip gaza basıyorum.

Arabayı sınırlarına kadar zorluyorum, yollardaki azıcık trafiğe girip çıkıyorum ve sürerken, yardım edemem ama havayı kirleten dalgalı dumanı fark ediyorum ve Siren'in ne tür bir durumda olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen, bunun o olduğunu biliyorum.

Tesisten çok uzakta değilim ama geçen her saniye bana bir ömür gibi geliyor. Blue Springs'in ana caddesinden geçip diğer ucundan . Tesisin içine girdiğimde, bom kapısı için durmaya zahmet etmiyorum. Yoğun, billur gibi tüten dumana doğru hızla ilerliyorum.

Cayır cayır yanan mülke yaklaştıkça midem bulanıyor ve son virajdan gümbürdeyerek dönüp durduğumda, seyirciler arabamdan uzaklaşırken, burada hiç umut olmadığını fark ediyorum. Böyle bir yangından kimse sağ çıkamazdı. Kontrol etmek için içeri bile giremiyorum.

Arabamdan inip dizlerimin üzerine çöktüğümde umutsuzluk göğsümü yırtıyor ve tavanın çökme sesi beni parçalıyor. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim.

Boşluk içimi dolduruyor ve kendimi avuçlarımda yakalayıp nefes almaya çalışıyorum ama bunun yoğun dumanla hiçbir ilgisi yok. Onu hayal kırıklığına uğrattım. O zamandan beri

Mutfağında durduğum ve onun canını alamayacağımı anladığım gece, onu korumak için her şeyi yapacağımı, onu son günlerime kadar elimde tutacağımı biliyordum ve bana ihtiyacı olduğu tek anda onu hayal kırıklığına uğrattım.

Acı daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor, ama alevlerin uğultusunda bile, mülkün arkasından gelen yumuşak bir homurtu sesi dikkatimi çekiyor.

Ayağa kalkıp koşuyorum, yanan binanın köşesinden hızla arkaya geçiyorum ve Shadow'u Siren'in cesedini binadan sürüklerken buluyorum, ikisi de is içinde, derileri yanıklardan kızarmış. Shadow zar zor ayakta duruyor, Siren ise ... lanet olsun. Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Geldiğimi duyan Shadow, mavi gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Bilmiyorum," diye başlıyor, ayaklarının üzerinde sallanırken şiddetli bir şekilde öksürüyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Gözleri dalgalanıyor ve yere yığılmasına fırsat kalmadan ona çarpıyorum, Siren'in cansız bedenini kollarımın arasına alıyorum ve Shadow'un bileğini kavıyorum. Onları azgın alevlerden uzaklaştırıyorum ama Shadow ayakta kalmayı zar zor başarıyor. Gerekirse onu sürüklerim. Bu gece ikisinin de benim yüzümden ölmeyeceğine kararlıyım.

Sadece birkaç metre uzaklaştık, alevlerin cildimi yakma tehdidinde bulunmayacağı kadar uzağa, aynı zamanda hala arazinin arkasında ve video telefonlarıyla meraklı izleyicilerin görüş alanının dışına çıktık. Yere çöküp Siren'i çimlerin üzerine yatırdıktan sonra ellerimi göğsüne koyup kalp masajı yapıyorum ve ciğerlerine çok ihtiyaç duyduğu oksijeni soluyorum. Ne kadar süredir baygın olduğu belli değil ve ben çılgınca hayatını kurtarmaya çalışırken Shadow yorgunluğa yenik düşüp arkama yığılıyor.

"SİKTİR!"

Siren'in göğsüne kompresyon uygulamayı bırakmaya cesaret edemiyorum ama arkama uzanıp Shadow'un nabzının hâlâ attığından emin olmak için ellerimden birini bırakmaktan başka çarem yok. görünce içimi bir rahatlama kaplıyor ve kalbini pompalayıp ciğerlerine nefes verirken tüm dikkatimi Siren'e vermeye devam ediyorum.

"" diye kükrüyorum, onu kurtarmak için duyduğum çaresizlik beni canlı canlı yerken çenemi sıkıyorum. "Seni bu şekilde kaybetmeyeceğim, Siren. LANET OLASI NEFES AL!"

Vazgeçmeye cesaret edemeyerek onun üzerinde çalışmaya devam ediyorum ve ona tekrar nefes vermek için eğildiğimde kekelemeye başlıyor, denerken şiddetli bir şekilde öksürüyor

Çok ihtiyacım olan nefesi almak için. "Lanet ," diyorum, kompresyonu durdurduğumda topuklarımın üzerine oturuyorum.

Siren'in gözleri açıldı ve daha önce hiç bu kadar bitkin görünen birini görmemiştim. Cildi nemli ve yanmış, aldığı her nefes titrek, hırıltılı ve sığ. Çok acı çekiyor olmalı ama şimdilik hayatta ve önemli olan da bu.

"I . . . I-"

"Şşşt," diyorum, kelimeleri çıkarmakta zorlanırken elini tutuyorum. "Bir şeyin yok. Şimdi dinlen, güzel Siren. Ben yanıdayım."

Gözleri dalgalanıyor ve bir dakika geçmeden bayılıyor, ancak bu sefer kalbi atıyor ve kendimi toparlamak için bir an duruyorum, ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Başlama şansımız bile olmadan onu kaybetme düşüncesi mi? Hay sikeyim. Gerçek şu ki, önümüzdeki haftalarda onu kaybedebilirim ama bu benim elimden olmayacak. Savaş Oyunları'nın ne belli olmaz ve birini kurtarmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hemen köşede onu öldürmeye hazır başka bir pislik olacaktır. Tek bildiğim, onu hazır olmadığım. Yaklaşamadım bile. O zaman geldiğinde

-Birkaç hafta ya da yıl içinde beni yok edecek ve tek umudum Shadow'un Siren'i kaybetmenin acısı beni gerçekten vurmadan önce hayatıma son verebilecek olması.

Uzaktan siren seslerini duyuyorum ve tam kalkıp Siren'i kollarıma almak üzereyken Shadow kendine geliyor, gözlerini kırptırarak uyanıyor ve ben de durup nerede olduğunu ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken ona bakıyorum. Bana bakıyor, ben çömelip onun parlak mavi bakışlarını tutarken avucunu yukarı doğru itiyor.

Siren'i işaret etmeden önce ona "Yavaş ol," dedim. "Onu sen kurtardın."

Siren'i yanımda hareketsiz görünce gözleri açılıyor ve Siren'in elini tekrar tutup nazikçe sıkıyorum. "Az önce ," diyorum Shadow'a. "Onu tam zamanında dışarı çıkardın. Hayatını kurtardın ama şimdi olanları sindirmeye çalışmanın zamanı değil. İtfaiye yolda ve polislerin de peşlerinde olduğundan şüphem yok. Çok geç olmadan buradan gitmeliyiz."

Shadow gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve yavaşça ayağa kalkmadan önce başını sallıyor, ben de aynısını yapıyorum, Siren'i kollarıma alıyorum ve küçük süitin önüne geri dönüyorum. Shadow da benimle birlikte yürüyor ama ben arabanın kapısını açmaya gittiğimde Shadow yürümeye devam ediyor, buradan çıkmaya niyetli.

"bile geçirme," dedim. "Kıını arabaya sok."

Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey onu kısa kesiyor. Durdu ve arkasını döndü, bir an için bakışlarını tuttu. Bir kavga bekliyorum. Kaçmaya çalışmasını bekliyorum ama her nedense sadece başını sallıyor ve arabamın yolcu tarafına geçip içine tırmanıyor.

Kamayacağından ya da arabamı alıp gitmeyeceğinden emin olduktan sonra Siren'i arka koltuğa yatırıyorum ve sirenlerin sesi yükseldikçe sürücü koltuğuna geçip gaza basıyorum, bu kızları buradan çıkarmaya kararlıyım.

Son iki haftadır evim dediğim mülkün önüne geldiğimde Siren'i arabadan indiriyorum ve Shadow aceleyle n kapıyı açıyor. Baygın katili kollarımda taşıyorum, hayatımda hiç kimseyi tutmadığım kadar sıkı tutuyorum ve onu yatağıma yatırırken yüzüne bakamıyorum, nabzını iki kez kontrol etmem ve hala nefes aldığından emin olmam gerekiyor.

Sonra Siren'in iyi olacağından emin olarak oturma odasına geri dönüyorum, Shadow nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmeden garip bir şekilde duruyor. "Tamam, işte anlaşma," diyorum ona, parlak bakışlarını tutarak. "Etrafta koşuşturduğun ve dünyadaki tüm lanet özgürlüğe sahip olduğun bu saçmalığı yapmıyorum. Senin için endişeleniyorum ve Siren'in de endişelendiğini biliyorum. Ailen olmadığımızı biliyorum, muhtemelen bundan en uzak kişileriz ve bize güvenmeyi öğrenmenin zaman alacağından eminim, ama ben szmn eriyim. Bu yüzden size ne benim ne de Siren'in size zarar vermek istemediğimizi söylediğimde, bunu içtenlikle söylediğime inanabilirsiniz."

Shadow ağzını açıp sözünü kesecek oluyor ama ben parmağımı kaldırıp devam ediyorum. "Olacak olan şu. Siren'in gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim. Burada benimle kalacak ve tıpkı daha önce yaptığı gibi, her gece senin için masada ev yapımı bir yemek olmasını sağlayacağım. Ama sen gitmeyeceksin. Her gece eve geleceksin, yemeğini yiyeceksin ve sonra uyuyacaksın. Bu evde  yatak odası daha var, seç."

"Peki ya rekabet ne olacak?"

"Gün içinde ne yaptığın umurumda değil. Git ve her pisliği ve onların en iyi arkadaşlarını takip et, umurumda değil, ama geceleri eve gel ki Siren ve ben senin güvende olduğunu ve düzgün beslendiğini bilerek rahat uyuyabilelim. Aramızda rekabet yok. Anlaşıldı mı?"

Bakışları ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin olmadan odanın içinde geziniyor ama her nedense başını sallıyor. "Tamam," diyor sonunda, çenesini kaldırarak. "Ben

burada seninle kal."

"Teşekkür ederim," diyorum, bunun böyle olması dışında milyonlarca farklı şekilde olmasını bekliyordum. "Siren'in bunu takdir edeceğini biliyorum."

Tekrar başını sallıyor, işte o zaman işler garipleşiyor ve fark ediyorum ki, bırakın eğitimli bir katil olan ve muhtemelen Siren'le ikimizin toplamından daha fazla cinayet işleyen birini, on üç yaşında bir kızla nasıl konuşacağımıza dair hiçbir fikrim yok. "Kendini evinde gibi hisset. Buzdolabında yiyecek ve su var ve tüm yatak odaları hazır. En çok hangisini seviyorsan onu seç ve kendine ait bir yer yap," diyorum. "Bana ihtiyacın olursa gidip Siren'le oturacağım."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve uzaklaşmak için döndüğümde Shadow sesleniyor. "Çok üzülecek."

Durup arkama bakıyorum. "Pardon?"

"Siren," diye onaylıyor. "Onu izliyordum ve senden çaldığı o iki bıçağı çok seviyor. Onları yangında kaybettiği için çok üzülecek."

Anlayışla başımı salladım. O kılıçlara göz diktiğini fark ettim ve onları çok sevdiği için geri almaya çalışmadım. Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta öldürüldükten sonra, topladığı tüm kimliklerle birlikte onları da geri alacağımı düşünmüştüm, ama şimdi, onların onda kalmasını istiyorum. Ona yaklaşıyorlar ve o bıçaklara gelince, geldikleri yerde çok daha fazlası var.

"Ben hallederim," diyorum ona, her konuşmamızda bu çocuğu daha çok takdir ediyorum. Son bir kez geri dönmeden önce tekrar uzaklaşmaya gidiyorum. "Dinle evlat," diyorum dikkatini çekerek. "Bugün iyi iş çıkardın. Cesurdun. Pek çok kişi tanımadığı birini kurtarmak için o yangının içine koşmazdı. Kendinle gurur duymalısın."

Gölge başını sallar. "İhtiyacı olmadığı halde bana nezaket gösterdi. Pek çok insan birine yardım etmek için kendi yolundan çıkmaz. Ondan hoşlanıyorum. Hayatımda beni gerçekten kollayacak kadar önemseyen insanlar yok. Bunu kaybetmek istemedim."

"Sen iyi bir çocuksun Shadow," diyorum ona. "Burada bizimle her zaman bir yerin olacak."

Bana küçük, emin olmayan bir gülümseme sunuyor ve ben de dönüp koridorda ilerliyorum, geçirebildiğim her saniyeyi Siren'in yanında geçirmeye kararlıyım. Sonra, eşikten geçip yatak odama adım attığımda ve Siren'in yanına uzandığımda, ne olursa olsun, birinin bunun bedelini ödeyeceğine dair kendime söz veriyorum.

ve bunu yaptıklarında, kızımı gördükleri güne lanet edecekler.

2t

S\$GEN

A İki güçlü kolun sıcaklığında uyandığımda, bedenimi ağırlaştıran sersemlik battaniyesini itmeye çalışıyorum. Gözlerimi yeni bir güne açarken anında 'in kucağında eriyorum. Başım ağrıyor, ciğerlerim ağrıyor ve göğsüm ... lanet olsun. Ama hiçbir şey hayatta ve onun kollarında olduğum gerçeğini.

Gecemin anıları zihnime saldırıyor ve Reaper'ın yörüngesinde olmanın dikkatimi rağmen onları yok edemiyorum.

İşim gereği, fazlasıyla kıl payı kurtuldum. Kaç kez vurulduğumu bir elin parmaklarını geçmez. Vücudum neredeyse son on yılda yaşadığım cehennemi anlatan yara izleriyle dolu bir yol haritası gibi ama dün gece farklıydı. Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim, ciğerlerimin içten dışa doğru yandığını hiç hissetmemiştim. O süitin içindeki sıcaklık daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve Eagle'ın travmasıyla empati kurabilirken, şimdi onu anlıyorum.

"İyi misin, bebeğim?"

Boğazımı temizliyorum, anlık yanma hissiyle irkiliyorum. "Sana senin bebeğin olmadığımı söylediğimi sanıyordum."

Reaper alay ediyor ve tek bir seste, o lanet olası kelimeyi kullanmayı bırakmaya hiç niyeti olmadığı gün gibi ortada. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, doğrulup bir bardak su ve ağrı kesiciye uzanarak.

Bunu benim için hazırlayacak kadar düşünceli olduğu için dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve onları bana doğru uzatırken elimden geleni yapıyorum

için. "Teşekkürler," dedim. "Kamyon çarpmış gibi hissediyorum." "Diri diri yanmak gibisi yoktur."

Küçük ağrı kesicileri yutuyorum, haplar boğuk boğazımdan aşağıya doğru inerken sızlanıyorum. "Beni bilirsin," diye mırıldanıyorum. "Hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemekten yanayım, ama bu özel deneyim Bilmiyorum. Tavsiye etmiyorum. Beş üzerinden sıfır."

Reaper'ın dudaklarında zoraki bir gülümseme beliriyor ve durumum hakkında daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığı açık, ama bu boku şekerle kaplamak yok. Olan oldu ve bunu aşmanın tek yolu ona zaman tanımak ve Gasoline'in boğazını kesmek. Eminim bunun ruhum üzerinde harika bir iyileştirici etkisi olacaktır.

Reaper tekrar uzanıyor, kolunu başımın arkasına uzatıyor ve bana yatmam için bir yer öneriyor, ben de tereddüt etmeden kabul ediyorum. "Beni oradan çıkarmak için orada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum," diyorum ona, göğsüne yaslanarak rahatlıyorum, tüm hayatımı ona borçluyum.

"Ben değildim," diye mırıldanıyor parmakları tenimde gezinirken. "Seni dışarı çıkaran Shadow'du. Neredeyse onu da öldürüyordu ama pes etmedi."

"Ne?" Nefes alıyorum, geniş göğsünü itiyorum ve perili bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Gölge mi?"

Reaper başını sallar. "Benden önce geldi ve senin peşinden koşmakta tereddüt etmedi. Nasıl gitti ya da orada ne oldu bilmiyorum ama ben geldiğimde cansız bedenini arka taraftan dışarı sürüklüyordu. Ben oraya varana kadar pes etmedi ve seni yakaladığım anda çimlerin üzerine yığıldı."

"Kahretsin," diyorum, milyonlarca farklı duygu beni ele geçirirken kalbim hızla çarpmaya başlıyor, yoğun dumanı bir gölgenin kestiği anı hatırlıyorum. Sayıklıyordum ve artık nefes alamıyor hatta çığlık bile atamıyordum ama ellerin beni çektiğini hatırlıyorum. Azrail'e ait olduklarını düşünmüştüm ama o değildi. Shadow beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı ve bu konuda nasıl hisseceğimi bilmiyorum. Elbette yaptığı fedakârlık için minnettarım ama o sadece bir çocuk ve asla başkasının hayatı için kendi hayatını riske atma kararı vermek zorunda kalacağı bir pozisyona sokulmamalı. "Onu bulmamız gerek. Yaralanmış olabilir."

"O burada," dedi bana. "Yatak odalarından birinde uyuyor ve ayrılmak gibi bir planı yok. Durumu iyi. Sadece birkaç küçük yanık var, soğuk kompres ve ilk yardım çantasıyla giderilemeyecek bir şey değil."

"Ama-" Ağır bir nefes aldım, hayatımda hiç bu kadar çelişkiye düşmemiştim. "Bunu neden yapsın ki?"

"Ona her gece yemek pişirmenle aynı sebepten. O seni önemsiyor ve iyi olmanı istiyor."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve kendimi Reaper'ın göğsüne yaslıyorum, ne kadar kirli olduğumu yeni fark ediyorum. İs ve külle kaplıyım ve muhtemelen Gölge'nin beni sürüklediği yerden dolayı alt tarafımda çimen lekeleri var. Cildim yanmış ama söyleyebileceğim kadarıyla çok önemli bir şey değil ve bileklerime gelince, biraz daha dikkat edilmesi gerekecek.

Gölge'nin bu evin derinliklerinde bir yerde uyuduğunu ya da süitimin artık var olmadığını düşünmeden edemiyorum. Elimde olmadan Reaper'a bakıyorum ve onun kapüşonlu bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sanırım öngörülebilir bir gelecek için beni burada rehin tutuyorsun."

Cevap vermeye bile gerek duymadan alay ediyor ve ben de gözlerimi deviriyorum, gitmeme kesinlikle izin vermeye niyeti fark ediyorum. "Bir tür işlevsiz aile gibiyiz," diyorum ona, bu sözler göğsümde bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve başka türlüünü istemediğimi fark etmeme neden oluyor. Savaş Oyunları sırasında bir aile bulmak tombala kartımda yoktu, ama şimdi ona biraz benzediğimiz için, onu kaybetme fikrini kavrayamıyorum.

Reaper'ın göğsünden yumuşak bir kahkaha yükseliyor ve bu ses en iyi ilaç gibi geliyor. "Sanırım öyleyiz," diye kabul ediyor.

Dudaklarımda aptal bir gülümseme beliriyor ve çarşafıma geri döndüğümde biraz daha mantıklı düşünmeye başlıyorum. Buraya getirdiğim her şey gitmiş, yanıp kül olmuştu. Özel kıyafetlerim ve silahlarım, hatta dizüstü bilgisayarım bile külden başka bir şeye dönüşmemiş. "Ne yapmam gerekiyor? Tüm eşyalarım öylece ... gitti," diyorum ve Savaş Oyunları'nın geri kalanının benim için nasıl görüneceğini anlamaya çalışıyorum.

Azrail başını sallar. "Bütün bunlar için endişelenme. Kıyafetler ve silahlar değiştirilebilir. Sen değiştiremezsin. Hayattasın ve önemli olan tek şey bu."

Alay ediyorum. Belli ki bu adamın öncelikleri benimkilerle pek uyuşmuyor çünkü elimin altında bir silah olmaması pek de rahat yaşayabileceğim bir durum değil. Yine de, buranın Reaper olduğunu düşünürsek, evin her yerinde saklı silahlar olduğundan şüphem yok. Tek yapmam gereken ava çıkmak ve stoklarımı yenilemek. Ama aynı şey değil. O silahların çoğunun

Manevi değeri var. Aldığım ilk özel bıçak. Reaper'ın kışımı kurtardığı gece ondan çaldığım iki kılıç. On dört yaşında bana el kaldıran adamı öldürmek için kullandığım hançer. Sahip olduğum her silahın benim için bir anlamı vardı ve bu anılara veda etmek zor olacak.

"Fazla düşünmeyi bırak," diyor Reaper kalçamı sıkarak.

Bir nefes veriyorum ve durumumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış hissederek yavaşça ayağa kalkmadan önce oturuyorum. Azrail bir hapishane müdürü gibi başımda dikiliyor. "Sakin ol," diye uyarıyor. "Sen benim üzerimde öldün. Sana kalp masajı yaparken göğsünde morluklar bıraktım ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

"O zaman, elbette, benimle gelin."

Kaşları çatılıyor ve ben yavaşça yatak odasını geçip banyoya doğru ilerlemeye başlıyorum. "Duş almam gerek," diyorum ona, içinde bulunduğum durumu fazlasıyla fark ettiğini bildiğimden, saçlarımda biriken benzinden bahsetmiyorum bile. "Saçlarımı yıkamam ve temizlenmem gerekiyor, ondan sonra Benzin'in hayatına son vermenin en acımasız yolunu bulacağız."

"Sana söyledim," diyor, ses tonunda tuhaf bir nota var. "Yalnız çalışıyorum."

Alay ediyorum. Son birkaç gündür bir takım olarak çalışıyoruz, o henüz farkında değil ama o basit bir takım oyuncusundan çok daha fazlası. "Artık değil *bebeğim*," diyorum, bana o iğrenç kelimeyi her söylediğinde kullandığı tonu taklit ederek. Bana küçük sürtüğü ya da pis fahişesi demesini tercih ederdim ama bebeğim? Ugh. Tüylerimi diken diken ediyor. "Son iki hafta boyunca topladığım tüm kimlikleri çaldı, kimliğimi çaldı ve sonra beni canlı canlı yakmaya çalıştı. Gözlerinin arasına sıkacağı basit bir kurşunla kurtulamayacak."

"Tamam," diyor sonunda. "Birlikte."

Başımı sallayıp ona sırtımı dönüyorum ve kıyafetlerimi yaralı vücudumdan sıyrıyorum; kollarım gevşemeye ve kaslarım ağrımaya başladığında, Reaper beni soymaya başlıyor. Duşa eğilip suyu açıyor ve beni sabit tutmak için ellerini kalçalarımın koyarak beni duşa sokuyor.

Su üzerimden akıyor, siyah isi cildimden temizliyor ama bu pisliği vücudumdan temizlemek için akan sudan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak. Reaper tamamen giyinik bir şekilde arkamda duruyor ve ben bir elimi serin fayanslara koyup dengemi sağlarken o da saçlarımı tutup ip gibi uzun telleri nazikçe çözmeye başlıyor.

"Başarısız oldum," diye mırıldanıyorum, dün gece olan her şeyin ağırlığını göğsümde hissediyorum ya da belki de bu sadece Reaper'ın bıraktığı morluklardır.

Kalbimin pompalamasını sağlamak için bana verdiği kompresyonlar.

"Başarısız olmadın, Siren. Rahattın. Gardını indirdin ve binaya girmeden önce kameralarını kontrol etmedin. Hatalar yaptın ama bu seni insan yapar. Hayatta olduğun ve skoru eşitlemek için bir şansın olduğu için minnettar ol."

"Kimliğim onda. Gerçek adımı kullandı."

"Ve?" diye sorar. "Bu ona aniden bir sağlamaz. Bu bir isim. Kullansan da kullanmasan da. Senden daha iyi değil. Seni adil bir dövüşte yenme umudu yoktu. Seni gardın düşmüşken yakalamak zorundaydı, yoksa hiç şansı olmazdı. Ama gördüğüm kadarıyla artık güçlü bir konumdasın."

Kaşlarım çatılıyor ve omzumun üzerinden geriye bakıp bu sonuca nasıl vardığını anlamaya çalışırken gözleriyle buluşuyorum. "Yine mi geldin?"

"Şansınız yaver giderse, adınız ölü sayısında geçecek. Tüm süit yanarak kül oldu. Senin orada olmadığına dair hiçbir fikirleri yok, bu da senin bir hayalet olduğun anlamına geliyor. Artık kimse seni izlemiyor."

Omuzlarımı silktim. "Gasoline kalıp gösteriyi izlediyse hayır. Eğer izlediyse, artık sen, ben ve Gölge arasında bir ittifak olduğunu biliyordur. Daha da büyük bir hedef haline geliriz."

"Belki de," diye kabul ediyor. "Ama Savaş Oyunları oynarken aldığınız risk budur."

Uzun saçlarıma şampuan sürerken ağır bir iç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Göğsümden yumuşak bir inilti yükseliyor ve dürüst olmak gerekirse, daha önce birinin benimle bu şekilde ilgilendiğini hiç sanmıyorum, çocukken bile. Bu benim rahatlık alanımın çok dışında, ama ondan durmasını isteyecek gücü kendimde bulamıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve nedenini tam olarak anlamıyorum ama bildiğim şey, geceyi beni kurtarmaya çalışarak geçirdikten sonra onun yatağında uyanmanın bir anlamı olduğu. Bu artık bir oyundan daha fazlası. Eğer umursamasaydı, ölmeme izin verirdi. Bu berbat olurdu ama birkaç gün içinde bunu geride bırakırdı ve işte bu beni çok korkutuyor çünkü roller tersine dönseydi ben de aynı şeyi yapardım.

Hay sikeyim. Sanırım bu adama aşık oluyorum.

Saçımdaki şampuanı duruluyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan elleri sabunla köpürmüş, ağrıyan tenimde nazıkçe geziniyor. Kurum yıkıyor

Elleri vücudumda dolaşırken ona doğru gevşiyorum ve beni mutluluk dolu bir zevk dünyasına götürmesine izin veriyorum.

"Azrail," diye inliyorum.

"Seni yakaladım," diye söz veriyor, eli vücudumdan aşağı kayıyor ve kalçalarımın arasından geçerek klitorisimi okşuyor ve kalçalarımın titremesine neden oluyor.

Bir nefes çekiyorum ve o geri dönüp tekrar yaptığında dizlerim titremeye başlıyor. Vücudum çok hassas ve kendimi tutacak gücüm yok. Elleri hareket etmeye devam ediyor, herhangi bir yerde çok uzun süre kalmak ve beni daha fazla incitme riskini almak istemiyor ve sabunu durulama zamanı geldiğinde, Reaper üstümüzdeki duş başlığına uzanıyor.

Üzerime indiriyor, vücudumdaki köpükleri santim santim yıkıyor. Kolu belime dolanıyor, beni kendisine doğru tutuyor ve ben gözlerimi kapatırken dudakları boynuma iniyor, dudakları hassas tenimde gezinirken nazıkçe öpüyor.

Kolunu belime doluyor, destek için ona ihtiyaç duyuyorum ve duş başlığı karnımın üzerinden aşağı doğru inerken nefesimi içime çekiyorum. Durmuyor ve başımı eğip boynuma daha fazla erişmesine izin verdiğimde, suyu kalçamın üzerinden aşağı doğru çekiyor.

İçimde derin bir beklenti oluşuyor, bununla nereye varacağını hissediyorum ve ona durmasını söylemeye cesaret edemiyorum, buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. Sonunda vaat edilen yere ulaşıyor ve su yavaşça tam göbeğime doğru fışkırıyor.

Dizlerim zayıflıyor ve vücudum anında uyanıyor, kendimi ayakta tutmak için kolunu daha sıkı kavramak zorunda kalıyorum. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, belimdeki kolu yukarı kayarken başımı omzuna eğiyorum, göğsümü kavraması ve meme ucumu yetenekli parmakları arasında yuvarlaması için ona alan açıyorum.

Reaper duş başlığını ayarlıyor, ayarı normal akıştan masaj aletine değiştiriyor ve su basıncı doğrudan klitorisime vururken nefesim kesiliyor. Aynı noktada tutup beni aşırı uyarma riskine girmeden etrafında daireler çiziyor ve basınç tam olarak doğru.

"Siktir," diye nefes alıyorum, gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor.

"Bırak ," diyor, o derin ses tonuyla beni baştan çıkararak, ama ben henüz o noktada değilim.

Daha fazlasına ihtiyacım var. *Ona ihtiyacım var.*

Arkama uzanarak Reaper'a dokunuyorum, sırlıklam pantolonunun önünü buluyorum ve bir an için geri çekilmesini, bana hayır demesini ya da bunun benimle ilgili olduğunu söylemesini bekliyorum, ama fermuarını açıp serbest bırakırken beni serbest bırakıyor

kocaman sikini pantolonunun sınırlarından çıkarıyorum. "Lütfen," diye inliyorum, parmaklarımı etrafına sarıyorum ve kızgın damarlarının çıkıntılarını hissederek kalın shaftını çılgınca aşağı yukarı hareket ettiriyorum.

"Emin misin? Seni çok zorlamak istemiyorum."

"Sana içimde ihtiyacım var," diyorum ona.

Reaper tereddüt etmiyor, kalçalarımı geriye kaydırıyor ve beni açmak için kalçamı tutuyor. Ona tutunmaktan ve duvara yaslanıp dengemi başka çarem yok. Sonra su muhtaç klitorisime karşı titrerken, Reaper yavaşça içime doğru itiyor, duvarlarım onun etrafında gerilirken hafifçe ileri geri sallanıyor ve etkileyici boyutunu barındırıyor.

"Tanrım," diye inliyorum.

İhtiyacım olan her şey var ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ama başka türlüünü de istemezdim. Sanki neye ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyormuş gibi.

Yumuşak homurtuları etrafımı sarıyor ve vücudumun onu bu şekilde hissettirme yeteneğine sahip olduğunu bilmek onu memnun etmek için beni çaresiz bırakıyor. Ona her şeyi vermek istiyorum. Şu anda bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyorum ve benim vücudumdan eriyormuş gibi hissetmediğim an, tam olarak yapacağım şey bu olacak.

Klitorisime karşı su basıncı beni boğuyor ve Reaper yavaşça muhtaç amıma girip çıkarken, direnemeyeceğim kadar fazla oluyor. Yoğunluk, yaylanmaya hazır bir bobin gibi içimde birikiyor ve su çekirdeğime doğru ateş ederken, bobin içimde patlarken gitmesine izin vermekten başka seçeneğim yok.

Orgazmım damarlarımdan fışkırıyor ve dizlerim titremeye başlarken üzerime bir coşku dalgası gönderiyor. Reaper'ı kavriyorum, içime girmeye devam ederken sahip olduğum her şeyle ona tutunuyorum, vücudunu mükemmel, hassas hareketlerle yuvarlıyorum.

Orgazmım artmaya devam ederken göz kapaklarım titriyor ve Reaper benimle birlikte boşaldığında, en yumuşak homurtu sıkışık duşu dolduruyor. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun," diyor bana derin, çakıllı bir tonda. "O küçük tatlı amcığın beni böyle sıktığında... siktir."

Dudaklarıma tembel bir gülümseme yerleşiyor ve ona doğru geri yaslanıyorum, yüksekliğimden aşağı inerken enerjim hızla azalıyor. Kolunu bir kez daha belime dolamadan önce kalçamı serbest bırakıyor, beni yukarıda tutuyor ve duş başlığını aşırı hassas klitorisimden uzaklaştırıyor.

Başımızın üstündeki yerine sabitlemeden önce ayarı normal akışa geri getiriyor, sonra beni kollarının arasına alıyor ve sadece tutuyor

Bana. "Öleceğimi sandım," dedim ona.

"Benim gözetimimde olmaz, Siren," diye gürlüyor. "Seni yutmak için hâlâ on beş günüm var ve ikimizin de o saniyelerden birini bile kaybetmesine izin vermeyeceğim."

Çenemi kaldırmadan ve onun ağır bakışlarıyla karşılaşmadan önce duruşumu değiştiriyorum. "Neden?" Fısıldıyorum. "Neden senin için bu kadar önemli?"

Başını sallıyor, karanlık bakışları göğsümün derinliklerinde hissettiğim huzursuzluğu yansıtıyor ve onun da benimle aynı şeyi fark edip etmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum - burada daha fazlası var, aramızda derin bir şey var. "Keşke bilseydim."

Sözleri içime oturdu ve bir nefes verdikten sonra arkama uzanıp suyu kapattım. Reaper bir havlu sarıyor, ıslak ve ağrıyan cildimi ovmamak için beni okşuyor. Sonra, ben kurulanmayı bitirirken, Reaper ıslak giysilerini çıkarıyor ve ben de onun temiz gömleklerinden birini alıyorum.

Başına geçirmeme yardım ediyor ve onun gibi koktuğunu fark etmeden edemiyorum. Sonra kendisi giyinmeye başlıyor, o inanılmaz Azrail dövmesinin üzerine bir gömlek çekip saklıyor, ben de kendimi ana yatak odasından çıkıp hayatımı kurtaran kızı ararken buluyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, Shadow'a ne söyleyeceğimden ya da onun yanında nasıl olacağımdan emin değilim. En son kontrol ettiğimde benden emin değildi, her zaman uzaklaşıyor ve bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değilmiş gibi beni izliyordu, ama şimdi her şeyin farklı olduğu kesin.

Koridorda ilerlerken, parmaklarımın alçıpan üzerinde sürüklenmesine izin veriyorum, yorgunluk hala beni bir kısıkaç gibi kavırıyor. Son enerjimin ne zaman tükeneceği ve beni yerde çırpınırken bırakacağı belli değil.

İki yatak odasının önünden geçip ikisini de boş bulduktan sonra gözümü koridorun diğer ucundaki son odaya dikiyorum. Shadow'un onunla aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istemesi mantıklı ve eğer akıllı olsaydım, ben de aramıza mesafe koymalıydım. Yine de ne kadar çabalarsam çabalayayım, yolumu ona geri buluyorum. Ya öyle ya da o bana giden yolu buluyor. Dürüst olmak gerekirse, artık gerçekten bilmiyorum. Ama bildiğim şey, onun arzularının nesnesi olmamak, kendimi asla bulmak istemediğim bir yer.

Son yatak odasına doğru sürünerek kapalı kapıya yaklaşıyorum ve parmak eklemlerimi hafifçe parkeye vuruyorum. Kendimi ya da onun beni karşılamasını beklemiyorum. Eğer şüphelendiğim kadar iyi biriye

koridorda ayak seslerimi duymuş ve Reaper'a ait olamayacak kadar hafif olduklarını anlamış olabilir. Sonra durup mutfığa ve oturma odasına doğru dönmediğimde, nereye gittiğimi tam olarak bilebilirdi.

Kolu tutarak kapıyı yavaşça açıyorum, onu ürkütmemek için acele etmiyorum. Benden korkmasını istemiyorum ve zaten burada olduğumu bilmesine rağmen, öfkeli bir boğa gibi içeri dalmak bana güvenebileceği konusunda ona güven vermeyecektir.

Kafamı odadan içeri uzattığımda Shadow'u yatağın yanında dikilirken buluyorum. Mükemmel bir şekilde yapılmış, battaniyelerde tek bir tümsek bile yok ve bunun onun için normal bir uygulama olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bütün gece yatağın yanında mı durdu, yoksa uyandığı anda yatağı askeri mükemmelliğe kavuşturmadan önce birkaç saat uyumak için kendine izin mi verdi? Ve bu durumda, o zamandan beri neden hareket etmedi?

"İçeri girebilir miyim?" Parlak mavi bakışlarıyla buluşarak mırıldanıyorum. Omuzlarını silkiyor. "Sanırım."

Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum, kendimi o kadar yetersiz hissediyorum ki buradan nereye gideceğimi bilmiyorum, ama sanırım odadaki yetişkin olarak, denemekten ve kanatlandırmaktan başka seçeneğim yok.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve hemen pişman oluyorum. Boğazımdaki yanma şimdiden Azrail'den daha büyük bir baş belası olduğunu kanıtlıyor. Sonra kendime korkak olmadığımı ve bu güzel, özverili çocuğun inanılmaz cesurca bir şey yaptığını hatırlatarak odaya giriyorum ve ona doğru yürüyüp kollarımı minyon bedenine doluyorum.

Kucağımda kaskatı kesiliyor ve garipliği kısa hayatında bir saniye bile sarılmadığını gösteriyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona, daha sıkı sarılarak ve reddederek. "Sen benim hayatımı kurtardın Shadow. İnanılmaz derecede cesurdun ve benim için kendi hayatını riske atman pervasızca ve tehlikeli olsa da her zaman minnettar olacağım."

"Ben ... uh-huh. Ben sadece benim durumumda kim olsa ne yapardı onu yapıyordum," diyor ve kollarını kaldırıp beceriksizce bana sararken yavaşça rahatlamaya başlıyor.

"Hayır, Shadow. Orada kimse senin yaptığını yapmazdı," diyorum ona. "Korku içinde geri çekilir ve çığlıklarım durana kadar dinlerlerdi. Sen içeri koştu ve sırf benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske attın. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Shadow bana biraz daha sıkı sarılıyor ve yüzünü omzuma gömdüğünde, bu çocuğun şefkatten ne kadar mahrum kaldığını anlıyorum.

"Daha önce hiç kimse bana yemek pişirmemişti," diyor, sözleri omzum tarafından boğuluyor. "Sen ve Reaper İkiniz de bana sadece istediğiniz için iyi davranıyorsunuz ve ben Daha önce hiç kimse benimle böyle ilgilenmemişti."

Elim sırtından saçlarına doğru kayıyor ve onu bir süre daha orada tutuyorum, o çekip gidene kadar hareket etmeye cesaret edemiyorum. Bunu yaptığında da bana ne kadar yakın olduğu gözümünden kaçmıyor. "Bak," diye başlıyorum, elimi omzuna koyuyorum ve Reaper'ın arkamdaki açık kapı aralığında gezindiğini fark ettiğimde mavi bakışlarını tutuyorum. "Önümüzdeki iki haftanın nasıl geçeceğini biliyormuş gibi davranamam. Birinin beni alt etmeyeceğine ya da sonuna kadar burada olacağıma söz veremem ama garanti edebileceğim şey, biri beni fiziksel olarak ortadan kaldırırsa kadar çekip gitmeyeceğim. Hayatta kalmana ihtiyacım var Shadow, bu hem benim hem de Reaper'ın hayatını sonlandırmak anlamına gelse bile. Bu pisliklerden birinin sana zarar vermesi, Gasoline gibi birinin bana yaptığını sana yapması fikrini aklım almıyor ve buraya nasıl geldiğinle ilgili aklımda pek çok soru varken, tek istediğimin seni korumak olduğunu bil."

Shadows başını sallıyor ve bakışlarının arkamdaki Reaper'a kaymasına izin veriyor. "Ama sizi öldürmek istemiyorum. . ikinizi de."

"Özür dilerim," diyor Reaper, içinde o varken bir şekilde çok daha küçük görünen yatak odasına adım atarken. "Ama bu oyunun doğası böyle. Üçümüz birbirimizin arkasını kollayabilir ve diğer yarışmacıları eleyebiliriz. Gerekirse bununla bir takım olarak yüzleşebiliriz ama öyle bir zaman gelecek ki almak zorunda kalacaksınız. Bundan başka bir çıkış yolu yok."

"Peki ya yapmazsam?"

Ona hüzünlü bir gülümseme sunuyorum. "O zaman Azrail'le benim şu Romeo ve Juliet saçmalığını yapıp kendimizi öldürmekten başka çaremiz kalmayacak. Buradan canlı çıkmaman bir seçenek değil."

"Neden hepimiz buradan canlı çıkamıyoruz? Nereden bilecekler ki?" ",

diyor Reaper, bakışları benimkilere kayıyor, sormadığım bir soru onun ölümcül bakışlarında kalan şifreyi çözmeye çalışıyordu. "Ve oyuna geldiklerini anladıklarında, başımıza konacak ödül astronomik olacaktır. Bundan kurtulamayız."

Shadow başını tekrar sallamadan önce derin bir iç geçiriyor. "Tamam, oyun planımız bu," diyor. "Son beş yarışmacıyı saf dışı bırakacağız ve zamanı geldiğinde ..."

Reaper yanıma yaklaşıyor, parmakları parmaklarıma değiyor.
"Hayatlarımızı ortaya koyuyoruz ve sana gerçek bir çocukluk yaşama şansı veriyoruz, sadece on milyon dolar daha zengin olarak."

GEAPEG

I Yalan söylemeyeceğim, son birkaç gündür üzerimdeki ağırlık neredeyse dayanılmaz hale geldi. Daha önce hiç insanlarla, özellikle de değer verdiğim insanlarla günlerce vakit geçirmemiştim ve her geçen dakika onları kaybetme fikrini hazmedemediğim çok açık.

Siren . . . Benim için ne ifade ettiğini bile anlamıyorum ama yatağında, kollarımın arasındayken kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki patlayacağından korkuyorum. Bu şiddetli bir şehvetten daha fazlası. Kadınlara itiraf etmek istediğimden daha fazla şehvet duydum ve bu asla uzun sürmedi ve ondan istediğimi elde ettikten sonra daha da güçlenmediği kesin.

Bu daha fazlası ve beni çok korkutuyor çünkü onun hayatına son verme zamanı geldiğinde bunu yapacak güce sahip olmayacağımı biliyorum. Bu konuda Shadow da öyle. İkisi son birkaç gündür daha da yakınlaştı. Birbirlerinden ayrılamıyorlar ve Siren'in ona karşı bir anne rolü üstlendiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

İkisi Siren'in yangında kaybettiği eşyaları yenilemek için benim paramla alışverişe çıktılar ve ikisinin de aldıkları tüm saçmalıklara izlemek neredeyse komikti. Bir elmanın iki yarısı gibiler ve bunun farkında bile değiller. Bir sürü kıyafet ve makyaj malzemesi aldılar ve Siren Blue Springs'teki sınırlı mağazalarda her zamanki tarzda kıyafet bulamasa da iş görür. Ama soğuk kalbimi gerçekten eriten şey, ikisinin, yarışmaya katılmayan yarışmacıların tüm silahlarını yağmalamalarını izlemek oldu.

Yap. Cadılar Bayramı'nda bütün şekerlerini alıp eve dönen iki çocuk gibiydik.

Sözüne sadık kalan Shadow bizimle kaldı. Gün boyunca Siren'le kalıyor ve Siren'e akşam yemeğinde yardım ettikten sonra, akşamın erken saatlerinde yapılması gerektiğini düşündüğü her şeyi yapmak için dışarı çıkıyor. Ama her zaman saat on ya da on bir gibi geri döner ve kışını yatağa götürür. Biz gerçekten de bir tür işlevsiz aileyiz ve başka türlü olmasını istemediğimi fark ediyorum. Tıpkı Siren ve Shadow gibi, hiçbirimiz aile hayatının nasıl bir şey olduğunu deneyimlemedik ve kendimi buna tutunurken buluyorum. Ama doğruyu söylemek gerekirse, onu kaybetmekten korkuyorum.

Siren yangından sonra hâlâ sarsılmış durumda ama bunun onu yıkmasına izin vermedi. Aksine, bu olay onun kışının altında bir kıvılcım yaktı ve oraya geri dönüp bu şerefsizlere kendisiyle uğraşamayacağını gösterdi. Yangından sonra, War Games'in Siren'e bu oyunlarda büyük bir avantaj sağlayacak olan ölümünü duyuracağını umuyorduk, ancak adı güncellemede görünmediğinde, War Games'in daha yüksek güçlerinin gerçekten bildiğimizden daha bağlantılı olduğunu fark ettik.

Son birkaç gününü kalan beş yarışmacıyı izleyerek geçirdi, ancak dikkatinin büyük bir kısmı Gasoline üzerinde yoğunlaştı. Psikopat kızıl saçlıyı yakından izledikten sonra, bir şekilde kardeşlerle bir ittifak kurduğu açıkça ortaya çıktı. Bu ideal değil ve onları daha da büyük bir tehdit getiriyor, ancak gerçekte, üç moron bir araya gelip bir şeyler planladığında, ortaya çıkardıkları şeyin özellikle etkili olacağı anlamına gelmez. Her iki durumda da tetikte gerekiyor ve şimdi üçümüz aynı çatı altında yaşıyoruz, bu bizi daha büyük bir hedef haline getiriyor - umarım diğerleri bizi alt etmeye çalışamayacak kadar korkmuşlardır.

Bugünün odak noktası - .

Adam eski bir polis ve öyle de hareket ediyor. Yarışmanın bu noktasında henüz hedef alınmamış olmasına şaşırdım. Eksik gibi görünüyor. Onunla ilgili her şey ortada ve devasa göle doğru ilerlerken bile göğsü kabarmış ve kışında bir sopayla yürüyor gibi görünüyor. Bu herifin nasıl dikkat çekmeyeceği ya da ortama karışıp görünmez olacağı konusunda hiçbir fikri yok.

Sabahın büyük bir bölümünde onu takip ettim, kim olduğunu ve gününün nasıl geçtiğini anlamaya çalıştım ve acı bir şekilde dürüst olmak gerekirse, adam çok sıkıcı. Onunla ilgili kayda değer bir şey yok. Sadece kötü adam olmanın heyecanını yaşamak isteyen bir başka eski polis.

Yaptığım araştırmaya göre, cinayetlerinin hepsi cellat tarzı ve kurbanlarına gelince, aralarında hiçbir bağlantı yok. Tanrı kompleksi var ve ders verilmesi gerektiğine inandığı kadın ve erkekleri hedef alıyor ama bugün bu saçmalığı sona eriyor. Güpegündüz cinayet işlemeyi pek sevmem ama Blue Springs bugün özellikle sessizdi.

Belki de FBI'ın dün gece yayınladığı ve bölge sakinlerini serbest dolaşan katiller konusunda uyaran bildiridir. Herkes içeride kalıyor, kendini güvende tutuyor ama doğruyu söylemek gerekirse burada en güvende olanlar onlar. Hiçbirimiz bölge sakinleriyle bir sorun yaratmak istemiyoruz, amacımız bu değil ve dürüst olmak gerekirse, evlerinde kilitli olduklarından emin olmak geri kalanımız için faydadan başka bir şey değil.

Anladığım kadarıyla FBI hala Sharkbait'in parçalanmasına odaklanmış durumda ve Raven'in cesedini köprüünün altında buldular. Sonunda Siren'in süitindeki yangının kaza olmadığına karar verdiler. Çağrılan diğer cesetlerden bahsetmiyorum bile.

Kaynakları çok kısıtlı, bu yüzden Blue Springs'te FBI olmasına rağmen etraflarında olup bitenleri göremeyecek kadar meşguller. Ama sorun değil, onlar için bu katilleri avlamaktan çok mutluyum ve Cellat'ın onlara gümüş tepside sunulmasını istiyorlarsa, bunu seve seve yaparım. Yine de, onunla işim bittiğinde, soruları cevaplayacak durumda olmayacağını garanti edebilirim.

Onu göle kadar takip ediyorum ve bakışlarının soldan sağa kaymasından birini izlediğini düşündüğü anlaşılıyor. Suyun kenarına doğru ilerlemek için döndüğünde, vücudu sertleşiyor ve teorim doğrulanıyor.

Eli kalçasındaki silahın üzerinde geziniyor ve bu hareket bende onu prensip olarak öldürme isteği uyandırıyor. Bu bir polis hareketi ama daha da ötesi, kolay bir çıkış yolu. Beni yanlış anlamayın, iyi bir silahı severim ama böyle bir oyunda silah kullanmak neredeyse hile yapmak sayılır. Her iki durumda da kendine bir hedef buldu ve bugünün biraz daha ilginçleştiğini düşünmeden edemiyorum.

Arkasından duruşumu ayarlayarak ileriye bakıyorum, hangi puştun peşinden gittiğini anlamaya çalışıyorum ve saçlarını yüksek bir midilliyle toplayıp uzun tellerini kıkına kadar örmüş bir kadının sırtını gördüğümde midem bulanıyor.

Siren.

Ne halt ettiğini ? Gününü kardeşler hakkında keşif yaparak geçirdiğini sanıyordum ama burada.

Suyun kenarında, ayaklarını suyun içinde sürüklüyor ve kendini hedef haline getirmekten başka bir şey yapmıyordu.

Cellat hızını artırıyor, gizli kalmak için elinden geleni yaparken peşinden koşuyor, ama doğruyu söylemek gerekirse, lanet bir filin siki tarafından tokatlanmış bir hindi kadar gizli. Göle doğru gümbür gümbür ilerliyor ve ben onun arkasında saklanmak için kendimi gizlemeye çalışmak zorunda bile kalmıyorum.

Sadece Siren'in kışına odaklanmış durumda ve etrafındaki hiçbir şeyi dikkate almıyor.

Elini silahının üzerine indirip kabzasını kavramaya başlıyor ve ben de bıçaklarımdan birini kalçamdaki kemerden çıkarıp kabzasını avucumun içine alıyorum. Bıçak benim bir uzantım gibi geliyor ve onu yakından izleyip hamlesini yapmasını beklerken, bu işi bitirmeye hazırlanıyorum.

Siren, arkasındaki iki ölümcül adamın tamamen farkında olmadan yoluna devam eder ve Cellat silahını kaldırıp ateş etmeye hazırlanırken ayağının altından bir dal kopar.

Siren duraksayıp dönüyor, gözleri kocaman açılmışken elinden bir bıçak kurtuluyor ve havada mükemmel bir şekilde süzülerek Cellat'ın yanından geçip gidiyor, ama tüm kulağını kesmeden önce değil. Bıçak bana doğru dönüyor ve ben sadece başımı sola doğru eğiyorum, Cellat kafasının yan tarafını kavrayıp acı içinde kükrerken yanımdan geçip gitmesine izin veriyorum. "S.KTİR!"

"Burada ne halt ediyorsun?" Siren, aramızda acı içinde dizlerinin üzerine çökmüş feryat eden adamı görmezden gelirken bakışları bana kilitlenmiş bir şekilde talepte bulunuyor.

"Ben mi? Peki ya sen?" Ona karşılık veriyorum. "Bu lanet oyunları kaybetmeye ne kadar yaklaştığının farkında mısınız? Sen güneşin altında güzel bir öğleden sonra gezintisi yapmakla meşgulken bu pislik neredeyse kafana bir kurşun sıkacaktı."

Siren gözlerini deviriyor ve ellerini kalçalarına koyuyor, ben birkaç adım geri çekilip bıçağını alırken bana sinirlendiği belli. "Bu bir tuzaktı, seni moron. Üç gündür onun için ekmek kırıntıları bırakıyordum ve sonunda yemi yuttu. Onu buraya çektim ve şimdi tüm planım boka sardı."

Vay anasını. Bu benim açımdan küçük bir dikkatsizlik olabilir, ama onun sözlerini duyunca - tabii ki ampute olmayan kulağıyla - Cellat kaskatı kesildi, bakışları ne kadar sıkık olduğunu anlayacak kadar uzun süre yukarı kaydı. Sonra, Siren beni daha fazla azarlamaya fırsat bulamadan

Cellat ayağa fırlar ve arkasında kan izleri bırakarak hızla uzaklaşır.

Siren o uzaklaşırken sadece bana bakıyor. "Ciddi misin? Şimdi öldürmek için onu kovalamam gerekecek. Bunun ne kadar rahatsız edici olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Cellat uzaklaşıyor ve ben aşık olduğum ya da olmadığım kadına bakarken tek yapabildiğim sırtıtmak oluyor. "Oraya ilk ben varırsam olmaz."

Güzel yüzü düşünüyor, gözleri açılıyor, ne kadar ciddi olduğumu anlıyor ve bir saniye bile tereddüt etmeden topuğunun üzerinde dönüyor ve onun peşinden uçuyor, öldürmek ve kimliğini almak niyetinde.

"Lanet olası cesedimi çiğnemeniz ," diye sesleniyor Siren omzunun üzerinden, sazlıklara doğru ilerlerken çıplak ayakları kumlu kıyıya basıyor. giderken gülmekten kendimi alamıyorum. Bu şimdiye kadar oynadığım en heyecanlı oyun olmayabilir. Bu pozisyon sadece Siren'in beni buzdolabına kelepçelediği ve onu yakaladıktan sonra onu becermeme izin verdiği gece için ayrılmıştır, ancak bu yakın bir ikinci sırada geliyor. Bir şey var. içinde olmak Bu kadınla rekabet etmek heyecanlandırıyor ve doyamıyorum.

İnfazcı'nın hakkını vermeliyim. Emekli bir polise göre hızlı hareket ediyor ama benden ya da Siren'den hızlı değil. Gölün sağındaki devasa mağara sisteminin girişine kadar gelmeyi başardı. Mağaralar karanlık ve koruma sağlıyor, ama ben doğuştan avcıyım, bu yüzden mağaraların içinde benden saklanabileceği hiçbir yer yok.

Cellat mağaralarda kayboluyor, hemen ardından Siren geliyor ve karanlık olmasına rağmen onun tam olarak nerede olduğunu hissedebildiğini biliyorum. Ona yetişmem sadece bir saniye sürüyor ve sessizce yanına ilerliyorum. "Bu avı almayı aklından bile geçirme," diye mırıldanıyor, sesini alçak tutmaya çalışsa da neden zahmet ettiğini bilmiyorum. Cellat'ın tam olarak nerede olduğumuzu bildiğinden hiç şüphem yok.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," diye yalan söylüyorum, dudaklarımda bir sırtıma beliriyor. Siren alay ediyor. "Çok saçmalıyorsun."

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor ve ses mağaranın duvarlarında yankılanırken Siren koşarak uzaklaşıyor. Benim kahkaham daha da gürlüyor ve mağara çatallaşıp ikiye ayrıldığında ters yöne doğru gitmeye başlıyorum. "Yanlış yöne gidiyorsun," diye alay ediyorum.

"Değilim."

"Bundan emin misin?" Karanlık beni yiyip sesleniyorum.

Bir an geçiyor ve Siren'in ayak sesleri durduğunda etrafıma sessizlik çöküyor. Bir saniye geçiyor ve sonra en tatlı ses mağarayı doldurmadan önce bir saniye daha geçiyor. "Siktir!"

Dudaklarımı yırtan sırtış neredeyse psikopatça ve mağaranın sağ tarafında beni takip etmeden önce geri çekildiğini duyunca, sırf onunla alay etmek için hızımı artırıyorum.

Siren arkamdan gelirken "Lanet olası pislik," diye mırıldandı. "Bu eziği tuzağa düşürmek için çok çaba harcadım. Onu tam bitiş çizgisinde sana teslim edecek değilim."

"Onu istiyorsan, bebeğim, o zaman onu benden al."

Siren önümden atlıyor, dönüyor ve bakışlarımla karşılaştığında geriye doğru yürüyor. "Bana bir kez daha bebek dersin, ses tellerini boğazından söküp seni onlarla boğmaktan başka çarem kalmaz."

Sikeyim. Bu kadın ön sevişme hakkında bir iki şey biliyor. "Denemeni görmek isterim."

Siren alay ediyor ve mağaranın ortasında duraklamadan önce geri dönüyor. Hemen arkasından ilerliyorum, ellerimi beline koymaktan ve birini kalçasının önünden aşağı doğru dolaştırmaktan kendimi alamıyorum.

Ben daha fazla alçalmadan elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve ikimizin de dikkatini burada olmamızın asıl nedeninden uzaklaştırıyor. "Bu pis domuzun işini bitirdikten sonra bana sahip olabilirsin," diye mırıldanıyor ve avladığımız hayvanın kokusunu almak istercesine çenesini kaldırıyor. "Ben şov yaparken altına boşalmayacak kadar kendini kontrol edebileceğini varsayıyorum."

Elim boğazında dolaşmadan önce vücudunda geziniyor ve nazikçe sıkıştırdığımda bana karşı eriyor. "Sana söyledim *bebeğim*. Beni bu cinayette yenemeyeceksin, ama yine de senin tatlı amcığına her halükarda sahip olacağım."

Siren inliyor ve kalçalarını keskin bir şekilde iterek kışını sikime yaslıyor, mağaranın derinliklerine doğru koşarken beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor, artık hedefine kilitlenmiş durumda. Mağaranın içinde kaybolurken omzunun üzerinden, "Bundan daha çok çabalaman gerekecek Azrail," diye sesleniyor.

Diz çöküyorum, taşaklarımın yerine oturması için bir saniye beklerken yumruğumu sert zemine bastırıyorum ve bu kadının taşaklarıma vermekte ısrar ettiği zarara rağmen, sanırım haklıydım - ona aşık oluyorum.

Siktir et onu. Kimi kandırıyorum ben? Ben zaten oradayım. Ama onun hakkında ne hissedeyim, bu ona bu galibiyet vereceğim anlamına gelmiyor.

Eğer istiyorsa, onu benim soğuk, ölü ellerimden almak zorunda kalacak.

Onun peşinden gidiyorum, bu sefer diğer yarışmacıların benden korktuğu hayalet kadar sessiz oluyorum ve mağaranın daha geniş bir açıklığına girdiğimde Siren'i gerçekten ava çıkmış buluyorum. Kılıcı elinde, hedefine kilitlenmiş ve dolu.

Cellat bir kayanın arkasına siniyor ve bakışları Siren'e kilitlenmişken ona doğru ilerliyorum. O kadar farkında değil ki burada olduğumu bile fark etmiyor. Gerçi Siren'in de aynı yetersizlikten muzdarip olduğundan şüpheliyim. Burada olduğumu biliyor, odaya her girdiğimde omurgasından aşağı bir ürperti süzülüğünü hissedebiliyor. Yine de umarım şimdiye kadar bu ürpertiye güvenmeyi öğrenmiştir ve şüphesiz onu asla incitmeyeceğimi bilir. On beş gün sonra onun hayatına son verecek olsam bile.

yapamam ve bu saçma oyunun kurallarına rağmen yapmayacağım.

Ben bu kadına aşığım ve onun ölümüne sebep olmayacağım. Başka bir yolu olmalı çünkü hayatımı birlikte geçirmeye değer birini bulduğum anda onun benden koparılacağına inanmayı reddediyorum. Ne yapmam gerektiği umurumda değil; bu oyun ben, Shadow ve Siren hala nefes alırken bitecek.

"Küçük domuz, küçük domuz," diye mırıldanmaya başlar Siren. "Dışarı çık, her neredeyse dışarı çık."

Moron inliyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Bir adam ne kadar aptal olabilir ki?

Silahına tekrar uzanışını izliyorum, Siren'in tatlı küçük amcığının her gece sikimi kavradığından daha sıkı kavlıyor ve birkaç titrek nefes aldığı anda, aptalca buradan hâlâ canlı çıkabileceğini düşünerek hamlesini yapmaya hazırlandığını fark ediyorum.

Daha iyi bilmeliydi. Siren çok iyi. Onu yenmek mümkün değil. Denediğim zamanlar hariç, ama beni alt edeceği günü ipe çekiyorum.

Sanki bir şeyler olacağını hissetmiş gibi, Siren bıçağını tutuşunu ayarlıyor ve kendimi hazırlamak yerine, Siren'in her şeyi kontrol altında tuttuğuna güvenerek Cellat'a doğru yürümeye devam ediyorum. Sonra Cellat hamlesini yapıp silahını Siren'in güzel yüzüne doğrultarak kayanın arkasından fırladığı anda, Siren tüm gücüyle kılıcını ona doğru fırlatıyor.

Bıçak dönerek ona doğru savruluyor ve bileğinin tam ortasından geçerek lanet elinin tamamını kesmesini saf bir sevinçle izliyorum. O

Kanlar içindeki yığın, silahıyla ağır bir şekilde yere düşerken acı içinde kükrüyor ve benim tek yapabildiğim gururla izlemek oluyor.

İşte benim kızım. Ne yazık ki bu cinayeti onun yetenekli ellerinden alacağım.

Cellat dizlerinin üzerine çöküyor, parmaklarından kan akarken yeni bulduğu kütüğünü kavırıyor. Acı içinde inlerken gözlerinde yaşlar var ve çılgınlıklarının mağaranın duvarlarında yankılanma şekli tek kelimeyle büyüleyici.

Vahşi bakışları Siren'e kilitlenmiş durumda ve Siren yavaş adımlarla ona doğru ilerlerken, buradaki gerçek tehdidin kim olduğunu unuttuğu açık. Sonra, o pisliğin tüm eğlenceyi kaçırmadığından emin olmak için gölgelerden çıkıp tam arkasına geçiyorum. Uzanıp omzuna hafifçe dokunuyorum ve kafasını dehşet dolu gözlerle çevirdiğinde içimi derin bir heyecan kaplıyor.

Yeni kütüğüne tutunmaya çalışırken ayaklarını ve dirseğini kullanarak hemen kaçmaya başlıyor. "Ah, doğru ... ummm," diyorum, başımın döndüğünü hissederek. "BOO!"

Küçük bir sürtük gibi ciyaklıyor ve ben tam ona doğru hamle yapacakken Siren koşmaya başlıyor. "Olamaz," diye bağıyor ve elinde yeni bir bıçakla bana ve Cellat'a doğru kuğu dalışı yapıyor. Onu havada yakalıyorum ve vücut ağırlığını tersine çevirerek öne doğru yuvarlanmasını sağlıyorum, bu da onu benim ve Cellat'ın yanından uçarak geçiriyor.

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve ben öldürmeye odaklanırken o hızla ayağa kalkıyor. "Piç," diye kükrüyor Siren arkamdan, sonra tam Cellat'a doğru bir adım atmışken, Siren kendini sırtıma fırlatıyor. Bacakları belime dolanırken kolları boynuma dolanıyor ve beni sıkıca çekiyor. "Seni bir daha düşürmeyeyim."

Onu üzerimden sıyırmaya çalışıyorum ama bıçağı kalçama doğru savrulunca karşılık vermekten başka çarem kalmıyor ve saniyeler içinde iki azgın genç gibi kirli zeminde gümbürdüyoruz, o sürünerek uzaklaşmak için elinden geleni yaparken her birimiz hedefe doğru ilerlemeye çalışıyoruz.

Siren önüme geçip elimden kurtuluyor ve bıçağıyla Cellat'a doğru hamle yapıyor, ben de onu kotunun arkasından yakalayıp güzel kışını geri çekiyorum. "Hayır, yapamazsın bebeğim," diyorum, aynı şeyi denemeden birkaç dakika önce, sadece boğazımdaki ayağı beni yavaşlatmaktan daha fazlasını yapıyor.

Siren gülüyor ve bana en mükemmel gülümsemesini gösteriyor. "Oops." Hay sikeyim. Bu kadın benim ölümüm olacak. Gerçekten.

"Küçük Siren, söz veriyorum, bunun bedelini ödeyeceksin."

Bana sırtıyor, elindeki bıçağı savuruyor ve avucunun içinde mükemmel bir şekilde yakalayarak bir kez daha savurmaya hazırlanıyor. "Denemeni görmek isterim."

Sonra, mükemmel vücudundaki tüm gücüyle tekrar Cellat'a doğru hamle yapıyor, bıçağı tam boğazına nişan alıyor. Peşinden uçuyorum, kolum ince beline dolanıyor ve vücutlarımız ileriye doğru itilirken, onu etkisiz hale getiriyorum, bıçağı doğrudan Cellat'ın gözüne saplamadan önce elinden alıyorum.

S\$GEN

M Reaper ve ben kirli zemine çakılırken göğsüm kabarıyor, güçlü kolları vücudumu sarıyor ve beni darbeden koruyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şekilde Cellat sağ gözünden benim bıçağım çıkarken öldü, ama onu oraya koyan ben değildim. Sadece, o bıçağın elimde olduğuna yemin edebilirdim.

ona saldırdı.

Bu nasıl oldu lan?

Sanırım Azrail gibi bir adamı yemlediğim için başıma bunlar geliyor. Gerçi teknik olarak beni yemleyen oydu ve ben buna bayıldım.

Belki de ona karşı fazla rahat davrandım ve neler yapabileceğini unuttum. Sonuçta, ilk tanıştığımızda ondan bu kadar korkmamın bir nedeni vardı ve bunu hatırlamak akıllıca olacaktır. Sadece, bana zarar vereceğini hiç sanmıyorum. Bir şekilde en büyük tehdidim olmaktan çıkıp en azılı koruyucum oldu. Öldürmek ya da öldürmemek için beni uğraştıran bir pislik olsa bile. Ama hedefimin peşinden gitmeye cüret ettiği andan itibaren hiç bu kadar eğlenmediğimi inkar edemem.

Bunu söyledikten sonra, nasıl olup da göz açıp kapayıncaya kadar beni etkisiz hale getirip öldürmeyi başardığını hala anlayamıyorum. Yine de kesin olan bir şey var ki, yeteneğini sorgulamaya gerek yok. O en iyilerden daha iyi. Kendi liginde.

Onu üzerimden itip doğruldum ve nefes almaya çalışırken avuçlarıma yaslandım. "Bu da neydi böyle?"

Reaper, şimdiye kadar dahil olduğum en kaotik dövüş sırasında ter bile dökmemiş gibi bana sırtıyor. "Sana söyledim, Küçük Siren, o cinayet benimdi ve dikkatimi dağıtmak için yüzüme oturup o tatlı küçük amcığını dilime sürtmen umurumda değil, yine de o cinayeti işliyordum."

Alay ederek ayağa kalktım ve Cellat'ın cesedine doğru ilerleyip ceplerini karıştırarak kimliğini bulmaya çalıştım. "Cinayeti senin işlemiş olman, onun bana ait olmadığı anlamına gelmez. Ben soyuldum. Çantanın içindeydi ve sen de bunu biliyorsun."

"Ne istersen söyle," diye mırıldanıyor, yavaşça ayağa kalkıyor ve beni dikkatle izliyor. "Ama o cinayeti ben işledim ve bunu sen de biliyorsun."

Cüzdanını bulup ehliyetini çıkarıyorum ve havaya kaldırmadan önce göz gezdiriyorum. "O zaman sanırım bunu isteyeceksin?" Reaper'a doğru uzatarak soruyorum. Bakışları daralıyor ve küçük plastik kartı elimden almak için uzandığında, manyakça sırtarak geri çekiyorum. "İstiyorsun. Gel de al."

Sonra, hiç vakit kaybetmeden, mağaranın derinliklerine doğru koşmaya başlıyorum. Harekete geçmeden önce Reaper'ın arkamdan "Siktir git," diye mırıldandığını duyuyorum.

Peşimden koşuyor ve o koşarken içimden aptalca bir çığlık kopuyor ama ben karanlıkta ilerleyerek mağaranın derinliklerine doğru ilerliyorum.

Virajların etrafında koşuyorum ve burada olmasını beklemediğim dönüşler yapıyorum ve akan suyun sesini duyduğumda ona doğru yöneliyorum. Reaper arkamdan geliyor ve çok hızlı koşmamasına rağmen beni yakalamamak için elinden geleni yapıyor, böylece onu yoldan çıkarma şansını bana veriyor. Başka bir zaman olsaydı ve ben başka bir hedef olsaydım, bu kadar uzağa gitmeme asla izin vermezdi.

Gürül gürül akan suyun sesi daha da artıyor ve son bir dönemeçten daha geçip şaşırtıcı bir şekilde duruyorum; önümdeki nefes kesici manzarayı seyrederken gözlerim hayretle açılıyor. Mağaranın ortasında doğal bir havuz bulunuyor ve içine akan şelalenin gücüyle tavan yıkanmış. Karanlık gitmiş, yerini mağaranın tepesinden akan engin güneş ışığının güzelliği almış.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şey.

Su kristal berraklığında ve güneş tepedeki delikten parlıyor, içeri akarken su spreyine yansıyor, gökyüzünde dans eden milyonlarca pırıltılı elmas gibi görünüyor.

"Vay canına," diyor Reaper, arkamdan yaklaşıp ellerini belime koyarak. "Bu-"

"Her şey," diye fısıldıyorum.

Reaper beni nazıkçe çeviriyor, parmakları çenemi bulup kaldırırken karanlık bakışları benimkilere dayanıyor. "Hayır, Siren. *Sen* her şeysin."

Daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla içimi dolduran o tatlı telaş damarlarımda dolaşmaya başladığında kalbim hızla çarpıyor. Midemde kelebekler uçuşuyor ve o aramızdaki mesafeyi kapatıp sıcak dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde nihayet anlıyorum.

Ben ona aşığım.

Ben de onu öpüyorum, kollarımı boynuna doladığımda Cellat'ın kimliği parmaklarımdan düşüyor. Elleri belimde sıkılaşıyor, öpüşmemizi derinleştirirken beni kendisine bağlıyor ve içimdeki açlık yoğunlaşıyor.

Dudakları boynuma düşüyor ve ben bir nefes çekiyorum, başımı yana eğiyorum ve göz kapaklarım titrerken ona daha fazlasını sunuyorum, saf ecstasy içimi yırtıyor. "Azrail," diye inliyorum, parmaklarım tenini kazıyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor boynuma karşı.

Göğsüm hava almak için kabarıyor ve ona bir an daha karşı koyamıyorum. Gömleğine uzanıyorum, başının üzerinden çekip bir kenara atıyorum ve ellerimi güçlü vücuduna götürüyorum. Parmaklarım geniş omuzlarının üzerinden göğsüne iniyor, oradan da karın kaslarının keskin çıkıntılarına doğru yelken açıyor. Vücudu taştan oyulmuş, saf mükemmellikte ve ben her santimini seviyorum.

Ben onu içimde hissetmek için yanıp tutuşurken o da geri durmuyor, atletime uzanıyor ve onu üzerimden sıyrıyor. Dudaklarımız çılgınca birbirininkini ararken, birbirimize uzanmak, kıyafetlerimizi yırtmak bir çılgınlığa dönüşüyor ve ben farkına varmadan elleri kığım, beni sıcak kollarına kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve dudakları dudaklarıma dönerken bizi doğal havuzun suyuna doğru götürüyor. Birkaç santim içeri giriyor ve o ilerledikçe su daha da soğuyor gibi görünüyor ama ikimizden yayılan sıcaklıkla

dondurucu sıcaklığın farkına bile varmıyorum.

Vücudunu bedenime yaslaması ihtiyacım olan her şeydi ve beni doğal havuzun kenarına doğru bastırıp sırtımı kavisli duvara yasladığında, parmaklarının vücudumda gezindiğini hissederek bir nefes çekiyorum.

Beline kadar suyun içinde, kalçalarım suyun üstünde zar zor kayıyor ve ben mağaranın doğal kıvrımında geriye yaslanırken, dudakları vücudumda aşağı doğru ilerliyor. Dudaklarımın arasından yumuşak bir inilti süzülüyor ve

Parmakları usulca tenimde geziniyor, tüylerim diken diken oluyor, eğiliyor ve ağzını muhtaç klitorisimin üzerine kapatıyor.

Göğsümün derinliklerinden gürültülü bir inilti kopuyor ve etrafımıza yağan güçlü şelalenin sesini dinlerken, Reaper beni bildiği tek şekilde sahipleniyor.

Dili klitorisimin üzerinde çalışıyor, aşağı uzanıp girişimi bulurken fiske vuruyor ve yuvarlanıyor, iki kalın parmağını yavaşça iimin derinliklerine itiyor, bana en tatlı zevkle işkence ediyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum kalçalarım sarsılırken ve onun yetenekli dili gözlerimi döndürüyor.

Bana karşı sırtıttığını hissediyorum ve kalçalarımın arasına uzanıp elimi saçlarına doladığında, parmaklarını içimde kıvrıyor ve duvarlarıma masaj yapıyor. "Kahretsin," diye inliyorum, kalçalarım kendi aklına sahipken saçlarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Reaper acımasız ve parmakları G noktamın üzerinde tekrar tekrar çalışırken, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Bu çok fazla ve içimde her saniye artan o tanıdık sıkılaşmayı hissettiğimde, dünyamı tamamen sarsmasının sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum.

Reaper'ın dili tatlı işkencesine devam ederken, şelaleden fişkıran sular üzerime yağıyor ve hassas tenimde dans ediyor. Bir saniye daha dayanamıyorum, sonra parmakları tekrar içime dalıp duvarlarıma masaj yaparken, kendimi tutamayarak patlıyorum.

Orgazmım içimi parçalıyor ve haykırıyorum, sesim bu inanılmaz mağaranın duvarlarında yankılanıyor. "Lanet olsun," diyorum ağır bir nefesle, damarlarımda coşku nabız gibi atarken başımı geriye eğiyorum. Reaper rahat durmuyor ve göbeğime doğru sırttıka orgazmım daha da şiddetleniyor.

Parmakları kıvrılıyor ve yayılıyor, duvarlarım onun etrafında parçalanırken masaj yapıyor, çılgınca sarsılırken cam gibi paramparça oluyorlar. Tüm vücudum kasılıyor ve kendimden geçmeye başladığında nefesimi zar zor tutabiliyorum.

"Tanrım, Azrail," diye inliyorum, sonunda geri çekilip bana rahatlama şansı verdiğinde saındaki tutuşumu gevşetiyorum.

"Fazla rahatlama, Küçük Siren," diyor, bana uzanıp beni tekrar kollarının arasına çekiyor, bacaklarım bir kez daha kalçalarının etrafında kilitleniyor. "Seninle işim henüz bitmedi."

Dudaklarımı çekiştiren sırtışıma engel olamıyorum, onun sertliğini aşırı hassas hissediyorum. "Gerçekten mi?" Kolumu boynuna dolayarak soruyorum

ve diğ er elim suyun altına dalıp kalın sikinin etrafında dö nerken onu tutuyorum. "Bana ne yapmayı düş ündüğ ünü sormaya cesaret edebilir miyim?"

Azrail dönüyor ve sağanak halinde akan suya doğru ilerliyor. "Bana naz yapma," diye uyarıyor, o derin sesi bana güçlü bir uyuşturucu gibi geliyor. "Sana ne yapacağ ımı çok iyi biliyorsun. Ş imdi iyi bir kız ol ve ben patlamadan önce bu tatlı amcığı sikmeme izin ver."

Lanet olsun. Ben kimim ki böyle bir isteğı reddedeyim?

Elim sikini yukarı aşağı pompalıyor ve bakış ları benimkine kilitlendiğ inde ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Beni becermene izin vermekten çok mutluyum Azrail, ama yapmayacağ ım şey senin uslu küçük kızın olmak."

"Öyle mi?" diye soruyor, beni tutuş unu ayarlarken bizi ş elalenin kenarına yaklaşt ırıyor, horozunu yumrukluyor ve giriş ime yönlendiriyor. "O zaman sanırım bana sana lanet bir ders vermekten başka seçenek bırakmıyorsun." Ve bununla birlikte, o lezzetli sikini muhtaç amımın derinliklerine soktu.

Duvarlarım utanmadan onun etkileyici boyutuna uyum sağ larken, etrafını gererken ve merhamet göstermezken, baş ımı coş kuyla geriye atarak haykırıyorum. Sonra, tam beni acımasızca sikmeye başlad ığında, son bir adım atıyor ve bizi doğ rudan devasa ş elalenin gücünün altına gönderiyor.

"Lanet olsun," diye sesleniyorum su üzerimize yağarken.

Kukum onun etrafında kenetleniyor ve tam da bu kadar ileri gidebileceğ ini düş ündüğ ümde, büyük eli boğ azımı kapatıyor ve baş ımı geriye iterek su yüz üme yağ ana kadar eğ iyor.

Soluk soluğ a bir nefes alıyorum ve beni hayatımın bir santimi içinde sikerken, nefes almaya çalış manın ya cinsel bir boğ ulma ya da gerçekten zevkli bir su iş kencesi seansıyla sonuç lanacağ ını ç abucak anlıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bundan nefret etmiyorum.

"Nefes almak istiyorsan, tatlı Siren, o zaman *iyi* bir *kız* ol ve benim için gel," diyor o kalın horoz içeri ve dış arı iterken, iç imin derinliklerine ç arpıyor ve vücudumun her yerine zarar veriyor. "Bana istediğ imi verdiğ inde, ben de sana ihtiyacın olanı vereceğ im. Bu kadar basit."

Sesi devasa ş elalenin sesinden zar zor duyuluyor ve dürüst olmak gerekirse, beni bu kadar güçlü bir tutkuyla becermeye devam etmek bir yana, bizi yıkanmadan burada tutabilmek için ne tür bir güce sahip olması gerektiğ ini bilmiyorum.

Beni daha da geriye itiyor, böylece omurgam suyun yüzeyine neredeyse dü z geliyor ve ş eale üzerimize yağarken su vücuduma, daha spesifik olarak da hassas meme uç larıma ve klitorisime ç arpıyor,

vücudumdan geçerek doğrudan çekirdeğime giden bir elektrik akışı yarattı.

Gözlerim kapalı kapaklarımın ardında yuvarlanıyor ve ciğerlerim tatlı oksijen için çaresizce çığlık atmaya başladığında, nefes almaya çalışmaktan başka seçeneğim yok. Su hızla ağzımı istila ediyor ve ona karşı nefes nefese kalıyorum, ama vücudum çok fazla çalışıyor ve su vücudumun geri kalanına çarparak hem meme uçlarımı hem de klitorisimi uyarırken, daha fazla çalışıyorum.

Dokunuşunun altında kıvranıyorum ama henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim. Tek bildiğim, bunun bırakılamayacak kadar iyi olduğu, ama bundan kurtulmaya niyetim varsa, yakında gelmem gerekecek ve beni ne kadar heyecanlandığına bakılırsa, iyi bir tane olacak.

Ciğerlerim neredeyse kırılma noktasına geldi ve Reaper yetenekli kalçalarını geriye doğru yuvarlayıp tekrar içime girdiğinde, patlayıcı bir şekilde boşalmaya başladım. Orgazmım beni öfkeyle parçalıyor ve tüm vücudum spazm geçirmeye başladığında, Reaper beni sudan çekerek tatlı oksijen için nefes alma şansı veriyor.

Göğsümü onunkine bastırarak, nefesimi tutmaya çalışırken ona tutunuyorum. Vücudumda sallanan ham yoğunluğun üzerinde hiçbir etkisi yok, ne de nefes alamamakla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Hayır, bunun her şeyin şu anda vücudumu parçalayan epik orgazmın yoğunluğuyla ilgisi var. Amım onun kalın sikinin etrafında sarsılıyor ve ben tamamen çözülürken, Reaper da benimle birlikte geliyor ve sıcak yükünü zonklayan amımın derinliklerine fırlatıyor.

"Nefes al bebeğim," diye mırıldanarak bizi azgın sulardan uzaklaştırırken eli sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor ve beni çok fazla itmediğinden emin oluyor. "Yavaş, derin nefes al."

"Ben iyiyim," diye söz veriyorum ona, derin ses tonundaki endişeden etkilenerek ve o şelalede boğulmaya ne kadar yaklaşmış olsam da, bunun olmasına izin vermeyeceğini biliyorum. O dünyanın en azılı katili ama yine de ona güvenim sonsuz. Benim hayatımı tehlikeye atmaktansa kendi hayatını tehlikeye atmayı tercih eder. Ama bu, sınırları zorlamaya istekli olmadığı anlamına gelmez. Ve lanet olsun, bunlar aşmak istediğimi fark etmediğim sınırlar.

Reaper bizi havuzun kenarına doğru götürüyor ve kendimi kenara bırakmadan önce vücudumu onunkinden ayırıyorum ve doğal havuzun ve beni böylesine görkemli bir şekilde ihlal eden kükreyen şelalenin saf güzelliğini almak için geri dönüyorum.

Dünyanın dört bir yanında bulundum, bu muhteşem gezegenin her köşesinde hedefler aldım ve gördüğüm her şeye rağmen, buranın dünyadaki en nefes kesici yerlerden biri olduğuna hiç şüphe yok.

Reaper yanımda durup bizimle birlikte havuza düşmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşan giysi demetine uzanırken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Bir süre sakinleşiyoruz ve Reaper bana doğru geri adım atıp dudaklarını boynuma bıraktığında, anında onun içinde eriyorum, ikinci raunt için fazlasıyla hazırım. Ama bu sefer kontrolün tamamen bende olmasını istiyorum. Bir mağaranın derinliklerinde bir şelalenin altında su tahtası olmaktan keyif almış olmam, bu saçmalığın uçmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye mırıldanıyor Reaper, dudakları tenime karşı çok yumuşak.

"Mmmm," diye inleyerek kıcımlı ona doğru bastırıyorum.

"Beni buzdolabına kelepçelediğin zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor, mağarayı dolduran metalin yumuşak tıkırtısını duymadan birkaç dakika önce. Kulağıma gülüyor ve elimi tutup sudan çıkarıyor, ancak etrafına kilitlenmiş metal bir kelepçe buluyorum ve diğer ucu havuz duvarındaki doğal kesime bağlı.

"Ne oluyor lan Azrail?" Kelepçeyi çekerek talep ediyorum. "Kilidimi aç."

Mükemmel vücudundan fişkıran sular ağzımı sulandırırken havuzdan çıkarken tek yapabildiğim ona aval aval bakmak. Kıyafet bohçasına doğru ilerliyor ve pantolonunu kaptığı gibi üzerine geçiriyor. Yerde Cellat'ın bulup almadan önce düğmesini iliklemeyle uğraşmıyor.

"Buna ihtiyacın olmayacak," diyor kimliği cebine sokmadan önce ve lezzetli dudaklarında aptal bir sırıtişla bana göz kırpmıyor. Mağaradan çıkmak için dönüyor ve havuza rastlamadan önce koştuğum yolun daha iyi bir zihinsel haritasını çıkarmadığım için kendime lanet ediyorum. "Evinin yolunu bulmada iyi şanslar, benim tatlı Siren'im."

"Azbail," diye uyarıyorum.

Durup bana bakmadan önce buradan çıkan patıkaya doğru ilerliyor. "Seni bekliyor olacağım," diyor.

"Beni burada bırakmaya cüret etme, seni dev dildo."

Reaper gülüyor ve böylece ortadan kayboluyor, bana da bundan nasıl kurtulacağımı düşünmekten başka bir şey kalmıyor. Yardım edemem ama

Gül. Bu sinir bozucu adamı seviyorum ama hiç şüphe yok ki Azrail tam bir pislik.

S\$GEN

W Yalnız bir yatağa uzandığımda, yorgun gözlerimi ovuşturmadan önce çarşafı geri çekiyorum. Uzun bir geceydi. Saniyeler içinde kelepçelerden kurtuldum, ancak sorun mağaralardan çıkış yolumu bulmaya çalışırken ortaya çıktı. En az yirmi kez kayboldum ve yolumu bulmak için işaretler bırakmaya başlamak zorunda kaldım.

Daha önce yürünmüş bir yolda yürüyüp yürümediğimi biliyordum.

Etkilenmedim ve sırf inatçı, aşağılık bir pislik olmak için günün geri kalanında kaldım ve sonra dünyamı en tatlı kaosa sürükleyen canavar gibi adamı görmezden gelmek için elimden gelen her şeyi yaparak boş yatak odalarından birinde uyumaya karar verdim. Tek sorun şu ki, yedek odada yattığımı kesinlikle biliyorum, ancak bir şekilde ana yatakta uyanıyorum ve bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne süper bir katilim ben böyle.

Derin bir iç çekerek telefonumu alıp banyoya giriyorum, hızlıca işlerimi halledip kendimi güne hazırlıyorum. Duş alıp üstümü değiştirirken Mila'yla sohbet ediyor, hala hayatta olduğumu bildirmek için kontrol ediyor ve onaünkü çılgınlık hakkında her şeyi anlatıyorum.

Neredeyse bir saat boyunca sohbet ediyoruz ve ben ana odadan çıkıp koridordan mutfığa doğru ilerlediğimde, Mila ve ben Reaper'ın erkek dudaklarının renginden tangamın kıcıma nasıl sıkıştığına kadar hemen hemen her şeyi konuştuk.

Bana bu ay piyasaya çıkması beklenen yeni bir teknoloji yazılımından bahsediyordu ve o bu yazılımdan övgüyle bahsederken ben de

mutfağa giriyorum ve irkilerek duruyorum. Mutfak tezgahının tam ortasında, üzerinde dağınık bir çocuk el yazısıyla adımın yazılı pembe bir hediye paketi duruyor ve dudaklarımda aptal bir gülümseme beliriyor.

"Ne oldu?" Mila soruyor.

"Ha?"

"Nefesin kesildi," dedi bana.

"Nefesim mi kesildi?"

"Evet."

"Kahretsin," diye gülüyorum, fark etmemiştim bile. "Bir kutu var," diyorum ona doğru yürürken, kutunun yanında oturan Shadow'a bir gülümseme ayırarak, onun mutfağımızda aniden ortaya çıkmasını en ufak bir şekilde umursamadan.

"Ne tür bir kutu?" Mila şüpheli bir sesle soruyor. "Üzerinde adımın yazılı olduğu hediye paketi."

"Ooooooh," diyor heyecanlı bir şekilde, sonra fiskeyi değiştiriyor. "Bekle. Bu bir tuzak . Kimden geldiği yazıyor mu?"

Telefonu çekerek aramayı FaceTime'a çeviriyorum ve Mila'ya büyük kutuyu gösteriyorum. "Bilmiyorum," diyorum tam Shadow araya girdiğinde, bakışlarını önündeki mısır gevreği kâsesinden ayırma zahmetine katlanmadan. "Eğer düşündüğün buysa, bu bir bomba değil. Reaper'dan."

"Ooooooh. Dün seni o mağarada mahsur bıraktığım için bir özür olmalı," diye araya giriyor Mila, başım dönerken. "Bu biraz romantik."

Hayatımda çok fazla insan yok ve büyürken doğum günü hediyesi alan biri değildim ve birinin bana bir şey alacak kadar değer vermesi Reaper'ın bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Çocukken tek istediğim diğer çocukların sahip olduklarına sahip olmaktı ve ne yazık ki bu benim için bir gerçeklik değildi. Sahip olduğum her şey için çalışmak zorundaydım ve Mila resme girdiğinde, ikimiz de kendimiz için istediğimiz hayata sahip olana kadar kendimizi tükenmenin eşiğine getirdik. Birbirimize aldığımız her hediye için köle gibi çalıştık ve şimdi bu hediye almak Küflenmiş bir muz da olsa, bu düşünce için yine de minnettar olurum.

Masaya yaklaşarak güzel kutuyu inceliyorum, içinde ne olabileceğini çözmeye çalışıyorum ve Shadow'un ilgisizliğine bakılırsa, içinde ne sakladığını zaten bildiğini varsayabilirim.

Tam tepedeki büyük pembe fiyonka uzanıyorum ve onu ayırmaya başladığımda Mila heyecanla kıkırdıyor. "Vay anasını," diye atıldı. "Acele et ve aç şunu."

Yüzümde aptalca bir gülümseme beliriyor ve kutunun kapağını kaldırıp bir kenara koymadan önce yayı daha sert çekerek güzel kurdeleyi serbest bırakıyorum. Kutunun içine bakıyorum ve Cellat'ın kesik başı bana bakarken nefesimi tutuyorum, bıçak hala gözünden çıkık. Ama bunun da ötesinde, Azrail'in kirli mağara zemininden koparıp aldığı kimlik, 'ın alnının üstünde huzurla duruyordu.

"Bekle," diye homurdanıyor Mila, romantizmin ne olduğu konusunda kesinlikle çok farklı bir fikri var. "Bu-"

"Cellat'ın kafası bana kelimenin tam anlamıyla gümüş tepside mi sunuldu?" Gölge birdenbire mısır gevreğinden başını kaldırıp kutunun içine bakacak kadar ilgilendiğine karar verdiğinde cümlesini bitiriyorum. "Kesinlikle öyle."

"Bu rahatsız edici."

"Hayır," diyorum yumuşak bir iç çekişle, kalbim en tatlı neşeyle doluyor. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en romantik şey."

Reaper ön kapıdan içeri girmek için tam o anı seçer, tişörtü omzundan sarkarken görkemli dövmeleri sergilenmektedir. Vücudu sırlıslıkla bir ter tabakasıyla kaplıdır ve güçlü kaslarının her birinin yontulmuş vücudundan çıkmasına bakılırsa, az önce müthiş bir antrenman yaptığı açıktır.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz bakışları benimkilere yöneliyor ve o bakışlarımı tutarken kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyor. "Bana kutunun içinde bir kafa buldun," diye fısıldıyorum odanın diğer ucundan beni izlerken, neye bulaşmak üzere olduğunu görmek için bekliyorum.

"Seni bir şelalenin altında becerdim ve sonra bir mağarada terk ettim," diyor bana sanki tüm bunları ben yaşamamışım gibi. "Yatağında uyumayı reddettin, ben de sana bir özür borçlu olduğumu düşündüm."

Shadow ayağa kalktığında cevap vermeye gidiyorum, yüzü tiksintiyle buruşmuş. "İğrenç," diye mırıldandıktan sonra kutunun içine uzanıp bıçağın sapını yakalıyor. Bıçağı çekip çıkarıyor, Cellat'ın göz küresi de onunla birlikte gidiyor ve elinde ödülüyle koridorda kasıla kasıla yürüyüp odasına gidiyor.

Azrail bana doğru ilerlerken alay ediyor. "Seni becermem fikrini iğrenç buluyor ama ölü bir adamın göz küresini yanında taşımakta bir sakınca görmüyor."

Yüzümde aptal bir gülümseme beliriyor ve gülmekten kendimi alamıyorum. "O daha on üç yaşında. Onu anlamamız gerektiğini sanmıyorum."

Reaper bana doğru adım atıyor, kollarını vücuduma doluyor ve beni kaldırıp mutfak tezgahının kenarına, tek gözlü kafanın hemen yanına yerleştirmeden önce kıcımlı kavırıyor. Bacaklarımın arasına doğru ilerliyor, bakışları ağır bir şekilde benimkilere kilitlenirken elleri kalçalarımın üzerinde duruyor. "Her şeyi berbat mı ettim?" diye soruyor, tam o sırada telefonumdan gelen tanıdık arama bitirme sesi bana Mila ile FaceTime görüşmesinin ortasında olduğumu hatırlatıyor. Artık değil. Onu geri aramayı unutmamam gerekecek.

Kollarım boynuna dolanırken başımı sallıyorum. "Hayır."

"Ama sen başka bir yatakta yattın," dedi bana. "Hiç hoşuma gitmedi. Seninle geçireceğim zaman sınırlı ve bunu bu şekilde boşa harcamak istemiyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Küçük ve inatçı davranıyordum. Biri beni alt ettiğinde bunu kabullenmekte hiçbir zaman iyi olmadım ve dün Kıcıma tekme bastın. O aptal mağaradan çıkış yolunu bile bulamadığım için utandım. Daha iyi bilmeliydim."

"Yapma-" diye başlıyor.

"Hayır," dedim. "Sorun değil. Bu oyunlar sırasında çok fazla hata yaptım ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ben bundan daha iyiyim."

"Ne fark eder ki?" diye sorar. "İkimiz de on bir gün içinde öleceğiz. Hata yaparsak ne olacak? Dürüst olmak gerekirse, artık oyunlar umurumda bile değil. Benim için önemli olan tek şey kalan az zamanımızı seni mutlu ederek geçirmek."

"Kalan az zamanımızdan bahsetmişken," diye mırıldanıyorum, Shadow koridorun aşağısından beni duymasın diye sesimi alçaltarak. "Bunu çok düşündüm ve ya birbirimizi öldürmeseydik? Aramızdaki bu şey . . bu şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha gerçek ve bazı saçma oyunlar yüzünden bunu bırakmaya hazır değilim. Bunun bitmesini istemiyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünmedim desem yalan olur," diyor bana. "Ama kendimizi kaçak bir hayata hazırlamış oluru. Her lanet gün avlanacağız. Gerçekten istediğin hayat bu mu? Asla eve gidemezsin, Mila'yı bir daha göremezsin. Başımızda lanet bir ödülle sadece sen ve ben oluru."

"Ve Gölge." Kaşları çatılıyor ve ben devam ediyorum. "Sanki onu bırakıp geldiği o saçma hayata geri dönecekmişim gibi. Bizimle olması daha iyi."

"Siren-"

"Benimle aynı fikirde değilmışsin gibi . Haklı olduğumu biliyorsun."

Reaper beni tezgâhtan kaldırıp oturma odasına götürmeden ve kanepeye bırakmadan önce derin bir iç çekti. Kucağına oturup güçlü kalçalarına yaslanıyorum, parmaklarım karın kaslarının keskin çıkıntılarına sürtünüyor.

"Haklısın," diyor bana. "Seni bırakmaya hazır değilim ama kendimizi cehennem hayatına teslim etmeden Blue Springs'ten nasıl çıkabileceğimizi bilmiyorum. Ben bir avcıyım, Siren. Av değilim. Ve buradan çıkmamızın tek yolu ceset torbaları."

Ona doğru eğilerek kollarımı boynunun arkasına doladım ve göğsüne sokuldum. "Ben sadece Bunu yapamam," diyorum ona, durumumuz hakkında tamamen çaresiz hissederek. "Seni öldüremem ve bunu başkasının yapmasına da izin vermeyeceğim. Shadow'un bile. Yapamam. Seni henüz kaybedemem. Hazır değilim. Seninle bir hayat istiyorum Azrail. Her şeyi istiyorum. Seni sevmek istiyorum."

Vücudu sertleşiyor ve bana bakıyor, o karanlık, ölümcül bakışları benimkine kilitleniyor. "Bana aşık mısın, Siren?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Reaper gibi bir adam bana aşk ilanlarını kaldırabilecek bir tip gibi gelmiyor ama ona yalan söylemeye de niyetim yok, hele ki sadece on bir günümüz kalmışken. "Sanırım öyle," diyorum ona dürüstçe. "Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Aşk böyle bir şey mi bilmiyorum ama eğer öyleyse, evet. Hayatımda hiç bu kadar aşık olmamıştım."

Kolu sırtımda kilitleniyor ve beni daha sıkı kendine çekiyor, bedenlerimiz birbirine kenetleniyor. "Sorun yok, benim tatlı Siren'im. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Kimse seni benden alamaz."

Kaşlarım çatıldı. Bir dakika önce bana Blue Springs'ten çıkmamızın tek yolunun ceset torbalarında taşınmamız olduğunu söylüyordu ve şimdi birdenbire kimse beni ondan almayacak mı? Neden alsın ki?

Bakışlarımı kaldırıyorum, onun boş bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum ve bunu gün gibi açık bir şekilde görüyorum. Göğsümde tahribata neden olan aynı ezici duygular tam orada, gözlerinde yatıyor. "Sen de bana aşıksın," diyorum, tek bir şüphe duymadan bunu bilerek.

"Evet, Siren."

Güçlü kolları beni daha önce hiç sarılmadığım bir şekilde sararken bakışlarımı indirip göğsüne yaslanıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, buradan nereye gideceğimi bilemeden.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Neredeyse bir saat boyunca rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmışken, eli kolumu okşuyor. "Bana kendi adının sesinin sana neden bu kadar acı verdiğini söyle?" diye soruyor, sesi o kadar sıcak ki aslında ne sorduğunu anlamam bir an alıyor. Soruyu kafamda tekrarladıktan sonra kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, üzerime korku yağıyor ama hemen fark ediyorum ki bunu böbürlenmek için sormuyor. Bana karşı bir silah olarak kullanmak için bilgi aramıyor; sadece kim olduğumu ve beni bu hale neyin getirdiğini anlamak istiyor.

Derin bir nefes alıyorum, bakışlarım göğsüne düşüyor. "Annem öldürüldüğünde sadece altı yaşındaydım," diyorum ona. "Pek iyi durumda değildik ve hatırladığım kadarıyla mutlu bir evimiz de yoktu ama annem O sadece benim için her şeyi isterdi. O benim en iyi arkadaşımdı ve koşullar ne olursa olsun her şeyi daha iyi hale getirdiğini hatırlıyorum. Diğer yandan babam-"

"Kahretsin, Siren. Sorun değil. Çok bunu paylaşmana gerek yok."

"Sorun yok," diyorum ona. "Düşündüğün gibi değil." Babam olan şeytani, aşağılık adamı nasıl açıklayacağımı düşünmeden önce titrek bir nefes alıyorum. "Babamla ilgili anılarım çok yorgun. Onu aynı şekilde hatırlamıyorum. Sadece sürekli bağırdığını ve akşam yemeğinin hazır olmaması ya da evin dağınıklığı konusunda her söylenmeye başladığında annemin beni bacağının arkasına sakladığını hatırlıyorum. Onu üzüyordu ve bu yüzden beni de üzüyordu. Sanırım akıl sağlığıyla mücadele ediyordu ama ben bunun ne olduğunu bilemeyecek ya da yardıma ihtiyacı olduğunu fark edemeyecek kadar küçüktüm."

"Altı yaşındaydın Siren. Hayatındaki yetişkinlerin sağlığıyla ilgilenmek senin sorumluluğun değildi."

"Bunu biliyorum," diyorum ona. "Ama yardım edemem ama eğer etmiş olsaydım, belki de her şey farklı olurdu diye düşünüyorum."

Parmakları belimde geziniyor ve koluma dönerek beni sıcak göğsüne sımsıkı bastırıyor. "Ne oldu?"

"O geceye dair anılarım hep bulanıktır, ancak Mila ve benim polis kayıtlarından bulabildiğimiz kadarıyla, babam işinden atılmıştı ve eve silahla sarhoş gelmişti. Komşular

Bağrışmaları duyduklarını ve yardım çağırdıklarını ama çok geç kaldıklarını söyledi. Annemi oturma odamızda vurup öldürdü, beni öldürmeye çalıştı, sonra da silahı kendine doğrulttu."

Gözlerim akmayan yaşlarla doluyor ve onları kırıpıştırmak için elimden geleni yapıyorum, bu sırada aramızdan uzanıp atletimin eteğini buluyorum ve kaburgalarındaki yara izini görebileceğı kadar yukarı çekiyorum. "Beni göğsümden vurdu ve bir akciğeriimi deldi ve ben ölen annem için çığlık atarken, silahı kafasına dayayıp tetiğı çekmesini izlemek zorunda kaldım." Tam elini uzatmak üzereyken gömleğimi tekrar aşağı indiriyorum ve artık bildiğine göre, bana dokunmasını kaldırabileceğimden emin değılim. "O görüntü on sekiz yıldır aklımdan çıkmıyor. Gözlerimi her kapattığımda."

Azrail'in elleri kalçalarımaya düşüyor, nazikçe sıkıyor. "Özür dilerim, Siren. Hiçbir fikrim yoktu."

Omuzlarımı silkiyorum. "Kimse bilmiyor. Mila'dan bunu ortadan kaldırmasını istedim. Kimsenin bunu öğrenmesini ve bana karşı bir silah olarak kullanmasını ya da olay yeri fotoğraflarına erişmesini istemedim."

Anlayışla başını sallıyor. "Kahretsin, bebeğim. Konuyu açtığım için özür dilerim ama bunun gerçek adının kullanımıyla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamakta zorlanıyorum."

Dudaklarımın kenarlarında hüznölü bir gülümseme beliriyor ve bu hikayeyi paylaşmak ne kadar acı verici olsa da, yıllar boyunca beni en çok üzen şey sonrasında yaşananlar oldu. "Silahlı saldırının ardından aylarca hastanede kaldım. Günler geçtikçe yalnız kaldım. Sahip olduğum tek şey benimle ilgilenen hemşireler ve doktorlardı ve nihayet taburcu olduğum gün, bir sosyal hizmet görevlisi beni arabasına bindirdi, eyaletin öbür ucuna götürdü ve hiç tanımadığım bir ailenin evine bıraktı. Eski hayatımdan geriye hiçbir şey kalmamıştı, annemle ilgili yanımda götürebileceğim hiçbir anı yoktu, sadece bana verdiği isim vardı."

"Kienna James," diye mırıldanıyor ve kelimeler ağızından çıkarken, bir zamanlar olduğu kadar acıtmadıklarını fark ediyorum.

Başımı salladım. "Hayatım yeni koruyucu ailemle iç içe geçti ve onlar iyi insanlar değildi. Beni asla incitmediler ya da bana dokunmaya çalışmadılar ama her ne sebeple olursa olsun bana içerlediler ve bu durum daha da kötüleştikçe ismimi alay konusu olarak kullandılar ve ben de sahip olduğum her şeyle ona tutunmam gerektiğini fark ettim. Sahip olduğum tek şey buydu ve bu insanların onu yok etmesine izin veremezdim. Oradan sarmala girdim. Onlarla sadece birkaç ay birlikte olduktan sonra

Ama yeni ailemle ilk günden itibaren adım sadece ve sadece benimdi."

"Hazır olmadığını biliyorum ama bir gün sana adınla hitap etmek istiyorum," diyor bana. "Seni sen olduğun için tanımak istiyorum. Siren senin olduğun kadının sadece bir , ama ben senin içindeki kadını tanımak istiyorum. Bunca yıldır sakladığın kadını tanımak istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum, başımı sallarken elimi tekrar göğsüne koyuyorum. "Sanırım bu benim için sorun olmayabilir," diyorum ona. "Nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyorum ama sana güveniyorum. Bana zarar vermeyeceksin. Senin yanında kendimi güvende hissediyorum ve adımı tekrar duymak için biraz zamana ihtiyacım olsa da, senin için bunun üzerinde çalışabilirim."

"O zaman sanırım ben de senin için aynısını yapabilirim," diyor. "Zamanı geldiğinde size gerçekte kim olduğumu yeniden tanıtmak isterim, Azrail ya da bu oyunların başında korktuğunuz hayalet olarak değil, Nikolai Volkov olarak."

"Bu hoşuma giderdi."

Başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, onun gerçekte kim olduğunu tam olarak anladığımdan bile emin değilim, ama istersen bunu birlikte çözebiliriz."

"Birlikte mi?" Nefes nefese, onunla alay ediyorum. "Bir takım olarak çalışmamızı önermiyorsun, değil mi?"

Reaper inliyor gözlerini deviriyor, ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

Kalbim göğsümün derinliklerinde kabarıırken ona "Anlaştık," diyorum. "İtiraf etmeliyim ki Kienna James'in kim olduğu hakkında benim de en ufak bir fikrim yok. Onunla son konuştuğumda sadece altı yaşındaydı ve bir çocuğun yaşaması gerekenden çok daha fazla travma yaşamıştı. Ne tür bir insanı ortaya çıkaracağımızı bilmiyorum."

"O zaman ikimizin de beklenmeyeni bekleme konusunda eğitilmiş olması iyi bir şey," diyor Reaper. "Bana ne fırlatmak istersen bebeğim, üstesinden gelebilirim."

"Öyle mi?" Kendimi onun kucağına yerleştirip eğilerek dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Elimde beklenmedik bir şey daha var ve bununla ne kadar iyi başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Sonra başka bir şey söylemeden aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve sanki bir işaretmiş gibi beni koltuktan kaldırıp tek gözlü ölü kafanın yanından geçerek doğruca yatak odamıza gidiyor ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

S\$GEN

Tonight Gasoline ölüyor ve ben hayatımda bir cinayet işlediğim için hiç bu kadar sersemlememiştim.

Reaper beni bir öpücük ve paketlenmiş bir öğle yemeği ile gönderdi ve bana harika bir gün geçirmemi söyledi. Ama doğruyu söylemek gerekirse, sanırım kıskanıyordu. Yangından beri o da en az benim kadar bu aşağılık kadından intikam almak istiyor ama buna daha çok ihtiyacım olduğunu biliyor. Ayrıca, kardeşlerin bir şeyler planladığını düşünüyor ve bunun ne olduğunu anlayana kadar onları takip edecek.

Mila son birkaç gündür Gasoline'i takip etmeye çalışıyordu ve bu sabah nihayet bir şey bulduk. Tüm bu saçmalıkların başladığı sanayi bölgesindeki eski depolardan birinde kalıyordu. Şahsen ben bir depoda kalmayı yaratıcı bulmuyorum. Boston Maneater da bunu yaptı ve neden dünyadaki son günlerini ısıtması olmayan ya da çalışma olanaklarına erişimi olmayan yıkık dökük bir binada geçirmek istediklerini anlayamıyorum. Reaper, Shadow ve benim yaptığımız gibi bir tatil evinde yaşamının kesinlikle dezavantajları olduğunu anlıyorum, ancak çalışan bir banyoyu ve düzgün bir yatağı hiçbir şeye değişmem.

Arabam süit yangınına kurban gidince, sanayi bölgesine kadar yürümekten başka çarem kalmadı ve Savaş Oyunları'nın büyük rakiplerinin çoğunu saf dışı bıraktıktan sonra, bu yürüyüşü gerçekten umursamıyorum. Hatta gardımı indirip temiz havanın tadını çıkarmaya bile çalışıyorum. Gecemin tadını çıkarmak için elimden geleni yapmama rağmen, gölgelerden uzak duruyorum. Benim tipik suikastçım-

Siyah dudaklar ve ipe benzeyen uzun saç modeliyle tamamlanan bu tarz bir kıyafet yanlış türden bir dikkat çekmek için fazlasıyla yeterli ve FBI Blue Springs'in etrafını kokladıktan sonra ihtiyacım olan son şey kıcımın yakalanması.

Yarışmada sadece birkaç yarışmacı kaldı. Kardeşler, Gasoline ve Silver adında bir kadın. Çoğunlukla, radarın altında uçmayı başardı ve ona fazla dikkat etmedim. Oyunun başlarında başka biri tarafından saf dışı bırakılacağını düşünmüştüm. Yine de Gasoline'in deposuna yaklaştığımda, gümüş saçlı kadının etrafta dolandığını fark etmeden edemiyorum ve kendini taşıma şekline bakılırsa, bu kesinlikle planlı bir ziyaret değil.

Hmmmm. İlginç.

Kaşlarım çatılıyor ve ben gölgelerde kalırken Silver da dikkat çekmemeye çalışıyor. Etrafına bakıyor, birinin onu izlediğine dair olası her işareti kaçırıyor ve beceri seviyesi hakkında pek bir şey bilmemesine rağmen, bu gecedeki kimin çıkacağı belli.

Başımı sallıyorum. Haksız bir kavgadan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur ve böyle birinin Gasoline gibi bir kadının peşinden gitmeye hakkı yok. Yine de nedenini anlayabiliyorum. Buranın hemen aşağısındaki depoda yapılan ilk toplantıda, bu iki kadın kendilerini çevreye tanıttıklarında, aralarında bir geçmiş olduğu açıktı ve bahse girerim Silver Gasoline'i alt etmek için fırsat kolluyordu. Tek sorun, ne bu gecenin ne de başka bir gecenin o gece olmaması.

Gasoline bir yılandır. Adil dövüşmez ve birini yenme fikri onu sırtından bıçaklamaktır. Öldürme biçiminde onur yok ama bir seri katilden de daha azını beklemezdim. Silver onu şaşırtma şansına sahip olabilir ama Gasoline uzun süre üstünlük sağlamasına izin vermeyecektir.

Silver yıkık dökük binanın içinde kaybolduğunda, kendimi arka çitin üzerinden atıp yan girişten içeri süzülüyorum, hemen yüzüme çarpan iğrenç gaz kokusu bana doğru yerde olduğumu söylüyor. Tepedeki ana ışıklar sönmüş, ama Silver'ın her iki elinde birer bıçakla binanın içinde sürünürken onu yakalamaya yetecek kadar parlaklık yaratan birkaç spot ışığı var.

Benzin kokusu almaya çalışır gibi sağa sola bakıyor ama havadaki kötü kokudan ne bulmayı umduğunu bilmiyorum. Benzin var.

Her yerde teneke kutular var ve midem bulanmaya başlıyor. Bu konuda içimde kötü bir his var.

Tekrar canlı canlı yakılamam. Bu bok ilk seferinde eğlenceli değildi ve eğer bu onun yedek planıysa, o zaman dışarı çıkmam gerek. Bunu tekrar riske atmayacağım. Depoda çok fazla hızlandırıcı var ve buranın alevler içinde kalması için sadece basit bir kıvılcım yeterli olur. Tatil köyündeki yangın burada olanlara kıyasla kamp ateşi gibi görünecek.

Kirişlerde bir şey fark ettiğimde Silver deponun ortasına doğru sürünüyor ve bakışlarımı kaldırdığımda Shadow'un beni izlediğini görüyorum. Çenem düşüyor ve titrerken yakalandığını anladığı belli oluyor. Ellerimi evrensel bir işaret olan "*Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?*" anlamında uzatıyorum. Ve özür dilercesine omuzlarını silktiğinde, tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Şimdi suçlu çocuğumu ya da benim için her ne olması gerekiyorsa onu terbiye etmenin zamanı değil.

Eve gittiğimizde bu konu hakkında konuşacağımızı bilmesini sağlayarak bakışlarımı ona dikiyorum ve tam muhteşem yüzünde ukala bir gülümseme belirirken kızıl saçlarının parıltısı dikkatimi çekiyor.

Benzin.

Dar bir kapı aralığında duruyor, bakışları ağır bir şekilde Silver'a kilitlenmiş durumda ve hepimizin onun tuzağına düştüğümüzü fark ediyorum. Buraya çekildik ve şimdi üstün olan o.

Shadow'a Gasoline'i izlemesini işaret ediyorum ve Shadow anlayışla başını sallarken telefonum cebimde vızıldıyor. Mila'nın kontrol ediyor olabileceğini düşünerek görmezden geliyorum ama ikinci bir mesaj gelince telefonuma uzanıyorum. Mila dışarıda olduğumu biliyor ama asla iki kez mesaj atmaz. Reaper olmalı.

Başparmağımı ekranda kaydırarak telefonumun kilidini açıyorum ve mesajı kontrol ediyorum.

Reaper - Çık oradan. Bu bir tuzak.

Azrail - Cevap ver bana, Siren.

Kahretsin.

Bakışlarım tekrar Shadow'a kayıyor ve bu iş tersine dönmeden önce onu buradan nasıl çıkaracağımı anlamaya çalışıyorum. Ama Azrail'in bunu nasıl bildiğini merak ediyorum.

***Siren - Yapamam. Gölge burada. Onsuz gitmiyorum.
Reaper - Siktir.***

Çenemi sıkmış, bir oyun planı bulmaya çalışıyordum ki arka girişten bir figür içeri süzüldü ve hemen ardından ana girişte bir başkası onu takip etti.

Kardeşler.

Reaper haklıydı. Birlikte çalışıyorlar.

Shadow'un benim gördüklerimi görüp görmediğini iki kez kontrol etmeden önce nefesimin altında "Siktir," diye mırıldanıyorum. Ama ondan şüphe etmemeliyim. Bir keresinde genç yaşına rağmen ne yaptığını bildiğini söylemişti ama yine de ona göz kulak olma ihtiyacına engel olamıyorum.

Yedeği yerindeyken, Gasoline sonunda omurgasını buldu ve karanlık kapıdan dışarı adım atarak, çivili bir botla vajinasına tekme atmak için çaresiz kalmama neden olan ukala bir tavırla kendini odaya duyurdu.

"Nerede o?" Reaper'ın derin sesi aniden tam arkamdan geliyor.

Onun burada olduğunu fark etmediğim için kendimi azarlamadan önce kalbim göğsümden fırlayarak sıçradım. Geceyi kardeşlerin peşinde geçiriyordu ve depoya girdikleri anda Azrail onları doğruca takip etmiş olacaktı.

"Kirişler," diyorum, tavanı göstererek.

Azrail'in keskin bakışları tavana doğru kayıyor ve onu hemen fark ediyor, ama kız bana yaptığı gibi ona da suçlu suçlu sırtınca, içimden gülmekten kendimi alamıyorum.

"Kahretsin," diye
mırıldandı. "Aynen
benim düşüncelerim."

Bakışları depoyu güvenle tarıyor ve birkaç saniye içinde yüzü değişiyor. Bir şey bulduğunu biliyorum.

"Kesinlikle zamanını almışsın," diyor Gasoline, tüyler ürpertici sesi tenimi ürpertiyor ve beni bileklerim ve ayak bileklerim masaya bağlı halde o tatil köyü süitine geri fırlatıyor. Bakışları odanın köşelerine doğru kayıyor ve sanki bir işaretmiş gibi Teksaslı Azrail ve Kemik Avcısı gölgelerden çıkıp Silver'ı savunmasız bırakıyor.

Teksaslı Azrail arkasında ağır bir zincir sürüklüyor, zincirin betona çarparken çıkardığı ses kanımı dondurmaya yetiyor. "Önce bir kuyruk kaybetmem gerekiyordu."

diyor, açıkça Azrail'in onları takip ettiğini biliyordu, ama onları depoya kadar takip ettiğini fark edemeyecek kadar aptaldı.

Silver paniğe kapılır, bakışları harap binanın etrafında gezinir, çılgınca bir çıkış yolu arar ama bulamaz. Her çıkış kapalıdır.

Reaper'a "Burada olduğumuzu bilmiyorlar," diyorum ve bu tuzağın yalnızca Silver için olduğunu ve ben doğrudan içine girmiş olsam da bu gece hedef olmadığımı belirtiyorum. Düşündükleri kadar zeki olsalardı dördümüzü de alt edip bu işi kazanabilirlerdi. Ama bunu başaracak ne yetenekleri ne de beyinleri var.

Üçü Silver'a doğru sürünmeye başlar ve Silver bıçaklarını savurarak bir çıkış yolu bulmaya çalışır. Saf bir panik içinde, ana girişe doğru hamle yaparak kaçmaya çalışır. Yanından geçerken bıçağını Kemik Avcısı'na fırlatıyor, zar zor kalçasını sıyrıyor ve o bir adım daha atmadan, adam ona doğru atılıyor, onu üst kolundan yakalıyor ve deponun ortasına geri fırlatıyor.

Silver tökezleyip düşer ve ayağa kalkmaya çalıştığında kardeşler ve Gasoline çoktan peşine düşmüşlerdir. Onu endüstriyel boyuttaki zincirle bağlarlar ve küçük bedeniyle hiç şansı yoktur.

"Gerçekten beni alt edebileceğini mi sandın?" Benzin alay ediyor, aynı kibrit paketini çıkarıp bir tanesini serbest bırakıyor. Midem bulanıyor. "Etrafına bir bak Silver. Yaşlı bir aptaldan başka bir şey değilsin."

Silver ona tükürüyor ve Gasoline anında ona doğru koşarak çizmeli ayağını 'ın kaburgalarına vuruyor. "Seni orospu," diye homurdanıyor Gasoline. "Bunun için acı çekeceksin, bu sözümü unutma."

Silver hiçbir şey anlamamış olmasına rağmen gülüyor. "Sözlerine dikkat et?" diye soruyor. "Tüm pis işlerini senin için yapan beyinsiz bir ve iki olmasaydı bir bok yapamazdın. Elllerine geçen ilk fırsatta seni katledeceklerini biliyorsun, değil mi? Onlar için bir bok ifade etmiyorsun."

"Şu işi bitirelim artık," diyor Teksaslı Azrail, saçmalıklarından bıkmış bir halde.

Silver sadece alay ediyor ve Teksaslı Azrail'e bakıyor. "Sen de arkanı kollasan iyi edersin," diyor. "Bu kaltağı yirmi yıldır tanıyorum ve seninle karşılaştığı an, seni de bunun gibi bir depoda zincire vuracak."

Boneyard Katili gözlerini devirip bir adım atmaya hazırlanırken dikkati kırıslara yöneliyor ve midem düğüm düğüm oluyor.

"Kahretsin," diye kükrüyor ve koşmaya başlarken elindeki zincirin ucunu yere fırlatıyor. "BU O LANET ÇOCUK."

Kaos patlak veriyor ve hem Azrail hem de ben karanlıktan dışarı fırlıyoruz. Tek amacım Shadow'a ulaşmaktı ve Reaper'ın gerisini halledeceğine güveniyordum ama her şey çok hızlı gelişti. "GÖLGE, KOş!" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

Gölge ayağa fırlayıp kirişlere doğru koşmaya başladı ve Kemik Avcısı onun peşinden koşarken kardeşi de beni ve Azrail'i hemen fark ederek harekete geçti. Reaper'ın en büyük tehdit olduğuna karar vererek ona doğru atılırken Gasoline donakalıyor, keskin bakışları hızla kaosu değerlendiriyor.

Bu depoda hiç şansı olmadığını biliyor ve hiç umursamadan, göğsümde dehşetle çarparken yanan kibriti benzin depolarına doğru fırlatıyor. Ayaklarım yere çarparken, kendimi kurtarmak için sadece birkaç saniyem varken, arka çıkışa doğru koşmaya başladı.

Teksaslı Azrail kardeşine bir şeyler k k r yor ama kulaklarımda atan nabzımın sağır edici gürültüsü, kendi korkumun sesi dışında hiçbir şey duymamı imkânsız kılıyor. Kirişler arasında koşarken gözlerimi Shadow'dan ayırmıyorum ve sonra güçlü bir kol belime dolanıp beni kenara çekerken Shadow kendini ikinci kat penceresinden aşağı atıyor, etrafındaki camlar paramparça oluyor.

Vücudum şiddetle çekiliyor ve bildiğim bir sonraki şey, dehşete düşmüş bir kadının delici çığlığı arkamdaki depoyu doldururken ana girişten uçup sert zemine akıldığım. Depoda büyük bir patlamadan sadece birkaç dakika önce bir vücut benimkinin üzerine düşüyor.

Bir patlamanın yakıcı sıcaklığı sırtımıza çarpıp karanlık gökyüzüne ateş bulutları fırlatırken Azrail üzerime doğru "S.KTİR!" diye k k r yor. Vücudu benimkini sarıyor, yüzünü sırtıma gömerken kolları başımın etrafını sarıyor. "SİREN? BEBEğİM, İYİ MISIN?"

"Kahretsin," diye inliyorum, patlamadan mı yoksa Reaper'ın üzerime çöken etkileyici ağırlığından mı yaralandığımı anlayamıyorum ama onu üzerimden itmeye çalışırken bunların hiçbirinin önemi yok. "GÖLGE!"

Azrail saniyeler içinde üzerimden kalktı, kolumdan ve Gölge'ye ulaşmak için çaresizce gece boyunca yarışırken beni ayağa sürükledi.

Onu deponun kenarındaki alılıkaların arasında yüzüstü yatarken buluyoruz, yıkık dökük binanın duvarı onu büyük ölçüde korumuş

ama bu onun kurtulduğu anlamına gelmiyor.

"Shadow," diye soluk soluğa bağırıyorum, dizlerimin üzerine çöküp kolundan tutarak onu hızla ters çeviriyorum ama daha onu değerdendirmeye fırsat bulamadan Reaper orada, onu güçlü kollarının arasına alıyor.

"Buradan çıkmamız gerek."

Shadow ona karşı koyuyor ve rahatlama göğsümde yükseliyor. "Ben . Ben iyiyim," diye bağırarak kendini kurtarmaya çalışıyor. "Yürüeyebilirim."

Sınırlarını aşmak istemeyen Reaper onu serbest bırakıyor ve kendi ayakları üzerinde dengede durmasına izin veriyor ve itirazlarına rağmen, büyük yangından hızla uzaklaşırken elini onun üst kolunda tutuyor.

"Az önce ne oldu lan?" Yoldan ve hızla bu tarafa doğru gelen sirenlerden korunmamızı sağlayan bir arka sokağa girdiğimizde talep ediyorum.

Bir binanın duvarına yaslanıp nefes almaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum ama Reaper'ın bakışlarını vücudumda hissedince tekrar açıyorum ve onun beni yaralarım açısından değerdendirdiğini görüyorum. "İyi misin?" diye soruyor, sesi hiç duymadığım kadar derinden geliyor.

Başımı sallıyorum ve hemen aynısını yapmaya başlıyorum, sırtındaki ve kollarındaki yanıkları fark ediyorum - kendini üzerime atmasaydı benim olacak yanıklar. "Sen mi?"

"Tamam."

İyi olmaktan çok uzak ve bronz tenindeki yanıkları fark ettiğimi görünce beni kendine çekip kollarını etrafıma doluyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Ben iyiyim," diye tekrarlıyor, ses tonu itaat istiyor.

"Benzin ve kardeşler mi?" Bakışlarımı Shadow'a kaydırıp son birkaç saniye içinde onu milyonuncu kez tepeden tırnağa kontrol ederek soruyorum.

"Söyleyebildiğim kadarıyla ," diyor geri çekilip sokağın ilerisini işaret etmeden önce, sessizce bize gitme zamanımızın geldiğini söylüyor. FBI sanayi bölgesini didik didik aramadan önce buradan gitmeliyiz. "Lanet olsun. Bunun hepsini temizleyeceğini umuyordum, böylece bu bok bitmişti," diye mırıldandım. "Ama bizim ortaya çıkıp onları tatmin edici bir avdan mahrum bırakmamız onları daha da sinirlendirecek, özellikle de Silver yarışmanın dışındayken. Onlara karşı üçümüz olacağız ve bizi alt edebilmelerinin tek yolu bizi teker teker avlamak olacak."

Shadow önümüzde yürüyor ve sokağın sonuna ulaştığında eski bir çöp konteynerine tırmanmaya başlıyor, kendini arka duvardan aşağı atmaya hazırlanıyor. "Bu benim suçum mu?" diye soruyor, bize dönüp bakarken duraklıyor. "Eğer ben orada olmasaydım, öldürdükten sonra bir hafta boyunca çekip gideceklerdi. Henüz bize odaklanmamış olurlardı."

Azrail başını sallıyor. "Orada olsanız da olmasanız da, seçenekleri tükendi. Bu işi kazanmak istiyorlarsa, bizi dışarı çekmekten başka çareleri yok, ama bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Şu anda birbirimize kenetlenmemiz her zamankinden daha önemli. Kendi başımıza gidemeyiz. İkinizi de kaybetme riskini göze alamam."

Shadows başını sallıyor ve duvarın kenarına uzanarak kendini çekmeye hazırlanıyor. "Peki ne yapacağız?"

Gölge kendini duvarın tepesine çekip bize bakarken Azrail derin bir iç geçiriyor. "Harika bir oyun planı hazırlayacağız, ama bunu yapmadan önce yemek yiyeceğiz."

Shadow duvarın diğer tarafına inmeden önce, "İşte bu benim kabul edebileceğim bir plan," diyor, ayakları yere inerken en ufak bir ses bile çıkarmıyor.

Ben de aynı şeyi yapıyorum ve daha ne olduğunu anlamadan Reaper yanıma düşüyor ve üçümüz eve doğru uzun bir yolculuğa başlıyoruz.

Bildiğimiz her arka sokağa giriyor, yıllardır gün yüzü görmemiş eski bir deponun nasıl birdenbire havaya uçtuğunu anlamaya çalışan acil servislerin akınına uğrayan ana yollardan uzak durmak için elimizden geleni yapıyoruz.

Blue Springs şehir merkezine ulaştığımızda neredeyse bir saat geçmişti ve Shadow ne kadar sessiz olsa da guruldayan midesinin sesini inkâr etmek mümkün değildi. "Bir lokantada durmak ister misin?" Sokakta sessizce ilerlerken ona soruyorum.

"Tanrım, evet," diyor rahat bir nefes alarak. "Açlıktan ölüyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Bu çocuğu ne kadar beslersek besleyelim, her zaman aç ve dürüst olmak gerekirse, nereye koyduğunu bilmiyorum. Neredeyse bir deri bir kemik kaldı.

Bir sonraki lokantada duruyoruz, arka çıkışa yakın özel bir kabin seçiyoruz ve garson kız bize menüleri uzatmaya fırsat bulamadan, Reaper hızlı bir sipariş veriyor, her birimize bir burger ve patates kızartması alıyor ve hızlı yapmasını istiyor.

"Pekâlâ Shadow," diyor Azrail, garson kız bize içki getirmek için koştururken. "Beni burada öldürüyorsun. Artık sormadan oturamam. Buraya nasıl geldin?"

Gözlerim büyüyor ve Azrail'e doğru fırlıyor. Ona hayatı hakkında soru sormamaya özen gösterdik, hazır olduğunda açılacağını umuyorduk ama zaman hızla tükeniyor ve bizimle ne kadar rahat olmasına rağmen, hayatı ya da sadece on üç yaşında en iyi kiralık katillerden biri olmayı nasıl başardığı hakkında fısıldamaya bile cesaret edemedi. Yalan söylemeyeceğim, merak beni de ama şimdiye kadar dilimi ısırmayı başardım. Görünüşe göre Reaper aynı öz kontrole sahip değil.

Gölge donup kalıyor, bakışları bana kayıyor ve gözlerimde Azrail'in gözlerinde gördüğü merakın aynısını görünce bir nefes veriyor ve ben de kendimi ağzından çıkacak her şeye hazırlıyorum.

"Ben, umm ..." diye duraksıyor, masanın üzerindeki peçeteyi tutup hızla parçalara ayırıyor. "Çocukları süper casus ve suikastçı olmaları için eğiten bir organizasyonda yetiştirildim. Doğumdan hemen sonra hastaneden çalınırız. Öz annelerimiz tarafından kucağa bile alınmadık. Onlara bebeklerinin ölü doğduğu söylendi ve oradan bebekler yeraltı eğitim kamplarına gönderildi, ben de bu oyunlara kaydolana kadar orada kaldım. Orada sevgi yok. Yeni yürümeye başlayan çocuklar yürümeyi öğrenmeden önce silahları nasıl kullanacaklarını öğreniyorlar ve kendi başlarına durabildikleri anda onlara savaşmaları öğretiliyor."

Bu tatlı çocuğa bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Bana bunun iğrenç bir şaka olduğunu söyle," diye yalvarıyorum ona.

Shadow başını sallıyor, sanki gözlerimdeki duygu onun için çok fazlaymış gibi bakışlarını kaçırıyor. "Normal çocuklarla aynı değerlere ve ahlaki değerlere sahip olacak şekilde yetiştirilmedik. Bisiklete binmiyoruz ya da sanat ve zanaatla uğraşmıyoruz. Geçen gün odamda bana sarılana kadar hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Korkusuz robotlar, bizi esir alanlara evet diyenler olarak yetiştirildik ve bize hayatlarımızın harcanabilir olduğu öğretildi. Bir numaradan başka bir şey değiliz ve numaramız söylendiğinde, görev için kendimizi feda etmek anlamına gelse bile üzerimize düşeni yapmak bir onurdur."

Lanet olsun.

Kalbim onun için parçalanıyor ve tek yapabildiğim masanın öbür ucuna uzanıp elini tutmak, hiç şüphesiz Reaper ve benim bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyorum. Biz gittikten sonra tekrar oraya dönmesi için kazanmasına izin veremeyiz.

"Ne demek sayı?" Azrail sorar, her zamanki kayıtsızlık maskesi düşmeye başlamıştır.

"Organizasyon . . . İsimlere inanmıyorlar. Bu bizi zayıflatıyor. Tipik aile değerlerine uyan gereksiz bir lüks olarak görülüyor. Birine bir isim vermek ona değer vermektir ve bu bir kez verildiğinde, ona bağımlı olmayı öğrenecek ve çok geçmeden duygularının kölesi olacaktır. Basit insani duyguların sizi yönetmesine izin vermek

. . . Bu zayıflık. Ve zayıflığın bizim organizasyonumuzda yeri yoktur. Ben otuz sekiz olarak bilinirim."

Shadow'un elini sıkarak karanlık bakışlarını tekrar kendime çekiyorum. "Sevgiye sahip olmak zayıf olmak anlamına gelmez Shadow," diyorum ona. "Kendini bir başkasına açmaya izin vermek ve güvenmeyi öğrenmek inanılmaz bir güç gösterir. Savunmasız olmak ve hata yapmak ... bizi insan yapar ve bu tamamen normaldir. Eminim bunu görebiliyorsunuzdur."

Başını sallıyor, alt dudağı titremeye başlıyor. Bakışlarını tekrar Azrail'e çevirmeden önce bana "Bunu öğrenmeye başlıyorum" diyor. "O yere asla geri dönmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye yemin ediyor ona. "Sana söz veriyorum Gölge. Bunun nasıl sonuçlanacağını ya da neler olacağını bilmiyorum ama bu oyunlar kardeşler ve Gasoline öldüğü anda sona erecek. İkinizi de feda etmeyeceğim ve yapabildiğimiz anda üçümüz buradan birlikte çıkacağız."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" diye soruyor, daha dik oturarak.

"Evet, Gölge. Sen, ben ve Siren; biz artık bir aileyiz. Ben senin arkadayım, tıpkı senin de benim ve Siren'in arkasını kollamanı beklediğim gibi. Şu andan itibaren birbirimizden ayrılmayacağız."

Shadow, önüne bir hamburger ve patates kızartması konduğunda başını sallıyor. "Tamam," diyor sonunda, dudaklarında bir gülümseme belirirken. "Daha önce hiç ailem olmadı."

"Biz de öyle," diyorum ona, bu kızın on üç yıl gibi kısa bir sürede yaşadığı her şey için yüreğim parçalanarak. "Bu hepimiz için bir öğrenme eğrisi, ama yol boyunca bunu çözeceğiz."

"Tamam," diyor tekrar. "Sadece bir sorum var."

"Neymiş o?" diye soruyorum.

"Ailelerin her şeyi paylaşması mı gerekiyor? Çünkü Reaper'ın elime almak için can attığım gerçekten harika özel bıçakları var ve dürüst olmak gerekirse, zaten üç tanesini çaldım."

Reaper alay ediyor. "O bıçaklardan bazılarının kayıp olduğunu biliyordum."

Shadow'un bakışlarıyla karşılaştığımda gülmekten kendimi alamıyorum. "Seninle bir anlaşma yapalım," diyorum ona. "Eğer uçümüz Blue Springs'ten sağ salim çıkarsak, sana küçük kalbinin istediğı tüm özel bıçakları sipariş edeceğim."

"Anlaştık," diyor bana geniş bir sırıtışla sonunda kafasından daha büyük görünen hamburgeri alıp kocaman bir ısırık aldıktan sonra kırk beş dakika boyunca çenesini kapatıyor.

S\$GEN

R Yatağımda doğrulup tavana bakarken midemin çukuruna huzursuz bir his yerleşiyor. Ne olduğunu anlayamıyorum ama bir şeyler doğru gelmiyor.

"var?" Reaper mırıldanıyor, güçlü kollarını kolunu bana doladı ve beni vücuduna doğru daha sıkı çekti.

"Emin değilim," diyorum, onu tuttuğu yerden çekip . "Sadece bir şey . . . doğru gelmiyor."

Benimle birlikte oturuyor, temkinli bir bakışla beni izliyor. "Gerçekten yolunda gitmeyen bir şeyler var, ha?"

Kafamı sallıyorum, ne olduğunu anlayamıyorum. Fiziksel olarak hiçbir sorun yok ve gecenin bir yarısı uyanmam için hiçbir neden yok, ama yine de bundan kurtulamıyorum. Depodaki patlamanın üzerinden beş gün geçti, yirmi sekizinci güne girdik ve Gasoline ve kardeşler bizi dışarı çıkaramamış olsalar da, zamanları hızla tükeniyor.

O zamandan beri diken üstündeyim.

Patlamadan sonra yeniden toparlanmak için yeterince zamanları oldu ve Reaper ve ben dışarı çıkıp bu piçleri avlamak için can atarken, Shadow için endişelenmemiz gerekirken, onu tehlike hattına sokma riskini almak istemiyoruz.

Onları şahin gibi izliyor, bir hamle yapmalarını bekliyorduk ve toplayabildiğimiz kadarıyla yerimizi tespit edemediler. Bunun yerine, tuzaklar ve ekmek kırıntıları bırakarak bizi dışarı çekmeye çalıştılar.

Ama bu bizim ilk rodeomuz değil ve biz onlar gibi pervasız seri katiller değiliz. Biz avcıyız ve yemeye hazırız.

Son dört gündür yerlerini tespit ettik, her hareketlerini izliyoruz ve biz bekledikçe onlar daha da sinirleniyor. Yarışmada sadece birkaç gün kaldığını ve otuzuncu günün sonuna kadar bizi saf dışı bırakmazlarsa, bu berbat oyunu yaratan zavallı piçin hepimizi saf dışı bırakacağını bildikleri için umutsuzluğa kapılıyorlar ki bu da hiçbirimizin kendimizi içinde bulmak isteyeceği bir durum değil.

Beni yanlış anlama, Reaper, Shadow ve ben iyi olacağız. Basit bir tehdidi kolaylıkla halledebiliriz, ancak bize kendi başına ulaşamayacağını anladığı anda, başımıza öyle büyük bir ödül koyacaktır ki biz bile ondan kaçamayız.

Midemdeki huzursuzluğu gidermek için karanlığın içinden uzanıp telefonumu arıyorum ve komodinin üzerinde bulamayınca kıçımı kenara çekip düşmediğinden emin oluyorum. "Lanet olsun. Telefonum gitmiş," diyorum, şarj cihazımın kablosunu takip edip telefonun ucundan kayıp olduğunu görüyorum.

"Kahretsin."

İkimiz de yataktan fırlıyoruz ve göz açıp kapayınca kadar koridorun yarısını geçmiş oluyorum. "Gölge?" diye sesleniyorum, Reaper elinde telefonuyla arkamdan gelirken onun odasına doğru koşuyorum.

Kapıyı  almaya zahmet etmedim. Onun yerine kapıdan içeri daldığımda yatağının boş olduğunu, botlarının ve silahlarının yerinde olmadığını gördüm. "Lanet olsun. Onların peşinden gitmiş," diyorum ikimiz de arkamızı dönüp doğruca odamıza giderken ve saniyeler içinde giyinip hazırlanırken.

"Hareket halindeler," diye mırıldanıyor Reaper, silahlarımızı yüklerken kardeşler ve Gasoline için belirlediğimiz yeri kontrol ediyor.

"Nerede?" Mutfaktan telefonumun tanıdık  alma sesi geldiğinde dışarı fırlıyorum. Kaşlarım çatıldı ve yatak odasından dışarı fırladım, Reaper peşimdeyken aramaya yetişmek için acele ediyordum, ikimiz de her an bir tehdit ortaya  ıkabilecekmiş gibi evi tarıyorduk.

Telefonum tezgâhın ortasında duruyor, elime alıyorum ve ekranda Mila'nın adını buluyorum. Başparmağımı üzerinde kaydırıp kulağıma götürüyorum, sonra daha tek kelime bile edemedi Mila'nın sesi telefondan hızla geliyor. "Oh, şükürler olsun. Yaşıyorsun," diye nefes alıyor. "Hepsini aldın mı? Bitti mi?"

"Ne?" Kıyafetimin sunduğu her yarığa silah sokmaya devam ederek talep ediyorum.

"Ne demek *ne*?" diye sorar. "Sana bir saat önce yerlerini gönderdim. Onayladınız ve harekete geçeceğinizi söylediniz."

"Sen neden bahsediyorsun be? Son birkaç saattir uyuyordum."

"I . . . Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diyor telefonumu kulağımdan çekip son mesajlarıma bakmadan önce aramayı hoparlöre aldığımda ve Mila'nın önerdiği gibi, bana bir saat önce harekete geçtiklerini bildiren bir mesaj gönderdi ve tıpkı söylediği gibi, benden üzerinde olduğumuzu söyleyen bir onay mesajı var.

"S.KTİR!" Homurdanarak Reaper'ın anahtarlarını kaptım ve botlarıma adım atarken ona fırlattım. "Arayan Shadow'du. Biz olmadan gitmiş."

"Kahretsin."

"Neredeler?" Kapıdan çıkıp Reaper'ın arabasına binerken Mila'nın klavyesinde koştururan parmaklarının sesini şimdiden duyarak dışarı fırlıyorum, arkamızdan kapıyı kilitleme zahmetine girmeden. Ne anlamı var ki? Biz buraya dönene kadar her şey bitmiş ve hayatlarımıza yönelik son tehditler de etkisiz hale getirilmiş olacak.

"Onları terk edilmiş eski lunaparkta buldum," diyor Mila, Reaper garaj yolundan çıkıp direksiyona asılırken.

"Anladım," diyor Azrail.

Arabayı garaj yolundan sola çekiyor, tekerlekler asfaltta gıcırıyor. Eski lunaparka en az on dakikalık bir yol var ama şu anda her dakika önemli. Eğer onu ele geçirirlerse, onu öldürmekte tereddüt etmeyeceklerdir. Tek bir yanlış hareket, Shadow için her şey biter ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Nasıl gittiğini bana haber ver," diyor Mila, yumuşak ses tonunda bir parça korku var.

"Yapacağım," diyorum boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak ve Mila hayatımızın mücadelesine girdiğimizi bilerek aramayı sonlandırıyor. Şimdi her zamankinden daha fazla konsantre olmamız gerekiyor.

"Aklından ne geçiyordu?" Reaper talep ediyor. "Ona böyle bir şey deneyeceklerini söylemiştik. Onu dışarı çektiler ve o da lanet tuzaklarına düştü."

"Muhtemelen bu bokun bitmesini istediğini düşünüyordu," diye karşılık veriyorum ona, o kızı dünyanın sonuna kadar savunmaya hazırım. "O sadece, bir görev uğruna kendini feda etmenin

Onurlu. Sadece onu oradan çıkarmaya odaklanalım ve ondan sonra bu saçmalığa tek başına girdiği için onu hırpalayabiliriz. O zamana kadar tek odak noktamız o."

"Ya artık çok geçse?"

"Değil," diyorum çenemi sıkarak. "Biliyorum."

"Yatakta da böyle hissetmiştin. Ya-"

"Sakin söyleme," diye yalvarıyorum ona. "Bu henüz bitmedi. O iyi olacak. Köşeye sıkıştığında bile kendini en az bizim kadar iyi idare edebilir. Onu geri alacağız ve bunu yaptığımız anda onlara odaklanacağız, bir daha kaçmalarına fırsat vermeyeceğiz. Bedeli ne olursa olsun bu gece bu işi bitireceğiz."

Reaper başını sallıyor, parmakları direksiyonda sıkılaşıyor ve lunaparka yaklaştıkça, o ilk gece depoda gördüğüm korkunç canavara daha çok benzemeye başlıyor. Gözleri gece kadar karanlık, tamamen boş ve hayattan yoksun. O ölümcül ve ben de tam olarak bu havayı taklit etmeye çalışıyorum.

Kızımıza ulaşmamı hiçbir şey engelleyemez.

"Lunapark çok büyük," diyor bana. "Ayrılmaktan başka seçeneğimiz yok."

"Biliyorum," diyorum ona, daha Blue Springs'e varmadan önce alıştığım park haritasını zihnimde gözden geçirirken. Çok fazla değişken ve kat edilmesi gereken çok fazla alan var. Bunun için koca bir ekibe ihtiyacımız var ama sadece biz varız ve Shadow'un şansına, bulabileceğinin en iyisi biziz. "İstedikleri tam olarak buydu."

Azrail başını sallayarak onaylar. "Aklını başında tut. Gölgelerden ayrılmayın ve eğer onları haklamak için bir şansınız varsa tereddüt etmeyin. Bu iş bitene kadar durma. Arkanı kolla ve sakın tereddüt etme."

Reaper devasa otoparka girdiğinde, gıcırdayan lastikleri çevredeki herkesi burada olduğumuz konusunda uyarırken, aynı enerjinin damarlarımda dolaştığını hissederek ona "Yapmayacağım," diyorum. "Ben hazırım."

Araba ön girişin hemen yanında durdu ve Reaper uzanıp elimi tuttu. "Sakin ölme," diyor bana ve tek yapabildiğim bakışlarını tutup başımı sallamak ve aynı sözleri sessizce ona söylemek oluyor.

Sakin ölme.

Ağır bir nefes verdi ve elimi son bir kez sıkarak kaçmaya başladık, ikimiz de arabadan dışarı fırladık ve anında

Eski lunaparkın girişinde ilerleyen ölümcül avcılardan başka bir şey değiller.

Ben sağa dönerken Azrail sola gidiyor ve ayaklarım kaldırıma vururken bakışlarım Gölge'den bir iz arıyor. Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atıyor. Sayamayacağım kadar çok kez ölümüne mücadele durumlarında adrenalinin etkisine girmişimdir ama bu seferki farklı hissettiriyor.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir korku hissetmemiştim. Midemdeki düğüm büyüyor ve lunaparkın derinliklerine indikçe bu düğüm daha da sıklaşıyor. Onu şimdiye kadar bulmuş olmalıydım, bir ipucu bulmalıydım.

Dehşet beni kavırıyor ve tam eski bir etrafında ikinci kez döndüğümde, geceyi delici bir çığlık kesiyor ve ses gökyüzünü yırtmayı bile bitirmeden önce, elimde Reaper'ın özel bıçaklarından biriyle koşuyorum.

Sesi takip ediyorum ve tam yıkılmakta olan bir dönme dolabın yanından geçerken, alevli bir alev gökyüzünü yarıyor.

Kalbim sıkışıyor ve bir an için geceyi yaran o çığlığın benden gelip gelmediğini bilmiyorum. Alevlere doğru koşmaya devam ediyorum ve görüşüm düzeldiğinde, ateş böceği alevlerinin rollercoaster rayları üzerindeki bir araba olduğunu ve çığlığın onun içinden geldiğini fark ediyorum.

"Siktir."

Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşup çılgınca Benzin ararken bakışlarım sağa sola savruluyor. Çünkü ateşin olduğu yerde genellikle kaçmaya çalışan kızıl saçlı bir sürtük vardır. Ama bu gece değil. Bundan kurtulamayacak.

Bakışlarım yere geri dönmeden önce rollercoaster pistine yöneliyor. Yakınlarda bir yerde, devasa yolculuğun girişine yakın yerde olmalı ve tam yolculuğa yaklaştığımda, ciğerlerim tatlı oksijen için çırpınırken, aradığım kırmızı parıltıyı görüyorum.

O kaçmaya çalışırken çaresizlik içime işliyor ve sola doğru dalıp kolumu geri çekerken kendimi onunla aynı hizaya getiriyorum. "Hey, kaltak," diye kükrüyorum.

Gasoline omzunun üzerinden geriye bakıyor, gözleri korkuyla açılıyor, bundan kurtulamayacağını anlıyor ve bir ayağını diğerinin önüne atmaya fırsat bulamadan kolumu ileri fırlatarak bıçağımın havada süzülmesine izin veriyorum.

O kadar büyük bir güçle boğazının tam ortasına saplanıyor ki, sapın bir kısmı solunum yoluna saplanıyor ve ben yola doğru devam ederken sürtüğün ne kadar çabuk öldüğünü kontrol etme zahmetine girmiyorum.

Onu başka bir şekilde alt etmeyi, Eagle' yaşattığı cehennemi ve bana yapmaya çalıştığı acımasızlığı ona gerçekten ödetmeyi çok isterdim ama Shadow o yanan arabadayken buna razı olmaktan başka seçeneğim yok.

Bıçak için durmuyorum ya da benden çaldığı bir yığın kimliği toplama zahmetine bile girmiyorum. Artık benim için bir önemi yok. Onun yerine, gevşek bedeninin yanından geçip devasa hız treninin girişine doğru ilerliyorum.

Pist çok büyük ve görünüşe bakılırsa bu araçlar on ya da yirmi yıldır kullanılmıyor. Bu pistlerde yanan arabaya ne olacağı belli değil ve içindeki Shadow ile bunu öğrenmek istemiyorum.

İnsanların rayların üzerine çıkmasını engelleyen parmaklıkların üzerinden atlayarak ilerliyorum. Araba zaten yolun yarısını geçmişti, ben de ters yöne doğru ilerleyip geçerken onu yakalamaya hazırım.

Havada yoğun bir benzin kokusu var ve raylar boyunca yarışırken gözümü ödülünden ayırmıyorum, ona ulaşmak için çaresizim.

Shadow'un çığlıkları geceyi yarıyor ve hiç şüphesiz biliyorum ki çığlık atmasına neden olan şey ateşli arabanın korkusu değil, ateşin narin teninde yarattığı acı verici yanık.

Pist gökyüzüne doğru kıvrılıyor ve ben koştukça daha da yükseliyorum, ama artık beni hiçbir şey durduramaz ve pistin en tepesine ulaşmaya başladığımda, lunaparkın üzerinde dururken, bunu doğru zamanlamaya çalışmaktan başka seçeneğim yok.

Ateşli at arabası rayların etrafında hızla ilerliyor, rayların etrafında savrulurken ve keskin virajlarda uçarken hiçbir insanın yetişemeyeceği bir hızda ilerliyor. Ayaklarım hareket etmeyi bırakmıyor ve araba paralel bir yolda bana doğru hızlanırken, gökyüzünde vızıldayan bir mermi üst kolumu sıyrıyor.

"S.KTİR!" Bir diğerini ıskalamak için tam zamanında eğilerek çığlık atıyorum.

Araba hızla yaklaşıyor ve atlamak zorunda kalmadan önce kimin ateş ettiğini görmek için arkama bakma şansım bile olmuyor, kendimi raydan ve havadan fırlatıyorum. Üç mermi daha yanımdan geçip giderken bedenim ateşli arabaya çarparak Shadow'un göğsüne çarpıyor.

"Kahretsin," diyorum Shadow bedenimin göğsüne çarpmasının etkisiyle yüksek sesli bir çığlık atarken.

Küçük alanda kendimi ayarlıyorum, ivme kaybetmeye başladığımız her seferinde arabanın kenarlarından yükselen alevlerden kıl payı kaçıyorum. Bir yandan çılgınca onu buradan nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışırken, bir yandan da arabanın raylardan aşağıya doğru derin bir dalış yapmak üzere olduğunun farkındayım. El ve ayak bileklerinde kablo bağları var ama bu kablo bağlarının Shadow için sorun olmayacağını bildiğimden aramaya devam ediyorum. İşte o zaman göğsüne dolanmış ve onu arabaya bağlayan ağır ipi fark ediyorum.

Bir kurşun daha vızıldayarak geçiyor ve ben nefesimin altında küfrediyorum. "Kim ateş ediyor lan bana?"

"Boneyard Katili," diye bağılıyor Gölge, yanımızdan geçen kükreyen rüzgârın gürültüsü arasında.

"Siktir," diye homurdanıyorum, elimdeki konuya odaklanmaya çalışıyorum.

Bıçaklarım ipi kolayca geçecek ama o kadar çok ip var ki ikimiz de bu arabadan yaralanmadan çıkamayacağız ve bunu söyledikten sonra hemen el ve ayak bileklerindeki kablo bağlarını kesmeye başlıyorum.

"Buraya tek başına gelerek ne halt ettiğini sanıyordun?" Başımı eğip sürekli gelen kurşunlardan uzak durmaya çalışırken kalın iplere tutunmaya çalışıyorum ama endişelenmiyorum. Başka biri olsaydı, kurşunların beni öldürme şansı olabilirdi ama Kemik Avcısı berbat bir nişancı.

Alt ipi yırtıp Shadow'a kollarını hareket ettirmesi için yeterli alan açıyorum ve bunu yapar yapmaz uyluk kılıfımdan bir bıçak kapıyor ve hemen işe koyuluyor, çılgınca onu kurtarmama yardım etmeye çalışıyor.

"Bir aile olduğumuzu söylemiştin," diye homurdanıyor Shadow, rüzgâr saçlarımı şiddetle savururken. "Aile birbiri için bunu yapar. Hepimizi kurtarabilecekken ikinizin dışarı çıkıp beni kurtarmaya çalışması düşüncesine dayanamadım."

"Bizi kurtarma fikrin bu mu?" Gözlerindeki taze yaşları fark ederek söylüyorum. "Kahretsin, Shadow. Bir fikrin var mı? Bu konuda daha sonra tartışabiliriz, şimdilik sadece seni buradan çıkarmamız gerekiyor."

"Peki ya sen?" diye soruyor daha fazla mermi başımızın üzerinden geçerken, bir tanesi Shadow'a çok yaklaşıyor.

"Benim için endişelenmeyin. İyi olacağım," diyorum ve alevler derimi kabartırken bir ipi daha kesiyorum.

Yeterince ipi kestik, Shadow sonunda tahrip olmuş bağlardan kurtulmayı başardı ve tam yeterince serbest kalıp kendini sırtındaki alevden çekmeye giderken, ilerideki yola baktı. "Kahretsin," diye homurdanıyor.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, pistin virajlı bir döngüye girmeden önce nasıl dik bir dalış yaptığını görüyorum ve ikimiz de bu lanet arabaya kilitli olmadığımız için ikimizin de tutunması mümkün değil. Sonra kılıfımdan bir silah çıkarıp göğsüne dayıyorum. "KOŞ!"

"Ama sen-"

"LANET OLASI KAÇ, GÖLGE."

Çenesini sıkıyor ve elini silahın etrafına kapattıktan sonra yanan arabanın küçük koltuğuna tırmanıyor ve kendini piste fırlatıyor. Hiç duraksamadan mermi yağmuruna doğru koşmaya başlıyor ve tam Shadow'un kafasının alevlerin arasında kaybolduğunu gördüğümde, pistin devasa eğiminden aşağı düşerken arabanın yanan gidonuna tutunmak için yeterli zamanım oluyor.

Vücudum uçuyor, arabanın içinde sarsılıyor ve döngülerin etrafından dolanırken, zar zor tutunacak kadar gücüm varken arabadan dışarı fırlıyorum. Bacaklarımı ters dönmüş arabanın içine doğru sallamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve tam bunu yaparken, başka bir döngüye çarpıyoruz ve beni tekrar dışarı fırlatıyor.

Pist hızla düzleşerek yere doğru alçalıyor, ancak yolculuğun sonu gelmediği için cehennemden gelen rollercoaster'dan inmek için sadece bir saniyem var. Yanan araba pistin en alçak noktasına ulaştığında zıplayarak kendimi sert asfaltta öne doğru yuvarlanmaya bırakıyorum.

Sırtım yere sürtünüyor, derim paramparça oluyor ama tekrar ayağa kalkıyorum çünkü bu lanet yolculuk bitmeye yakın bile değil. Gölge'nin serbest kalmasıyla Kemik Avcısı'nın peşinden gidiyorum.

Bir mil öteden geldiğimi görüyor ve elindeki her kurşundan kaçıp kurtulduğumda oyunun bittiğini anlıyor. Artık benden kaçmak için yapabileceği hiçbir şey yok ve gözlerinde korku parladığında ve bana karşı hiçbir şansı olmadığını bilerek kaçmak için döndüğünde biraz bile şaşırmadım.

GEAPEG

T Silah sesleri uzaktan yankılanıyor ve parkın sağ tarafından geldiğini , Siren'in her şeyi kontrol altına aldığına güvenmekten başka çarem yok. Anlaşmamızı yaptık ve eğer değişirsem kimse kazanamaz.

Oyunun bu son zamanlarındaki plan.

Neredeyse otuz dakika boyunca parkın bu yarısını aradım ve tam kendimi temiz olduğuna ikna edip Siren'e yardım etmeye gidecektim ki sonunda onu buldum. Teksaslı Azrail.

Yüzümde sinsi bir sırıtış beliriyor. Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum. Ona kolay bir ölüm vermekten, hızlıca yapmaktan memnundum, ama neden olduğu saçmalıklardan, duygusuzca öldürme şeklinden ve şimdi Shadow'u evimizin güvenliğinden çıkarıp onu yem olarak kullandıktan sonra, bunun tadını ıkaracağımdan emin olacağım.

Teksaslı Azrail parkın içinde sinsi ilerliyor, seyircisi olduğu hakkında en ufak bir fikri yok ve ben onu çarpışan araba arenasının kötü bahanesinin yanından geçerken takip ediyorum, Siren'i dinliyorum. Silah sesleri hâlâ karanlığın içinden geliyor ve parkın merkezine yaklařtıķa bir rollercoaster'ın belirgin sesini duyuyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, Siren'e gidip Gasoline'in ne planladığını görmek için yanıp tutuşuyorum çünkü kabul edelim, Kemiklik Avcısı'nın değer bir şey yapacak beyni yok. O baştan aşağı bir eveti.

Kardeşine gelince, o farklı bir tür.

Teksaslı Azrail, lunaparkın girişinden geçmeden önce etrafın temiz olup olmadığını iki kez kontrol ederek etrafa bir göz atıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Daha klişe olabilir miydi? Ama dedikleri gibi, aptalca oyunlar oyna, aptalca ödüller kazan.

Piçin peşinden lunaparka giriyorum, sesleri dinlerken kapının yanında duruyorum. Aklımı başıma toplamalıyım. Geçtiğimiz ay boyunca tüm oyun planı, rakipleri dışarı çekmek ve onları tuzağa düşürmektir. Birkaç gece önce Silver'a ve yine Shadow'a yaptıkları buydu. Bunun başka bir tuzak olmadığını varsayarak bu işe giremem. Kendime dikkat etmeliyim, aksi takdirde bu gece Siren'in evine giden ben olmayacağım, bu pislik olacak ve gittiğinde de ona ne kadar güzel olduğunu söyleyip sonra da buzdolabının karşısında onu becermekle yetinmeyecek. Onu vahşice öldürmek için elinden gelen her şeyi yapacak ve ben buna izin vermeyeceğim. Siren'in dediği gibi, bu işi bu gece bitiriyoruz.

Son üç yarışmacı da ölene kadar ikimiz de bu lunaparktan ayrılmayacağız.

Lunaparkın derinliklerine doğru ilerlerken, aynalarla dolu loş bir odaya giriyorum ve kendimden başka hiçbir şey görmediğim için algılarım anında kapanıyor. Birden fazla yansıma bana bakıyor ve haklı olduğumu anlıyorum. Bu lanet bir tuzak. Burada saklanmak yok. Eğer Teksaslı Azrail onu takip ettiğimi daha önce bilmiyordusa, şimdi bildiğinden eminim.

Aynalarla dolu odanın derinliklerine doğru ilerlerken, kalçamdaki bıçağı kavriyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Beni huzursuz ediyor ama içinde bulunduğum en kötü durum da sayılmaz. Ama gerçekler gerçektir ve ben sadece insanım, bu yüzden bu aynalar odası beni huzursuz ediyorsa, Teksaslı Azrail'i de huzursuz ettiği kesin.

"Hadi, pislik," diye mırıldanıyorum, odanın derinliklerine doğru ilerliyorum, ancak aynalar tarafından tuzağa düşürülüyorum ve yönümü değiştirmek zorunda kalıyorum. "Beni buraya sen çektin. İsteddiğini aldın, şimdi küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak ve dışarı çıkıp oyna."

Lunaparkta alçak bir kahkaha yükseliyor ve arkamda bir figür belirdiğinde bakışlarım ileri geri gidip bana bakan her yansımayı tarıyor.

Teksaslı Azrail elinde bir bıçak ve ukala bir sırıtışla yüzünü gösteriyor, sonra hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekiliyor ve bıçağı serbest bırakarak yüzüme doğru fırlatıyor. Sadece ben irkilmiyorum. Bıçak yüzüme saplandığında gözümü bile kırpmadım.

yüzüme doğru savruluyor ve çok sayıdaki aynalardan birine çarpıp tam ortasından kırarak kısa düşüyor.

"Kahretsin. Yedi yıllık kötü şans," diyorum, dudaklarımda bir sırıtış belirliyor.

Yüzü düşüyor, yaptığı hatanın farkına varıyor ve bir anda arkasını dönüp uzaklaşıyor, aynalar yüzünden benim kadar şaşırılmış durumda. Tek fark, şimdi o bir aynayı kırdı, benim de tam olarak nerede olduğumu gösteren bir işaretleyicim var, bu da onu takip etmemi sağlıyor.

Milyonlarca yansımasını izliyorum ve ona doğru attığım her adımda paniği artıyor, aynalar odasında daha da derinleşiyor ve kafası daha da karışıyor. "Vazgeç," diyorum, onun saçma adını yüksek sesle söylemeyi reddederek. "Burada hiç şansın yok. Teslim ol, ben de çabucak halledeyim."

Texan Reaper alay ediyor. Yalan söylediğimi biliyor. Bunu çabuklaştırmaya niyetim yok. Sharkbait'i öldürmesi kadar acımasız ve kardeşiyle Silver'a yaptıkları kadar affetmez olacak.

Çılgınca bir yol bulmaya çalışarak aynaların arasından geçerken bakışlarımı yansımasına kilitleyerek yaklaşmaya devam ediyorum. Yüzü her duvara çarptığında geri dönmek zorunda kalıyor ve değerli saniyelerini boşa harcıyor. Mükemmel ama aynı zamanda acınası. Bu işi becerebilseydi belki ona bir nebze olsun saygı duyabilirdim ama beni buraya getirmeden önce bu ayna labirentini doğru düzgün haritalandıracak kadar ev ödevi yapamadığını düşünürsek, sadece ne kadar sahtekâr olduğunu kanıtlıyor.

Korkusunun kokusunu alabilecek kadar yaklaştığımda kılıcımı elimde ayarlıyorum, takma adımı nasıl aldığımı kanıtlamaya fazlasıyla hazırım. Yere çarpan ağır botların sesi lunaparkta gümbürdeyince sırtım geriliyor ve Kemik Avcısı odaya dalmadan önce bir an duraklıyorum.

Aynalardaki yansımasını görüyorum ama saniyeler içinde o pislik kayboluyor. Bakışları soldan sağa kayıyor, aynalı duvarlara çarpmamak için elini kaldırıyor.

"Brenton?" Teksaslı Azrail sesleniyor.

"O orospu benim peşimde," diye . "Sana onunla ilgilenmeni söylemiştim."

"Denedim amına koyayım." "Peki ya çocuk?" "Kaçtı."

Dudaklarımda bir sırtış beliriyor. Hem Shadow hem de Siren iyiler ve Kemik Avcısı labirentin derinliklerine doğru ilerlerken Siren aynalarda beliriyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, aynaların içine doğru ilerliyor, yönünü bulması ve parçalanmış aynayı fark etmesi sadece bir anını alıyor, tıpkı benim yaptığım gibi onu bir işaretleyici olarak kullanıyor.

Elinde bir bıçak var ve her dönüşünde kendini ikinci kez tahmin ettiğini görsem de, bunun üstesinden gelebileceğini biliyorum. Aynalı labirentin derinliklerine doğru ilerliyor, her dönüş onu bana daha da yaklaştırırken, kardeşler her yanlış dönüşte kendilerini çıkmaz sokaklarda buluyor ve geri dönmek zorunda kalıyorlar.

Bu noktada, bize doğru yürüyecekler ve parmağımızı bile kıpırdatmamıza gerek kalmayacak.

Lunaparkın tam ortasında durup Siren'in arkasından kardeşlerin yansımalarını izliyorum ve o labirentte ilerledikçe vücudundaki izler daha da belirginleşiyor. Yaralı ve bunlar sadece dayak izleri değil, yanıklar. Gasoline ile karşılaşmış ve sadece burada olduğu için Gasoline'in icabına bakıldığını varsayabilirim.

Siren'in labirentin merkezini bulması sadece bir dakika sürüyor ve o bunu yaparken ben de ona doğru adım atarak onu belinden yakalıyorum. "İyi misin?" Bakışlarım sadece bir saniyeliğine onun vücudunda gezindikten sonra, birbirlerini bulmaya çalışan kardeşlere dönerek soruyorum - ki buna izin veremeyiz.

"Bu işi bitirip buradan çıkar çıkmaz olacağım. Bu aynalar çok tuhaf. Bundan hoşlanmıyorum."

"Gölge?" Siren içgüdüsel olarak yanıma gelip bir savaşçı duruşu alarak önümüze çıkacak her şeye hazırlanırken soruyorum.

"Onu rollercoaster'daki bir arabaya bağladılar ve raylar boyunca göndermeden önce arabayı yaktılar. Rayların etrafında dönerken alevlerin içinde oturmaktan başka çaresi yoktu."

"Lanet olsun. O iyi mi?"

"Yüzeysel yanıklar var ama iyileşecek. Yine de kızgın. Söylemedi ama sanırım bir tuzağa düştüğü için kendine kızgın."

Başımı salladım. "Buradan çıkar çıkmaz bununla ilgileneceğiz. Şimdilik odaklanmaya devam . Bu pisliklerin elimizden kaçmasına izin veremeyiz."

Siren cevap vermiyor ama gözlerindeki kararlılık benimle, yani Kemik Avcısı ile birlikte olduğunu fazlasıyla doğruluyor

solumuza yaklaşırsa ona doğru ilerleriz.

Aynalar labirentinde sürünerek, Kemiklik Avcısı'nı köşeye sıkıştıracak şekilde hareket ediyoruz ama o bunu fark edemeyecek kadar aptal. Piçin gerçekten üstün olduğuna inanmaya başlamasını izliyorum. Aynalar açıkça kafasını karıştırıyor ve Siren'e kilitlendiğinde onu takip etmeye başlıyor. Performansını izlerken başımı sallıyorum. İhtiyatlı bile değil ve Siren onu köşeye sıkıştırırken kardeşinde.

Boneyard Katili onun her hareketini izliyor ve ona doğru yaklaştıkça ben de aynısını yapıyorum. Sonra, tam onu alt ettiğini düşündüğü anda, bıçağını alıyor ve tüm gücüyle ona doğru hamle yapıyor, ancak yüzünü önce sert bir aynaya çarpıyor, cam gücün altında parçalanıyor.

Gülüyorum ve gözleri korkudan kocaman açılmış bir şekilde arkasını döndüğünde, tıpkı yaptığı gibi hamle yapıyorum, bıçağım karnının alt kısmını keserken onu lanet bir balık gibi deşiyorum. Az önce ne olduğunu anlamamış gibi bana bakakalıyor ve sanki bir işaretmiş gibi organları içinden kayıyor, bağırsakları kanlı bir sosis ipi gibi ıslak bir patırtıyla yere düşüyor.

Kemik Avcısı tek bir nefes verir ve bununla birlikte dizlerinin üzerine çökerek organlarını etli vücudunun ağırlığı altında ezer.

"İyi geceler, orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum tam o sırada Siren dışarı çıkıyor, kaşları onaylarcasına kalkık, yeri kaplayan dağınıklığa bakıyor.

Bir şey söylemeye hazırlanırken labirentten yüksek sesli bir kükreme duyulur. "İKİNİZ DE ÖLMÜŞSÜNÜZ," diye bağırıyor Teksaslı Azrail, gözlerinde öfke, belli ki gösteriyi aynaların arkasından izlemiş. Ama bakışlarında bir tuhafılık var. Kardeşini saf dışı bıraktığımız için değil, zirveye çıkmak için son avantajını da elinden aldığımız için kızgın. Ne de olsa kazanacak , bir noktada kardeşini katletmek zorunda kalacaktı.

Teksaslı Azrail koşmaya başladı, aynalar duvarını rehber olarak kullanırken elinde sıkıca kavradığı bir bıçak vardı, ancak tek bir doğru dönüş yapamayacak kadar kafası karışmıştı ve bize ulaşmaya çalışırken, biz ona doğru yönelerek işini kolaylaştırdık.

"HEY!" Aynalı labirentin girişinde delici bir çığlık duyuldu. Midem bulanıyor ve hem Siren hem de ben çığlık atarak duruyoruz, bakışlarım girişe doğru savruluyor ve Gölge'nin doğrudan Teksaslı Azrail'e baktığını görüyorum. "Onları istiyorsun, pislik. Önce beni geçmen gerekecek."

"Siktir," diye nefes alıyor Siren yanımda. "Ne halt ediyor bu?"

Teksaslı Azrail duraksıyor, seçeneklerini tartıyor ve ayna labirentinden çıkıp Shadow'a doğrudan ulaşabileceği açık bir yol görünce bu yolu seçerek onun peşinden koşuyor.

"HAYIR!" Siren çığlık atarken ikimiz de koşmaya başlıyoruz, buradan çıkmak için yarışıyoruz. Birbirimizin yanından tökezleyerek geçiyoruz, ikimiz de korkudan o kadar bunalmışız ki labirentin kafamızı karıştırmasına izin veriyoruz, bu lanet olası cehennem çukurundan çıkmak olması gerekenden daha uzun sürüyor.

Siren bir adım arkamda, çıkış yolunu bulduğumda elini tutuyorum ve serin gece havasına çıkarken onu da kendimle birlikte çekiyorum. İleride yarışıyoruz, Gölge'yi uzaktan görüyoruz ve onunla tanıştığımızdan beri ilk kez tam ortasından koşuyor, gölgelerden uzak duruyor, onu hedef olarak kullanmak isteyen herkes için mükemmel bir şekilde görülebiliyor.

"Yakalanmak istiyor," diye atıldı Siren, tam da benim gördüğüm şeyi görerek. "Aptal çocuk. Bizi kurtarmaya çalışıyor."

Dişlerimi sıkıyorum, bu çocuğun bizim için kendini feda etmeye çalıştığı düşüncesinden nefret ediyorum ve bundan da öte, bunun onun tek seçeneği olduğuna inanacak şekilde yetiştirilmesinden nefret ediyorum. Kendini feda etmek onun sandığı kadar onurlu bir şey değil çünkü eğer ona bir zarar gelirse, ne ben ne de Siren bunun ardından kendimizle yaşayabiliriz. Ve bu yüzden, üçümüz bu lanet olası kasabadan çıktığımızda - ki çıkacağız - o örgüt ve yeraltı eğitim kampıyla uğraşmak en önemli önceliklerimden biri olacak.

Teksaslı Azrail Shadow'a yaklaşmaya başlıyor ve kalbim korkuyla çarpıyor. "KOŞ SHADOW," diye arkasından sesleniyorum, bu pisliğin etrafında terlemeden tur atabileceğini biliyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diye endişelenen Siren uyluk kılıfından bir bıçak çıkarır, sonra Teksaslı Azrail tam Shadow'a uzanacak kadar yaklaştığında Siren tüm gücüyle bıçağı fırlatır.

Bıçak omzunun arkasına sertçe batıyor ve acı içinde kükrüyor ama bu onu yere sermeye yetmiyor. Eli Shadow'un ön koluna dolanıyor ve onu şiddetle geri çekerek küçük sırtını devasa göğsüne bastıracak şekilde etrafında döndürüyor. İkisini de kendi etrafında döndürüyor, gözlerimizin içine bakıyor ve bıçağı ay ışığında parlayarak kolunu geri çekiyor.

Siren kan donduran bir çığlık atar, tam o sırada Teksaslı Azrail elini ileri doğru savurur, Shadow'un boğazına nişan alır, ama o kendini

kolunu şimşek gibi yukarı kaldırıp Siren'in en sevdiği silahın tetiğini sıkıyor.

BANG! BANG!

Kurşunlar Teksaslı Azrail'in çenesinin altından geçip kafatasının arkasına saplanıyor ve ağır bedeninin anında yere yığılmasını iri gözlerle izliyorum.

Oyunların son yarışmacısı elendi.

S\$GEN

T Üçümüz sessizce son iki haftadır evimiz dediğimiz yere dönerken güneş ufku yeni yeni öpüyor. Göl, sabahın erken saatlerindeki sisin yumuşak parıltısıyla sakinleşiyor ve hava Blue Springs'te bir şekilde daha tatlı görünüyor.

Shadow'un o lunaparkın kapısında belirdiği andan beri düşüncelerimi bir hizaya sokamadım. Kendini bizim için feda etti. Hayatımda bir daha asla yaşamak istemediğim bir duyguydu.

Hiç bu kadar korkmamış, hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve o silahı çekip son atışı yaptığında, bu oyunları sonsuza dek bitirdiğinde, rahatlama buruk bir tatlıydı. Bunu birlikte başardık ama yine de yaşadığım duygu karmaşası beni sarstı ve bir süre daha bu durumla baş edebileceğimi sanmıyorum. Zamana ihtiyacım var. Nefes almak, Shadow'a bakmak ve onun tek parça olduğunu görmek için alana ihtiyacım var ve bundan da öte, Shadow'un o yanan arabadaki ve Teksaslı Azrail'in göğsüne çekildiği anıları silmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Reaper arabayı tanıdık garaj yoluna çekiyor ve üçümüz arabadan inip içeri girerken, Reaper elini sırtımın alt kısmına koyarak beni bekliyor. Bu dokunuş her şey demek ve kapıdan birlikte girdiğimizde nefes almak biraz daha kolaylaşıyor ama bu huzur anının kısa süreceğini biliyorum.

Yirmi dokuzuncu günün sabahı ve yarın gece yarısına kadar buradan nasıl çıkacağımızı bulmamız gerekiyor.

buradan tek parça halinde.

Bizim için kazanmak yok.

Birinci seçenek, hayatlarımızı vermek ve Shadow'a sırtında bir hedef olmadan buradan çıkma ansı tanımak. Onu yetiştiren pisliklerden uzakta düzgün bir hayat yaşaması için ona bir şans vermek. Bir çeşit çocukluk geçirme ansı. Gidip Mila'yı bulabilir ve ikisi birlikte durdurulamaz olurlardı. Ya da ikinci seçenek, umz birlikte buradan kaçabilir ve başımızda kaamayacağımız bir ödülle kısa bir kaçak hayatı yaşayabiliriz.

Seeneklerimizi pek sevmiyorum.

İçeri girerken, üzerimdeki yükü hafifletmek için silahları çıkarmaya başladım ve dürüst olmak gerekirse, tam burada oturma odasında çıplak kalsam şaşırmazdım, sadece omuzlarımda duran tüm ölümden bir molaya ihtiyaım vardı.

Gölge dönüp yatak odasına yöneldiğinde Azrail mutfağa doğru ilerliyor. "bakalım," der Azrail. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Bunun hakkında konuşmamız gerek."

Shadow koridorun girişinde duraksıyor, yavaşça topuğunun üzerinde dönüyor ve Reaper'a bakarken kaşlarını atıyor. "Konuşacak ne var ki? Hepimiz hayatta kaldık ve şimdi sırada ne olduğuna karar verebiliriz."

Reaper başını sallıyor ve mutfak tezgahının altındaki tabureyi işaret ediyor. "Otur."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor bana hızlı bir bakış atmadan önce. Omuzlarımı hafifçe silkmekten başka bir şey yapamıyorum, bunun nereye gideceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bildiğim şey, söylenmesi gereken birkaç şeyden daha fazlasına sahip olduğum. Bu konuda Azrail'i desteklediğimi fark eden Shadow yavaşça mutfak taburesine doğru ilerlemeye başlıyor, acele etmemek için elinden gelen her şeyi yapıyor, ayaklarını sürüyor ve Azrail'in üzücü bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyor.

Mutfakta volta atmaya başlıyor ve bununla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını fark edince, kanepenin koluna oturup o çözmeye çalışırken onu izliyorum. Ne de olsa bu şovu o yönetiyor. Kanatlarını amasına ve kendi başına çözmesine izin vermezsem nasıl bir kız arkadaş olurum - eğer ben buysam -?

Shadow kıını taburenin üzerine kaydırır ve dirseklerini tezgaha dayar, ardından Reaper'a yavru köpek bakışıyla bakarak onu

daha başlamamıştı bile, ama bundan daha iyisini bilmeliydi. Reaper kimse için bozulmaz. Belki ben hariç.

Azrail nihayet volta atmayı bırakıp bakışlarını Gölge'ye çevirir. "Boku yedin evlat."

"Ne?" diye soruyor, gözleri o kadar hızlı açılıyor ki kafatasından fırlayacağından korkuyorum. "Kıcınızı kurtardım."

Vay be. Tamam. Bunu çok ileri götürdü. Reaper ve ben Teksaslı Reaper'ın icabına hiç terlemeden bakabilirdik ama o gidip kendini şehit etmek zorunda kaldı. Bu gereksizdi. Ona kaçmasını söylediğimde bunu yapmalıydı ve ben de buna güvenebilmeliydim.

Azrail alay eder. "Saygısızlık etmek istemem Gölge. Sen yapmadın," diyor ona, bunu onun için yumuşatmaya zahmet etmeden. "Kendini tehlikeli bir durumun içine attın, kendi hayatını riske attın, kontrol altında tuttuğumuzdan daha fazlası için. Anlıyorum Shadow. Sen sadece bir çocuksun ve kendini kanıtlamak istiyorsun ve beni yanlış anlama, onu ortadan kaldırma planın işe yaradığı için çok minnettarım ama bu gereksizdi. Bir hiç uğruna kendini öldürtebilirdin."

"Hiçbir şey için değildi," diye karşılık veriyor. "Aile olduğumuzu söylediniz. İkiniz de aile olduğumuzu söylediniz ve aileler böyle yapar. Kendimizi feda etmek anlamına gelse bile birbirimizin kıcını kurtarırız."

Reaper derin bir nefes vermeden önce başını sallar. "Hayır Shadow, aile olmak kendini feda etmek değildir," diyor ona. "Birbirimizin arkasını kollamak ve bir ekip olarak çalışmakla ilgilidir, ancak güven olmadığında ekip çalışması olmaz ve bu gece o kardeşleri ortadan kaldırabilmemiz için, o lunaparktan olabildiğince uzakta olduğuna güvenmemiz gerekiyordu ve sen değildin. Üçünü tek başına halledebileceğini düşünerek gecenin bir yarısı oradan ayrılmaya karar verdiğinde güvenimizi kırdın ve oradan siktir olup gitmediğinde de güvenimizi bir kez daha kırdın."

Shadow çenesini sıkıyor ve bakışlarını tezgâhın üzerindeki ellerine indiriyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Ben sadece Herkesin iyi olmasını istedim. Sen, ben ve Siren. Hiç kimse beni sizin önemsememişti ve ikinizi de kaybetme fikri beni korkuttu. Bununla başa çıkabileceğimi düşündüm."

Kalbim kırılıyor ve kendimi kolçaktan çekip oturma odasından mutfığa uçuyorum ve onu kollarıma alıp bu tatlı kızı göğsüme bastırıyorum. Kendimi sorgulamadan önce ona "Sorun yok," diyorum. "Şey, hayır aslında. Bu iyi değil. Bu gece olanlar, benim için

iyi bir şey. Ama hayatta olduğun için mutluyum. Teksaslı Azrail'in seni o şekilde yakaladığını görmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak ... Shadow, bu hayatımın en korkunç anıydı. Buna bir daha şahit olmaktansa milyonlarca geceyi ateşli bir süitte yanarak geçirmeyi tercih ederim."

Başını omzuma doğru sallıyor ve duygularını başka yöne çevirmeden önce titrek bir nefes verdiğini duyuyorum. "Çok mu abartıyorsun? Kimse o yangını bir daha yaşamak isteyecek kadar aptal değildir, bırakın milyon kere daha yaşamayı," diye mırıldanıyor.

Onu bıraktığımda gülmekten kendimi alamıyorum ve yüzünü buruşturduğunda, yanmış tenini ne kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum ama yine de bu konuda tek kelime etmedi. "Hadi," diyorum az önce oturduğu tabureyi okşayarak. "Seni iyileştirelim, sonra da buradan nereye gideceğimize karar veririz."

Azrail ilk yardım çantasını getirip tezgâhın üzerine koyuyor. "Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sorar Reaper'a, onun kitten bir şeyler almasını izlerken.

"Sana çok kızgıyım Shadow," diyor ona. "Bu konuda çok uzun bir süre öfkeli olacağım, ama iyi olup olmadığınızı soruyorsan, evet. İyiyiz."

Titrek bir nefes vermeden önce başını sallıyor. Ben Shadow'un yanıkları üzerinde çalışmaya başlarken ve Reaper da benimkiler üzerinde çalışmaya başlarken ona "Bununla başa çıkabilirim" diyor.

Her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde rahat bir sessizliğe gömüldük ki Shadow başını kaldırıp bakışlarını benimkilere dikti. "Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyor. "İkinizi de dışarı çıkaracak mıyım? Ve eğer öyleyse, nasıl gitmek istersiniz?"

Çocuğa bakakaldım ve yakın çevresinde silah olup olmadığını iki kez kontrol ederek ondan uzaklaştım. "Ahh, ne?"

"İkinizi de öldürmek zorundayım, değil mi? İstedigimi söylemiyorum, ama mecbur kalırsam, bunu sizin rahat edeceğiniz bir şekilde yapmayı tercih ederim. Tabii," diye devam ediyor, benimle Azrail'in arasına bakarak, "birbirinizi öldürmeyi tercih edersiniz."

Azrail ve ben birbirimize şöyle bir bakıyoruz, Shadow gülmeye başladığında ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyoruz. "Aman Tanrım. Sizinle dalga geçiyorum. Yüzlerinizi görmelisiniz," diye gülüyor. "Sanki az önce yaşadığımız onca şeyden sonra bunu istermişim gibi. Ve eğer ikiniz de tam olarak anlamadıysanız, bu koca dünyada tek başıma hayatta kalamayacağım. İkinize de ihtiyacım var."

"Lanet ," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, Reaper'ın hayatına son vermek zorunda kalacağım ve onu sonsuza dek her gün sevemeyeceğim düşüncesiyle kalbim küt küt atarken tezgâhın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Reaper başını sallar. "Henüz anlamadıysan söyleyeyim, hayatının geri kalanında bulaşık işleriyle uğraşacaksın."

"Efendim, evet efendim," diyor Shadow, ayağa kalkarken onu selamlıyor, sırtının sadece yarısını alabilmeme rağmen gereğinden fazla ilk yardım aldığına karar veriyor. "Bunu yarın alabilir miyiz? Benim yatmam gerekiyor ve görünüşe bakılırsa ikinizin çözmesi gereken çok şey var."

"Ne gibi?" Reaper soruyor.

"Blue Springs'ten nasıl sağ salim çıkacağımız ve bunun sizin garip ilişkiniz için ne anlama geldiği gibi."

Kaşlarım çatıldı. "Ha?"

Gölge sırtıyor. "Bunu gerçekten düşünmedin mi?" diye soruyor, gülmemeye çalışarak. "Buradan bir şekilde kurtulursak, bir yerlerde birlikte yaşayacağımızı varsayıyorum ve bu da ikinizin tüm flört olayını atlayıp temelde ailem olacağınız anlamına geliyor. Yani, çıkıyor musunuz? Çıkıyor musunuz? Yoksa fiilen evli misiniz? Size Bay ve Bayan Azrail mi demeliyim, yoksa biraz daha modern bir şey mi kullanacaksınız? Bay ve Bayan Siren, belki?"

Reaper bana doğru bakıyor, ikimiz de ne söylememiz gerektiğini bilmiyoruz. "Uhhhhhh ..."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Shadow alaycı bir ses tonuyla, neredeyse koridorda zıplayarak yürüyor, ilişkimizi bu kadar kolay kaosa sürüklemesinden gurur duyuyor. "Neden ben bebek gibi uyurken siz ikiniz bunu çözmüyorsunuz?"

Brat.

Gölge koridor boyunca gülüyor. Bir sonraki duyduğumuz şey yatak odasının kapısının arkasından çarpmasıydı ve ben ağzım açık bir şekilde Azrail'e bakakalmıştım. "Ben, ummm . . . Bana Bayan Reaper denmesine ihtiyacım yok," diyorum, ondan zaten sahip olduğumuzdan daha fazlasını beklediğimi düşünmesini istemiyorum. Ayrıca, içimden bir ses aniden evlilik cüzdanı için başvuruda bulunmamızın FBI'da alarm zillerinin çalmasına neden olabileceğini ve bunun ölümcül bir hata olabileceğini söylüyor.

Reaper sırtıyor ve belimden tutarak beni mutfak tezgahının üzerine kaldırıyor ve kalçalarımın arasına giriyor. "Benim olduğunu bilmek için seninle evlenmeme gerek yok, Kienna," diyor ve beni bir nefes nefese bırakıyor.

dudaklarında benim adım. "Ama Blue Springs'ten ayrıldığımızda seni de yanıma alıp birlikte bir hayat kurmaya niyetliyim. Seninle geçen bu ayı, seni bitiş çizgisinde kaybetmek için geçirmedi." "

Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkunuyorum. "Emin misin?" Kalbim saatte bir milyon mil hızla atarken soruyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım," diyor bana. "Sen, ben ve Shadow, biz işlevsiz bir aileyiz ve başka türlü olmasını da istemezdim."

Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum; sözleri, annemin ben henüz altı yaşındayken acımasızca benden alındığı andan beri yaşadığım derin terk edilme sorunlarını iyileştiriyor. "Seni seviyorum Azrail," diye fısıldıyorum. "Seninle bir hayata başlamaktan başka bir şey istemiyorum, sadece bunu gerçekleştirmek için buradan nasıl çıkmamız gerektiğini anlamıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, geri çekiliyor ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdiriyor. "Bunu başarmak için kırk sekiz saatten biraz daha az vaktimiz var ve şu ana kadar aklıma gelen tek şey sahte ölümlerimiz. Gölge bulabildiğimiz kimlikleri teslim etsin, para ödülünü alalım ve resmi olarak öldüğümüz ilan edildiğinde yeni bir başlangıç yapalım."

Başımı sallayarak ona hak veriyorum, ta ki öldüğümüzün ilan edilmesinin ikimizin de kariyeri için ne anlama geleceğini gerçekten düşünmeye başlayana kadar. "Bekle. Eğer ölürsek, kariyerlerimize veda edebiliriz. Birileri hayatta olduğumuzu anlamadan sözleşme kabul edemeyiz, bu da Savaş Oyunları'nın arkasındaki pislik için alarm zillerini çaldırır, bu da bizi en başa döndürür."

"O zaman çalışmıyoruz," diyor bana. "İkimiz de yıllardır kiralık katiliz. Milyonlarca doların üzerinde oturmuyormuş gibi davranma. İkimizin arasında on ömür yetecek kadar para var."

"Biliyorum," diyorum. "Mesele para değil. Sadece bugün bulunduğum yere gelmek için çok çalıştığımı hissediyorum ve bunların hiçbirine veda etmek istemiyorum. Çalışmamak benim için bir seçenek değil."

"Tamam," diyor başını sallayarak, elleri kalçalarını sıkıyor. "O zaman bunu hesaba katacağız. Yine de çalışacağız, hatta istediği buysa Shadow'un eğitimine devam edebiliriz."

Bakışlarını tutarak bunu nasıl gerçekleştireceğimizi anlamaya çalışıyorum ve kaşlarının arasındaki hafif kırışıklığa bakılırsa o da en az benim kadar şaşkın. Birlikte bir gelecek için büyük planlar yapmak bir şey, ama Blue Springs'ten başımıza ödül konmadan çıkamayacaksak, o zaman bunların ne anlamı var?

"Nasıl?" Fısıldıyorum, kalbim koluma düşüyor.

"Her şey bunu organize eden pisliğe bağlı," diyor aklımı okuyarak. "Sahte ölümler düzenleyeceğiz ve eğer oyuna getirildiğini anlayıp başına ödül koymadan önce ona ulaşabilirsek, özgür olacağız. Her şeye sahip olacağız. Üçümüz birlikte. Bir aileye sahip olmak için gerçek bir şans."

"Siktir, kulağa hoş geliyor ama Mila ve ben onu daha önce milyonlarca kez bulmaya çalıştık. O senden ve Shadow'dan daha fazla hayalet" diyorum ve birden 343'ü yarışmadan bu kadar erken çıkarmamış olmayı diliyorum. Belki de o ve Mila birlikte çalışarak izi sürülemeyenin izini . "Bunu başarabileceğimizi sanmıyorum."

"Bilmiyorum," diyor, bacaklarımı beline doladığımda beni mutfak tezgahından alıp kollarına alıyor. "Tek bildiğim denememiz gerektiği. Ama önce uyumalıyız. Yaşadığımız geceden sonra büyük bir kaçış planı yapmaya çalışarak bir yere varamayız. Benim beynim kızarmış durumda ve sakın bana seninkinin de öyle olmadığını söylemeye kalkma. Dinleneceğiz ve Gölge uyandıktan sonra bu işi birlikte çözeceğiz."

"Aynı fikirdeyim," diyorum ona. "Yalnız, duş almam gerekiyor ve bir an bile benimle gelmeyeceğini düşünme."

S\$GEN

T Reaper sırtımı soğuk fayanslara çarparken üzerime su yağıyor ve sırtımdaki yanıklara rağmen daha ilk işimizi yeni bitirmiştik. Yardım için, yardım edemem ama soğukluğa yaslanıp en tatlı rahatlamayı buluyorum.

Aramıza uzanıp elimi kalın sikinin dibine doladığımda ve elimi yavaşça pompalarken dudakları benimkilerin üzerine iniyor. Başparmağım ucunda geziniyor ve bana karşı titremesine neden oluyor.

"Fuuuuck," diye inliyor, dudakları kulağımın altındaki hassas deriye inmeden önce benimkilere doğru hareket ediyor. Elimde olmadan başımı yana eğerek ona daha fazla alan açıyorum ve o da tam bunu yaparken parmakları girişimi buluyor, diğer eliyle de kalçamı tutuyor.

İki kalın parmağı içimin derinliklerine dalıyor, tam istediğim gibi kıvrılıyor ve muhtaç duvarlarıma masaj yapıyor. Avucunun topuğuna sürtünüyorum ve o da hiç atlamadan başparmağını klitorisime doğru uzatıyor, beni ihtiyaçtan çılgına çeviren sıkı, hızlı daireler çiziyor.

"Tanrım," diye inliyorum, en tatlı zevk vücudumda nabız gibi atarken başımı sevinçle arkaya yatırıyorum.

Reaper başını boynumdan kaldırıp bakışlarımı tutuyor. "Hayır, bebeğim. Ben artık senin tanrınım ve sen de bana diz çökerek tapıyorsun."

"Öyle mi?" Dudaklarım vahşi bir sırıtışa dönüşerek soruyorum.

Tek tepkisi bakışlarımı tutmak oluyor ve dudaklarını tekrar boynuma indirmeye fırsat bulamadan dizlerimin üzerine çöküp ona bildiğim tek tapıyorum. Ağzımı sonuna kadar açarak kalın sikini arkaya doğru alıyorum.

Görkemli bedeni beni üzerimize yağan sudan korurken boğazımı sıkıyor.

Dilim etkileyici uzunluğunda yukarı ve aşağı çalışıyor, açlıkla geri dalmadan önce tuzlu horozunun ucunda yuvarlanıyor. Elimini sikinin tabanında tutuyorum, ağzımın ritmine uyarak yavaşça yukarı aşağı hareket ettiriyorum ve elini duş fayanslarına dayadığında, onu tam istediğim yere getirdiğimi biliyorum.

"Güzel kalçalarını aç Kienna," diyor, beni yukarıdan izliyor ve lanet olsun, o derin, çakıllı sesiyle adımı söyleyiş şekli neredeyse çözülmemeye neden oluyor. "Sikimi alırken tatlı klitorisini nasıl çalıştırdığını göster bana."

Bu istisnai adamı reddedecek yüreğe sahip olmadığım için, daha kelimeler ağzından çıkmadan önce ona boyun eğiyorum ve ona bundan ne kadar hoşlandığımı göstermeden önce kalçalarımı gidebildikleri kadar açıyorum. Parmaklarım klitorisimin üzerinde geziniyor ve bu kesinlikle onun parmaklarını içime sokarak beni çalıştırdığı gibi olmasa da, yine de işimi görüyor.

Onu boğazımın arkasına doğru götürüyorum, klitorisimi çalıştırırken inliyorum ve boştaki eliyle aşağı uzanıp saçlarımın arkasına kıvrıldığında, onu dilimle kızdırıyorum. Parmaklarıma sürünürken ona sahip olduğum her şeyi veriyorum ve içimdeki o tanıdık yapıyı hissediyorum, kendimi daha da zorluyorum, onu daha da derine götürüyorum ve çaresiz homurtularının sesini dinliyorum.

Sınırdan ve hayatımda hiçbir şey beni bu kadar kadınsı hissettirmemişti. Boşalmasına ihtiyacım var, boğazımın arkasına çarpan sıcak tohumunu tatmaya ihtiyacım var.

Onu daha da zorluyorum, tam sınırına kadar götürüyorum, bundan herhangi bir kadının hakkı olduğundan daha fazla zevk alıyorum ve aldıkça ikimizi de uçurumun kenarına atıyorum. Orgazmım içimden fışkırıyor, ama zevk içimde patlarken, damarlarımda akarken ve ayak parmaklarımı kıvrırken onu ağzımla becermeyi bırakmıyorum.

Reaper benimle birlikte geliyor, nefesinin altında küfrederken saçlarımı sıkıca tutuyor, ama boğazımın arkasına çarpan sıcak, tuzlu beni heyecandan sersemletiyor, bu adamı ne kadar çabuk dizlerinin üstüne çöktürebileceğimi biliyorum. Sunulan her damlayı yutuyorum ve sadece ikimiz de yüksekliğimizden aşağı indiğimizde onu serbest bırakıyorum, beni merakla izlerken sadece bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor, göğsü ağır nefeslerle kabarıyor. "Neden bunu daha önce yapmadık ki?"

Göğsümden bir kakhaha yükseliyor ve ben saçma sapan bir cevap veremediğim elleri üzerimde, beni ayağa kaldırıyor ve tekrar soğuk fayanslara çarpıyor. Beni şiddetli bir açlıkla öpüyor ve beni yerden kaldırıp bacaklarımı beline dolayarak kalçalarıyla beni sabitlerken onun içinde eriyorum.

Aramızda sertleştiğini hissediyorum ve dizlerimin üzerindeki performansından sonra skoru eşitlemeye hazır olduğunu fark ediyorum ve yalan söylemeyeceğim, bir erkekte bu düzeyde coşkuyu seviyorum.

Pelvisi göbeğime sürtünüyor ve göğsümden umutsuz bir inilti yükselirken dudaklarını boynuma indiriyor. Zaten çok heyecanlıyım ve bir saniye daha bekleme fikri bile beni neredeyse paniğe sürüklüyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Siktir, bebeğim," diye inliyor. "Lütfen dediğinde dayanamıyorum."

Bildiğim iyi oldu. Bu küçük bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorum ve kalçalarını geriye doğru kaydırıp o mükemmel, kalın sikini girişime dayadığında içimde bir sersemlik oluşuyor. Birkaç santim ilerliyor ve ucu içeri girdiğinde kalçalarım titremeye başlıyor, çaresizlik kontrolü ele alıyor.

"Azrail," diye yalvarıyorum.

Daha fazla itiyor ve duvarlarım onun etrafında gerilmeye başlıyor, tatlı müdahalesine uyum sağlıyor ve ikimiz için de çok fazla olduğunda, yolun geri kalanını içime çarpıyor. "Siktir," diye homurdanıyor sıkılmış çenesinin arasından, duraklıyor, ikimiz de hareket etmeye başlamadan önce bir dakikaya ihtiyaç duyuyoruz.

Duvarlarım onun etrafında kasılıyor, parmaklarımı saçlarının arkasına düğümlerken ve sevgili yaşam için tutunurken çılgınca onun büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışıyorum. "Becer beni, Azrail."

İnliyor ve tam olarak hazır olmamasına rağmen kalçalarını geri çekiyor ve sonunda tekrar içime girdiğinde ikimiz de inliyoruz. "Tanrım," diye homurdanıyorum, diğer elimle kocaman omzunu kavıyorum, beni duvara yaslarırken tırnaklarım sıcak tenine batıyor.

Kalçaları tekrar geri çekiliyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum, tüm vücudunun güçlü itişleriyle yuvarlanışını izliyorum. Bu her şey ve o beni sikerken, ben tamamen dağılıyorum.

Gözlerim zevkten yuvarlanırken göz kapaklarım titriyor ve duvarlarım kalın horozunun etrafında sıkışırken, homurdanıyor, zar zor tutunabiliyor. "Siktir, Siren."

"Kienna," diyorum. "Bana Kienna de."

Derin derin inliyor ve arkasına yaslanıp sikini içime sokuyor. Beni her zaman çılgına çeviren o derin, çakıllı ses tonuyla bana tam olarak istediğimi veriyor. "Al şunu *Kienna*. O daracık amcığının sikime boşaldığını hissetmeme izin ver."

"Oh Tanrım."

Sözleri çok fazla ve hiçbir uyarı olmadan etrafında patlıyorum, tüm vücudum kasılırken duvarlarım şiddetle sarsılıyor, kalçalarım vahşi bir zevkle çılgınca sarsılıyor. Üzerime çöken bir tsunami gibi vücudumda fırtınalar estiriyor, damarlarımda ağır bir şekilde nabız atıyor ve vücuduma en güçlü ecstasy'yi gönderiyor.

Başımı geriye atıyorum, ham yoğunluğu kaldıramıyorum, ama vücudum duvara yaslanmışken, bana verdiği her şeyi almaktan başka seçeneğim yok. "Fuuuck," diye inliyor, dünyam tamamen sarsılırken ve amım onun etrafında sıkılırken, benimle birlikte geliyor, içimin derinliklerine sıcak cum fişkırtıyor.

Hareket etmeyi bırakmıyor ve her itişte pelvisi hassas klitorisime sürtünüyor, vücuduma yayılan titremeler gönderiyor ve yoğunluğu artırıyor.

Tırnaklarım derisinin derinliklerinde ve ben sadece bir kan izi suya karışıp devasa omzunun üzerinden düştüğünde fark ediyorum ve yüzündeki saf sevince bakılırsa o da fark etmemiş.

Ona tutunmayı bırakıyorum ve ikimiz de aşağı inmeye başladığımızda, kolunu başımın üstündeki duvara dayıyor, her ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken bana yaslanıyor. "Siktir, bebeğim," diyor, kendimi ayaklarıma indirmeye ve titreyen bacaklarımda üzerinde durmaya çalışırken beni tutuşunu ayarlıyor.

Beni dik tutması için iri bedeninin korumasına ihtiyaç duyarak elimi göğsüne koyuyorum ve belimi kavrarken kalbinin ne kadar hızlı attığını hissediyorum. Alnı benimkine düşüyor, göğüslerimiz bir gibi hareket ediyor. "Eğer seni kaybedersem, *Kienna* ..."

Cümlesini bitirmiyor ama ben başımı sallıyorum, ne söylemeye çalıştığını çok iyi bildiğim gibi bunu kendi kalbimde de aynı güçle hissediyorum. "Sensiz bir hayatla yüzleşmektense kendi hayatımdan vazgeçerim," diyorum ona. "Sen, ben ve Gölge."

"Aile," diyor.

Başımı sallıyorum ve su soğuyup duştan çıkmak zorunda kalana kadar öylece kalıyoruz. Beni bir havluya sardıktan sonra

Sonunda giyinip yatağa girdiğimizde üzerime bir ağırlık çöküyor.

Reaper beni kollarına çekiyor, ben onun siyah gömleklerinden birinin içinde göğsüne yaslanırken parmakları tenimde dans ediyor. "Uyu, Kienna. Dinlenmen gerek, sonra uyandığımızda bunu bir sonraki seferde nasıl başaracağımızı düşünüyoruz-" Reaper duraksıyor, telefonundan saati kontrol ediyor. "Kırk iki saat."

Zamanımızın tükenmekte olduğu fikri midemi bulandırıyor ve tek yapabildiğim göğsüne doğru başımı sallamak, ama yorgunluk hızla üzerime çöküyor ve onun ne kadar haklı olduğunu biliyorum. Üçümüzü de bu Allah'ın belası kasabadan canlı bir plan yapma şansımız olacaksa ikimizin de uyuması gerekiyor.

"Kırk iki saat," diye tekrarlıyorum, ses tonumdaki ağırlık açıkça belli oluyor.

"Bir yolunu bulacağız," diye söz veriyor. "Buraya kadar her şeyi bitiş çizgisinde kaybetmek için gelmedik."

Ona hayatım pahasına güvenerek başımı sallıyorum ve tam gözlerimi kapatacakken kapı açılıyor ve bir anda Shadow yatağımızın ayak ucunda dikiliyor, silahım elinde rahatça duruyor.

İkimiz de ayağa kalkıyoruz, gözlerim kocaman açılmış onu izliyorum. "Özür dilerim," diyor bize, gözleri korku ve ihanetin garip bir karışımıyla dolu. Sonra, ben daha kıpırdamaya fırsat bulamadan tetiği çekti ve Reaper'ın göğsünün tam ortasına bir kurşun gönderdi.

Reaper'ın ağır bedeni tekrar yatağa çarpıp göğsündeki yaradan kan akmaya başlayınca kalbim korkuyla çarparak çığlık atıyorum. "HAYIR," diye çığlık atıp ellerimi göğsüne vurduktan sonra dehşet içinde Shadow'a bakıyorum, bana bakan kızı tanıyamıyorum.

"Tek yolu bu," diyor kanı parmaklarımın üzerine dökülürken.

Başımı sallıyorum, Reaper'ı kurtarmak için her şeyi yaparken göğsümde korku çarpıyor, sadece gözlerindeki niyeti görüyorum ve sıradakinin ben olduğumu biliyorum. "Hayır Gölge," diye panikliyorum, eğer ben düşersen Reaper'ı kurtaracak kimse kalmayacağını biliyorum. "Yapma bunu. Yapma-"

BANG!

B\$}A

BIR AY SONRA

T Seattle şehir manzarasının tamamını gören banka çöktüğümde kulaklarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Gündüzleri güzeldir ama geceleri Siren'in nefesini . Ben her zaman manzara seven bir kız olmuşumdur. Bana her gün bir kumsal ya da dağ başı verin, ama Siren'in her zaman büyük şehre karşı bir ilgisi vardı.

Neredeyse her hafta sonu beni buraya sürükler, yürüyüşün bizim için iyi olduğuna dair saçmalıklar anlatırdı, ama egzersize ne kadar alerjim olursa olsun, beni her zaman buraya getirmeyi başarırdı. Doğruyu söylemek gerekirse, aslında yürüyüşten hoşlanıyordum. Sadece ona zor anlar yaşatmak daha çok hoşuma gidiyordu.

O benim en iyi arkadaşımdı ve onunla geçirdiğim her zaman günün en sevdiğim kısmıydı. Ve şimdi Seattle'a bakan küçük levhaya bakarken, yardım edemem ama kırılmış hissediyorum. Savaş Oyunları'nın sona ermesinin üzerinden neredeyse bir ay geçti ve üzerinde hem Siren'in hem de Reaper'ın isimlerinin yazılı olduğu ölü sayısını gördüğüm an gözlerime inanamadım.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü ve onu bir daha bir araya getiremedim. O benim tek ailem, tek arkadaşım.

Bu çok gerçek bir olasılıktı, onu her zaman hayattan daha büyük gördüm. Asla hata yapmadı, asla bocalamadı ve oyunlardan sonra eve dönme şansını bilmeme rağmen, tüm ruhumla onun olasılıkları yenip kapımdan içeri adım atacağına inandım.

O evin güvenlik kamerası görüntülerini milyonlarca kez gözden geçirdim, Reaper ve Siren'in yatmak için uzanmalarını izledim, Shadow gelip onlara acımasızca ihanet etmeden önce Siren'in Reaper'a daha da açık olmasını izledim.

Onu kendilerininmi  gibi sevmek istediler, doğduğu anda ondan alınan hayatı ona vermek istediler ama içgüdüleri devreye girdi. Çok kızgındım ve dürüst olmak gerekirse onu suçlayabilir miyim bilmiyorum. Lanet bir eğitim kampında büyüdü. O ocuklara ne tür değerler a ıladıklarını bilemeyiz ama iyi bir şey olmadığını varsaymak yanlış olmaz.

Savaş Oyunları'na tek bir amaçla gönderilmişti: Kazanmak. Ve o da tam olarak bunu yaptı. Sanırım ona bir alkı  vermeliyim. O kazandı. Hepsini alt etti.

Shadow, oyundaki en güçlü oyuncularla aynı hizaya geldi ve tam da onların güvenini kazanıp kendisini sevmeleri için onları manipüle etmi ken, onlara en kötü şekilde ihanet etti.

Hiçbirimiz bunun olacağını tahmin edemedik ve Shadow tetiği çektiğinde Siren'in yüzünün görüntüsü de bunu açıkça ortaya koyuyor. Yüz ifadesi hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak.

O görüntüleri o kadar çok izledim ki, her şeyi kafamın içinde tekrar tekrar oynatabilirim, en iyi arkadaşımın sevdiği adam için çığlık atmasını, kendisi vurulmadan önce umutsuzca onu kurtarmaya çalışmasını tekrar tekrar izleyebilirim. D  erken vücudunun  ilteden nasıl sektiğini, Shadow'un dizlerinin üzerine çöküp ağlayı ını ve Reaper'ın beyaz yorganın üzerine kanını nasıl akıttığını net bir şekilde hayal edebiliyorum.

Bu adil değil. Bu şekilde bitmemeliydi.

Gece havası serinlemeye ba layana kadar oturup  ehir manzarasına bakıyorum, sonra tam kalkacakken biri yanıma oturuyor, uzattığı elinde bir mendil var.

Bir nefes çekiyorum, bakı larım manikürlü elden bana bakan tanıdık yüze kayıyor.

"Ne?" Nefes alıyorum, bir daha göreceğimi hiç d   nmediğim yüze bakıyorum, bir hayalet gördüğümden eminim.

"Seni görmeye gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye mırıldanıyor Siren ve bana küçük bir gülümseme sunuyor.

"I . . ." Kendimi onun içine atıyorum, kollarımı ince bedenine sararken onu eziyorum. Kalbim milyonlarca kez kırılırken ağır gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

Siren beni tutuyor ve hızla derin hıçkırıklara dönüşen gözyaşlarımı dökmeme izin veriyor. "Sorun yok Mills. Hepsini çıkar," diyor, eliyle sırtımı ovuyor ve bir an için delirip delirmediğimi merak ediyorum. Kederim beni her şeyi hayal etmeye zorluyor olabilir ama o gerçekten burada. Yaşıyor ama bu mümkün değil çünkü görüntülerde öldüğünü gördüm. Son nefesini verdiği anı gördüm.

"Sen ölmüştün," diyorum omzuna doğru.

"Evet," diye onaylıyor.

Kaşlarım çatıldı ve geri çekildim, utanmadan gözyaşlarımı yüzümden silmeye çalışırken elindeki mendilleri aldım, ancak onlar gider gitmez yerlerine yenileri geldi. "Anlamıyorum," diyorum. "Senin ölümünü izledim. Adının ölüm listesinde Azrail'in kinin hemen altında yer aldığını gördüm."

"Biliyorum. Öldüm, tam orada Azrail'in yanında. gerçektir" diyor ve gömleğinin yakasını kenara çekip göğsündeki kızgın yara izini gösteriyor. "Gölge bizi vurdu ama aynı zamanda bizi kurtardı."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, öyle olmadı."

"Odadan çıktıktan sonra görüntüleri bir döngüye soktu. Tek yolu buydu. Çok yakından izleniyorduk. Graves'le birlikte, Reaper onu otele öldürdü ve altı dakika içinde adı çoktan ölümler listesindeydi. Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu ve evet, Shadow'un bizi şaşırttığını kabul etmeliyim ama çok iyi bir planı vardı. Gerçekçi görünmesi gerekiyordu."

"Anlamıyorum."

"Bizi vurduktan sonra ambulans çağırdı ve biz yatakta yatarken, yavaş yavaş kan kaybından ölürken, evdeki tüm yayınları birbirine bağladı. Size ve izleyen herkese, o yatakta kan kaybından ölmüşüz gibi göründü. Sanki ölmüşüz gibi görünüyordu. Oysa gerçekte sağlık görevlileri çoktan bizimle ilgilenmeye başlamıştı."

Kaşlarım çatılıyor ve başımı sallıyorum, ne dediğini anlıyorum ama tek kelimesine bile inanmıyorum çünkü onun ölümünü gördüm. Her saniyesini gördüm ve kederin göğsümü yırttığını hissettim.

"Ben buradayım Mills," diyor elimi tutup sıkarak. "Hepimiz buradayız."

Siren arkamdaki bir noktaya el sallıyor ve omzumun üzerinden geriye baktığımda hem Shadow'un hem de Reaper'ın siyah bir cipin kaputuna yaslandığını görüyorum. Reaper bana küçük bir gülümseme veriyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bir ay boyunca bu adamın en iyi arkadaşına aşık oluşunu izledim ve güvenlik kameralarında onun her parçasını görmeme rağmen, hiçbir şey beni onu kanlı canlı görmeye hazırlayamazdı. Tek kelimeyle korkunç biri.

Shadow'a gelince, bok gibi suçlu görünüyor.

"Bekle. Anlamadığım çok şey var," diyorum Siren'e dönüp bakarak. "Öldüğünü söylemiştin."

"Yaptım. Teknik olarak," diyor bana. "Ambulansta ve tekrar hastanede. Kalbim birkaç kez durdu ama hayata döndürüldüm. Reaper da aynı şekilde."

"Kahretsin. Ama nasıl? Bir numaralı kural hastanelerden ve polislerden uzak durmaktır ve bu ikisini de beraberinde getirirdi. Kimlikleriniz-"

"Karmaşık bir durum," diyor, "kendi planım olsaydı muhtemelen farklı yapardım ama sırtımız duvara dayalıydı ve oradan çıkmak için ne yapmamız gerekiyorsa yaptık. Ama o evin gerçek sahipleri gibi davrandık, tıpkı ailem gibi kötü giden bir cinayet/intihar olduğunu iddia ettik ve polisler cevaplardan çok sorularla baş başa kalsa da, bu onların devam etmeleri ve bizi bu kadar yakından izlememeleri için yeterliydi. Ayrıca, Blue Springs'teki polisler ve FBI ajanları zaten Savaş Oyunları ve beraberinde gelen tüm cesetlerle o kadar meşguldü ki, bizim *olayımız* kolayca gözden kaçtı."

"Kahretsin, Siren."

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldandı nefesinin altında. "İstedığımız anda hastaneden kaçtık ve bunca zamandır Shadow bizimle ilgileniyordu."

"Vay canına."

Siren omzumun üzerinden bakıp kalbimi göğsümden söküp çıkardığını düşündüğüm kıza gülümseyerek, "İnanılmaz biri," diyor. "Zamanlaması çok iyi olmalıydı ve bunu inanılmaz bir şekilde başardı. Bence bunu bir süredir planlıyor olmalıydı."

Derin bir nefes alıp bankta arkama yaslanıyorum, elini ölümüne tutuyorum, bir anda ortadan kaybolabilir ve onu bir daha asla geri diye korkuyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

Siren ağır bir bakışla beni sabitliyor. "Eve dönmek istiyorum Mills. Seattle benim ait olduğum yer. Daireme geri dönmek ve birlikte bir hayata başlamak istiyorum."

Reaper ve Shadow. İşıme geri dönmek istiyorum. Burada seninle olmak istiyorum ama yapamam."

Başımı sallıyorum, büyük resmi göremiyorum. "Neden?"

"Kimliklerimiz tespit edildiği anda, kaçamayacağımız bir ödülle karşı karşıya kalacağız. Shadow'un kazandığı para ödülü çocuk oyuncağı gibi görünecek ve Reaper'ı bir peri masalı gibi gösteren türden insanlar tarafından avlanacağız. Bu riski göze alamam ve bundan kaçınmanın tek yolu Savaş Oyunları'nın arkasındaki pisliği ortadan kaldırmak."

Nefes alıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, bana tam olarak ne sorduğunu biliyorum. "I . . . Denedim, Siren. Milyonlarca kez. İnternetin her köşesini aradım. O görünmez."

"Mills-"

"Özür dilerim," diyorum, gözlerim doluyor. "Sana yardım edebilmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin ve eve döner dönmez aramaya başlayacağımı biliyorsun ama yeterince iyi değilim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu bulamam, bu mümkün değil."

"Sana inanıyorum Mila," diyor bana, tekrar elimi tutarak. "Bu adamı bulabilecek biri varsa, o da sensin."

Titrek bir nefes verdim, onu hayal kırıklığına uğratma ve eve gelememesinin nedeni olma fikri aklımdan çıkmıyordu. Ama bundan da öte, Reaper gibilerin bile altından kalkamayacağı bir ödülle karşılaşmasının sebebi olmak. "Deneyeceğim," diye söz veriyorum ona, ne gerekiyorsa yapacağıma ve sonunda bu adamı bulmak için her türlü sınırı aşacağıma dair kendime yemin ediyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Derin bir ses gecenin içinden süzüldüğünde aklımda deneyebileceğim milyonlarca farklı seçenek dönmeye başlıyor. "Kienna. Vakit geldi."

Sırtım tutuldu ve en iyi arkadaşıma bakakaldım. "Az önce seni mi aradı-"

"Evet," diyor aptalca bir gülümsemeyle, adama bayılıyor ve

Ona olan sevgisinin onu içten dışa ne kadar iyileştirdiğini fark ettim. "Bu artık bir tür şey. Bir dahaki görüşmemizde sana her şeyi anlatacağım ama gitmem gerek. Bir yerde çok uzun süre kalamayız. Bu çok riskli."

"Tamam," diyorum, o eğilip beni sıkıca kucaklarken kalbim yavaşça kendini toparlıyor. "Eve gelebilmen için sana ihtiyacın olanı getireceğim."

"Yapacağını biliyorum," diyor bana. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Siren geri çekilip ayağa kalkıyor ve onun onuruna yaptırdığım plakete nasıl baktığını fark etmeden edemiyorum. "Bu biraz ürkütücü," diye gülüyor ve sonra bana küçük bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve Siren uzaklaşıyor, ben de onun Azrail ve Gölge'ye katıldıktan sonra doğruca Azrail'in bekleyen kollarına düşüşünü izliyorum. Alnına bir öpücük kondurduktan sonra mükemmel bir centilmen gibi kapıyı açıyor.

Üçü arabaya biniyor ama Siren bir an duraksıyor, omzunun üzerinden geriye bakıyor ve bana güzel bir gülümseme sunuyor. "Görüşürüz Mila," diyor ve çok geçmeden arabaya biniyor ve üçü birlikte uzaklaşıyorlar. Arabanın gidişini izlerken kendime, beni öldürse bile onları eve getirene kadar durmayacağıma söz veriyorum.

GEAPEG

ALTI AY SONRA

"J "Shadow ve Kienna yerlerini alırken Harriet Wicker'ın kendi elleriyle inşa ettiği aşılmaz yerleşkeye bakarak mırıldanıyorum. Uzun zamandır bekliyordum, ama eğer birisi bu, biz olacağız.

Eminim önümüzdeki yıllarda Savaş Oyunları'nın başka bir versiyonu ortaya çıkacak ve bir noktada birileri parçaları birleştirecek ve Kienna ile benim aslında zannedildiği kadar ölü olmadığımızı anlayacak. Ancak Harriet Wicker öldüğü sürece, ödül için para koyacak kadar motivasyonu olan ya da oyunda derisi olan başka kimse yok.

Yıllardır sorumlu olduğu yüzlerce ölüm gibi o da ortadan kaldırıldığında, kuşlar kadar özgür olacağız. Yani, bir bakıma. Bizim işimizde, bir insanın gerçekten özgür olabileceği belli bir miktar vardır. Shadow'un oyunun sonunda kimliklerimizi teslim etmekten başka seçeneği olmadığını düşünürsek, kimliklerimizin gizli tutulması gerekiyor. FBI bizim öldüğümüze inanıyor ve bunu böyle tutmamız gerekiyor, ancak bizi yakalarlarsa, birden fazla çıkış stratejisiyle gitmeye hazır yeni kimliklerimiz var, bu benim hiç düşünmek zorunda kalmadığım bir şey, ama şimdi ailemi bulduğuma göre, kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.

"Hazır mısın?" Mila kulağımın dibinde soruyor. "Hazırım," diye onaylıyorum.

"Gölge?" "Hazır."

"Kienna?" Ben soruyorum.

Kienna'nın tanıdık iniltisi kulaklığımdan duyuluyor ve fısıltılı sesi gelmeden önce sırtım bir anlığına sertleşiyor. "Siktir, gerçekten işemem lazım."

Lanet olsun. İşte bu yüzden hiçbir zaman bir takımda çalışmayı sevmedim. Kendi başımayken, sadece kendime hizmet etmek zorundayım. Ama bu üç kadın . . . lanet olsun. Beni çıldırtıyorlar ama bu öyle bir çıldırtma ki dünyaları verseler vazgeçmem. Gerçi bunu bilmelerine gerek yok.

Her iki durumda da, bunu mahvetmeyi göze alamayız. Hayatlarımız kelimenin tam anlamıyla buna bağlı. Doğru yapmak için tek bir şansımız var ve bir saniye bile geç kalırsak, bu hayatta kalmamıza zarar verebilir.

Mila bu sürtüğü aramak için dört buçuk ay harcadı ve onu bulduğu anda bir plan yapmaya başladık -biliyorsunuz, bunun sırtında sivilce olan, annesinin bodrumunda porno filmlere mastürbasyon yapan bir ezik olmadığı gerçeğini aştıktan sonra.

"Sana arabada o lanet gazozun tamamını içmemeni söylemiştim," diye azarlıyorum başımı sallayarak. "Kendini toparlayabilir misin, çünkü yirmi saniyeden daha kısa bir süre içinde gitme zamanı? Ya tut ya da altına işe ama tuvalet bulmanı beklemiyoruz. Lanet olası çölün ortasındayız."

"Lanet olsun," diye inliyor Kienna. "Kendimi tutabilirim ama bu tavırla yanıma gelmeyi aklından bile geçirirsen seni yere yatırıp en kötü türden bir altın duşu yaptırmaktan başka çarem kalmaz."

Shadow'un sesi kulağımda yankılanırken gözlerimi deviriyorum. "Altın duş nedir?"

Hay

sikeyim.

"Bu bir-"

Kienna'nın açıklamasını keserek, "Önemli değil," diyorum. "Odaklanmamız gerekiyor."

"Yedi saniye içinde güç kesilecek," diyor Mila, neyse ki Shadow ve Kienna'yı saçmalamayı kesmeye ve bölgeye girmeye zorluyor. "Beş . . . Üç. İki. Bir."

Yerleşke tamamen karanlığa gömülüyor ve başka bir şey söylemeden kendimi yüksek kapılardan aşağı atıyorum, Kienna ve Shadow'un da aynı şeyi yaptığını duyduğumda yere düşüyorum. Yirmi saniyemiz var.

Yedek jeneratörler devreye girer ve yerleşkede devriye gezen dört silahlı muhafızı etkisiz hale getirmek ve Harriet'in inine fark edilmeden ulaşmadan önce ana binaya girmek için daha da az zaman kalır.

Yere düştüğüm anda lenslerimi gece moduna geçirerek yerleşkenin mükemmel görüntüsünü elde ediyorum ve tereddüt etmeden kaçmaya başlıyorum. Ayaklarım yere çarparak beni ana binanın girişine doğru iterken, silahlı muhafızlardan birinin sırtını bana dönerek kulaklığıyla konuştuğunu ve çılgınca karartmanın nedenini anlamaya çalıştığını görüyorum.

"Gece Şahini Bir, saldırı altında mıyız? Tekrar ediyorum, saldırı altında mıyız-"

Bıçağım boğazının ön tarafını kesiyor ve ben bir adım bile atmadan yere düşüyor. Saatiye baktığımda hâlâ on üç saniyemiz olduğunu fark ediyorum. Hem uzaktan hem de kulaklığımdan Shadow'un bir muhafızı indirdiğini duyuyorum ve bir saniye geçmeden Kienna'dan da aynısını duyuyorum.

"Üçü gitti. Biri kaldı," diye mırıldanıyorum.

"Başla," diye homurdanıyor Kienna.

"Dördüncü bende."

Onun halledeceğine güvenerek binanın girişine doğru koşuyorum ve Shadow'la aynı anda oraya varıyorum. "Zaman?" Eldivenli parmak eklemlerimi devasa sürgülü kapının güvenlik paneline doğru yumruklayarak soruyorum.

"Sekiz saniye," diyor Mila kulaklığımdan, tam da Kienna'dan acı dolu bir homurtu gelirken.

"Bebeğim?"

"Senin *bebeğin* değil," diye mırıldanıyor, ben bir bedenin derinliklerine saplanan bıçağın tanıdık sesini duymadan önce. "Herif beni vajinama bir dizle vurdu. Neredeyse altıma işiyordum."

Tüm elektrik kablolarını kapıp koparıırken gözlerimi deviriyorum, parmaklarımı kapının kenarına dolamadan ve tüm gücümle geri çekmeden önce güvenlik kapısını tamamen devre dışı bırakıyorum.

"Beş saniye," diyor Mila.

Kapıyı yeterince açtım ve Kienna'yı aramak için arkama bile bakamadan yanımdan geçip eşikten Harriet'in inine daldı, Shadow da peşinden içeri daldı.

"Dört."

Bakışlarım masasındaki Harriet'e kilitlendiğinde Kienna'nın arkasını kollamaya hazır bir şekilde hızımı artırarak onu takip ediyorum. Etrafını saran ekranlar ve monitörler var ve o da delicesine tuşlara basıyor, güç vermeleri için umutsuzca çabalıyor

ama Mila bizim tarafımızda olduğu sürece, çevrimiçi olmayacak ... en azından önümüzdeki dört saniye içinde değil.

"Üç."

Kienna'nın muşambaya vuran ayaklarının sesini duyan Harriet arkasını dönüyor ve kim olduğumuzu anlaması bir kalp atışı kadar sürüyor, gözleri dehşet içinde açılıyor ama onun için artık çok geç. O kapıdan girdiğimiz anda ölmüştü.

"İki."

Öfkeli bir hızla gelen Kienna kendini yerden fırlatır ve Harriet koltuğunda geriye yaslanıp ölü bir bilgisayarda yapabileceğini düşündüğü her şeyi yapmaya hazırlanırken Kienna ona çarpar, botu şakağına çarpar ve onu yere yuvarlar.

Sandalye de onunla birlikte gidiyor, tekerlekler çerçeveyi yakalayıp tam Harriet'in üzerine düşürüyor ve zıplayıp arkasındaki monitör duvarına çarpıyor.

"Bir."

Yedek jeneratör devreye girer ve oda klinik bir ışıkla aydınlanır. Kienna ayağa kalkarken ekranlar titreyerek yeniden canlanır.

"Vay be. Siktir," diyor Mila, Harriet'in çalışma odasına kuşbakışı bakarak.

"Bütün o şeyleri bana geri getir."

"Hepsi mi?" , ne kadar uzağı park ettiğimizin ve burada kaç tane monitör ve ekran olduğunun fazlasıyla farkındayım. Bu pisliği saatlerce ileri geri taşıyacağım ama dört silahlı korumanın öldüğünü düşünürsek, cipi da bu odanın içine sürsem de fark etmez sanırım. Artık bizi dışarıda tutacak çalışan bir güvenlik kapısı yok.

"Hepsi," diye onaylıyor

Mila. Kahretsin.

Harriet ayağı kalkmaya başlıyor ve bakışları benim, Shadow'un ve Kienna'nın arasında gidip gelirken onu izliyorum. Sonra Kienna bilgisayar ekranlarının arkasından dolaşıp Harriet'in masasından kahve fincanını çaldığında, kendi bilgisayarına doğru hamlesini yapıyor.

Tek bir düğmeye basarak tüm dünyamızı mahvedebileceğini bildiğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve hiç tereddüt etmeden elim kalçamdan aşağıya iniyor, bıçağımlı alıp tek bir hareketle ona doğru fırlatıyorum.

Bıçağım boynunun arkasına saplanıp omurgasını kesmeden önce Harriet bir ayağını yere basmayı başarıyor. Homurdanıyor ve aynı hareketle, kan hızla etrafında toplanırken ağır bir şekilde yere düşüyor.

"Evet, bugün değil sürük," diye mırıldanıyorum, ona doğru yürüyorum ve gerçekten öldüğünden emin oluyorum. Bakışlarım cansız bedeninin üzerinde gezinirken boynundan çıkan tek bıçağın benimki olmadığını fark ediyorum. Hemen yanında aynısından bir tane daha var ve Shadow'un durduğu açığa bakılırsa, ondan gelmiş.

Bakışlarımı kaldırıp kaşlarımı kaldırıyorum, etkilendiğimden daha fazla, sadece küçük velet bana sırtıyor. "Bilgin olsun," diyor ağzından çıkacaklardan hoşlanmayacağımı belli eden bir ses tonuyla. "Ben senden önce davrandım. Sen onun omuriliğini koparmış olabilirsin ama ben öldürdüm."

"Saçmalık," diyorum, Harriet'in boğazına tekrar bakarak.

"Playback var mı Mila?" Shadow soruyor.

"Elbette," diyor. "Bekleyin lütfen. Sadece yavaşlatmam gerek."

Mila'nın sesi kulaklıktan tekrar geldiğinde çenemi sıkıp bakışlarımı Shadow'a dikiyorum ve saçmaladığından emin oluyorum. "Aslında senden korktuğumu biliyorsun Azrail, bu yüzden sana kötü haber verme düşüncesi şu anda kurdeşen dökmeme neden oluyor, ama çocuk haklı. Senden önce davrandı."

Kienna odanın öbür ucunda kendi kendine kıkırdıyor ve ben başımı kaldırdığımda kadınımı pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmiş ve kalçalarının arasına boş bir kahve fincanı sıkıştırmış, umutsuzca rahatlarak buluyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kienna başını kaldırıyor. "Sana çaresiz olduğumu söylemiştim," diye karşılık veriyor, ses tonunda zerre kadar utanç yok. "Şimdi eğer bu küçük ilişkimizde romantizmi canlı tutmak istiyorsan, o zaman ürpertici bir bataklık pisliği olmayı bırakmanı ve başka tarafa bakmanı şiddetle tavsiye ederim. Bırak da bir kız huzur içinde işesin."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bu kadının bundan çok daha kötüsünü yaptığını görmüş olmama rağmen arkamı dönmeye çalışıyorum.

Odayı dolduran tek ses, Kienna'nın kahve fincanının dibine vuran çişinin sesiyle karışan monitörlerin vınlamasıyken başımı sallıyorum ve dürüst olmak gerekirse, nasıl hala devam ediyor? Lanet bir filin mesanesine mi sahip? "Bebeğim, bu gidişle ikinci bir kahve fincanına ihtiyacın olacak."

"KULAKLARINI KAPAT!" diye kükredi ve ben de kendimi kahve fincanının içindekilerle sıırıslam olmaktan kurtarmak için aynen şöyle yaptım

soruyor ve kulaklarımı kapatmaya çalışıyorum. Ancak kulaklığım sayesinde her şeyi duyabiliyorum.

Kienna çabucak işi bitirdi ve Harriet'in aradan çekilmesiyle ve başımıza konan ödüllere eser kalmamasıyla, normal hayatlarımıza geri dönmekte resmen özgürüz. Sadece, Büyük Elma'ya geri dönmek yerine, Seattle'ı kızlarımla birlikte yeni evim yapacağım ve sabırsızlanıyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?" Shadow bir saat sonra, arabayı almayı bitirdikten ve her bir üst sınıf ekipmanı SUV'un arkasına yüklemeye başladıktan sonra soruyor.

"Şey," diye başlıyorum, hızlıca Kienna'ya bakıyorum ve ancak o başını sallayıp düşüncelerimi onayladıktan sonra devam ediyorum. "Bu kararı senin vermene izin verecektik."

Shadow duraksıyor ve kaşları çatılmış bir halde bana bakıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Kienna yanıma geliyor ve Shadow'un şaşkın bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Bu, seni yetiştiren örgütün peşine düşmek istediğimiz anlamına geliyor," diye açıklıyor. "Bebeklerin annelerinden çalınması ve bu hayata zorlanması düşüncesine katlanamıyorum. Sonra da çocukluklarını eğitim kamplarında geçiriyorlar. Kendi çocuğum için asla isteyeceğim bir hayat değil ve bu nedenle, devreye girip buna resmen bir son vermemizin zamanının geldiğini düşünüyorum. Ancak, bu sizin kararınız. Bu organizasyon hakkındaki hislerime rağmen, burası hala senin evin ve seni yetiştiren canavarlar da bir şekilde senin ebeveynlerin. Eğer bu konuda rahat değilsen, bu fikri bir süreliğine rafa kaldırırız, ama eğer rahatsan, o zaman devam edelim derim."

"Onları dışarı çıkarmak mı istiyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Onları sadece ortadan kaldırmak istemiyorum Gölge. Onları yok etmek ve eğitim kamplarından geriye tek bir parça bile kalmayana kadar paramparça etmek istiyorum. O bebekleri ailelerine geri vermek ve onlara sahip olmanız gereken çocukluğu sunmak istiyorum ve daha büyük çocuklara gelince Bilemiyorum. Sanırım onlara ne istediklerini seçme şansı verilmeli. Her iki durumda da, bu pisliklerin yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyorum ve eğer sen de bu işin içindeysen, kararları senin vermeni istiyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve Kienna ile benim bu konuyu açarak haddimizi aşmış olabileceğimizi düşünerek göğsümde bir panik dalgası yükseliyor. Dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve bize doğru koşarak aynı anda kollarını bize doluyor.

Göğsümdeki sümüşü silmeden önce "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.

"Ben varım."

" şükür," diye nefes alıyor Kienna, kolunu Shadow'un sırtına dolayarak. "Eve dönüp Seattle'a yerleşir yerleşmez bir plan çalışmaya başlayacağız. Bu bir gecede olacak bir şey değil. Bu örgüte dahil olan her bir piçin izini sürmek için ihtiyacımız olan tüm bilgilere sahip olmamız yıllar bile alabilir, ama sana söz veriyorum Shadow. Her birini yakalayacağız."

"Evet, öyleyiz," diye kabul ediyor ve geri çekilip SUV'un arkasına yüklemek için başka bir monitör alıyor ve adımlarındaki sıçramayı ya da dudaklarındaki kocaman gülümsemeyi fark etmeden edemiyorum.

Kalbimin göğsümde kabardığını hissederek işime geri dönmek üzereyken Kienna beni geri çekiyor, kollarını boynuma doluyor ve ayak parmaklarının ucuna kalkarak beni öpüyor. "Artık özgürüz Nick," diyor. "Biz her zaman olmamız gereken aileyiz. Bir evimiz olabilir. İşimize geri dönebilir, sevdiğimiz her şeyi yapabilir ve söz verdiğim gibi Kartal'ın kız kardeşini kontrol edebiliriz. Hatta şu aptal çitlerle çevrili evlerden birini ve bir golden retriever yavrusu alıp adını Tinkerbelle koyabiliriz. Her şeye sahip olabiliriz. Sadece sen, ben ve Shadow."

Kulağımıza bir boğaz sesi geliyor ve Kienna gözlerini deviriyor. "Sen de Mila." "Teşekkür . Arada sırada küçük bir takdir çok işe yarayacaktır." "diye mırıldanıyor, ben kollarımı Kienna'ya daha sıkı sararken, sahip olmak üzere olduğumuz hayat fikri gerçekten aklıma yerleşirken o muhteşem yeşil gözlerden başka bir yere bakamıyorum. Onunla evlenebilirim. Sahte bir isimle olması gerekirdi ama eğer isterse bunu ona verebilirdim. Ona bir ya da yedi bebek verebilirim, ama şimdilik, bana verdiği gibi ona her şeyimi vermekle yetineceğim.

"Sakıncası var mı?" Kienna en yakın arkadaşına şöyle der. "Erkeğimle romantik bir an yaşamaya çalışıyorum."

"İğrenç," diye mırıldanıyor Shadow arkamızdan.

"Evet, Shadow'a katılıyorum," diyor Mila. "Siz ikiniz iğrençsiniz. Ama ipucunu alabilirim. Hangi hastalık gelip ikinizi de romantik tiplere dönüştürdüyse ona yakalanmadan önce çıkış yapıyorum. Seattle'da görüşürüz."

Kulaklıktan çevrimdışı olduğunu bildiren yumuşak bir bip sesi geliyor ve küçük teknoloji parçasını cebime koyup kız arkadaşımın yanına dönmeden önce kulağımdan çıkarıyorum. "Nerede kalmıştık?" Dudaklarımda bir sırıtışla mırıldanıyorum.

"Her zaman yaptığınız gibi azgın gençler gibi öpüşmeye başlamak üzereydiniz," diye mırıldandı Shadow.

Kienna yüzünde geniş bir gülümseme belirirken, "Kesinlikle öyleydik," diyor ve bir saniye geçmeden onu kollarımın arasına alıp dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum.

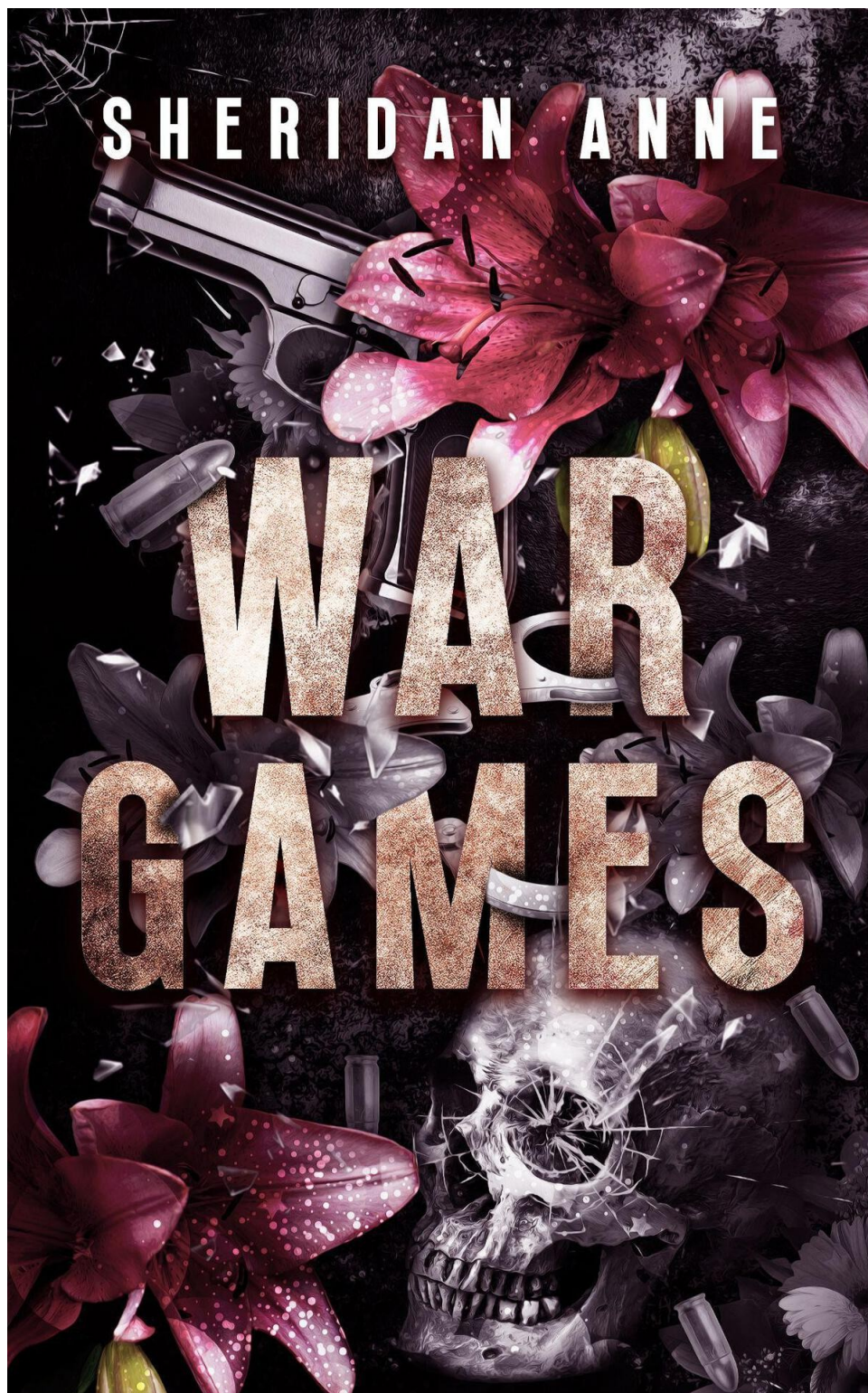
FJANES 9OG GEADINC!

Savaş Oyunları'nı okumaktan benim kadar keyif aldıysanız, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! <https://www.amazon.com/dp/B0DSV95MC7>

SHERIDAN ANNE

WAR GAMES

FJEGE FO NE/T?

The Thorns Me Mear - Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Buradan ön sipariş verin -

<https://www.amazon.com/dp/B0DVXD9Y8S> Çıkış Tarihi - 15 Nisan,

2025

INTERNATIONAL BEST SELLING AUTHOR
SHERIDAN ANNE

the
Thorns
we
wear

*A
Dark Mafia
Romance*

BOGE'A İHTİYACIN var mı?

PRETTY MONSTER - Karanlık Bir Sapık Romantizmi

<https://www.amazon.com/dp/B0C6JR1P2W>

TUTSAK AŞK - Karanlık Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı Romansı

<https://www.amazon.com/dp/B0CT4XQ3LB>

EN KARANLIK GÜNAH - Karanlık Bir Mafya Romantizmi

<https://www.amazon.com/dp/B0D2PFFQSH>

GECE YARISI SAHNESİ - Karanlık Bir Rock Yıldızı Romantizmi

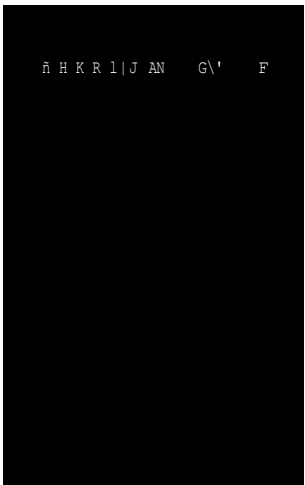
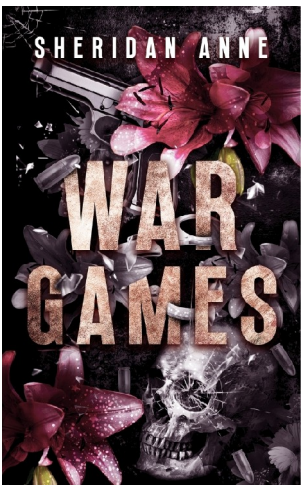
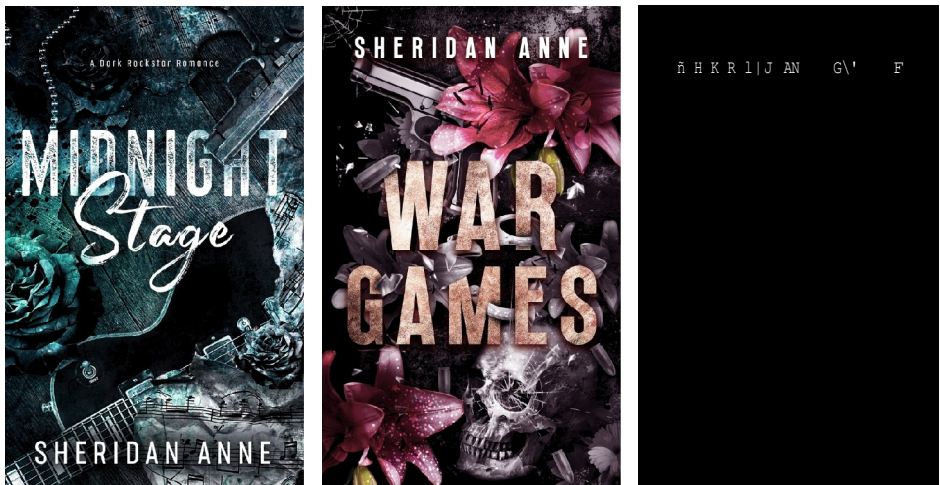
<https://www.amazon.com/dp/B0D4LYLFKJ>

MAR OYUNLARI - Karanlık Bir Seri Katil Romantizmi

<https://www.amazon.com/dp/B0DSV95MC7>

BENİ DİKENLER - Karanlık Bir Mafya Romantizmi

<https://www.amazon.com/dp/B0DVXD9Y8S>

StAIE BE!

Diğer takipçilerle birlikte bana katılın! Yemin ederim, ısırمام. Lütfen demediğın sürece!

[Facebook Okuyucu](#) -
Grubu [Facebook Sayfası](#)
[Instagram](#)
[TikTok Bülten](#)
[Kaydı](#) -

QTJEG OOEs Y SJEGIDAN ANNE

www.amazon.com/Sheridan-Anne/e/BO79TLXN6K

KARANLIK ROMANTİZM STANDALONE'LARI

Pretty Monster| Haunted Love| Darkest Sin| Midnight Stage| War Games | The
Thorns We Wear (Coming Soon)

KARANLIK AĞDAŞ ROMANTİZM SERİSİ - M/F

Broken Hill High| Haven Falls| Broken Hill Boys| Aston Creek High | Rejects
Paradise | Bradford Bastard

KARANLIK AĞDAŞ ROMANTİZM - RH

Kış Çocukları| Ahlaksız Günahkarlar| İmparatorluk

YENİ YETİŞKİN SPOR ROMANTİZMİ

Kings of Denver | Denver Royalty | Rebels Advocate

AĞDAŞ ROMANTİZM

Play With Fire| Sonbahara Kadar| Bizi Böyle Hatırla

TATİL ROMANTİZMİ

Yaramazlar Listesi| Noel Baba'nın Karanlık Sırrı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

